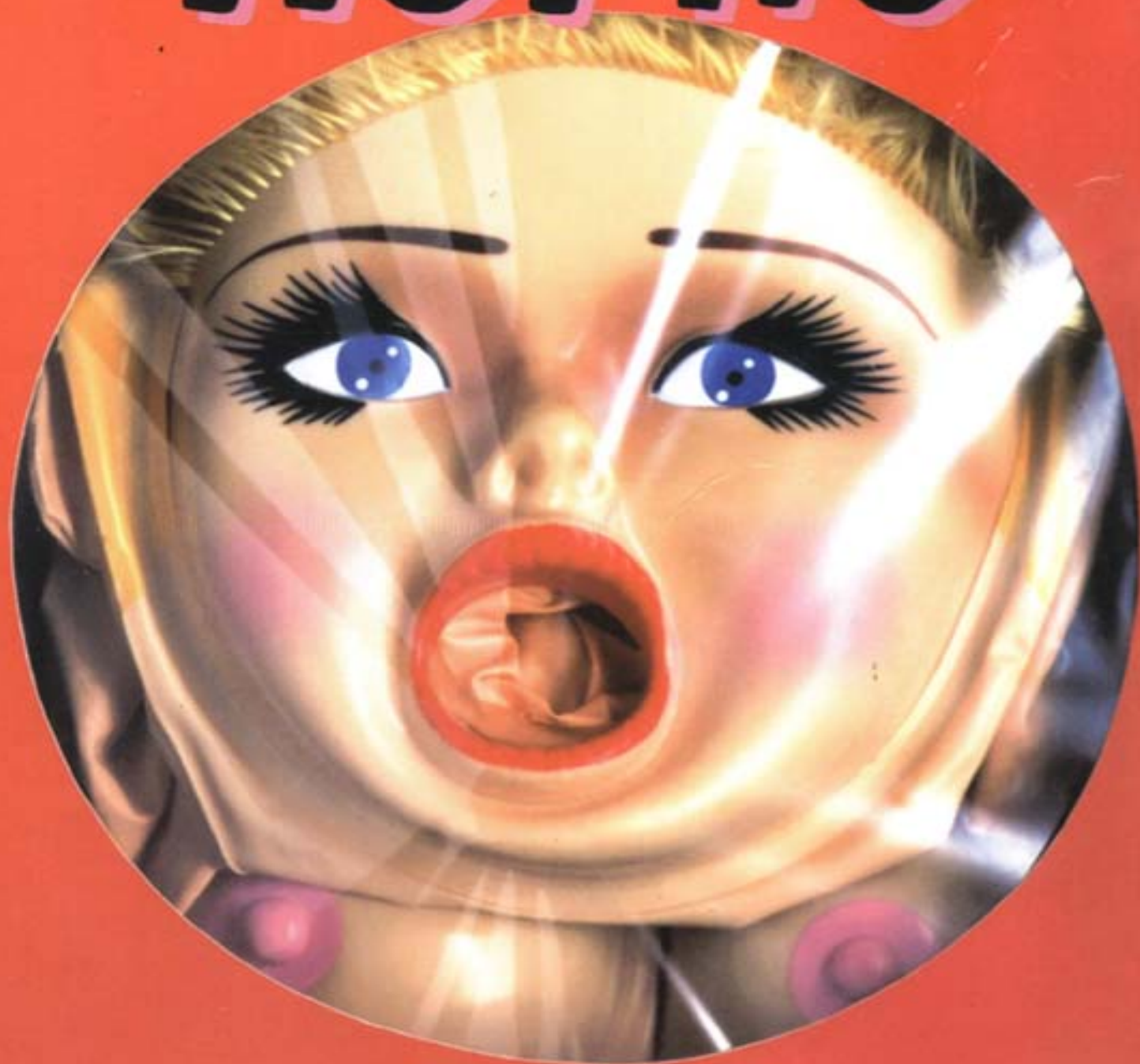

ТРЕЙНСПОТИНГ II

Порно

ЪРВИН УЕЛШ

КРОТАТ

ЪРВИН УЕЛШ ПОРНО

Превод: Веселин Иванчев

chitanka.info

В „Порно“ Уелш събира героите си от „Трейнспотинг“ 10 години по-късно. Тайфата от „Трейнспотинг“ все така не знае покой, погаждаща си старите номера, все още трескаво се бори за места в първата класа на живота. „Винаги съм ги харесвал и винаги съм искал да се върна и да видя какво се е случило с тях“, изповядва авторът в едно интервю. След продължителен престой в Лондон Саймън „Сик Бой“ Уилямсън се завръща в родния Единбург. Провалил се в ролята на далавераджия, сводник, съпруг, баща и бизнесмен, Сик Бой се залавя като удавник за сламка за последната предоставила му се възможност. За удара на живота си той обаче се нуждае от изгряващи порно-звезди. Една от подходящите кандидатки е апетитната Ники Фулър-Смит, млада студентка с амбиции, но и с неприятности не по-малки от неговите. Осъществяването на мечтата на Саймън да режисира и продуцира пълнометражен порнофилм налага да се комбинира със свой стар приятел от миналото — небезизвестния Марк Рентън и една компания откачалки. В света на „Порно“-то обаче нищо не е просто. Сик Бой и Рентън се сблъскват със стари нерешени проблеми — наскоро излезлият от пандиза Франк Бегби, изкукалия от дрога Спъд, който е решил да става писател, но най-вече със съперничеството помежду им.

„Без жестокост няма забава...“

Ницше

Генеалогия на
морала, Есе 2, Част 6

1
АМАТЪОРИ

1. МРЪСЕН № 18732

Крокси, за пръв път в живота си потънал в пот от усилие, а не от друсане, се напъва нагоре по стълбите с последния кашон плочи, докато аз се тръшвам на леглото и пускам широка прозявка към бежовата талашитена облицовка на стената, налегнат от дълбока депресия. И това ще бъде новият ми дом. Някаква си жалка дупка, четири и половина на три и половина, коридор, кухня и баня. В стайчето има вграден гардероб без врати, легло и място за не повече от два стола и маса. Тук няма да ми понесе. Пандизът определено е за предпочитане. По-добре направо да се изнасям обратно в Единбург и да менкам този помиярник за килията на Франк Бегби.

В това тясно пространство смрадта от старите фасове на Крокси ме задушават. Изкарах цели три седмици без да запаля, но може да се каже, че съм пушил поне по трийсет на ден, само защото съм край него.

— Много се ожаднява от тая работа, а Саймън? Да идем за по едно в Пепиз? — настоява той и ентусиазмът му звучи като долно злорадство, добре пресметнат сарказъм, насочен към финансовите притеснения на Саймън Дейвид Уилямсън.

От една страна щеше да е адски голяма грешка да се вдигна по Меър Стрийт до Пепиз и да дам възможност на всички да се подхилват, „Завръщане в Хакни, а, Саймън?“, но, да, имах нужда точно от компания. Трябваше да поприказвам с някого. Да изпусна парата. Пък и на Крокси му трябваше малко проветрение. Опитите да откажа цигарите в неговата компания бяха нещо като да опитваш да се откачиш от наркотиците в къща гъчкана със стари дроги.

— Голям късмет, че докопа тази бърлога — вика ми Крокси. Късмет, оная ми работа! Обтягам се на шибаното легло и цялата колиба се разтърсва от профучаващия на около половин метър от кухненския прозорец експрес, който преминава през станция Хакни Даунс на път за Ливърпул Стрийт.

Оставането бе далеч по-вредно за нервите ми, отколкото излизането, така че двамата предпазливо тръгваме надолу по

разнебитените стъпала, покрити с толкова износена пътека, че рисковете се равняват на спускане по стената на ледник. Навън се сипе суграшица и всичко е пропито с притъпената атмосфера на празничния махмурлук. Запътваме се към Мар Стрийт и Таун Хол. Крокси, без всякакво чувство на ирония изтърсва:

— Хакни си е по-гот от Айлингтън, както и да го гледаш. Айлингтън е станал ебати шибания квартал.

Да си махленска мутра твърде дълго не е гот. Копелето би трябвало да прави веб-сайтове в Кларкънуел или Сохо, а не да се занимава с незаконно настаняване и организиране на купони в Хакни. Реших да светна пича за нещата от живота, не че бих могъл да му направя кой знае какво добро, но поне исках да спра замърсяването на културната среда от подобни дивотии.

— Глупости. Това е стъпка назад — казвам и се опитвам да стопля с дъх ръцете си, които са порозовели като сурови свински наденички. — За двадесет и пет годишна мутра Хакни си е супер. Но за един издигащ се по социалната стълбица тридесет и шест годишен предприемач — казвам, сочейки себе си — Изи е мястото. Как да дадеш на някоя класна пичка от Сохо бар адрес Ийст Ейт? А какво ще й кажеш като попита коя е най-близката станция на метрото?

— Надземната железница си е о'кей — обяснява той и сочи мостът под подпухналото небе. Автобус 38 изпуктява край нас, бълвайки токсичен въглерод. Тия шибанияци от Лондонския Транспорт само се дърлят в прескъпите си луксозни брошурки как колите унищожавали природата, но това не им пречи на воля да ти серат в дробовете.

Изведнъж е вече утре и ние сме в нечия квартира, някъде си, Стиви се жалва колко му е излязла стоката, докато приготвя крека^[1], смачкани банкноти се измъкват от джобовете и вонята на амоняк изпълва въздуха.

Всеки път, когато тази ужасна лула се допира и щипе устните ми, чувствам гадене, усещам как рухвам, но после дръпването ме праща в друг ъгъл на стаята: прекрасно прохладен, отнесен, изпълнен с доволство, изпълнен със самия мен, дърдорещ глупости, кроящ планове да завзема света.

После съм на улицата. Нямах представа, че съм отново в Айлингтън, мотках се наоколо, докато не видях едно момиче, което се

бореше с някаква карта точно на Грийн, опитваше се да я разтвори с плетените си ръкавици с един пръст, и веднага реагирах с лепкавото „Здрасти малката, май сме се загубили?“. Но от плачливата нотка в гласа ми, изтънял от напрежение, очакване, дори чувство за някаква загуба, направо ме побиха тръпки. Залитнах назад колкото от шока да чуя такъв собствения си глас, толкова и от вида на моравото тенেকে бира Тенетс, което държах. Какво, по дяволите, беше това? Кой го е сложил в ръката ми? Как, мамка му, съм се озовал тук? Къде са всички останали? Имаше пъшкания и сбогувания и аз съм излязъл под студения дъжд и сега...

Гаджето се стегна като онова масивно парче блякпулска скала в гащите ми и се озъби:

— Чупката... Не съм ти малката...

— Съжалявам, гадже — извинявам се набързо.

— Не съм ти и гадже! — осведомява ме тя.

— Зависи от гледната точка, слънчице. Погледни го от моя гледна точка — чувам се да казвам, сякаш слушам някой друг и виждам себе си през нейните очи: смрадлив прошляк с мораво тенেকে. Но аз си имам работа за вършене, гаджета, които ме чакат, дори и малко пари в банката, по-добри дрехи от това лекъосано миризливо яке, тази стара вълнена шапка и ръкавици, така че, какво, по дяволите, става тук, Саймън?

— Омитай се, отрепка такава! — обръща ми гръб тя и се отдалечава.

— Ей, май разговорът тръгна в погрешна посока! Но, както и да е, след като ударихме дъното, пътят е само нагоре, нали?

— Майната ти! — извиква тя през рамо.

Така е с гаджетата. Понякога са доста негативни. Проклинам липсата си на познания за жените. Познавам някои, но винаги между нас е заставала оная ми работа, винаги кура ми е стоял между мен, тях и нещо по-дълбоко.

Започвам да си припомням, опитвам да канализирам отново изкривеното си и прегряло съзнание, разгъвайки го и накъсвайки го на кадри. Просветна ми, че всъщност съм си бил вкъщи, че на сутринта се върнах в новата си квартира и изпаднах в депресия след като профуках и последната кока, после започнах да се потя и да мастурбирам над една вестникарска снимка на Хилари Клинтън в

официален костюм по време на кампанията ѝ за кмет на Ню Йорк. Подех старата песен как не трябва да ѝ дреме от тия евреи, че тя още е много красива жена и че Моника изобщо не е в нейната лига. Ами да, Били трябва да иде да си прегледа главата. После правихме любов. След това, когато Хилари заспа кротко и спокойно, отидох в съседната стая, където чакаше Моника. Добрата стара махала Лийт срещна Бевърли Хилс в един изискан тек на пост-алиенация. После накарах Хилари и Моника да го направят, докато ги гледам. В началото се дърпах, но очевидно съм успял да ги склоня. Облегнат назад върху овехтелият стол, който ми даде Крокси, разпусках и се наслаждавах на шоуто с хаванска пура в ръка, е, добре де, с тънка пурета.

Вой на полицейска кола по Тър Стрийт преследва да осакати поредния муден гражданин и ме сепва за реалността.

Ласкателната, но долнопробна същност на фантазиите ми малко ме измъчва, но рационално преценявам, че това е само защото, дрогата ме пуска. Това винаги извиква гадни мисли и ги задържа, затлачва те, принуждава те да се концентрираш върху тях. Край с коката. Така или иначе няма да мога да си я позволя известно време. Което пък е без значение, когато си се закачил.

На автопилот съм, но постепенно осъзнавам, че се спускам надолу от Ейнджъл към Кинг Крос. По-явен знак на отчаяние, здраве му кажи. Оглеждам копелетата в букмейкърския пункт на Пентънвил Роуд с надеждата да видя познати физиономии, но уви. Оборотът на отрепките е доста висок напоследък, заради плъзналите навсякъде по Кинг Крос бдителни служители на реда. Те цепят като моторни лодки в мочурище от отходни води, като само разпръсват и разместват тинята, но никога не пречистват или унищожават токсичните боклуци.

Тогава виждам да влиза Таня, явно напомпана с хероин. Свитото ѝ лице е тебеширено бяло, но очите ѝ светват, когато ме разпознава:

— Миличък... — обгръща ме тя с ръце.

Някакъв кльоцав тип върви зад нея, но скоро стоплям, че всъщност е момиче.

— Това е Вал — казва тя с онова свръхтипично носово скимтене на лондонска дрога. — Не си се мяркал насам от сума си време!

Чудно защо.

— Така си е. Сега съм пак в Хакни. Временно. През уикенда забихме малко кока и така... — обяснявам. Внезапно нахлува цяла

тайфа чернилки, които явно също са наблегнали на крека: напрегнати, с изпънати физиономии, враждебни. Направо се чудя дали в това място изобщо се правят залози. Атмосферата определено не ми понася и се изнасяме заедно с оная шантава анемична Вал, докато един от брикетите подмята нещо на останалите. Насочваме се към метрото на Кингс Крос. Таня мрънка нещо за цигари и, да, наистина, опитвам се да ги спра, но няма начин, като те хване за гушата няма мърдане, и започвам да се бъркам за дребни. Купувам малко цигари и паля докато се спускаме надолу в метрото. Някакъв бял, тлъст, надут педал в една от онези гей-щурмовашки светлосини униформи на Лондонския Транспорт ми разправя, че трябвало да си загася фаса. Сочи ми табелата на стената — в памет на загиналите от пожар, причинен от фаса на някакъв тъпак.

— Къде ви е акъла? Не ви ли пука?

На кого си мисли, че говори, мамка му, този клоун?

— Дреме ми на кура, пич. Копелетата са си го заслужили. Всяко пътуване носи рискове — отсичам.

— Мой добър приятел загина в този пожар, мръсно копеле такова! — беснее скапанякът.

— Сигурно е бил някакъв нещастен чекиджия, щом е имал дрисльо като теб за приятел — изцепвам се, но гася фаса преди да се качим в тарапаната на ескалатора. Таня се киска, а Вал направо се залива и гърчи от хилеж.

Вземаме метрото към бърлогата на Камдън и Бърни.

— Вижте момичета, не трябва да се въртите много по Кинг Крос — усмихвам се, знаейки точно защо го правят, — и в никакъв случай с разни брикети — разправям им. — Те само чакат да докопат някоя готина бяла кукла, за да й сводничат.

Вал се ухилва, но Таня започва да ми се отваря.

— Как можеш да говориш така? Отиваме у Бърни! Той е един от най-добрите ти приятели и е черен.

— Разбира се. Не става дума за мен. Те са мои хора, мои братя. На практика всичките ми приятели тук са черни. Става дума за вас. На мен никой не иска да ми сводничи. Вярвай ми, ако Бърни беше сигурен, че ще му се размине и той нямаше да пропусне да ви пласира.

Малкото момиче-момче Вал се смее по странно чаровен начин, а Таня се цупи кисело.

Качваме стъпалата към Бърни, като преди това за малко се обърквам кой точно блок търся в този мизерен квартал, защото е адски странно да се идва насам на дневна светлина. Разбутваме някакъв самосиндикален алкохолик, проснат в собствената си пикня точно на завоя на стълбището.

— Добро утро — извиквам рязко и копелето издава нещо средно между стенание и ръмжене. — Лесно ти е да го кажеш — ебавам се и гаджетата се хият.

Бърни още е буден. И той току-що се е върнал от Стиви. Тотална откачалка. Огромна черна буца, огромни бели зъби, тонове златни вериги, купища пръстени. Надушвам амоняк. Няма грешка — в кухнята е спретнал лула и ми дава да си дръпна. Опъвам дълго и здраво, очите му, маниакално насърчителни, се впиват в мен, докато обгаря със запалката късчетата крек. Задържам, бавно издишам и усещам онова задушливо болезнено парене в гърдите, краката ми омекват, но стисвам ръба на плота и се наслаждавам на прохладната отмала. Оглеждам всяка троха хляб, всяка капка вода в алуминиевата мивка в натрапчиви детайли, от които може да ти се догади, но не, изтръпвам, вледенявам се и психиката ми се отнася в едно прохладно пространство от стаята. Бърни изобщо не губи време, приготвил е нова доза в мръсната си стара лъжица и бавно изсипва кристалчетата върху фолиото, толкова нежно и внимателно, сякаш поставя своето собствено отроче в креватчето му. Поднасям запалката и се дивя на съдържаната ярост с която засмуква. Веднъж Бърни ми каза, че се е упражнявал да задържа дъха си под вода във ваната, за да увеличи капацитета на белите си дробове. Вторачвам се в лъжицата, оглеждам джунджуриите наоколо и ме обхваща смътно безпокойство, защото всичко ми напомня старите дни, когато бях на хероин. Но майната му. Сега съм по-стар и по-умен, хероинът си е хероин, а крекът си е крек.

Плецим глупости, ръсим бомбастични дивотии право в лицата си, които са само на няколко инча разстояние и през цялото време се държим за кухненския плот като печените типове от Стар Трек, които се държат за мостика, докато врагът обстрелва кораба.

Бърни се навива за жените, за курвите, дето са го разигравали и са съсипали целия му живот. Аз пригласям с пълно гърло. После подхващаме ония пътки (този път от мъжки пол), които са ни изработили и нищим как ще си го върнем. С Бърни делим обща

неприязън към един пич на име Клейтън, който ни беше нещо като приятел, но сега прецаква всички подред. Клейтън е идеалната мишена, щом разговорът започне да замира. Ако няма подобни врагове, те трябва да бъдат измисляни, за да може животът да получи малко интрига, някаква форма, някакъв смисъл.

— Клейтън нещо съвсем го е ударила сачмата — казва Бърни, а гласът му се извива в лицемерна загриженост. — Съвсем се е смахнал — добавя той и почуква главата си.

— Вярно... А онази Кармел, още ли я чука? — питам. — Винаги съм ѝ бил навит.

— Не, копеле, вече не. Тя си би шута някъде на майната си, там откъдето беше дошла, Нотингам или нещо тако-о-в-а-а — казва той с типичния си акцент, който се провлачва от Ямайка чак до Северен Лондон с кратка спирка в Бруклин. После оголва ония ми ти зверски зъбища и разправя:

— Ебаси шотландците! Да не видите някое ново парче по улиците и веднага каква е тая, има ли си гадже. Дори когато си имате готина жена, дете и мангизи. Непоправими сте!

— Това се нарича обществена ангажираност. Социален интерес, това е — усмихвам се и поглеждам гаджетата, които седят на дивана отгатык.

— Обществена ангажираност... — смее се Бърни. — Социален интерес... — И отново се захваща да приготвя доза.

— Да живее свободния свят! — кискам се, тръгвайки към съседната стая.

Като влизам забелязвам как Таня чеше ръцете си през якето, явно дрогата я пуска, но по някакъв призрачен начин това ми се предава и окото ми започва да притрепва. Приисква ми се да се изчукам и да изхвърля с потта малко токсини, но не си падам по секса с наркоманки, защото през цялото време не помръдват. Господ знае какъв ѝ е случаят на тая Вал, момчето-момиче, но я сграбчвам за ръката и почти я влача към кенефа.

— Какво правиш? — пита тя, без да показва съгласие или съпротива.

— Принуждавам те да ми духаш — обяснявам и намигвам. Тя ме поглежда без никакъв страх и пуска малка усмивчица. Веднага разбирам, че иска на всяка цена да ми достави удоволствие, просто

защото е този тип. Скапания тип, които винаги искат да те задоволят, но никога, никога не успяват. Нейната роля в житейския театър: лице за юмруците на някоя откачалка.

Влизаме и докато го вадя се одървям. Тя е на шибаните си колене, аз придържам мазната ѝ глава към себе си, тя смуче и е, и е... нищо особено. Всъщност е о'кей, но мразя начина, по който вдига малките си лъскави очички, за да ме погледне, да се увери, дали ми харесва или не, което е адски нелепо в дадената ситуация. Най-ми се иска да си бях взел бирата.

Гледам надолу към този сивкав череп, към пронизващите очи, които се цъклят нагоре, и всички тези зъби, потънали във венците и килнати назад от дрога, недохранване и пълна липса на стоматологични грижи. Чувствам се като Брус Кемпбъл в орязана сцена от „Злите Мъртъвци 3: Мъртъвци от Средновековието“, приклещен от някакъв череп. Той, разбира се, би го разбил веднага на пух и прах и преди да се изкуша да направя същото е по-добре да се измъкна. Да се изнеса докато омекващия ми кур не бъде нарязан на ивички върху тая редица разкапващи се зъби.

Чувам външната врата да се отваря и с ужас установявам, че единият от гласовете безспорно принадлежи на Крокси, който идва, за да продължи купона. Сигурно влачи и Брийни. Сещам се за бирата и не мога да понеса как някое копеле небрежно ще я надигне пътьом и просто ще я пресуши. Самата мисъл, че за тях това не би означавало нищо, а за мен е всичко в този момент, направо ме подлудява. Ако е този, който си мисля че е, бирата просто си е отишла, в случай, че не се задвижа веднага. Избутвам Вал и изхвърчам, като си го прибирам и дърпам ципа в движение.

Още е там! Дрогата ме е пуснала и изпитвам нов глад за крек. Просвам се на дивана. Наистина е Крокси, който изглежда скапан и Брийни, който е свежарка, но не може да се начуди как е изпуснал първото друсане. Всъщност двамата са домъкнали още бира. Странно, но това не извиква никакво въодушевление у мен. Само дето точно онази така жадувана бира сега ми се струва топла, застояла и гадна за пиене.

Но има още бири!

И така, изпиват се още бири, завъртат се още безразсъдни сделки, появява се още крек, Крокси измайсторява лула, която

подарява на Бърни и съвсем скоро отново всички сме здраво друсани. Онова гадже Вал излазва препъвайки се отново в стаята и видът ѝ е като на бежанец, току-що изритан от някакъв шибан лагер. Кое то, струва ми се, си е точно така. Тя прави знак на Таня и двете се изнизват без да кажат и дума.

Усещам как разправията между Бърни и Брийни се разгорещява. Амонякът е свършил и трябва да минем на сода, за да си направим крек, което определено изисква по-голям майсторлък. Брийни тормози Бърни, че хаби коката.

— Спри да мърляш, шибан нещастник! — фъфли той през потрошените си жълто-черни зъби.

Бърни му се озъбва също, а на мен ми минава през главата, че покъсно съм на работа и трябва да дремна. Докато минавам по коридора и отварям външната врата, чувам звука от трошене на стъкло, който не може да се сбърка с нищо друго. Помислям за секунда да се върна, но решавам, че присъствието ми ще усложни и без това сложната ситуация. Измъквам се тихо през вратата и я затварям зад себе си, отцепвайки виковете и заплахите. После навън и право надолу по улицата.

Когато се връщам в оня кенеф в Хакни, който сега трябва да наричам свой дом, целия се потя, треперя и проклинам глупостта и слабостта си докато експресът „Грейт Ййстърн“ от Ливърпул Стрийт до Норуич разтърсва отново сградата.

[1] Крек — кокаин за пушене, който се получава от обикновения прахообразен кокаин. При приготвянето му се използват амоняк или сода. — Б.пр. ↑

2. „СЪПЪТСТВАЩИТЕ ПРИСТАВКИ...“

Колин се надига и става от леглото. Силуетът му се очертава до еркерния прозорец. Изтегната под чаршафа наблюдавам оклюмалия му пенис. Той виси някак виновно, хванат в триъгълник от лунна светлина, докато Колин отваря щорите.

— Не разбирам — извърща се той към мен и забелязвам извинителната му усмивка на човек, когото ще бесят. Луната посребрява гъстите му тъмни къдрици. Светлината разкрива торбичките под очите му и противната провиснала плът под брадичката.

Колин: скапаняк на средна възраст, към чието описание вече трябва да добавим намаляваща потентност и спадащ социален и интелектуален интерес. Време е. Бог ми е свидетел, крайно време е.

Протягам се в леглото, усещайки прохладата по краката си и се извъртам, за да се отърся от последния спазъм на собственото си безсилие. Обръщам се с гръб към него и свивам колене към гърдите си.

— Знам, че ще прозвучи като клише, но наистина никога преди не ми се е случвало. Просто... тая година ми набутах да вода четири часа семинарни упражнения и два часа лекции повече. Снощи не съм спал, за да проверявам есета. Миранда вечно усложнява нещата, а децата постоянно искат внимание... нямам никакво време да бъда самия себе си. Нямам време да бъда Колин Андерсън. На кого му пука? На кого изобщо му пука за Колин Андерсън?

До мен едва достигат тези жалби по изгубената ерекция и постепенно се унасям.

— Ники? Чуваш ли?

— Ммм...

— Мисля си, че трябва да нормализираме връзката си. И това не е просто хрумване на момента. Миранда и аз сме изпята песен. О, знам какво ще кажеш. Да, имало е и други момичета, други студентки, наистина е имало — продължава той, но сега някакво доволство се е промъкнало в тона му. Мъжкото его може и да изглежда крехко, но от опита, който имам, знам, че не е нужно много време, за да се

възстанови, — ...но всички те бяха просто тийнейджърки и беше доста глуповато забавление. Цялата работа е в това, че ти си по-зряла, ти си на двадесет и пет, няма чак толкова голяма възрастова разлика помежду ни и с теб е много по-различно. Не е просто едното... искам да кажа това е истинска връзка, Ники, и искам да бъде, ами, точно такава, истинска. Разбираш ли ме? Ники? Ники!

Присъединявайки се към колекцията от студентки на Колин Андерсън, предполагам, че трябва да бъда поласкана от провъзгласяването ми за същинска любовница. Но не, мерси.

— Ники!

— Какво? — изпъшквам, обръщам се и сядам, отдръпвайки косата от лицето си. — Какви ги дрънкаш? Като не можеш да ме изучукаш, остави ме поне да спя. Утре сутрин имам часове, а вечерта трябва да бачкам в шибаната сауна.

Колин присяда на леглото, диша тежко. Наблюдавам как раменете му се повдигат нагоре-надолу и в тъмното ми заприличва на някакво странно ранено животно, което не знае дали трябва да бяга или да контраатакува.

— Не ми харесва, че работиш там — издиша той с онзи сприхав, собственически тон, който напоследък му е станал така присъщ.

Това е, мисля си, това е моментът. Натрупаните седмици на търпение достигат критичната маса, когато разбираш, че трябва да кажеш на тези копелета да вървят на майната си.

— Сауната вероятно е единственият ми шанс в момента да се изучукам като хората — обяснявам спокойно.

Леденото мълчание и неподвижността на тъмния контур на Колин ми подсказват, че попадението ми е точно и най-сетне съм успяла. Той внезапно скача и с нервни, отсечени движения се втурва към стола, където е метнал дрехите си. Чува се тъп удар на крак в нещо из тъмнината, стол или легло, последван от злобно „майната му“. Явно бърза да избяга. Обикновено първо се къпе заради Миранда, но тъй като този път не са се смесвали никакви телесни течности, може да мине и така. Поне се сети да не пали лампата, за което наистина съм му благодарна. Докато нахлузва джинсите си, използвам случая да се насладя на задника му, може би за последен път. Лошо нещо е импотентността, прилепчивостта е още по-лошо, но двете в съчетание са просто непоносими. Само от мисълта да се превърна в гледачка на

този стар глупак ми се сгадява. Жалко, все пак, за този задник. Ще ми липсва. Винаги страшно съм си падала по готините, стегнати мъжки задници.

— Човек не може да говори с теб, когато станеш такава. Ще ти се обадя по-късно — пухти той, навличайки пуловера си.

— Не си прави труда — срязвам го с леден тон и издърпвам юргана, за да скрия циците си. Чудя се, защо чувствам този подтик, след като именно той ги е смукал, слагал е кура си между тях, галил ги е, опипвал ги е, мачкал ги е, хапал ги е и всичко това с моята благословия и дори насърчение в някои случаи. Защо тогава такъв случаен поглед в полумрака ми се струва толкова оскверняващ? Отговорът сигурно е, че отвътре чувствам, че сме вече история, Колин и аз. Да, точно това е моментът.

— Какво?

— Просто не си прави труда. Да ми се обаждаш по-късно. Изобщо не си давай зор — обяснявам му и страшно ми се иска да запаля цигара. Чак ми се ще да му поискам, но ми изглежда някак неподходящо.

Той се извързва към мен и мога да видя ония глупави мустаци, които винаги съм го молила да обръсне. Очите му са скрити в мрак, но виждам устата му, осветена от блещукащата сребърна светлина през щорите. И тази уста ми казва:

— Добре, майната ти! Ти си тъпа пуйка, Ники, това си ти, нагла малка кучка! Мислиш си, че всичко ти е позволено, а, момиченце? Порасни и стани човек, защото ще си строшиш главата!

Бяс и смях напират в мен, но нито едното не може да вземе превес, така че единственото, което успявам да изплюя е:

— Човек? Като теб? Ще си умра от смях...

Но Колин вече е излязъл, вратата на спалнята се тръшва, последвана от външната врата. Тялото ми започва да се отпуска блажено, но с огромна досада се сецам, че трябва да заключа още веднъж. Лорън е голяма паникьорка, а и отгоре на всичко едва ли примира от радост, че сме я разбудили с нашия скандал. Чувствам хлад по стъпалата си от лакираните дъски в коридора, набързо завъртам топката и с радост се връщам в спалнята. Минава ми през главата да отида до прозореца и да погледна, дали Колин е излязъл вече на пустата улица, но решавам, че сме се изяснили окончателно и

досадникът е отрязан. Отрязан звучи повече от задоволително. Става ми смешно, защото си представям как Миранда получава пенисът му отрязан по пощата. Как го гледа и не може да го познае. Всъщност те всички си приличат, освен ако, разбира се, не си някоя дърта, отпусната, скльофкана крава, която не го усеща, ако не е особено дебел. Ако си още стегната, спокойно можеш да чукаш всичко наоколо. Е, почти всичко. Проблемът не е в куровете, а в съпътстващите ги двукраки приставки, които се предлагат във всякакъв вид и степен на досада.

Лорън пристига в небесно синята си нощница, сънливите ѝ очи примигват, косата ѝ е разрошена. Забърсва очилата си и ги слага.

— Всичко наред ли е? Чух викове...

— Нищо особено, просто звуците на импотентен мъж в критическата, който вие жално в нощта! Трябва да е било като музика за твоите феминистки уши! — ухилвам се закачливо.

Тя се доближава бавно до мен, протяга ръце и ме прегръща. Чудесна жена е тя — винаги готова да ме тълкува по-положително, отколкото заслужавам. Тя си вярва, че с шегите си крия някаква болка, със сарказма си прикривам уязвимост и постоянно и искрено търси да открие истинската Ники зад фасадата. Лорън смята, че съм като нея, но колкото и да не ѝ се вярва, аз съм и винаги ще си остана далеч побезсърдечна кучка от нея. Въпреки крайния си феминизъм, тя просто е едно сладко дете, което ухае чудесно, излъчва аромат на лавандулов сапун и свежест.

— Съжалявам... Знаем, казах ти, че си откачила да се забъркваш с преподавател, но го казах, за да те предпазя, да не те наранят...

Треперя, осезателно треперя в ръцете ѝ и тя продължава:

— Хайде, хайде... недей, няма нищо... Всичко е наред.

Лорън обаче не стопля, че всъщност се треса от смях. Как изобщо би могла да си помисли, че ми пука? Повдигам леко глава и се изсмивам на глас, за което веднага съжалявам, защото тя е мило същество и е малко унизително за нея. Понякога жестокостта ти идва просто по инстинкт. Не можеш да се гордееш с това, но поне можеш да опиташ да си го признаеш.

Поглаждам я успокояващо по тънкото вратле, но още не мога да спра да се смея:

— Ха-ха-ха-ха... май се обърка, миличка. Той е зарязаният, той е нараненият. „Да се забъркваш с преподавател“... ха-ха-ха... звучиш точно като него.

— Добре, де, как да го кажа? Той е женен. Имате връзка...

Бавно поклащам глава.

— Аз нямам връзка с него. Аз просто го чукам. По-точно чуках го. Но това е всичко. Тия кръсъци и сцени бяха за това, че той повече няма да може да ме чука, разбираш ли?

Лорън пуска щастлива, но малко виновна усмивка. Момичето е твърде почтено, твърде добре възпитано, за да тържествува над нещастията на други хора, дори и на тези, които не харесва. Една от най-неприятните страни на Колин бе, че не я харесваше и виждаше само онзи повърхностен образ, който самата тя му пробутваше. Но това засяга само него. Най-непроницателното копеле на света.

Издърпвам юргана.

— Хайде, ела тук да ме гушнеш както трябва! — казвам. Лорън ме поглежда и извърща поглед от голото ми тяло.

— Стига, Ники! — казва тя срамежливо.

— Искам само да ме гушнеш! — нацупвам се и се премествам към нея. Тя усеща, че между голите ни тела е дебелата материя на нощницата ѝ, че никой няма да я изнасили и ме прегръща сковано и неохотно, но аз не се отказвам и издърпвам юргана върху нас.

— Ох, Ники — казва тя, но скоро усещам как се отпуска и се унасям в прекрасен сън с аромат на лавандула в ноздрите ми.

На сутринта се събуждам и до мен леглото е празно. Дочувам шум от приготовления в кухнята. Лорън. Всяка истинска жена трябва да си има по една сладка малка съпруга. Ставам, увивам се в халата си и се насочвам към кухнята. Кафето съска и църцори през филтъра в каната. Чувам нейните звуци в банята. Връщам се в преходния ни хол и виждам мигащата червена светлинка на телефонния секретар, който ме подканя да си чуя съобщенията.

Бях надценила или подценила Колин. Беше оставил доста съобщения.

Бийп.

— Ники, обади се. Това е глупаво.

— Здравсти, глупако — казвам към телефона. — Това съм аз, Ники. Страхотни съобщения оставя този Колин, голяма комедия.

Бийп.

— Ники, съжалявам. Сигурно съм полудял. Наистина не си ми безразлична, честно! Това се опитвах да ти кажа. Ела утре в кабинета ми! Хайде, Ник!

Бийп.

— Ники, нека да не се разделяме по този начин! Да идем на обяд в преподавателския клуб. Там ти хареса. Хайде! Обади ми се в работата.

Възрастта превръща повечето момичета в жени, но мъжете никога не престават да бъдат сополанковци. Точно за това винаги съм им завиждала, за тяхната способност да тънат в глупост и незрялост, нещо което винаги съм се стремяла да имитирам. Но на човек му идва до гуша, ако постоянно е принуден да го търпи.

3. МРЪСЕН № 18733

Това е последната, най-забита част от Сохо — тясна, занемарена, с воня на евтин парфюм, пържено, алкохол и разпилян боклук от скъсаните черни торби по ъглите. Ръждясали редове от неонов лампи бавно, почти насила припукват и осветяват с безжизнената си светлина сумрака, в който се сипе немощен дъждец.

От време на време поглеждаш към търговците на върховни удоволствия, онези нагли типове с квадратни челюсти, бръснати глави, изтупани в костюми и пардесюта или към курвите, които се чукат за крек, накацали по стъпалата, чиито лица се извърщат в оголеното болнаво жълто на крушките след преминаващите отегчени пичове, нервни туристи и пияни тийнейджъри с ехидни усмивки.

Тук обаче се чувствам повече у дома, отколкото където и да било. Когато влизам в бара, минавайки наперено покрай мускулестия тип на вратата, с когото сме на ти и чието скъпо палто се развява от вятъра, това за мен е знак, че съм изминал дълъг път, откакто работех с онези отрепки в сауната на Лийт и сводничех на херокурветините, които се чукаха за дози.

Хенри Буцата ми кима:

— Как си, Сай, приятелю!

Опитвам се да сдържа онова неволно разширяване на ноздрите си, което ми се изплъзва при всяка среща с безмозъчна мутра, просто защото човек има нужда от тях, а копелетата винаги усещат, когато ги гледаш от високо. Така че физиономията ми се набръчква в потрепваща усмивка.

— Бива, Хенри, бива. Малко ми е чоглаво, приятелю. Все си го слагам там, където не трябва.

Хенри кима мрачно, после бърбим известно време, докато наблюдавам студените му очи, потънали в този първобитен череп, които от време на време поглеждат през рамото ми към нещо, което става зад мен. Стрелва по някой зверски поглед, с който да усмири дребните крамоли, преди да са прераснали в нещо по-сериозно.

— Тук ли е Колвил днес?

— Не, слава богу — отвърща Хенри. Това е сигурна територия за разговор. И двамата мразим шефа от все сърце. Докато казвам чао на Хенри си мисля за жената на Мат Колвил. Когато котката я няма... Трябва да звънна на Таня да дойде, за да я пласирам на някой баровец. Звъня на мобилния, но изненада, изненада, официален глас ме информира, че номерът е отрязан. Не е лесно да се грижиш едновременно за кокаиновите и хероиновите си навици без да забравяш да си плащаш сметката за телефона. Пропиляна е една дребна възможност и усещам леки хладни тръпки както винаги, когато индиректно ми се причиняват неудобства от безотговорните действия на другите.

Но без Колвил, докато Дюри е в офиса, аз съм господар. Марко и Лени също са днес на смяна, и двамата добри, нахъсени кождери, което означава, че моята работа е чисто представителна. Седя си главно от дясната страна на бара, просто ей така, за компания, като ставам да обслужа и обсипя с любезно внимание някоя и друга важна мутра, футболист, престъпник или много секси гадже (без изключение). След края на смяната се отбивам в магазина на Рандолф и купувам цял куп гей-порнография, предназначена за анонимен подарък на едно старо мое приятелче. После отивам за по бира в едно невзрачно кафене. Винаги обичам да се забия на някакво такова място след клуба. Нещо като социалния еквивалент на хубава отпускаща вана. Мястото е точно такова каквото го искам, безличен паметник на липсата на въображение. Тук е Сохо, но би могло да бъде навсякъде, всяко място без собствена физиономия.

Бях леко вкиснат и затова установих с учудване, че смяната беше минала сравнително леко. Струваше ми се, че и времето беше доста по-напреднало. Дори отново започнах да се ядосвам на глупостта и слабостта си. Слабостта си да се надрусам с Крокси, сякаш това, че ме е уредил с квартира и съм ползвал пикапа и мускулите му, му дава право да ме трови с всякакви химикали. Копелето е напълно безполезно. Те всички са. Шибаната малоумна кучка Таня пък виси по Кингс Крос, докато аз я уреждам да изкара нещо по-прилично от баровците в клуба. Просто слабост, това е. И колкото повече остаряваш, толкова по-голям лукс е да си позволяваш подобна слабост.

Но край на самосъжалението. Все пак избутах леко смяната и вече съм се разположил в друг бар в Сохо с едно навито готино гадже в

официален костюм. Казва се Рейчъл и бачка в рекламата, тъкмо е направила суперуспешна презентация, леко е пийнала и непрекъснато повтаря „господи божичко“ за щяло и нещяло. Хванах погледа ѝ в бара, в последствие разменихме усмивки и комплименти и я отделих от пияната ѝ компания. Разбира се, точно в момента ремонтирам собствения си апартамент в Айлингтън и съм принуден да живея в долнопробната гарсонiera на един приятел. Благодаря на Бога за този костюм Армани — струваше си всяко пени, което бях дал за него. Предлагам да отидем у тях — в Кемдън и тя казва:

— Господи божичко, съквартирантката ми точно сега е поканила гости!

И така, налага се да го преглътна и смотолевям Ийст Ейт адрес на мини-таксито. Поне копелето проявява малко приличие и се навива да ни закара. Ония чекиджии от черните таксита направо те режат или ако пък те вземат, се държат пренебрежително, все едно са някакви шибани социални работници. И всичкото това, за да благоволят да ти измъкнат цели двайсет лири за някакви пършиви осем-десет километра. Дори това арабско или турско копеле иска петнайсет.

Косите ми скрити погледи, хвърлени дискретно към Рейчъл в паузите на разговора, говорят, че очакванията ѝ стават все по-скромни с всеки прекосен светофар. Тя обаче е доста приказлива, а на мен ми е трудно да се концентрирам заради зверския махмурлук от уикенда. Освен това, когато знаещ, че вече си я заковал, обхваща те онова чувство на нервна досада. Когато чуването ти е в кърпа вързано и няма мърдане, ритуалът става толкова потискащ. Първо приказваш общи приказки, после минаваш на глупости за Бени Хил. Следва най-тежкото — да слушаш, но то е и най-важното. Важно е защото забелязвам, че тя има нужда да се преструва повече и от мен как цялата работа има някакво лустро и е (поне хипотетично) повече от едното чуване, повече от чиста похот. Що се отнася до мен, идва ми да изкрещя — затваряй си скапаната уста, сваляй си шибаните бикини, ние никога няма да се видим след това и ако случайно пътищата ни се пресекат, ще прикриваме неудобството си със стоицизъм и фалшиво безразличие, а аз ще се сецам — с ненавист — за звуците, които издаваш, когато се чукаш и за съжалението, изписано по лицето ти на другия ден. Изпъкват само негативите, те са единственото, което изобщо се помни!

Но това няма да свърши работа, защото ето ни по стъпалата и вътре в гарсоньерата, аз, извиняващ се за „бъркотията“ и за това, че мога да предложа само бренди и докато тя продължава да дрънка отговарям, да, по рождение съм от Единбург и наливам питиетата. Чувствам се адски доволен да открия две неразопаковани чаши за коняк.

— О, градът е истинска прелест. Преди няколко години бях там на Фестивала. Изкарахме велико — осведомява ме тя и продължава да ровичка из кашоните с плочи.

Подобно изказване би било адски префърцунено и заядливо за ушите на човек от кварталите, но всъщност ми прозвучава толкова мило, докато въртя закачливо брендито в чашата. Наслаждавам се на грациозността ѝ, на съвършената кожа и тази широка усмивка, докато тя казва:

— Бари Уайт... Принс... великолепен вкус за музика... има и много соул и гараж...

И не е само топлината от брендито, защото, когато тя взима чашата си от ниската стъклена маса, усещам как въображаемия цип в стомаха ми започва да се отваря и си мисля СЕГА. Сега е времето да се влюбиш. Просто отвори шибания цип и нека ви погълне нечистоплътния екстаз на любовното храносмилане. Гледайте се глупаво в очите, говорете глупости, надебелявайте заедно. Но не. Правя точно това, което винаги правя и използвам секса, за да прецакам любовта като я сграбчвам, наслаждавайки се на театралния ѝ шок и се целуваме, после се събличаме, опипваме, лижем, и чукаме.

Преди това обаче успявам да се уверя, че нейната заплата и длъжност в съответната организация, както и произходът ѝ не са толкова впечатляващи, колкото първоначално предполагах. Тя бе едното нищо. Кръгла нула. Понякога наистина трябва да положиш големи усилия, за да не опознаеш някого.

След кратък сън отново продължаваме. Веднага щом ми става ѝ го вкарвам и се тресем и мятаме ритмично докато експреса в 7.21 до Норуич профучава с тътен през спирка Хакни Даунс, сякаш и нас ще отнесе в Ийст Англия със себе си, а тя стене:

— О Господи... Саймън... Сай-мъ-ъ-ъ-н...

Рейчъл заспива и аз се измъквам, оставяйки бележка, която я информира, че трябва да ходя рано на работа и че ще ѝ се обадя.

Отивам в кафенето отсреща и си вземам чай в очакване да излезе. Очите ми леко просълзяват, когато се сещам за красивото ѝ лице. Представям си как се качвам обратно по стълбищата, може би даже с цветя, как разкривам душата си, заричам се в нетленна любов и обещавам да направя живота ѝ изключителен като онзи принц на белия кон. Тази фантазия е колкото женска, толкова и мъжка. Но нищо повече. Гади ми се от някакво усещане за загуба. Лесно е да обичаш или да мразиш някого, когато го няма. Някой, когото всъщност не познаваш. В това наистина ме бива. Големият проблем идва щом нещата станат твърде лични.

После, като полицаи дебнеш заподозрян, я гледам как излиза от входа. Движенията ѝ са напрегнати и сковани. Тя прави опити да се ориентира и изглежда като птиче паднало от гнездо — противна, недодялана и непохватна, напълно различна от прелестната вдъхновена от алкохола богиня, която сподели леглото и за кратко живота ми миналата нощ. Обръщам на спортните страници на Сън.

— Мисля, че на Англия им трябва шотландски мениджър — извиквам към Хасан, собственикът турчин. — Шибаният Рони Корбет или някой подобен. Копелето е от Хартс — обяснявам и допирам до устните си горещия подсладен чай.

Когато се връщам в гадната дупка горе, Рейчъл е оставила част от своето ухание, което ми идва добре, и бележка, което пък не ми идва чак толкова добре.

Саймън,
Жалко, че те изпуснах тази сутрин. Бих искала да се
видим пак. Обади се.
Целувки,

Рейчъл.

Така. Винаги е по-добре да зарежеш някой, който иска да те види отново, защото неизбежно идва времето за раздяла, когато не иска да те вижда повече. Толкова по-просто и приятно. Смачквам бележката и я бутвам в кофата.

Никак не мога да определя мястото на Рейчъл в моята схема. Когато започвах своя престой в Лондон, незаконно настанил се във

Форест Гейт, бях решил да проправя пътя си на Запад — от лъскави есекски гаджета през заможни еврейки в Северен Лондон до новобогаташки дъщерички. Всички те обаче знаят какво искат. Първите заменят секс за материални придобивки, с вторите си разменят неврози, а последните те скъсват от чукане, но халката на пръста не е за теб, тя е обещана на някоя еднопородна свиня. Тия кучки винаги имат уговорени женитби, които са си чисто кръвосмешение. Така се отказах да бройкам дебютантки и се завърнах обратно в Хамстед.

Сега Таня, която пък изобщо не ми влиза в класацията, звъни на червения мобилен, за да ми съобщи, че пристига. Представям си лицето ѝ, бяло като череп, което в последните години не е виждало повече слънце от вампирът Носферату, разранените ѝ неестествено големи устни, подобни на лоши имплантанти, резките ѝ конвулсивни движения и погледа ѝ на насекомо.

Залепвам разписанието на Грейт Ийстърн Рейлуей на таблата на леглото и докато Таня се дотътри успявам да разтребя. Тя ми признава, че скапанякът Мат Колвил ѝ е изритал задника от бара оная вечер. В големите ѝ очи се чете копнеж за хероин, а не за чукане. Обяснявам ѝ, че е неблагодарна кучка и как съм се постарал да я уредя, но не, тя предпочита да я опъват до скъсване някакви отрепки за късчета крек или доза хероин някъде из копторите на Кингс Крос вместо да практикува занаята си в някое достойно заведение на развлекателната индустрия в Сохо.

— Права всичко възможно за теб, но напразно — натъртвам и в същото време се чудя колко ли пъти е чувала тези думи от родители, социални работници и полицаи. Докато ме слуша тя рухва на канапето, увива ръце около себе си и се вторачва в мен с провиснала челюст, която сякаш се държи само на кожа.

— Но той ме изхвърли — проплаква тя. — Колвил. Направо ме изрита!

— Нищо чудно. Погледни се. Изглеждаш като някоя Глазгоуска отрепка. Тук сме в Лондон. Човек трябва да се придържа към някакъв стандарт. Май съм единствения, който наистина държи на добрите стандарти...

— Извинявай, Саймън...

— Няма нищо, миличка — изчуруликвам и я повдигам от канапето. Държа я в ръце и не мога да повярвам колко е лека. — Малко съм кисел днес. Кофти седмица, нали знаеш как е? Ела и си легни при мен...

Бутвам я на леглото и поглеждам часовника върху шкафчето. 12.15. Опипвам я, наблюдавайки спазъма, който пробягва по устните ѝ, после дрехите се разхвърчават из стаята и аз съм върху нея и в нея. Лицето ѝ се гърчи в агония, а аз се чудя, кога ще мине шибания влак.

12.21

Тоя скапан влак, шибаните му Англиан Рейлуейс или както там викат на тая приватизирана помия... 12.22, тъпи копелета... трябваше вече да е минал...

— Страхотна си, бейби, същински динамит! — лъжа окуражаващо.

— Ъ-ъ-ъх... — хрипти тя.

Мамка му, ако влага само толкова в цялата работа, по-добре да иде да прави бургери, защото няма бъдеще в индустрията.

Стискам зъби и задържам още пет кошмарни минути до 12.27, когато мръсното копеле най-сетне профучава и разтърсва гарсонията из основи, а тя започва да пици в екстаза на любовта.

— Силен финал, бейби — казвам ѝ. Опитвам се да прилагам тактиката на Тери Венабълс като треньор — дръж на основните неща, не забравяй да им повтаряш, че ги бива. Позитивно отношение, насърчаване, никакво крещене и изпускане на нервите. — Но трябва да влагаш повече жар. Казвам ти го за твое добро.

— Благодаря, Саймън — усмихва се тя и оголва нащърбените си зъби.

— Сега обаче се налага да тръгваш, защото имам работа.

Лицето ѝ леко посърва, но за секунди навлича дрехите си, сякаш само с едно единствено движение. Подавам ѝ десетачка за билети и фасове, тя набързо се сбогува и се измита.

Когато вече се е разкарала, събирам купчината гей-порно списания, които накупих вчера в Сохо и ги набутвам в голям плик, върху който надписвам адреса:

ФРАНСИС БЕГБИ

ЗАТВОРНИК № 6892ВК

ЗАТВОР НА Н.В. СОТЪН

СОТЪН МЕЙНЗ
ЕДИНБУРГ
ШОТЛАНДИЯ

Винаги приготвям пакет с такова съдържание за старото приятелче Бегби, който му изпращам, когато се връщам в Шотландия, така че клеймото винаги да е оттам. Чудя се, кого ли подозира. Сигурно всяко копеле в целия район Лотиън. Това е част от моята малка война с родния ми град.

Без да щадя пастата „Гибс“ измивам зъбите си, старателно отмахвайки всякакви остатъци от Таня, после се мушвам под душа и трескаво търкам гениталиите си, опитвайки се да изчегъртам налепите от тази биологическа опасност, която току-що бях изклатил. И познайте какво, разбира се, точно в този момент звъни телефонът. Най-голямата ми слабост, че никога, ама никога не мога просто да го оставя да си звъни, а и секретарят не се включва. Увивам хавлиената кърпа през кръста си и го вдигам.

— Здравсти, Саймън. Как си, моето момче?

Минават няколко секунди, докато затопля на кого е този глас. Леля ми Паула, която звъни от Единбург.

4. „...БЕЗДАРНИ ЧЕКИИ...“

Всеки път, когато си сменям курса, се чувствам все по-голяма неудачница. Но университетските курсове са като мъжете; дори и най-очарователните не могат да те задържат достатъчно дълго. Коледа вече мина и аз отново съм свободна жена. Все пак смяната на курсове не те кара да се чувстваш толкова лошо, колкото, когато сменяш града или университета. Плюс това се чувствам доволна от факта, че вече съм изкарала цяла година без прекъсване в Единбургския Университет. Е, почти цяла година. Лорън бе тази, която ме нави да сменя курса по литература с този по медии. Новата литература е киното, каза тя, цитирайки някакво тъпо списание. Разбира се, отвърнах, диалог не се учи вече от книгите, но не се учи и от филмите, а от видео игрите. Накъсан, стегнат диалог. Ако наистина искаме да сме стилни, радикални и ултрамодерни, трябва да се наврем в тарапаната пред игралните автомати сред анемични тийнейджъри, които са избягали от даскало. Автоматите на Джонис Амюзмънтс, Саут Сайт — там е мястото.

Трябва обаче да продължа с поне един модул по литература и избрах шотландска литература, тъй като съм англичанка и да правиш нещо точно на опаки винаги е добър аргумент.

Маклимънт изнася лекция пред шепа патриоти и кандидат-шотландци (Боже, миналата година и аз бях от тях. Научих, че една от прапрабабите ми, за която преди не бях дори и чувала, имала неблагоприятното да прекара отпуската си в Килмарнок или Дъмбъртън и за малко да се запаля по идеята да разигравам горда шотландка заради едната стипендия...). Докато Маклимънт се цепи с националистическата си пропаганда, направо имаш чувството, че някъде отзад се носи саундтрак от шотландски гайди. Защо изобщо съм тук? Отново идеята е на Лорън. Лесно се избутва, това е.

Дъвката в устата ми е придобила металически вкус и от дъвкане ми се е схванало ченето. Изплювам я и я лепвам под банката. Умирам от глад. Миналата вечер изкарах двеста лири с бездарни чекии. Изпразвах мъже под хавлиени кърпи. Тия затлъстели, червендалести

лица, които те гледат с настървение, са толкова прозрачни. Веднага ти става ясно какво искат и разиграваш ту безчувствена, вулгарна кучка, ту прехласнато миловидно момиченце или каквото там се очаква. Всичко това ти е толкова далечно, толкова не те засяга, че се сещам как с брат ми дърпахме кучето ни Монти за пениса и после гледахме как се опитва да се изпразни като се търка на дивана.

Мисля си колко неестествено би било да си добра в правенето на чекии, мисля си за курове и скоро Маклимънт свършва. Лорън е изписала купчина листа за шотландската диаспора, Рос, „американския шотландец“, сигурно яко одървен в тесния си Ливайс довършва драсканиците си за английската жестокост и несправедливост през вековете. С трясък затваряме папките си почти едновременно и ставаме. На излизане Маклимънт хваща погледа ми. Мутрата му е точно като на бухал. Тъпа. Нямам представа какво е мнението на разните му там орнитолози, но истинските разбирачи от соколи, ястреби и други грабливи птици веднага ще ви кажат, че по-тъп хищник от бухала няма.

— Мис Фулър-Смит, може ли да поговорим за малко — казва тежко той.

Обръщам се към него и отмятам косата си зад едното ухо. Повечето мъже не могат да устоят на това: безусловния жест на непорочната девственост. Актът на повдигането на брачния воал, на разкриването. Маклимънт е циничен, съсухрен алкохолик и следователно идеално програмиран да се хване на тая въдица. Заставам до него малко по-близо, отколкото трябва. Винаги работи добре, когато го правиш със свити по природа мъже, които обаче имат хищнически инстинкти. И в този случай няма грешка. Проработва безотказно.

Тъмните, постоянно стреснати очи зад очилата се разпалват. Изтънелите косми на оредялата му коса се надигат с няколко милиметра като от статично електричество. Комичното му сако с подплънки се надува от превзета въздишка.

— Струва ми се, че още не съм получил есето ви за втория семестър — издекламира той с очевидна похотлива нотка.

— Още работя по него. Нямам много време, защото ми се налага да работя нощем — усмихвам се.

Маклимънт, който или е много обигран (в което, определено иска да повярвам) или просто хормоните му вече са паднали под критичното ниво, за да се разгорещи за по-дълго, кимва гробовно:

— Следващия понеделник, Мис Фулър-Смит.

— Ники, ако може — накланям усмихнатата глава на една страна.

— Следващия понеделник — повтаря Маклимънт и се сгърбва да събира нещата си от катедрата. Кокалестите му, възлести ръце сковано подреждат листата и ги пращат в чантата му.

За да получиш нещо трябва постоянство. И аз не се предавам.

— Лекцията ви наистина, наистина ме увлече — грейвам аз. Той вдига глава и пуска хитра усмивка.

— Чудесно — отсича сухо той.

Тази малка победа ми вдига настроението и заедно с Лорън се отправяме към барчето.

— Тоя семинар по кино. Какъв е контингента?

Лорън помръква, явно представяйки си всички бели които предстоят, всички досадници, които ще се изгърсят от този контингент рано или късно в квартирата. Пресмята кои от тях са способни да омърлят всичко наоколо, кои ще се натискат за секс, кои ще буйстват.

— Един-двама стават. Обикновено сядам до този, Раб. Малко е по-голям, към трийсетака, но става.

— А за леглото, става ли?

— Ники, ужасна си! — клати тя глава.

— Аз съм свободна жена! — протестирам. Обръщаме кафетата набързо и тръгваме към аудиторията.

Преподавателят е някакъв спечен тип. Издълженото му тяло и закръглените рамене образуват идеалната поза, в която може да съзерцава пъпа си докато говори с мекия си, дълбок южноирландски акцент. Часът продължава с прожекцията на кратък руски филм с непроизносимо заглавие. Някаква пълна тъпотия. Точно по средата вратата се отваря и влиза някакъв пич със синьо яке, италиански лейбъл, кимва към даскала, за да се извини, усмихва се на Лорън и се тръсва на мястото до нея.

Хвърлям поглед към него и той поглежда към мен, съвсем за кратко.

След лекцията Лорън ми го представя. Раб. Той е сърдечен, без да е лигав, което доста ми допада. Среден на ръст, слаб, светло

кестенява коса, кафяви очи. Отиваме в клубчето да пийнем по нещо и да поприказваме за курса. Тоя Раб не е от хората, които се набиват на очи. Странно, защото е доста хубав. Хубостта му обаче е доста стандартна, точно този тип, който една жена чука между две сериозни гаджета. След първата бира той се отправя към кенефа.

— Готин задник — отбелязвам. — Падаш ли си по него? Лорън поклаща глава и се цупи.

— Той си има постоянно гадже и чака дете.

— Не съм те питала за CV-то му — контрирам я. — Просто питах, дали го харесваш?

Лорън ме смушка доста яко с лакът и ми обяснява, че съм откачена. В много отношения тя е момиче с пуритански разбирания, закъсняла за времето си, в смисъл на старомодна. Обожавам полупрозрачната ѝ кожа, а събраната отзад коса и очилата ѝ са наистина секси както и прецизните деликатни движения на ръцете. Тя е стройно, грациозно сдържано момиче на деветнадесет и понякога се чудя, дали изобщо някога е имала сериозно гадже. С което, разбира се, искам да кажа, дали изобщо някога се е чукала. Твърде съм привързана към нея обаче, за да ѝ обясня, че тия нейни феминистки бръщолевения са просто номера на една недоклатена провинциалистка.

Тя има навика да ходи с този Раб след лекции за по питие, да дърдорят за филми и да се оплакват от курса. Е, днес ще трябва да бъде *menage a trois*. Раб има малко онова поведение на човек врял и кипял, леко отегчен а ла и-това-съм-го правил. Струва ми се, че харесва зрелостта и интелигентността у Лорън. Чудя се дали наистина си пада по нея, защото тя определено го харесва. Личи си от километри. Ако пък толкова си пада по зрели мацки, то аз съм почти на двадесет и пет.

Раб се връща и носи три бири. Обяснява ни, че работи в бара на брат си, за да си изкарва допълнително. Казвам му, че и аз правя нещо такова — бачкам следобедите и някои вечери в една сауна. Като повечето хора и той изглежда заинтригуван. Килва глава встрани и се вторачва в мен с изучаващ поглед, който изцяло променя лицето му.

— Ти нали не... искам да кажа, знаеш...

Лорън се нацупва с погнуса.

— Да спя с клиенти ли? Не, само масажирам — обяснявам и правя отсечени движения с ръце. — Разбира се, няма начин някой да

не ти предложи, но това не влиза в услугите на фирмата — лъжа и после пускам въдицата — Но веднъж... — Тук правя многозначителна пауза. И двамата са зяпнали от очакване. Чувствам се като добрата стара баба, която чете приказка за лека нощ на невръстните дечица и тъкмо е стигнала до частта, където трябва да се появи големият лош вълк.

— ...направих чекия на един възрастен мъж. Постоянно се оплакваше колко му липсва покойната му жена. Не исках да вземам ония двеста лири, но той настоя. После започна да разправя колко свястно момиче съм и да се извинява, че ме е поставил в такова положение. Беше ужасно мил.

— Как си могла, Ники? — изви глас Лорън.

— Вие сте си добре, шотландците, следването ви излиза без пари. Таксите ви се плащат, какъв ви е проблемът — затапвам я. Лорън знае, че не може да рита срещу това. Грубата истината обаче е, че правя куп чекии, но това не е нещо, което човек би правил за друго, освен за пари.

5. МРЪСЕН № 18734

Бях подготвен за срещата с Колвил. Добре, че Таня ми разказа как се е държал този малоумник. Той отдавна искаше да се отърве от мен и сега на клетия чекиджия му се отваряше идеалната възможност. Не смятах да се дам без бой. През миналата година, поточно от лятото на миналата година ми се бе отдало добре да проуча потайностите на дома на семейство Колвил в Холоуей.

Разбира се, щеше да чака да свърши смяната ми. Вечерта вървеше спокойно. После Хенри и Чингиз дойдоха с още няколко момчета, всички доста пийнали. След някакъв скандал с друга компания имало екшън и нашите се кефеха на победата си, раздуваха кой какво направил и тям подобни. По някое време минаха на темата, че Абърдийн и Тотнъм щели да се обединяват.

— Представяш ли си тия стиснати задници да идат на бар — намесих се в разговора. — Кой, мамка му, ще плаща пиенето? Сигурно шибаният барман! — смея се и момчетата се смеят с мен. Правя им компания, наливам щедро питиета за сметка на заведението, защото знам, че скоро идва краят на моето царство.

В известен смисъл е тъжно, защото ми беше като втори дом, отворена врата, място, където се срещам с хора, онзи тип хора, с които изглежда винаги съм се срещал. Но свърши. Изчерпа се. Време е да продължа напред. Човек никога не може да спечели като бачка на подобни места. Печели, само ако ги притежава. С периферното си зрение виждам Линзи, която ми намигва преди да се качи на подиума с пилона.

Да, вярно, всичко е от пластмаса и хром, обзавеждането е съвсем оскъдно, и въпреки това можеш да усетиш миризмата на стари фасове, запарена сперма по фланелените панталони на мъжете, евтиния парфюм на момичетата, разредената бира. Цялото нездравео отчаяние, което витае наред веселието.

Линзи обаче си дава ясна сметка за нещата, твърде умна, твърде светната, за да се превърне в жертва и да се върже по-дълго от необходимото на такова място. Тя внимава никога да не показва

пренебрежение към копелетата, които идват тук, пренебрежение, каквото една умна, образована жена като нея би трябвало да изпитва към тях, и вероятно към мен, макар всички да храним илюзии, че сме различни, че имаме някакъв специален финт в тази игра, някаква собствена спасителна ирония. Линзи обаче наистина е различна и има вярна представа за нещата. Направи няколко записа с аматьорско порно, направи собствен веб-сайт, за да се разчуе името ѝ и сега клиентите сами я търсят тук, точно в този стрийп и денс бар. Работи сама, без сводник, а заинтересованата ѝ усмивка моментално се изпарява, щом се усети, че искаш да я работиш. Тя е човек, който не играе в чужди сценарии и следователно е напълно безполезна за мен.

Жалко. Гледам я на подиума как прави онова дълбоко атлетично движение с таза, което би запратило една крек-курветина като Таня в реанимацията. Проследявам бедрата с прекрасен изкуствен тен чак до сребърните прашки с усърдието на клиент, който си дава парите. Няма начин, просто се налага да потърся от онези нейни записи.

Неизбежно в края на смяната при мен пристига Дюри с кретенската усмивка на ученик-портаджия.

— Колвил иска да те види в офиса — почти напява противният плужек.

Знам за какво става дума и щом влизам, се настанявам без покана на стола срещу него. Погледът му шари наоколо през тесните цепки на очите върху изпитата му тарикатска мутра и ме наблюдава сякаш съм гол охлюв. С един жест плъзва по масата към мен някакъв плик. Върху ревера на това тъпо сиво сако, което е облякъл има леке. Нищо чудно, че тя...

— Формуляр Р45 и отработеното — обяснява той с типичния си мазнярски тон. — Тъй като не ти достигат две седмици до необходимите 104, не се налага да ти плащам обезщетение. Всичко е точно, уверявам те. Такъв е законът — ухилва се копелето.

Пускам дълбок искрен поглед.

— Защо така, Мат? — питам, разигравайки наранено достойнство. — Знаем се от толкова време!

Цъ. Погледът не сработва. Лицето му остава безизразно и той се обляга назад, клатейки бавно глава.

— Предупредих те да идваш навреме. Трябва ми главен барман, който да стои в бара. Но, което е по-важно, предупредих те за онази

малка кучка, оная курветина, твоята приятелка, която се влачи тук и се предлага на клиентите ми. Онази седмица дори беше тръгнала да се натиска на един клиент със синя кръв — клати отново глава с отвращение той и до ушите ми достига кискането на Дюри, който се забавлява не по-малко от Колвил.

— И те имат курове, или поне така разправят — усмихвам се в отговор. Отново чувам сподавен кикот зад гърба си.

Колвил се накланя напред, физиономията му придобива сериозно изражение. Това е неговото шоу и той не би търпял да бъде изместен.

— Не ми се прави на много отворен, Уилямсън. Знам, че се мислиш за голям тарикат, но за мен не си нищо повече от поредния шотландски боклук, допълзъл от Хакни.

— Айлингтън — вмятам. С последното наистина ме жегна.

— Няма значение. Главният барман трябва да движи бизнеса ми тук, а не да използва мястото за собствените си жалки мръсни игрички. Тук вече се събират всякакви боклуци — курви, дребни престъпници, футболни хулигани, търговци на порно, дилъри на дрога и знаеш ли какво? Всичко това става през последните две години откакто ти си тук!

— Но това е стриптийз бар! Естествено, че ще има съмнителни типове. Бизнесът ни е такъв, нечистоплътен! — протестирам гневно. — Създадох постоянна клиентела, която си плаща добре! Хора с пари!

— Просто си обирай парцалите — сочи ми той вратата.

— Значи, това е. Аз съм уволнен?

Усмивката на Мат Колвил става още по-широка. Време е. Вдигам очи и фиксирам погледа му.

— Е, значи е дошло време за разчистване на сметки. Чукам жена ти редовно от около шест месеца.

— Какв... — Колвил се втренчва в мен и усещам как Дюри замръзва зад гърба ми, после набързо се омита, смутолевяйки някакво извинение. Колвил остава вцепенен за секунда или две, но след лек тремор тънките му устни се извиват в лека предпазлива усмивка. После поклаща глава с презрение и ненавист.

— Ти наистина си бил голям нещастник, Уилямсън.

— Може да се каже, че и добре се нагуших — добавям, все едно не съм го чул. — Провери тегленията от кредитната й карта. Хотели, дизайнерски дрехи и всичко останало! — Соча с пръст ризата си

„Версаче“. — Това определено не е от въшливата заплата, която ми даваш.

Нов спазъм на ужас преминава през очите му, но се сменя с бяс.

— Миризливец нещастен. Наистина ли мислиш, че ще ти се вържа на глупостите? Жалък...

Ставам и докато се надигам измъквам от вътрешния джоб на самото си моменталните снимки от „Полароид“ и ги хвърлям на бюрото.

— Може пък да се вържеш на това. Пазех ги за черни дни. Доста красноречиви, нали? — намигвам, обръщам се и набързо, но с достойнство се омитам от офиса и минавам през бара. Страхът ме застига на улицата и преминавам в лек тръс, но след мен няма никой и аз се шмугвам из сокаците на Сохо, огласяйки ги с гръмък смях.

Докато вървя по Чаринг Крос Роуд, настроението ми спада като се сещам, че съм загубил най-постоянния си източник на приходи. Опитвам се да го балансирам с това, че съм се отървал от неприятности, пресмятам новите възможности и опасности на създалото се положение. Вземам метрото до Ливърпул Стрийт и оттам надземната железница до Хакни Даунс. Слизам на Даунс и поглеждам през стената на перона към собствения си заден прозорец. Имам чувството, че ако се пресегна като нищо ще докосна мърлявото стъкло. По прозореца са се налепили цели пластове прах, слуз и всякаква мръсотия, че е невъзможно да се види нищо вътре. Тия тюфлеци от Грейт Ийстърн Рейл трябва да платят за измиването, мамка им, техните шибани дизелови влакове са осрали всичко това. На излизане от гарата вземам последното, чисто ново разписание за деня на ГИР.

Връщам се в дупката, определяна от агентите на недвижими имоти като „студио“, и се заглеждам към улицата през предния прозорец. Скапани англичани. Студио?! Нелепи, винаги надуты до пълен абсурд. Кой друг освен тях може да е толкова заблуден, че да нарича скапаните съборетини „имения“? Негово превъзходителство Саймън Дейвид Уилямсън от имение Банана Лийт. Оглеждам някаква млада майка с детска количка пред аптеката. Торбите под очите ѝ ми подсказват, че тя би могла да бъде модел. Модел на сакове и куфари „Самсонайт“. Подсказват ми също, че съм изминал петстотин шибани километра на Юг, за да живея на скапаната Грейт Джанкшън Стрийт. Внезапно сградата се разтърсва от преминаващия отзад с тътен влак за

Норуич. Проверявам часовника: 6.40 или 18.40 както тия чекиджии от железниците му викат. Точно навреме.

Винаги, щом можеш, инвестирай! Точно това се опитвах да кажа на Бърни онзи ден, макар че бях твърде навит, за да го обясня хубаво. Това е номерът. Това разделя успешите от неудачниците, хората на истинския бизнес от пробилияте аграри, които ти надуват главата по вестниците и телевизията как са постигнали всичко със собствен труд, как са си блъскали главата, как са стискали зъби и подобни дивотии. Медиите не спират да тръбят разните му там истории за успели личности, но всички знаем, че това е само върхът на айсберга, защото непрекъснато виждаме и провалите около себе си. В пъба редовно сме заклещени от някой скапаняк, който се пени как, ако не било заради тия мръсни копелета, тая гадна кучка или тия нещастни задници, той щял да стигне далеч, обвинявайки всички, освен себе си, че е повярвал в лъжите на пресата. Бърни трябва много да внимава, защото е започнал да звучи точно като тия отрепки. Не можеш да я караш вечно така. Накрая човек (ако е късметлия) трябва да погледне пачката, с която разполага и да инвестира, преди да я е издухал. Иначе обратно към прокишляшкото какво щяло или нещяло да бъде по пъбовете или още по-зле към крека или лилавото тенеке бира „Тенетс“.

Имам нужда от пари, които да инвестирам. Сега обаче се налага да отида у Аманда. Стиснатата кучка е пълна с мангизи, но продължава да ме цеди.

Предложението на леля Паула, на което почти се бях изсмял по телефона, направо за малко да се изкискам в ушите на клетата женица, то, така да се каже, сега започва да звучи все по-добре.

Дългът зове и минавам през изтезанието на един автобус и на метрото, за да стигна до мястото, което се нарича Манди-ето-аз-си-изпълнявам-задълженията-а-ти-ми-взе-всичко в Хайгейт, извеждам детето и давам четиридесетте лири седмично, които просто изчезват в ненаситната паст на малкия звяр. Не, не си правете никакви илюзии, хлапето е наистина тлъсто. Последният път, когато го водих в Шотландия да види майка ми тя провлачи с шотландския си акцент, че бил „същия като мен на тази възраст“. Като мен на тази възраст. Всяко дебело дете, което лесно и непрекъснато се пребива някъде е идеалната жертва за малките жиливи хищници от игрището и улицата. Благодаря на Бог за пубертета и хормоните, които ме отърваха от ада

на тлъстините. Може би, противоречивите чувства, които изпитвам към сополанкото, се дължат на факта, че нещастникът ми напомня за един по-млад и залупен Саймън Дейвид Уилямсън. Все пак не мога да повярвам, че съм бил чак такъв. Тия сланини най-вероятно идват от тлъстия му еврейски дядо. По нейна линия, разбира се.

Бъхтим пеш из Уест Енд на път за Хембли. Ще избираме Коледен подарък за хлапето. Разбира се, цялата празнична дандания с намаленията е отминала и сега всички са се спекли от януарската си алчност. Бях му подарил ваучъри, водейки се от принципа, че от най-ранна възраст трябва да свикваш със свободата на избора. Аманда обаче ги беше прибрала и настояваше да отида с него. Не бяхме изменили много път след като слязохме на Оксфорд Съркъс, макар и да вървахме малко бързо, а дребното копеленце започва да се дърпа, да спира и да си разтрива дебелите бутчета. Видео-плужек. Със сигурност би предпочел да е вкъщи пред своя Плейстейшън. Дори по празниците аз съм толкова бреме за него, колкото и той за мен. Докато вървим, продължавам плахите си опити за разговор и се моля да има готини гаджета из магазините, че да си оплакна очите.

Това е проблемът със зимата. Гаджетата са твърде опаковани. Изобщо не знаеш какво получаваш, докато не го отнесеш вкъщи, не го отвориш и после е вече твърде късно да го връщаш. Коледа. Проверявам GSM-ите за SMS-и. Нищо.

Магазините, тълпата, мъкненето на всякакви боклуци наоколо скоро започва да ме потиска. А що се отнася до дребния... не, няма връзка с този номер. Все пак правя опити. Не е кой знае какво, но колкото мога — толкова. Предполагам, че и за двамата е нещо като работна смяна, която трябва да се избути някак. Накрая съм кошмарно преял с всякакви боклуци, тежко ми е и съм издухал всичките си пари. И за какво? Родителски дълг? Общуване между поколенията? За чий е всичко това?

Не ми остава нищо друго освен да зяпам пичките и да си припомням как преди няколко седмици заведох малкия Бен (тя му измисли името) в Мадам Тюсо. Мислех си колко е самодоволна от това, че я опъва юпито на нейните мечти. Така, ама така се радвала, че излизам с Бен и как най-сетне можели да останат малко на спокойствие. Та значи, аз си плащам четирийсет лири на седмица, за да

може тя да се изчука на воля. Ще трябва да си татуирам на челото с големи букви: М-У-Х-Л-ЪО.

Когато връщам келемето, се налага да си призная, че Манди изглежда много по-добре. През тази последна година кучката влезе в час за пръв път от раждането на Бен. Мислех си, че ще се освени здраво, подобно на останалите членове на шибаната си фамилия, но не, тя изглежда направо изрядно. Ако така ходеше на фитнес и пазеше диета, докато бяхме още заедно, можеше и да ѝ спестя унижението, на нея и цялото ѝ семейство преди няколко лета в Тоскана. Аз съм амбициозен мъж, а и никое копеле с малко самоуважение не би искало да го виждат с някаква тлъста крава, която му виси на ръката.

Но тлъстите крави си имат своите приложения: като лели, например. Добрите, пухкави лелички. Леля Паула винаги е била моята любима леличка. Разбира се, не е имало кой знае каква конкуренция. Клетата леля Паула, тя наследи пъба, но беше достатъчно тъпа да се омъжи за някакъв тарикат, който за малко не пропи и пъба и дома ѝ, преди тя да го нарича. Окуражаващо е, когато виждаш как дори такива силни, волеви кучки като Паула си имат слабите места. Това поддържа копелетата като мен в бизнеса. Сега ми предлагаше да купя пъба за двадесет бона. Платими на по пет годишно.

Първият основен проблем беше, че тъкмо бях прехвърлил четиринайсет бона на червено. Вторият бе, че пъбът се намираще в Лийт.

6. „...МАЛКИ ПАЛАВИ ТАЙНИ...“

В очите на Раб се долавя твърдост, която издава нещо скрито. Той мери думите си, както старите клиенти на стиснатия местен кръчмар мерят глътките си. Раб словесно кръжи край Лорън, която е настръхнала като улична котка, готова да те изсъска или издере, така че той го кара внимателно. Тя иска да оправдае пред себе си напрежението, което изпитва от неговото присъствие и си мисли, че той не трябва да е тук, че трябва да сме само двете, по женски, или само те двамата. Но аз я познавам твърде добре и знам, че Раб го отнася заради кризата на предменструалния й синдром. Като същински сестри, двете сме синхронизирали цикъла си и в момента тя се опитва да намери причина, за да превърне раздразнителността си в антипатия.

Клетия Раб. Насади се е с две луди крави. Чувствам познатата отпадналост и тежест, а на брадичката ми излиза пъпка. Лорън и аз сме малко напрегнати, защото при нас ще се нанесе нова съквартирантка. Името ѝ е Даян и изглежда о'кей, студентка е по психология. Всичко ще е наред, стига да не се опитва да ни психоаналитичничи. Почти се бяхме навили да се приберем и да почистим за нейното пристигане, но двете халби ми подсказват, че няма да стане. Студентският клуб започва да се пълни, но наоколо никой не пие здраво, всички лигавим някакви бири. Роджър зад бара небрежно пуши. Двете момчета, които играят бiliarд поглеждат към мен, единият смушка другия и ми се ухилва. Не са нищо особено, но сериозно се замислям, дали да не пофлиртувам с тях, най-малкото защото не ми харесва насоката на разговора.

— Предполагам, че ако бях жена, щях да съм феминистка — отстъпва Раб, обезвреждайки пискливите отровни атаки на Лорън. Тази вечер са се насъбрали доста кресливци и тяхното присъствие като че ли извиква най-лошото у Лорън, карайки я да е още по-крайна. Тия отворени копелета дори няма да си покажат носа навън, когато се върнат в родните си градчета. Удрянето в гърдите се разиграва тук, в тази сигурна обстановка, в лабораторни условия извън реалния свят.

Жалвайки се от липсата на атмосфера, решаваме да се преместим в Каугейт Пъб. Навън е разкошна привечер, но когато се забиваме из оплетените тъмни вътрешности на града, догарящото слънце напълно изчезва зад масивните фасади. Набутваме се обаче в някакъв бар, който се счита за последен писък, но очевидно информацията е от преди няколко седмици. Ходът се оказва погрешен, тъй като моят любовник, по-точно моят бивш любовник е вътре. Колин Адисън, проф., д.ф.н.

Колин е леко брадясал и прилича на студентите, на които преподава. Усещам някаква особена власт. Подобно нещо не би могло да се случи, докато бе с мен. Разбира се, стои му глупаво. Тъкмо си взимаме бирата, сядаме и той се сервира.

— Трябва да поговорим — казва той.

— Нямам желание — отвърщам му, гледайки отпечатъка от червило по чашата си.

— Не можем да оставим нещата така. Искам обяснение. Поне това съм заслужил.

Поклащам глава и правя кисела физиономия. Поне това съм заслужил. Нещастник. Отегчително и донякъде неловко, две усещания, между които трябва да се прави ясна разлика.

— Хайде разкарай се, моля те!

Колин кипва, сочи ме с пръст и го размахва във въздуха сякаш дирижира ядните си думи.

— Още много трябва да пораснеш, скапана малка кучка, ако си мислиш, че така можеш да...

— Виж, приятел, по-добре изчезвай — става от мястото си Раб. Очите на Колин просветват. Някакво си студентче, което само да му посегне и ще бъде изритано с помощта на Ректорския Съвет, където Колин е клечка. Но уви, Ректорския Съвет ще се интересува много повече от него — преподавател, който чука, всъщност, по-точно се опитва да чука студентка. Откакто го отрязах, Колин очевидно е зациклил на тема как трябва да порасна. Какво стана с онази „зряла връзка“, която имахме в онези далечни безметежни дни от, хъм, миналата седмица?

Тъкмо решавам да не се занимавам повече, но Лорън се намесва. Лицето ѝ е сгърчено от бяс и тъкмо си мисля, че сега ще покаже своята

наистина лоша страна, когато тя прецаква малко нещата като изръсва тъповатото:

— Оставете ни, тук се води частен разговор!

Изкисквам се глупаво и пияно. В дадената ситуация изобщо няма нужда да ми се помага. Когато нещата опрат до Колин, се чувствам на собствена територия.

— Виж, наистина ми се драйфа от теб, Колин! Драйфа ми се от мекия ти, алкохолизиран кур на средна възраст. Писна ми аз да съм виновна, че не можеш да го вдигаш. Писна ми от самосъжалението ти, защото си бил оцетен от живота. Взех всичко, което може да се вземе от теб. Сега искам да се отърва от ненужната опаковка. В момента разговарям с хората, така че, направи ми една услуга и се разкарай от очите ми. Моля?

— Скапана кучка... — казва отново нещастникът, лицето му инфарктно почервява и той виновно се оглежда наоколо.

— Ска-а-а-пана ку-учка — имитирам скимтенето му. — Толкова ли можеш?

Раб опитва да каже нещо, но аз го изпреварвам, обръщайки се отново директно към Колин:

— Не забелязваш ли, че присъствието ти не вдига нивото на разговора? Дори на тази маса? Моля те, иди си.

— Ники... — започва помирително копелето и отново се оглежда, дали наоколо няма студенти, — ...просто искам да поговорим. Нищо повече. Щом е край, нека бъде край. Не виждам защо обаче да свърши така.

— Стига си мяукал, просто иди и намери друга, някоя достатъчно наивна, която ще можеш да впечатлиш. Ако устискаш праз лятото, след няколко месеца ще дойдат новите първокурснички. Страхувам се, че не се мразя дотолкова, че да излизам с теб.

— Шантава кучка — изплюва той и добавя. — Тъпа курва!

След което изхвърча като тапа от бара и вратата яко се тръшва зад гърба му. Кръвта се качва в главата ми за секунда, но скоро преминава и всички му удряме дружен смях. Барманката ме поглежда и аз вдигам рамене.

— Нямах никакъв срам, Ники — задъхва се Лорън.

— Права си, Лорън — отвръщам, гледайки право към Раб. — Да се забърквам с преподаватели... не е голям купон. Този ми е вторият.

Първият беше преподавател по английска литература, докато учех в Лондон. Беше малко странен, да не кажа особено извратен.

— О-ох, не... — противи се Лорън. Тя много добре знае за какво става дума.

Но, не, разказвам подробно историята за Майлс и я карам да се чувства страхотно неловко.

— Той бе истински човек на изкуството. Подобно на Блум в „Одисеи“, професорът си падаше по острата миризма на урина. Купуваше пресни бъбреци и ме караше да се изпикая в малка купа. После накисваше бъбреците вътре и ги оставяше да киснат за през нощта, а на сутринта ги приготвяше за закуска. Беше много цивилизован извратеняк. Водеше ме на пазар по бутиците. Обожаваше да ми избира дрехи. Особено, ако имаше някоя младичка, елегантна продавачка, която да ми помага. Обясняваше ми, че много му допада да гледа как една млада жена облича друга, но поставени в комерсиална обстановка. Ерекцията му ясно се виждаше и понякога свършваше там, на място, направо в панталона си.

Лорън изглежда прекрасно, когато е бясна, разпалва се като жарава и това страшно ѝ отива. Лицето ѝ леко почервенява, очите ѝ блестят. Може би хората обичат да я гледат ядосана, защото така виждат как би изглеждала, ако могат да я видят докато се чука.

Раб се смее, вдигайки вежди, а лицето на Лорън се сбръчкава.

— Не смяташ ли, че Лорън е много хубава? — питам го.

На моята съквартирантка обаче хич не ѝ е забавно. Лицето ѝ се обагрят още малко и очите ѝ се просълзят леко.

— Правиш се на глупачка! Стига си се опитвала да ни поставяш в неловки ситуации, и мен, и Раб!

Раб явно никак не е притеснен, защото успява да ни стресне и двете — Лорън съвсем очевидно, но и мен, доста повече отколкото показвам. Той, прехвърля една ръка в прегръдка върху Лорън и друга върху мен и подред ни разцелува нежно по бузите. Забелязвам как Лорън се вдървява и изчервява от глава до пети, а аз усещам буен приток на емоция и едновременно се чувствам като в менгеме.

— И двете сте толкова хубави — казва той дипломатично, а може би с чувство? Каквото и да е, Раб е просто непогрешим, готин, излъчва дълбочина и сила, каквито изобщо не бях слагала в сметките. После всичко се стопява, когато той сваля ръцете си и добавя спокойно:

— Ако не бяхте вие, щях да се задуша на тоя шибан курс. Говорим как да анализираме филмите също като скапаните критици, без да сме хващали в ръце камера през живота си. И тия дето ни преподават и те не са помирисвали. Учат ни само как да плюем или да се подмазваме на хората, които са имали достатъчно кураж да си надигнат гъзовете и просто да правят нещата. Така е с всички курсове по изкуства — правят от теб поредния досаден паразит.

Усещам как оклюмвам. Съзнателно или не, това момче може да те подлуди. Тъкмо отвори вратата към нещо прекрасно и сега ни запраща обратно в Учебникландия.

— Да твърдиш подобно нещо — сприхаво се тросна Лорън, макар и с видимо облекчение, че сърдечния изблик на Раб не е отишъл по-далеч, — означава да приемаш цялата тачеристка парадигма да се заличат изкуствата и всичко да мине на занаятчийска основа. Ако убиеш идеята за познанието само заради самото него, тогава убиваш и всеки критичен анализ на това, което става в общес...

— Не... не... — протестира Раб. — Имам друго предвид...

И така те продължават, продължават да се нападат и да отстъпват, да се убеждават, че принципно са на едно мнение, когато ги дели пропаст и обратното да се вкопчват яростно в някакви незначителни, педантични различия, които са им дошли на езика. С други думи здраво студентстваха.

Мразя тоя тип препирни, особено между мъж и жена и още повече, когато някой от тях току-що е вдигнал залога. Иска ми се да изкрещя право в лицата им:

СТИГА СТЕ СИ ТЪРСИЛИ ПРИЧИНИ ДА НЕ СЕ ИЗЧУКАТЕ!

След няколко пътиета барът приема по-поносими омекотени очертания, темпото се забавя, хората се радват просто на компанията на други хора и плещят глупости. В този момент решавам, че доста си падам по Раб. Това не става изведнъж, а е нещо като постепенно натрупване. В него има нещо чисто и шотландско, нещо благородно и келтско. Почти пуритански стоицизъм, който не може да бъде открит у мъжете в Англия и особено в Рединг. Но те не спират и не спират, тези шотландци: спорят, обсъждат, разискват по начин, специфичен само за медийните и аристократичните прослойки в Англия.

— Стига с тия тъпи спорове! — прекъсвам ги авторитетно. — Преди малко споделих с вас една от палавите ми тайни. Нямах ли и ти някакви такива тайни, а, Лорън?

— Не — отвърща тя, лицето ѝ отново порозовява, а главата ѝ се привежда. Забелязвам, че Раб повдига вежди, сякаш да ме предупреди да не се впускам в тази територия, проявявайки съчувствие към агонията на Лорън, каквото ми се ще да проявявах и аз.

— А ти, Раб?

Той се ухилва и поклаща глава. В очите му за пръв път пробягва дяволито пламъче.

— Не. Имам един приятел, Тери, той е по тази част.

— Тери, а? Искам да ме запознаеш! Ти виждала ли си го, Лорън?

— Не — отговаря отсечено тя, все още напрегната, но вече започнала да се поотпуска.

Раб пак повдига вежди, в смисъл, че идеята не е особено добра, което леко ме заинтригува. Да, всъщност ми допада да се срещна с Тери, допада ми и начинът, по който Раб счита, че не трябва да го правя.

— И какви ги върши този Тери? — разпитвам.

— Ами — започва колебливо Раб — той държи един секс-клуб. Правят порно записи и всичко останало. Искам да кажа, всъщност, това не е точно моя тип място, но определено е типа на Тери.

— Каж ми още!

— Ами, така. Значи, Тери редовно ходеше да затваря клуба. Една нощ вътре имало останали няколко момичета, които познавал и може би, един-двама туристи. Били подпийнали повечко и се разгорещили. Така се започнало. Скоро сбирките станали съвсем редовни. Веднъж охранителните камери не били изключени и по случайност, както твърди Тери — Раб завърта невярващо очи, — всичко се записало. Така им дошло на ум да правят аматорски порно-касети, да показват рекламни клипове в мрежата, да ги изпращат по пощата срещу заплащане или да си ги разменят с други хора, които се занимават със същото. Освен това организират и прожекции, обикновено за приятели, по петачка на калпак. Ъ-ъ... Всеки четвъртък.

Лорън изглежда съвсем отвратена и очевидно Раб стремглаво пада в нейните очи, за което той очевидно си дава съвсем ясна сметка.

Аз пък го намирам за страшно вдъхновяващо. Освен това утре е четвъртък.

— А утре, ще има ли шоу? — интересувам се.

— Да, сигурно.

— Може ли да отидем?

Раб определено не е много сигурен.

— Ами, ъ-ъ... Трябва да гарантирам за вас. Това е частно парти. Тери, ъ-ъ... може да ви навива да участвате и вие, така че, ако наистина отидем, просто се правете, че не сте го чули. Той само плещи глупости.

Отхвърлям назад косата си и тържествено заявявам:

— Може пък да се навия! Лорън също — добавям. — Чуването е добър начин да опознаеш хората.

Лорън ми хвърля поглед, който би могъл да повали и тибетски як.

— Нямам никакво намерение да гледам порнографски филми, особено с някакви дърти мръсници, а още по-малко да участвам в тях!

— Хайде, де... Ще бъде голям купон.

— Не и не. Ще бъде мръснишко, отвратително и жалко. Очевидно имаме различни разбирания за купон — яростно отвърща тя.

Лорън е направо на нокти и не искам да се скараме, но имам идея. Поклащам глава.

— Нали учим кино? Нали се занимаваме с култура? Току-що Раб ни каза, че цяла филмова ъндърграунд култура се случва точно под носа ни! Трябва да поемем риска. С образователна цел. А освен това ни се отваря възможност да се изучаваме!

— Стига си крещяла! Ти си пияна! — пици тя и скришом оглежда пъба.

Раб се смее на притесненията на Лорън, а може би това е начин да прикрие своите собствени.

— Наистина обичаш да шокираш, нали? — пита ме той.

— Само себе си — отвръщам. — А ти? Понякога участваш ли?

— Е, не, всъщност това не е моята територия — обяснява пак той, но някак виновно.

Мисля си за този Тери, който пък обича да участва, мисля си, защо Раб и Лорън не си падаха малко повече авантюристи и си мисля, колко забавно би било да си спретнем една тройка.

7. МРЪСЕН № 18735

Отново (най-сетне) съм в родния си град. Пътуването с влак, което преди беше четири часа и половина, сега се проточи седем. Прогрес — да ми ядат кура. Модернизация, оная ми работа. А цените се повишават в пряко съотношение с продължителността на пътуването. Пускам пакета, предназначен за Бегби в пощенската кутия на гарата. Хубаво да се изкефиш, психар такъв! Вземам такси до Крайбрежната. Старото стъргало не се е променило особено. Крайбрежната е като персийски килим. Може да потъмнее и да се износи, но качеството си личи. Слизам пред квартирата на леля Паула, плащам на бакшиша надутата му такса, промъквам се. Край разнебитените звънци на домофона и тръгвам по смърдящото на урина стълбище.

Паула ме прегръща, кани ме да вляза и ме настанява в уютния си хол, слагайки пред мен чай и разни сладки. В добра форма е, трябва да ѝ призная и въпреки това прилича на жертва от автомобилна катастрофа, към която са прикрепени крака на роял. Не оставаме за дълго тук, нито отиваме в бара ѝ — Порт Съншайн. И двете места са ѝ писнали. Вместо това се отправяме в Спей Лаундж за по едно и аз се чувствам едновременно облекчен и подтиснат, че не виждам познати лица наоколо.

Паула си играе с питието и не може да удържи самодоволната усмивка на голямото си провиснало като торба лице.

— Изкарах твърде дълго на това място. Сега имам свой собствен живот, момчето ми — обяснява тя. — Да, наистина срещнах един човек.

Вторачил съм се в очите на Паула и знам, че едната ми вежда неволно се повдига в стил Лесли Филипс, но не мога да я спра. Въпреки това, съвсем не е необходимо да ѝ намеквам, че трябва да говори по същество. Паула винаги е била мъжемелачка. Един от най-мъчителните ми тийнейджърски спомени е как танцувам с нея на сватбата на сестра ми и тя е залепила ръце на задника ми, както пее Браян Фери в парчето *Slave to love*.

— Той е испанец, чудесно момче, има си местенце в Аликанте. Бях там да го видя. Иска да замина с него. Малко да ме огрее слънцето, да се прочисти стария комин, както се казва. За това става дума, Саймън. Всички наоколо мрънкат — изсумтява презрително тя, очевидно визирайки по-голямата част от населението на Лийт, — че живея в рая на глупците и това няма да продължи дълго. Не ме разбирай неправилно, аз нямам никакви илюзии. Ако не продължи дълго, не продължи. Че какво е вечно? Всякакъв рай в този момент ме урежда напълно — обръща на екс остатъка от питието си тя и налапва лимона, дъвчейки го с изкуствените си зъби и изстисквайки всяка капка от него преди да го изплюе разкашкан обратно в празната чаша.

Не трябва много въображение да сравниш жалките остатъци с това, което би останало от кура на клетия испанец.

Паула предугаждаше всички възможни възражения, не че изобщо смятах да ѝ развалям удоволствието с упреци. Нейното доверие в мен бе просто трогателно: лъжите за моите успехи в развлекателния бизнес в Лондон я бяха впечатлили. Тя просто иска да поема Порт Съншайн. Проблемът за закупуването на старата дупка се разрешава учудващо лесно — тя ми предлага да го изплащам докато печеля от бара. До тогава тя ще остане съдружник в сянка.

Мястото е потенциална златна мина. Само трябва малко да се префасонира. Вече чувам дрънченето на касата, която се пълни и старата пивница придобива цивилизован вид на ресторант с платежоспособна клиентела. Всичко е налице — голяма зала, плюс бар на горния етаж, отдавна затворен и използван за склад.

Трябва спешно да попълня бумагите и щом си тръгвам от Паула, се запътвам право към Съвета, за да взема формулярите. След това се черпя с едно капучино (учудващо добро за Шотландия) и паста в сладкарницата на ъгъла. Разглеждам документите и мислейки за дупката си в Хакни, трескаво започвам да ги попълвам. Лийт е във възход. Метрото ще стигне до тук много по-рано от Хакни.

Когато приключвам, тръгвам да видя нашите в Саут Сайт. Майка ми страшно се радва да ме види, сграбчва ме в здравата си прегръдка, от която ми пукат костите и се разревава.

— Дейви, виж — извиква тя на стария, който едвам отделя очи от телевизора. — Детенцето ни се е върнало! О, синко, толкова те обичам!

- Стига, мамо... Мамо — отвърщам леко неловко.
- Чакай само Карлота да те види! И Луиза!
- Лошото е, че скоро трябва да тръгвам...
- О, не, сине... не...
- Да, но хубавото е, че си идвам тук! И поводът е добър!
- Майка ми избухва в сълзи.
- Дейви! Чу ли това? Момченцето ми ще се върне при мен!
- Ами, да. Паула каза, че мога да поема Порт Съншайн.
- Старият се извърта в стола си и вдига съмнително вежди!
- Какво ти става? Какви са тия физиономии?
- Порт Съншайн? Там и с пицов не могат да ме завлекат!

Пълно е с курви и тъпи комици — опитва да се шегува дъртакът. Копелето изглежда изтощено, не помръдва, кожата му е провиснала и загрубяла. Май вече беше осъзнал, че не може да разиграва майка ми както си иска, защото щеше да го изхвърли като прошляк и тогава няма вече да може да намери някоя тъпачка, която да му се грижи, особено такава, която прави спагети като майка ми.

Отстъпвайки пред настояванията ѝ за събиране на семейството, решавам да остана още една нощ. Малката ми сестра Карлота пристига и започва да кудкудяка, лепвайки ми две мощни целувки и на двете бузи, а после звъни на Луиза по мобилния. Седя с по една сестра от всяка страна, двете вдигат страшна врява, а старият само мърмори и току ни хвърля отровен поглед. Често-често майка ми раздига Луиза и Карлота от дивана и крещи:

— Я мръднете малко! Искам да прегърна хубавичко моето момче! Не мога да повярвам — малкото ми момче се е върнало! И го чака бъдеще!

Доволен от развитието на нещата се отправям надолу към Сън Сити. С лека походка вървя по Крайбрежната, вдишвайки морския въздух, докато не стигна до своя нов порт. Когато влизам Паула е зад бара и внезапно ми потъват гемиите. Самият бар е пародия — стари червени плочки по земята, масите са покрити с пластмасови плоскости, стените и таваните са жълти от тютюнев дим. Много повече обаче съм потресен от клиентелата. Всички приличат на зомбита от филм на Дордж А. Ромеро, разлагащи се в сумрака на ивици от слаб неон. Виждам съм всякакви крек-свърталища в Хакни и Айлингтън, но те са направо палати в сравнение с тази лайняна дупка.

Лийт? Как изобщо ми дойде на ум да стъпя отново тук? След като майка ми се премести в Саут Сайд, нямаше никаква нужда да си показвам носа в този помиярник. Загубих толкова години, за да се измъкна оттук. Сядам на бара и пия скоч, наблюдавайки Паула и нейната помощничка Мораг, която сякаш е клонинг на лелята и непрекъснато сервира храна на тия беззъби дедици, сякаш тук е някаква социална кухня. В пълен контраст от другата страна на бара някакви анемични тийнейджъри са надули джубокса и сковано се гърчат, гледайки презрително дъртаците. Изпитвам неудържимото желание да се чупя от кръчмата, Паула и Лийт. Влакът за Лондон зове.

Любезно се извинявам и тръгвам надолу към новия Лийт: Скотиш Офис, Скотсман Билдинг, реконструирани докове, изискани барове, ресторанти, къщи на юпита. Ето го бъдещето, юпифицирано, точно на две пресечки оттук. Следващата година, а може и последващата само на една, и тогава... Бинго!

Трябва само да преглътна гордостта си и да изчакам малко. Междувременно ще направя няколко удара, няколко далавери, някои мръсни номерца. Местните са толкова задръстени, че ще им е трудно да устоят на темпото, което ще им наложи печения играч от големия метрополис, а именно Саймън Дейвид Уилямсън.

8. „...САМО ОБЕКТИВЪТ...“

Раб изглежда нервен. Чопли кожичките на пръстите си. Когато се пробвам да го предизвикам, той започва да разправя нещо, как се опитва да откаже цигарите, мърмори как очаква дете. Това изобщо е първият намек към мен, като изключим мистериозния Тери, за някакъв живот извън студентството. На човек му става странно като се замисли, че някои хора живеят по няколко различни живота. Като мен. Предстоеше ни среща със скрития свят на Раб, или поне малка част от него.

Таксито криволичи от светофар на светофар, броячът неумолимо се върти. Спираме пред един малък пъб и макар греховна жълта светлина да се процежда върху сиво-синия тротоар и ясно да се долавя смеха от пресипнали препушили гърла, ние не влизаме там. Тръгваме по една опикана странична чакълена пътека, която ни извежда до боядисана в черно врата. Раб потропва ритмично: та-та-та-та-та, та-та-та-та, та-та.

Чува се шум от стремглаво спускане по стъпала. После тишина.

— Аз съм, Раб — смутолева той и пак тропа, но този път друг футболен ритъм.

Ключалката се завърта, веригата издрънчава и зад вратата наднична къдрава глава, точно като на клоун на пружина. Две алчни, присвити очи набързо регистрират присъствието на Раб, после оглеждат тялото ми с безцеремонна съсредоточеност, от която направо ми идва да се развикам за полиция. После чувството ми на страх и притеснение се изпаряват от топлината на нажежената по бяло усмивка, която сякаш достига собственото ми лице и като пръсти на скулптор го моделират по свое подобие. Усмивката е невероятна. От физиономия на войнствен, враждебен кретен тя го превръща в езически гений, владеещ тайните на света. Главата се завърта на една страна, после на друга, проверявайки алеята за чуждо присъствие.

— Това е Ники — обяснява Раб.

— Влизайте, влизайте — кима пичът.

Раб ми хвърля поглед в смисъл на „сигурна ли си“ и обяснява:

— Това е Тери.

В отговор на погледа му, аз прекрачвам прага.

— Тери Лимонадения — усмихва се този едър, къдрав пич и се дръпва встрани, за да ми направи път към тясното стълбище. Той мълчаливо тръгва след мен, така че, предполагам, да огледа добре задника ми. Аз не бързам, за да му покажа, че това е последното нещо, което би ме притеснило. Нека той бъде притеснения.

— Имаш невероятен задник, Ники, казвам ти го напълно безкористно — казва той с весел ентузиазъм. Наистина започвам да го харесвам. Това е моята слабост — твърде лесно се впечатлявам точно от когото не трябва. Всички винаги са го казвали: родители, учители, треньори, дори връстници.

— Благодаря ти, Тери — отвърщам сдържано, извърщайки се към него, когато стигам най-горе. Очите му светят и аз го поглеждам право в очите, задържайки погледа му. Усмивката му разцъфва още повече, той кима към вратата, аз я отварям и влизам.

Понякога другостта на самото място наистина те сепва. Ако се измъкнеш малко в страни от типичните колонизирани, корпоративни центрове, еднакви за всеки британски град, веднага ще откриеш истинските места. Може би една кратка разходка, няколко спирки с автобус — никога не отнема много време. Това тук беше точно от тези места, толкова фрапиращо, че направо ти секва дъхът от якия кич. Отивам в тоалетната, за да огледам. Дамската тоалетна е тип „ковчега на Фараона“, толкова тясна, че едва можеш да седнеш, чинията е счупена, няма хартия, плочките са нацърбени, в мивката няма топла вода, а над нея се мъдри пукнато огледало. Оглеждам се в него и с радост установявам, че пъпката, която бе тръгнала да ми излиза на лицето е завехнала. Онова петно на бузата ми също е избледняло. Червено вино. Избягвай червеното вино. Тук едва ли би било проблем. Слагам си очна линия и още от мораво-червеното червило. Тегля една четка на косата си. После поемам дълбоко въздух и излизам, готова за срещата с този нов свят.

Много погледи се вторачват в мен. Погледи, които смъртно бях доловила на път за тоалетната, но бях игнорирала. Едно момиче със строго изражение и черна къса коса ме гледа открито враждебно от бара. С периферното си зрение забелязвам как Тери повдига очи и й

прави някакъв знак. Мястото е полупразно, но аз не изпускам Тери от поглед.

— Пускай пичовете да влизат, Биръл! — казва той на Раб, но не отклонява поглед от мен. — Значи, Ники, с Раб сте в един колеж. Сигурно университетът е много... — Тери се опитва да намери думата, но накрая изтърсва: — А бе, за някои неща човек е по-добре да не мисли.

Смея се на това му изпълнение. Пичът е голяма забава. Все още няма нужда да му натривам носа, това може да стане и по — нататък.

— Да, уча в Университета. В един и същи курс сме. Кино.

— Е, сега ще ти покажа малко филмчета, които си струват! Хайде, сядай до мен — казва той и сочи мястото в ъгъла. Тонът му е на ученик от началното училище, който няма търпение да се похвали какво са направили в клас. — Има ли още такива сладурани като теб в колежа? — пита той, но явно въпросът е насочен повече към Раб, отколкото към мен. Вече бях разбрала, че и двамата с Тери обичаме да поставяме Раб в неловко положение. Нещо, което ни сближава.

Сядаме в ъгъла до две млади жени, една двойка и барманката.

Тери носи стар суичър „Пол енд Шарк“, Т-шърт с триъгълно деколте, дънки „Ливайс“ и маратонки „Адидас“. Има златен пръстен и верига на врата.

— Значи ти си легендата Тери, а? — любопитствам с надежда да получа някаква реакция.

— Да — отвърща той сухо, сякаш тази титла е прекалено известна от една страна, и крайно незадоволителна от друга.

Тайфа стари и не толкова стари момчета влиза и сядат, като повечето си придърпват столове точно под екрана. Атмосферата е като на футболен мач. Разменят се поздравя, шеги, носят се питиета, а смръщената девойка събира парите. Тери се провиква към това набито, заплашително същество:

— Джина, иди да дръпнеш завесата, слънчице!

Тя го изглежда доста кисело, опитва да каже нещо, но после размисля.

Шоуто започва, явно снимано с най-обикновена видеокамера. Камерата е една, няма никакъв монтаж, само обективът се движи насам-натам. Снимано е от триножник, защото образът е стабилен, но по-скоро представлява еднопланова картинка на двама души, които се

чукат, отколкото опит за заснемане на филм. Качеството е добро и ясно се вижда, че това е Тери, който опъва Джина на същия този бар, където се сервират питиетата.

— Виж, доста съм свалил от миналата година — прошепва ми той, очевидно страшно доволен като се потупва от страни. Обръщам се да погледна, но не мога да задържа погледа си встрани от екрана, където в действието се появява ново младо момиче.

— Мелани — прошепва Тери и кима към бара. Разпознавам я. Същото момиче, което отпреди си стоеше там, но сега на екрана изглеждаше различно, наистина секси. Джина прави кунилингус на Мелани. Някой подхвърля коментар, следва кратък смях, Мелани свенливо и неловко се усмихва, после се чува шъткане. В този момент качеството на звука е трагично, долавя се пухтене и неубедителните реплики на Тери като „давай“, „да“, „точно така, малката“. На екран излиза блондинка, която Тери оправя с ръка, докато тя му духа. После я обръща с гръб към него, превита върху облегалката на дивана и започва да я помпа. Лицето ѝ е в едър план към камерата, а циците ѝ се тресат. В един момент главата на Тери се появява зад рамото ѝ, намига в обектива и казва нещо от типа: „Солта на живота“.

— Урсула, шведско гадже — обяснява ми той с театрално шептене. — Или май датско... както и да е, au raig маце, движи по Грасмаркет. Адски навита! — добавя Лимонадения. Докато другите участници навлизат в мелето, Тери от време на време подхвърля образователните си коментари:

— ...Крейг... голямо приятелче. Топ-ебач. Не е много с всичкия си, малко пада секс маниак. Винаги обаче си намира какво да чука... А... Рони... наистина може да защити честта на Шотландия, това момче...

Шоуто завършва с масово изпразване и фокусът се загубва. На моменти се вижда само размазано розово петно. После отново настъпва яснота и Джина смърка кока, отегчена от секса. Определено има крещяща нужда от редакция и тъкмо смятам да споделя това с Тери, но той изключва от дистанционното, усещайки, че публиката се отегчава.

— Толкова от нас. Край! — усмихва се той.

След шоуто сядам да си побърбя на бара с Раб и го питам от колко време върви всичко това. Той тъкмо се кани да ми отговори,

когато Тери се промъква до мен и пита:

— Е, какво мислиш?

— Аматьори — отвърщам, вече на градус, по-надуто и гръмогласно, отколкото възнамерявам и отмятам назад коса. Кръвта ми леко се смразява, защото ми се струва, че Джина ме е чула и усещам студения, режещ проблясък в погледа ѝ.

— И смяташ, че ти би се справила по-добре? — пита той, присвивайки очи и повдигайки вежди.

Вторачвам твърд поглед в него.

— Да — казвам.

Той завърта очи и настървено надрасква някакъв номер на картонената подложка за бира.

— По всяко време, скъпа. По всяко — меко повтаря той.

— Не мисли, че ще забравя — казвам за неудоволствие на Раб, който е доловил разговора или поне основната част.

За пръв път забелязвам присъствието на другите двама мъже от филма, Крейг и Рони. Крейг е кльощав нервен пич със светло кестенява коса, който пали цигара от цигара. Рони е небрежният с рядка руса коса и същата тъпашка усмивка като на видеото, макар че на живо изглежда по-тантурест.

Скоро след това влиза скандинавката Урсула и Тери ни представя. Тя ме поглежда с крайно смесени чувства, но разиграва безпределна сърдечност. На живо не изглежда толкова добре, колкото на екран. Чертите ѝ са доста топчести, мяза малко на тролче. Тя ми предлага питие и сякаш партито тъкмо сега започва, но аз набързо се извинявам и си тръгвам. Нещо интересно със сигурност щеше да се случи, но този поглед в очите на Тери ми подсказва, че ще бъде глупаво да изигравам всичките си карти наведнъж. Той ще трябва да почака. Всички ще чакат. А освен това, имам и есе за довършване.

Когато се връщам вкъщи Лорън е още будна, стои с Даян, която вече се е нанесла. Лорън изглежда наистина ми е сърдита, че съм излязла, че не съм останала да помогна, че не съм посрещнала Даян и какво ли още не. Всъщност ми е бясна, само защото съм отишла да гледам порно, но от друга страна ужасно ѝ личи, че умира да разбере какво е станало.

— Здравсти, Даян! Извинявай, но се наложи да изляза — обяснявам. На Даян като че ли не ѝ дреме. Тя изглежда печена,

самоуверена красавица, която явно е доста по-напред с материала и от мен. Очите ѝ са пронизателни, живи, устните — фини, леко ехидни, облечена е в синя тениска, сини джинси и маратонки.

— Купон ли? — пита тя с типичния местен акцент.

— Бях да гледам порно в един пъб — отвръщам. Виждам как Лорън се изчервява от неудобство.

— Това е малко повече, отколкото сме искали да знаем! — натъртва тя доста нелепо, като дете, което се опитва да се прави на възрастен, но прозвучава още по-детински.

— Струваше ли си? — пита Даян без никаква нотка на учудване, за ужас на Лорън.

— Не беше зле. Ходих с един приятел на Лорън — обяснявам ѝ.

— Не ми е приятел! На теб също не ти е приятел! — почти изкрещява тя и осъзнавайки се, снижава тон. — Просто едно момче от курса.

— Доста любопитно. Аз правя дипломна работа по психология за работещите в секс-индустрията. Нали се сещате, проститутки, стрийптизьорки, телефонен секс, масажистки, компаньонки, всички без изключение.

— Как върви?

— Трудно се намират хора, които са навити да говорят — оплаква се тя.

Усмиввам се.

— Мисля, че ще мога да ти помогна.

— Велико — възторгва се тя и решаваме да побъбрим някой ден за работата ми в сауната, където съм на смяна утре вечер.

Отивам в стаята си и полупияна се опитвам да прочета есето си за Маклимънт на компютъра. След няколко страници очите ми започват да смъдят и аз се изсмивам на тъпото изречение: „Неизбежен е изводът, че шотландските емигранти са обогатили всяко общество, до което са имали досег“. Скалъпено специално за Маклимънт. Разбира се, не съм упоменала ролята на шотландците в развитието на робството, расизма и даже основаването на Ку Клукс Клан. Съвсем скоро очите ми натежават и усещам как се отпускам на леглото, унасяйки се постепенно в горещи чергарски скитания и изведнъж съм някъде другаде...

...той здраво ме е хванал... тази миризма... и нейното лице отзад, кривите ѝ, напрегнати усмивки, докато той ме превива през бара сякаш съм от гума... този глас... командващ, подканящ... и виждам лицето на мама и татко, лицето на брат ми Уил в тълпата и се опитвам да изкрещя... моля, спрете това... моля... но те сякаш не могат да ме видят... после ме опипват, мачкат...

Беше изтощителен, непълноценен, пиански сън. Надигам се да седна и главата ми пулсира, чувствам желание да повърна, после отминава, оставяйки ме с разгуптяно сърце и отровна пот по лицето и под мишниците.

Компютърът дреме на скрийнсейвър, докосвам мишката и срещу мен изскача есето на Маклимънт като някакво нагло предизвикателство. Трябва да го довърша. Забелязвам, че Даян и Лорън са си отишли, правя едно бързо кафе, прочитам есето, пипвам тук-там, пускам спел-чека и кликвам „Print“. Трябва да занеса есето в Университета до обед. Компютърът отброява необходимите три хиляди думи и отивам да си пусна душ, за да отмия алкохолната пот от вчера и просмукалия се в косата ми застоял цигарен дим.

Слагам малко овлажняващ крем на лицето си, лек грим, бързо се обличам и слагам нещата за работата в сауната в малък сак. С бърза стъпка вървя през парка Медоуз и само от време на време усещам студения, режещ вятър, който огъва листата на есето в ръцете ми. Забелязвам, че компютърът е заменил всички „s“ със „z“ и е изхвърлил всички „и“-та заради американския спелинг пакет, нещо, което е способно да вбеси кретена Маклимънт и да прецака угодническите ми коментари. Ако ми завери, то ще е на косъм.

Оставям есето при секретарката на катедрата точно в 11.47, хапвам един сандвич с кафе и се забивам в библиотеката, където цял следобед чета филмови сценарии преди да отида в сауната някъде към пет.

Сауната се намира на мръсен, тесен, мрачен главен път, който обслужва вливащия се в града трафик. Миризмата на хмел от близката пивоварна ти преобръща червата, особено когато си се наливал предишната нощ, все едно ти набутват в носа застоялите остатъци алкохол по бутилките от миналата нощ. Витрините на повечето крайпътни магазини са постоянно зацапани от напластената мръсотия

и „Латино сауна и салон за масаж «Мис Аржентина»“ не прави изключение. Вътре обаче всичко е изрядно.

— И не забравяйте — всичко трябва да блести! — настоятели повтаря Боби Кийтс, собственикът. Изобилието от почистващи препарати определено надхвърля това на масажните масла и на всички ни се набива да ги използваме със същия размах. Само сметката за чисти кърпи сигурно е астрономическо число.

Постоянен, синтетичен аромат се носи навсякъде. Въпреки това сапуните, освежителите за уста, лосионите, маслата, талковете и ароматизаторите, които буквално се лият, за да замажат всяка следа от полепнала сперма или пот, странно усилват смрадта на улицата.

Трябва да изглеждаме и да се държим като стюардеси. Сауната, така да се каже, е тематична и за да е в тон всичко, Боби нае момичета, които според неговите представи бият на латино. Професионализъм над всичко. Първият ми клиент е дребен, сивокос мъж на име Алфред. След дълбок ароматотерапевтичен масаж с обилни количества лавандулово олио по възлестия му стегнат гръб, той нервно отправя въпроса за „екстри“ и аз предлагам „специален масаж“.

Хващам пениса му под хавлиената кърпа и започвам бавно да движа ръката си, напълно съзнавайки бездарието си в правене на чекии. Продължавам да работя на това място, само защото Боби ме харесва. Сещам се за Маркиз дьо Сад, който описва как младите отвлечени момичета биват обучавани в изкуството на мъжката мастурбация от стари, опитни мъже. После се замислям върху собствения си опит и се сещам, че съм изпразвала така само двете си първи гаджета, Джон и Ричард, които не чуках. Оттогава винаги свързвам правенето на чекии с липсата на полов акт и така чекиите някак си изпаднаха от сексуалното ми меню още преди да постигна някакъв напредък.

Понякога, макар и рядко, се е случвало някой клиент да се оплаче и да бъде надлежно заплашена с уволнение. След известно време обаче затоплих, че Боби само разиграва театър, а в главата му се въртят съвсем други мисли. Той постоянно ме кани на всякакви места: партита, казина, големи футболни мачове, кинопремиери, боксови мачове, конни надбягвания, надбягвания с кучета или просто „за по питие“, или „да си вземем нещо набързо за хапване“, или „да отскочим

до едно готино ресторантче на един приятел“. Винаги си измислям извинение и отклонявам любезно поканата.

За щастие Алфред е толкова превъзбуден, че не успява да забележи нищо нередно, та камоли да се оплаче. Всякакъв сексуален допир е достатъчен да го взриви и той се изпразва за отрицателно време и даже си плаща с благодарност. Много от другите момичета, които правят свирки или пълна програма, не изкарват колкото мен. Знам го със сигурност. Приятелката ми Джейн, която е тук от много по-дълго, винаги казва някак самодоволно, че няма да мине много време и аз ще се пусна. Срязвам я с едно „няма начин“, но има дни, когато усещам, че е права, че е неизбежно и е само въпрос на време.

Когато ми свършва смяната проверявам гласовата поща на GSM-а. Лорън е оставила съобщение, че излизат да пият, звънвам ѝ и си уговаряме среща в Каугейт пъб. Даян е заедно с нея, а също Линда и Корал, две други момичета от Университета. Коктейлите „Бакарди Бриз“ се леят и скоро вече сме на градус. Караме докато не затворят и заедно с Даян и Лорън потегляме към квартирата ни на Толкрос.

— Даян, ходиш ли с някой? — питам, докато вървим към Чембърс Стрийт.

— Не. Първо да завърша дипломната си работа — отвърща доста строго тя и тъкмо Лорън кима одобрително, когато Даян забива, — и тогава ще изчукам всичко, което има някакъв кур, защото шибаното въздържание направо ме побърква!

Аз се изкисквам, а тя отмята глава назад и се залива от смях.

— Курове! Големи курове, малки курчета, дебели, тънки, обрязани, необрязани! Бели, черни, жълти, червени! Предам ли дипломната си работа и КУР-КУР-ИГУ-У-У! И на моята улица ще изгрее слънце!

Тя прави фуния с ръце и отново изкукуругва точно пред Музея, Лорън се свива, а аз не мога да спра да се смея. Явно ще си отживея с това момиче.

На сутринта ми е чоглаво, лекциите са истинска мъка, а оня, Дейв прави левашки опити да ме заприказва. Лорън я няма на хоризонта, явно е била по-пияна, отколкото си мислех. През двора върви Раб заедно с един пич, Крис. Настигам ги и се насочваме заедно към библиотеката. Профилът на Раб рязко се откроява на дразнешното ярко слънце.

— Няма да ходя сега в библиотеката. Ще отскоча до нас — казвам му.

Той изглежда леко засегнат. Да не кажа направо изоставен.

— Добре... — съгласява се.

— Смятам да дръпна малко хеш. Ще дойдеш ли? — предлагам. Знам, че Даян ще бъде навън цял ден и се надявам, Лорън също да не си е вкъщи.

— Добре, става — навива се той. Раб и външно винаги ми го е докарвал малко на хеш-маниак.

Качваме се горе и пускам CD-то на Мейси Грей. Раб пък пуска телевизора без звук. Явно се нуждае от всичко, което би могло да отвлече вниманието му. Днес е рождения ден на Крис и купонът е в един пъб на Грасмаркет. Раб много не си пада да пие с останалите студенти. Държи се приятелски, но веднага разбираш, че ги смята за чекиджии. Напълно съм съгласна. Не искам да се докопам толкова до това, което държи в слиповете си, колкото до неговия свят. Наясно съм, че е видял и преживял много повече, отколкото казва. Този таен свят, който обитава и за който знам толкова малко, ме очарова. Хора като приятеля му Тери отварят вратите към едно друго, особено място.

— Всички ли ще ходят там направо след семинара? — питам. Семинарът е пълна пародия, но и единствения ни досег с истинското правене на филми. И е по избор. Но не искам Раб да се отплесне по темата.

— Ъхъ, така казва Дейв — отвърща той, дърпайки дълго и задържайки дима в дробовете си за невероятно дълго време.

— Тогава по-добре да се преоблека — заявявам, отивам в спалнята и свалям джинсите си. Оглеждам се в огледалото и решавам да отида в кухнята. После се появявам в хола и заставам зад него. Косата му стърчи малко или поне един кичур от нея. Цял ден ме дразни. След като правим любов и си спечеля правото на подобна интимност, ще я намокря и ще я пригладя. Сядам на дивана до него само по дългата червена фланелка без ръкави и по бели памучни бикини. Той продължава да гледа телевизия. Крикет без звук.

— Само първо да си дръпна — казвам и отмятам косата си назад. Раб не спира да гледа беззвучния си шибан крикет.

— Тоя твой приятел, Тери — такова животно няма! — смее се, но прозвучава малко пресилено.

Раб свива рамене. Явно го прави непрекъснато. Какво се опитва да отърси от раменете си? Неловкост? Дискомфорт? Подава ми джойнта, като се опитва да не зяпа голите ми крака, белите ми памучни бикини и отгоре на всичко се справя. Определено се справя, мамка му, съумява да запази пълно самообладание. Прави го не по педерастки, не че е гей, а един вид, че си има гадже и трябва да ме пренебрегне...

Усещам как гласът ми изтънява. Леко потрепва от отчаяние.

— Сигурно ни мислиш за развратни, такива като мен и Тери? Че веднага се навивам, а? Не съм направила нищо, е, поне не и този път — изкисквам се.

— Не... искам да кажа, това си е твоя работа — отвръща Раб. — Казах ти що за човек е. Казах ти, че ще иска да участваш. Вече си е твоя работа дали ще го направиш или не.

— Но не одобряваш. Точно като Лорън. Тя е започнала да ме отбягва — казвам и си дръпвам.

— Познавам Тери. Приятели сме от сто години. Знам що за птица е, така е, но ако нещо не одобрявах, просто нямаше да ви запозная — обяснява съвсем делово Раб с някаква естествена улегналост, която ме кара да се чувствам малка и глупава.

— Това е просто едно чукане, само за купона. Никога не бих хлътнала по него — обяснявам и се чувствам още по-тъпа и безпомощна.

— Това си е... — започва той, после прави пауза, обръща се към мен с глава опряна плътно на дивана и добавя: — Искам да кажа, ти си избираш с кого да го правиш.

Фиксирам погледа му, докато оставям джойнта в пепелника:

— Ще ми се да е така.

Раб отново се умълчава, извързва лице и се вторачва в екрана.

Скапания шибан крикет по телевизията. Шотландците би трябвало да мразят крикета. Винаги съм считала това за едно от най-големите им достойнства.

Явно копелето не е от лесните.

— Казах, ще ми се да е така!

— Какво имаш предвид? — пита той с леко потрепване в гласа. Докосвам с голата си пета крака му.

— Имам предвид, че си седя тук по бикини и искам да ги свалиш и да ме чукаш!

Усещам как се стяга от докосването ми. Той поглежда към мен, после с рязко движение ме придърпва и впира устни в моите, но е някак грубо, механично, ядно, само гняв, без никаква страст, всичко бързо се разпада и той ме оттласква от себе си.

Поглеждам през прозореца. Виждам хората в отсрещния апартамент, които нещо се движат и разговарят. Разбира се. Ставам и дърпам щорите.

— Заради щорите ли?

— Не. Не е заради щорите — рязко отговаря той. — Имам сериозна приятелка. Тя носи нашето дете — млъква за малко и добавя, — което може нищо да не значи за теб, но за мен значи много.

Усещам как отвътре ми кипва и искам да му изкрещя, да, много си прав. Нищо не значи за мен. Повече от нищо.

— Само искам да те чукам. Това е. Не искам да се женя за теб. Ако предпочиташ крикета, няма проблем.

Раб не отронва и дума, но лицето му е напрегнато, а очите леко проблясват. Ставам и ме пронизва болката на отритнатия, врязва се дълбоко вътре в мен.

— Ники, проблемът не е в това, че не те харесвам — казва той. — Мамка му, бих полудял по теб. Но просто...

— Отивам да се преоблека — казвам рязко и се отправям към спалнята. Чувам вратата да се отваря. Сигурно е Лорън.

9. МРЪСЕН № 18736

В коридора ме блъсва воня на котешка пикня, докато вдигам сутрешната поща, пъхната под вратата. Все пак добрата новина ме ободрява. Вече е официално! Легитимен съм! Най-сетне Саймън Дейвид Уилямсън, местен бизнесмен, се завръща към корените си в Лийт със съдействието на Община Единбург. Винаги съм твърдял, че Лийт е мястото и че С.Д.У е човекът, който ще изиграе съществена роля в процъфтяването на пристанищния район.

Вече виждам заглавието в Ивнинг Нюз: Уилямсън, пример за новия тип млади динамични предприемачи, разговаря със специалния кореспондент на Нюз, Джон Гибсън, също родом от Лийт.

Дж.Г.: Какво в Лийт кара хора като теб и Терънс Конран, истински легенди, типични преуспяващи лондонски бизнесмени, да инвестират толкова сериозно в този район?

С.Д.У: Какво да ти кажа, Джон, колкото и да е странно, съвсем наскоро разговарях с Тери за това на един благотворителен обяд и двамата стигнахме до един и същи извод: Лийт се е устремил към успеха и ние искаме да бъдем част от него. Като момче от квартала за мен това има и особена емоционална стойност. Целта ми е да запазя Порт Съншайн като традиционна кръчма, но и да бъда готов да я трансформирам в ресторант, когато районът наистина започне да се облагородява. Нищо няма да стане за една нощ, но виждам мисията си като акт на преданост към Лийт. Няма да хиперболизирам, ако кажа, че обичам стария порт като родна майка. Иска ми се да мисля, че както старата махала Лийт е била добра към мен, така и аз ще бъда добър към нея.

Дж.Г.: Значи, това е пътят напред за Лийт?

С.Д.У: Джон, твърде дълго Лийт беше добрата стара дама. Да, ние я обичаме, нейната топлина, нейната майчина обич: уютната гръд, където сме се сгушвали в студените, мрачни зимни нощи. Но аз искам да я пресътворя. Да я превърна в хищна млада секси кучка, на която да своднича и да изцедея от малката мръсница толкова кеш, колкото е

възможно. С една дума: просто бизнес. Когато хората чуят думичката „Лийт“, трябва веднага да си казват „бизнес“. Порт Лийт. Порт Бизнес.

Внимателно разглеждам писмото от Общински съветник Том Мейсън, председател на Лицензионната Комисия на Градския Съвет.

ГРАДСКИ СЪВЕТ — ЕДИНБУРГ
ЛИЦЕНЗИОННА КОМИСИЯ

Скъпи Мистър Уилямсън,

С удоволствие ви уведомявам, че молбата ви за Разрешително за продажба на алкохолни напитки в сградата на адрес 56, Мъри Стрийт ЕН6 7ЕО, известна и като Порт Съншайн Армс, е удовлетворена. Моля, имайте предвид, че Разрешителното влиза в сила само при приемането от ваша страна на упоменатите в приложения Договор условия.

Моля, разпишете и двете копия от този Договор и ни ги изпратете не по-късно от 08. 02. т.г.

Искрено Ваш,

Т. Дж. Мейсън
Общински Съветник
Председател Лицензионна Комисия

С Том трябва да се съберем скоро, на един голф в Гленагълс примерно, с Шон Конъри, моше би, когато се отбие нашам. Ще шпрем да си пошинем на деветнайшета, и тогава ште шподеля плановете ши ш Том за втори кафе-бар, малко по-нагоре по Уок. Моше и Шон да бъде убеден да инвестира, за да моше родният му град най-шетне да се измъкне от шибаната посредственост, в която е затънал от десетилетия.

Тошно така, Шаймън, тук определено има инвестиционен потенциал. Но първо трябва да се отървем от тези отрепки с нишък произход, които съставляват настоящата клиентела на тош пъб.

Тошно така, Шон. Теши хора нямат мяшто в нов Лийт.

10. МАЛКО ТЕРАПИЯ

Та като ме пита, значи, тази, Ейврил, вика, какво те кара да се чувстваш кофти, а аз ѝ казвам, дъждът и Хибс, значи. После размислям, цъ, не е точно така, защото понякога като Хибс са добре, аз съм кофти. Та двете не вървят винаги ръка за ръка. Все пак, обаче зелените котараци, смарагдовите копелета по терена, те са главните виновници. Но, това всъщност си е просто оправдание и може би пък е дъжда, защото няма грешка, като вали винаги издишам. Като бях по-млад, като си пусна някое парче и помагаше, но сега и това го няма, значи, защото старият винил вече го няма, човече, отдавна е продаден из секънд-хенд шоповете, попилян по старият маршрут нагоре по Уок до Винил Вилънс, а кешът превърнат в кафяв прах, който пък е минал по стария маршрут на вените ми. И Запа го няма, човече, Франк Запа, значи, а не котаракът ми Запа, значи. Опитвам се да се държа далече от кафявото, но коката си я дърпам, а наоколо има толкова крек, човече, а като те пусне крека ти се ще малко кафяво, да притъпиш остриите ръбове, значи.

Та това гадже Ейврил тука, в групата, иска от всеки котак, човече, от всяка мачка, значи, да си има план, човече. План как да спре скуката, значи, да придаде, малко форма и насока на тоя живот, пълен с апатия. Не мога да ритам срещу такава идея, човече, просто си има нужда, има си нужда да има план.

— Следващия път, когато дойдете, искам всеки да помисли какво би могъл да направи — казва тя, чукайки с химикалката по тия перлено бели свои зъби.

Леле, от тия бели зъбки направо ми идва, идват ми лоши мисли и не трябва да мисля така за Ейв, защото тя е свястно момиче, значи.

Всъщност не е чак толкова зле да си мисли човек нещо по-свежо, защото напоследък направо само черни такива страшни мрачни мисли ми идват. Цялата работа е, че все повече и все повече си мисля да си бия шута от този град, за доброто на всички, значи, както тоя Вик Годар каза за Джони Тъндърс, значи. Направо ми дълбае тази мисъл в главата, човече, особено като ме налегне онова тегаво чувство

отнякъде, значи. Тая мисъл за пръв път ми дойде в кафеза, човече, като четях онази книга, значи. Никога не съм бил котак, дето гони буквите, както се казва, но четох „Престъпление и наказание“ от оня, руския пич.

Така си беше, човече, но може да си сигурен, че ми отне време докато я ухапя, значи. Нали тия руските типове са с все по две имена, та, нали се сещаш, страшно обърквашо. Странна работа, човече, щото тук още от времето на всеобщия данък, сума си народ изобщо си нямаше каквото и да било име, поне не и официално, та дето се вика има равновесие на тоя свят.

И ей ме, заклещен в килията, значи, с тая преработена дървесина, която постепенно и полека яко ме хвана. Цялата работа е, че ми подсказа как мога да извъртя един номер, значи. Как да извъртя нещата, че да оправя всички проблеми, всички проблеми, които, така да се каже, съм причинил, просто защото съм си аз, предполагам. Да, модерният свят си има нещо като естествен подбор и това определено не е моята игра, човече. Тоя тип котараци като мен са на изчезване. Не могат да се приспособят, значи не могат да оцелеят. Нещо като саблезъбите тигри. Странна работа за тях, тия саблезъбите, не мога да разбера защо те са изчезнали, а други къде по-хилави котки са оцелели. Искам да кажа, че така един на един, челно, ако трябва да се борят, определено човек трябва да си сложи парите, че саблезъбите ще отнесат всяка обикновена или по-свирепа друга котка, дори обикновения тигър. Отговорът го пише на пощенските картички, човече, там отзад, в многоточието...

Когато човек одъртее, човече, тая работа, дето все ти разправят как нямаш характер започва да става жестока, човече. Пийва ти соса. Навремето като ми дуднеха разни даскали, шефове, социални, данъчни, съдии, всички, които ми викаха, че съм нямал характер, аз пък им казвах, ей, по-полека, приятел, аз съм си аз, просто моята игра е различна от твоята, нали чаткаш? Сега обаче, май трябва да призная, че котациите са си разбирали какво говорят, че са били прави. Колкото повече остаряваш, толкова повече ударите попадат право в мишената, мишената, която си ти, човече. Като Майк Тайсън, боксьорът, сещаш се? Всеки път като решиш да се върнеш, всеки път разбираш, че повече неща ти липсват. И пак се дъниш. Така е, не съм от пичовете, дето им приляга модерния живот, това ми е проблемът. Понякога

нещата си вървят гладко и тогава взема и се панирам и тряс, бум, всичко си се връща по старому. Какво да правиш?

Много от нас си имат недостатъци, човече. Моят е дрога, дрога и дрога. Направо е грехота човек да плаща толкова пъти за един и същи грях. Ударите не престават и така, човече, но ако бях му теглил наистина шута, ама сериозно, тогава можеше ударите да спрат или поне да са малко по-нарядко.

Тая работа с терапията, човече, никога не съм мислил, че ми е много от полза, значи. Искам да кажа, всеки път като си лафя с тия хора още чувствам да ме дърпа към дрогата. Може, така да се каже, да го осмисляме, да го поглеждаме от страни, но щом излезеш от стаята, мислиш само как да се боцнеш. Веднъж излязох от сеанса, такъв замаян, значи, и още преди да се усетя здраво тропях на вратата на Сийкър. Сякаш изведнъж дойдох в съзнание и ето ме там, блъскам по синята врата. Сигурно трябва да съм я извадил от пантите, преди някой да отвори.

Въпреки това с нетърпение очаквам да се съберем групата. Как да ти кажа, просто е готино, някой хубав човек да те изслуша. А тази Ейврил я признавам, човече. Свястна, не е някоя надута, такива работи. Понякога се чудиш, дали сама го е преживяла или са някакви заучени колежански положения. Не че имам нещо против образованието, защото и аз да го имах нямаше да съм на тоя хал. Но всеки, пич или пичка, е имал или ще има добри и лоши моменти в живота си. Това е неизлечима болест и няма мърдане. Никакво мърдане, да.

Котаците и маците тук варират от злобния враждебен тип, до кротки, направо плашливи и свити, дори такива дето мъркат. Едно момиче, Джуди се казва, тя е адски странна. Само си мълчи, но като заговори не може да се спре. И говори, говори всякакви адски лични неща, дето никога не бих ги казал пред толкова хора.

Точно като сега, човече. Става ми страшно неловко и ми се иска да си сложа ръцете пред лицето като моя, малкия ми син, когато нещо се срамува.

— Бях още девствена и след като се чукахме, той ми даде да се боцна. Това ми беше първият път... — казва гаджето Джуди, страшно сериозно.

— Явно е бил гадно копеле — коментира Джоуи Парки. Дребния Парки, най-доброто ми приятелче тук, но егати човека. Никакви

спирачки, човече, по-зле и от moi. Като е чист — всичко е наред, но не може да си позволи и една глътка, една малка глътчица, която всеки си позволява от време на време. Имам предвид, дори чаша вино, ей така, с гаджето на свещи, вечеря за двама и една чашка само винце и след това, две седмици по-късно ще го намериш в някое шибано свърталище, човече, тъпкан с крек до козирката, да се въргаля като парцал.

Тая Джуди обаче се връзва на дребния.

— Ти не го познаваш! Не знаеш какъв чудесен човек е той! Да не си посмял да говориш срещу него!

Джуди съвсем не е грозна, но кафявият прах я е състарил. Прахът е черна магия, мила, прави от принцесите дърти вещици. Съжалявам.

За разлика от Ейврил. Гаджето дето движи нещата тука. Тя е слаба, с лъскава русо-белезникава коса, подстригана късо и погледът ѝ е силен, но не напрегнат, а пълен с енергия, но спокоен, ако ме разбираш. И Ейв мрази да се повишава тон. Конфликтите, винаги казва тя, могат да бъдат разрешавани позитивно. И като се замислиш, права е, но това се отнася само за някои видове котки. Имам предвид, че не можеш да кажеш на типове като Франко Бегби, Нели Хънтър, Алекс Доил или Лексо Сетърингтън, или някои от момчетата, дето се сблъсках в панделата като Чизи Звярът, или Хами, или Чалнатия Крейги, просто ей така, да им кажеш „виж, пич, дай да разрешим позитивно този конфликт“. Просто няма да сработи, човече, няма изобщо да подейства. Не искам да ги обиждам, тия момчета де, но те си я карат само както си знаят. Ейв обаче, тя си е достатъчно печена да се справи с такива като Джоуи и Джуди.

— Мисля, че е време за почивка! — казва тя. — Какво ще кажете?

Джуди кима тъжно, а Джоуи Парки свива рамене. Едно тантуресто гадже, Моника се казва, само си мълчи, смуче кичур от косата си и си гризе ноктите. В ръцете е като ония големи бутове шунка, не че нещо или пък трябва да се срамува от това, просто си е така, значи. Усмиввам се на Ейв и казвам:

— Аз съм съгласен. Едно кафе с цигара ще ми дойдат добре. Кофеиновата инжекция, просто задължителна, нали?

Ейв отвръща на усмивката ми с усмивка и в гърдите ми нещо притрепва, защото винаги е готино да ти се усмихне някое момиче.

Това блаженство не продължава дълго, защото осъзнавам, че е минало много време, откакто не съм карал моята Алисън да се усмихва така.

11. „...ОТВРАТИТЕЛНА...“

— Ти си същинско хорър-шоу! — озъбвам се кисело срещу себе си в огледалото. Гледам голото си тяло, после поглеждам фотомодела в списанието. Вдигам го нагоре и се опитвам мислено да увелича снимката до своите размери, сравнявайки формите и извивките. Не бих могла да се сравнявам с нея. Гърдите ми са твърде малки. Никога няма да бъда в списанието, защото не съм подходящ материал, не изглеждам като нея.

НЕ СЪМ КАТО НЕЯ

И най-кошмарното нещо, което би могъл да ми каже мъж е, че имам чудесно тяло. Защото аз не желая да имам хубаво, свършено, прекрасно, красиво тяло. Искам тяло, което е достатъчно добро, за да ме снимат в списанията и ако тялото ми беше такова щях да съм вътре, а не съм вътре, защото нямам подходящото тяло. Гримът ми се размазва от сълзи, и защо плача? Защото съм за никъде, затова.

НЕ СЪМ В СПИСАНИЯТА

А те ми разправят, че имам великолепно тяло, защото искат да ме чукаат, защото ги възбудям. Но ако някое от момичетата в онова списание искаше да ги чука, те даже нямаше и да ме погледнат. И ето ме тук, с пълното съзнание за това какво правя, знам, че постоянно се боря с натрапените образи на свършенство, които ме заливат от медиите, боря се срещу собствената си мания по тях. И знам, че колкото повече мъже се възбудят от мен, толкова повече трябва да сравнявам себе си с другите.

Откъсвам страницата от списанието и я смачквам на топка.

Трябва да съм в библиотеката, за да уча, да работя по есето, вместо да прекарвам половината от времето си в У.Х. Смитс и да се ровичкам ненаситно в тази купчина списания: Elle, Cosmo, New Woman, Vanity Fair и да ги разглеждам; а също и мъжките GQ, Loaded, Maxim, заяпана по всички тези тела; упорито сканирайки прилежно тяхното фризирано свършенство, докато едно, поне едно от тях не предизвика зловната ми самоненавист, че никога няма да изглеждам така, никога няма да бъда такава. О, да, на някакво когнитивно,

интелектуално ниво напълно съзнавам, че тези снимки са добре нагласени композиции, че са специално гримирани, фризириани и че добрите снимки са резултат от умело осветление и километри изщракан филм. Знам и че съответният модел, актриса, поп-звезда е изперкала невротична кучка, точно като мен, която се изпуска в гащите, по чиято кожа постоянно избиват гнойни пъпки от стрес, има хронична халитоза^[1], защото постоянно повръща, за да не пълнее, няма септум в носа си от кокаина, който постоянно смърка, за да е във форма и менструацията ѝ е тъмна, на застояли съсиреци. Да. Но да го разбираш на интелектуално ниво не е достатъчно, защото „реално“ не означава вече „истинско“. Истинското познание е емоционално и е в чувствата, а истинските чувства се пораждат от този фризиран имидж, от плаката и музикалния клип.

АЗ СЪМ НЕУДАЧНИЦА.

Вече почти се изниза четвърт век, по-добрата четвърт и аз не съм постигнала нищо, нищо, нищо...

АЗ СЪМ ШИБАНА ИЗДЪНКА.

Аз съм красивата Никола Фулър-Смит, с която всеки, мъж с малко мозък в главата си би искал да спи, защото моята красота би допълнила и най-ласкателната представа на този мъж за самия него.

Сещам се за Раб, за онзи почти кехлибарен диск на очите му и как, когато ми се усмихва, аз го желая, а той не, не, не, за какъв, по дяволите се мисли, той трябва да е доволен, че великолепна жена, по-млада от него иска... не, не... **ОТВРАТИТЕЛНА, ОТВРАТИТЕЛНА, ШИБАНА ОТБЛЪСКВАЩА КУРВА...**

Вратата. Намятам халата и се насочвам към есето си, зарязано на масата в хола. Ключовете превъртат.

Лорън е.

Малката, тъпа, деликатна, красива Лорън, която е ШЕСТ ГОДИНИ по-млада от мен и ако не броим глупавите ѝ дрешки и смахнати съждения, тя е малка апетитна богиня и дори не го разбира, както и повечето от също толкова слепите и загубени мъже около нея.

Тези цели шест години. Какво ли не би дала Никола Фулър-Смит за една-две от тези шест години, които малката тъпачка Лорън просто ще пропилее без изобщо да ги усети.

СТА-А-А-А-РОСТ стой далеч от мен.

— Здравсти, Ники — казва тя бодро. — Намерих великолепен текст в библиотеката и... — тя поглежда към мен за пръв път. — Какво ти е Ники?

— Не мога да се оправя с шибаното есе за Маклимънт — казвам ѝ. Тя забелязва, че учебника и листата ми са на абсолютно същото място, където стояха вече почти две седмици. Забелязва и списанията на масата.

— Намерих жесток нов уебсайт за филми, с направо жестоки ревюта, истински аналитични, без да са някакви сухарски, ако ме разбираш... — дърдори тя, но знае, че изобщо не ми пука.

— Виждала ли си Даян?

Лорън ме изглежда намусено.

— Видях я за последно в библиотеката. Работеше по тази своя дипломна работа. Много е целенасочена — мяучи възхитено тя. Е, най-сетне сега си има голяма сестра, а аз съм се забила с две зубрачки. Тя тръгва да говори, леко се поколебава, но все пак започва.

— И какъв е проблемът с есето на Маклимънт? Преди ги думкаше за отрицателно време.

И аз ѝ казвам направо какъв точно е проблемът.

— Големият проблем няма нищо общо с разбирането или интелекта. Става дума за насоката. Занимавам се с глупости, които не желая да правя. Единственият път за мен е да бъда там, върху кориците на списанията — казвам ѝ и трясвам Elle на масичката за кафе, събаряйки по пода няколко хартийки за цигари и пакетът с тютюн. — И това няма да стане като пища есета за шотландските имигранти през седемнайсети век за Маклимънт.

— Но това е самоунищожително — смутолевя Лорън. — Представи си, че си на корицата...

Казва го толкова естествено, че в главата ми започва да кънти само: кога, кога, кога, кога, кога?

— Смяташ ли, че е възможно?

Но тя не ми дава отговора, който очаквам. Вместо това започва да ръси старите глупости как всичко това в крайна сметка водело само до болка, нещастие и скука, тоест опитва се да ме накара да осъзная истините, които на всяка цена човек трябва да избягва, за да оцелее на този свят.

— ...ще ти бъде добре известно време, само след дни вече ще бъдеш по-стара отколкото трябва и ще те измести някое младо момиче. Как ще се чувстваш тогава?

Гледам я, змийска студенина пропълзва през мен и ми се ще да извикам:

НЯМА МЕ В СПИСАНИЯТА! НЯМА МЕ ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА! И НИКОГА НЯМА ДА СТИГНА ДО ТАМ, ДОКАТО НЕ СЕ ПРЕВЪРНА В ДЕБЕЛА НЕУСПЯЛА ЛЕЛЯ, УНИЖАВАНА ОТ ДЕБЕЛИЯ СИ СЪПРУГ-НЕУДАЧНИК И НЕ МЕ ПОКАЖАТ ПО REALITY TV ЗА ЗАБАВЛЕНИЕ НА ДРУГИ ТЛЪСТИ НЕЩАСТНИЦИ, ТОЧНО ТАКИВА КАТО МЕН САМАТА. ТОВА ЛИ Е ТВОЯТ „ФЕМИНИЗЪМ“? ТОВА ЛИ Е ВСИЧКО? ЗАЩОТО ТОВА Е НАЙ-ДОБРИЯТ СЦЕНАРИЙ, КОЙТО ОЧАКВА МЕН И БЕЗБРОЙ ДРУГИ ХОРА, ОСВЕН АКО НЕ ВЗЕМЕМ НАИСТИНА НЕЩАТА В СВОИ РЪЦЕ.

Вместо това обаче се овладявам и ѝ казвам:

— Ще се чувствам прекрасно, защото поне ще съм стигнала до там. Поне ще съм постигнала нещо. Това е цялата игра. Искам да съм там, горе. Искам да играя роли, да пея, да танцувам. АЗ. Искам да разберат, че съм живяла. Ники Фулър-Смит. Има такава!

Лорън ме гледа с огромна загриженост, като майка, чието дете току-що ѝ е казало, че днес, ей така, просто не му се ходи на училище.

— Но теб те има, ти живееш...

Тук изригвам в приказки, бълвам пълни глупости, но от онези глупости, сред които винаги се крие истината.

— След като направя аматорски порно записи, искам да се снимам в истинско порно, а след това да режисирам и продуцирам пълнометражен порно-филм. Да контролирам нещата. Аз. Една жена. И виж какво още ще ти кажа, единствената индустрия в света, където имаш истински контрол в някаква смислена степен, това е порнографията.

— Глупости — клати глава Лорън.

— Не са глупости — казвам твърдо. Какво изобщо знае тя за порнографията? Тя не е гледала нито едно порно, никой не ѝ е казал как се продуцира подобно нещо, никога не е била в секс-индустрията, дори не е влизала в порно-сайт. — Ти просто не разбираш.

Тя вдига тютюна и хартийките за цигари от земята и ги слага на масата.

— Говориш като някой друг. Като онзи приятел на Раб — цупи се тя.

— Да, бе. И като е думата за Тери, още не съм го чукала — заявявам и се чувствам кофти, че съм си признала.

— Явно „още“ е ключовата дума.

— Не знам, дали изобщо ще го направя. Дори не го харесвам — сопвам се. Говоря твърде много. Лорън знае всичко за мен, почти всичко, а аз не знам нищо за нея. Тя има своите тайни и заради самата нея се надявам те да са поне интересни. Тя ме поглежда със съжаление и тонът ѝ се променя.

— Не знам защо се отнасяш така към самата себе си, Ники. Ти си най-красивото моми... жена, която някога съм срещала.

— Хъм, опитай се да го кажеш на оня пич, пред който се направих на пълна глупачка — изсъсквам, но вътрешно се чувствам великолепно. Моята реакция на ласкателството: зъбя се, но винаги ме завладява онова отмаляващо усещане, което изпъва мускулите на лицето ми, напълно несъзнателно, завладява ме, преобръща стомаха ми и се разпростира чак до върховете на ръцете и краката ми. Обожавам го.

— За кого става дума? — почти изпищява Лорън и силно притеснена нервно наглася рамките на очилата си.

— Просто един пич, знаеш как е — усмихвам се, с пълното съзнание, че тя няма и най-малката представа как е. Лорън е на път да каже нещо, но чуваме как ключът на Даян превърта в бравата.

[1] Халитоза — лош дъх. — Б.пр. ↑

12. ЦАРЕ И ХУНИ^[1]

Групата сега е супата, човече. Основната социална храна, която старото момче Мърфи получава. В къщи, излегнат до Али, която се дърпа и свива, щом я докосна, ужасно е, човече, просто страшно кофти. Сигурно си го връща, за всички онези пъти, когато съм лежал проснат като труп до нея, твърде друсан, за да правим любов, забил поглед в тавана, или свит в ембрионална поза, подгизнал от пот, когато кошмарът на абстиненцията те удря. Напоследък аз лежа като дъска за сърф в леглото, напрегнат, в главата ми се щурат мисли и не мога да заспя, докато тя не заведе децата на училище.

През изминалите седмици двамата водим различен живот, човече. Кога се започна ли? Май беше на партито на Мони. Шантава работа. Винаги се започва с малък сеанс, така да се каже, после прераства в седмица, после разбираш, че животите ви вървят на едно място с години, но в различни вселени. Така ми остава само групата, човече, правя това усилие за Али и малкия човек, разбираш, нали?

След кафето Ейврил пак ни събира. Всъщност стаята никак не ме кефи, стара класна стая с онези гадни столове, дето ги използват в бюрата за безработни, с адски твърди седалки. На тях е абсурд да се задържиш, ако си друсан или нещо болен. Ейв застава до бялата дъска, която се крепи на три алуминиеви крака и написва със син маркер:

МЕЧТИ

После обяснява, че мечтите са важно нещо, но твърде бързо се отказваме от тях. Като се замисли човек, така си е. Тия, космическите мечти, да станем астронавти и да кацнем първи на Марс, които ги плещехме с Рентс като дребосъци, никога не съм ги вземал на сериозно. Вътрешният космос, човече, това е по-добрата сделка, пък и изисква по-малко подготовка.

Да-а, Рентс. Голяма работа. Дето ми даде моя дял. Ейврил казва, че трябва да сме готови да се отдадем на мечтите си, а Джоуи Парки веднага пуска нещо от сорта на:

— Да бе, и да живеем като отшелници, сигурно. Ебати! — Той се извръща към мен. — Да се отдадем на мечтите си, а, Спъд?

Джоуи се изсмива, а оная Моника, тази дете си гризе кокалчетата на ръцете, започва да ги гризе още по-усърдно.

Тогава Ейв пита кой каква работа би си избрал, в идеалния свят, така де се каже, ако можехме да правим каквото си поискаме. Кофтите е, че съм малко друсан. Обикновено не го правя, когато ще се събираме групата, но вчера у нас бях направо изумял, приятел, страшен шок беше, и не можех да спра да мисля за това. Имах нужда малко да се освестя. Едно боцване. От уважение смесих кафявия прах с малко кока, направих една спийдбомба, значи, така че да мога да приказвам, да вземам участие, заради групата, значи. И ето, сега всички си мълчат, включвам се и казвам, че бих станал агент.

— Имаш предвид агент на футболисти, така ли? Те са много добре платени — казва Ейврил. Джоуи Парки клати глава.

— Паразити! Пълнят си гушите на чужд гръб!

— Не, не, не — обяснявам. — Имах предвид агент на ония руси мацки по телевизията като Улрика Джонсън, Зоуи Бол, Денис Ван Аутен, Гейл Портър и така нататък. После малко се замислям и добавям — Но обикновено копелета като Сик Бой, ъ-ъ, един стар приятел, успяват да се вредят първи за подобно нещо. На този тип пичове дават само такава работа, значи, не че искам да кажа нещо лошо за него.

Сик Бой. Ебати котака.

Ейврил ме изслушва, значи, търпеливо, така да се каже, но ясно се вижда, че не е особено впечатлена. Парки пък заявява, че иска да бъде Цар над дрогата. Всички му се нахвърлят, на мен обаче ми се струва нередно да говорят и да го плюят така. Затова скачам в негова защита.

— Не е вярно, идеята е направо жестока, защото качеството на стоката по улиците е станало пълен боклук. Време е правителството да направи нещо по въпроса, а не само да хвърля хората по затворите! Поне така мисли moi, mon petite chats, само едно мнение, значи!

Един пич на име Алфи пуска тъпа усмивка и се обръща към мен. Виждам, че Парки също се смее и клати глава.

— Не, бе, Спъд, човече, пак не си в час. Искан да каже, че ще спира другите да не взимат дрога.

Това ме кара да се замисля и ми става жал за пича, защото ето още един човек останал без работа. Искам да кажа, много добре знам колко е трудно самият аз да спра дрогата, та камоли да спра другите. Каква неблагодарна задача за клетника. Само не мога да разбера как ще дадат тая работа на някакъв руснак, щом ще е цар, значи.

И така разговорът върви и се точи по темата. Шантавото е, че в групата толкова много говорим за дрога. Понякога като си чист, направо ти се приисква, някак насочва мисълта ти натам, нали чаткащ? Но тая история с руския цар, ме подсеца за Достоевски и застраховката ми. Направихме я, когато се роди дребния и аз бачках по блоковете, правихме скелета, значи. Като направихме скелетата направо ни изритаха, човече. След това стана работата с онзи апартамент, дето го тараших и ме набутах на топло в Пърт, а там няма да го забравя приятелчето, дето ми даде книгата на онова копеленце, руснака, де. *Престъпление и наказание*. Все я мотаеха наоколо тая книга, ама аз въобще не я и поглеждах, така де, не съм голям читател, така да се каже. Тази обаче ми хареса и ме накара да се замисля за собствените си работи.

Та, в книгата, един пич убива онази дърта лихварка, която всички мразят. Така. Ако убиеш себе си, това си е чисто самоубийство и никой не дава пари за това. Но ако ме убиеш, убийство, значи, от някое трето лице? Точно така. Целият номер със застраховката трябва да стане някак. Заради Али и дребното човече. Това би било стъпка напред. Аз съм непоправим, човече, така че като се замислиш, напълно логично е да напусна играта. Обичам ги до смърт, тези мои котенца, но нека не се заблуждаваме, човече, аз съм един голям пасив. Не мога да изкарвам пари, не мога да остана чист, не мога да спра да им причинявам мъка. Просто бавно убивам това гадже, както е тръгнало и тя скоро ще се върне към дрогата, а малкият Анди ще го вземат в дом. Няма да я бъде тая, човече, по никакъв начин. Така че остава едно — застраховката. Отрязвам всичко. Напускам купона и оставям Али и Анди осигурени. Нещо като в онази телевизионна игра, *Семейно богатство*, дето ги питат какво ще предпочетат. Да кажем, 20 000 лири изплатена застраховка или безработен закоравял наркоман без квалификация и без пукната пара. Не е голяма дилема, ако имаш грам акъл в главата. Така че, време е да си вървя, но нещата трябва да се изпипат добре.

Онзи адски шок, който споменах, ме тресна вчера, докато ровех из квартирата и в портмонето ѝ за пари, а вместо това по погрешка намерих дневника ѝ. Просто не се съдържах, човече; исках само да надникна. Знам, че е адски грозно, направо си е престъпление, но нали не бях говорил с нея от сума си време, просто исках да разбера какво си мисли, значи. Голяма грешка, приятел, неведението ми било истинско блаженство, но де да знам. Та, така ме разтърси, човече, това, което бе писала, сякаш говори на малкия Анди.

Не знам къде е татко ти, моето момче. Отново ни разочарова, дребосъче, и аз пак съм тази, която трябва да бъде силна. Татко ти може да се дъни, но аз не. Просто, защото някой трябва да бъде силен и аз съм малко по-добре в това отношение, отколкото твоя слаб, глупав татко. Искан ми се да беше някой истински мръсник, защото така щеше да е по-лесно. Сега е дяволски трудно, защото той е най-добрият човек, когото можеш да срещнеш. И не вярвай на никого, ако ти каже обратното. Но не мога да бъда едновременно твоя майка и неговата майка. Не мога, защото не съм достатъчно силна. Ако бях, щях да го направя, нищо, че щеше да ме мрази. И въпреки това, щях да го направя. Но не съм и трябва да сложа теб на първо място. Просто защото си още толкова малък.

Направо ме помете, човече. Прочетох го веднъж, два пъти и трябва да призная пророних една-две сълзи, не само за мен, а и за авторката, така да се каже. Цялата тази любов, която отива там, където не трябва. Спомням си, че като млад бях побъркан, не направо луд, луд по тази жена, но мислех си, не е в твоята категория, Спъд, забрави. Такова гадже от Висшата Шотландска Лига няма да се хване с изпаднал играч от Източна Дивизия. Но пред Купата на Дрогата всички са равни, а също трябва да вземем предвид и късмета на жребия. Така, веднъж си тръгнахме заедно от едно друсане, напълно мотани, когато просто се случи. Мисля си, какво са направили с нея тия осем години, през които бяхме заедно. Не, просто трябва да я пусна да си върви, да изляза от играта, и да ѝ осигуря добра отплата.

Трябва да го направя, човече и това е.

След групата, се завличам по Уок, опитвайки се да вляза в ритъм, преди да ме втресе и да започне познатата агония и потене. Опитвам се да си отвлека вниманието като мисля за блондинки и книги, онова интелигентно блонди, с дълбокия глас, дето се пред полага, че е кефа на интелигента. С нея можеш и да обсъдиш малко по-дръзки романи, няма проблем. Като стана дума, тъкмо отсреща има отворена малка книжарничка и тръгвам да пресичам, за да хвърля един поглед. Кофтито е, че времето ми тече някак по-бавно и един бързак за малко не ме отнася с колата си и отминава надувайки клаксона надолу по улицата. Страшно се стряскам, като ме обърсва с бронята, така да се каже, скелетът ми изскача от кожата, тропва една бърза жига и пак се връща в тялото ми.

Нищо ми няма, нищо ми няма. Добре съм. Влизам и усещам онзи застоял мирис, дето го има в старите книжарници, но тук гледам и всякакви нови неща, значи. Някакъв стар дебел котак със сребърна коса и очила не изпуска от поглед клиента Спъд Мърфи, който се ровичка наоколо. Успявам да изкопая едно книжле за историята на Лийт. Вътре все стари неща, значи, но да не забравяме, историята си е история и сигурно така трябва да си бъде! Гледам главата за съвременен Лийт, и там ги има всички ония работи за HMS Royal Yacht Britania^[2] и тъй нататък, но няма и дума за YLT. Някой трябва да напише истинската история на старото легендарно пристанище, да поговори с хората, онези старите кокали, дето са се блъскали по доковете, дето са запивали по кръчмите, дето са движили с бандите, тедитата, YLT, CCS, оттогава, та чак до сега, до малките копелета с пръстените, хип-хоп рапърчетата като моето малко приятелче Къртис, дето заеква.

Оставям книгата, излизам отново на улицата и потеглям из прекрасен Единбург, значи. На ъгъла отсреща, до банкомата виждам позната фигура. Да, определено. Братчеда Доуд, един пич от Глазги, така де, Глазгоу. Без да се колебая и секунда пресичам, но този път внимавам за движението.

— Доуд...

— Здравсти, Спъд — казва той, очите му проблясват някак неодобрително, но после изведнъж се проясняват. — Сигурно ще искаш бира, а?

Просто ей така го каза, човече, направо не мога да повярвам!

Без да съм го питал, просто ей така! Бог да благослови тия глазгоузки хуни от стадионите! Голям човек, този Доуд, значи! Малко набит, якичък тип с посивяла коса, който постоянно плещи колко е велик Глазги, но, ами, очевидно обаче копелето не живее там, а тук.

— Ами, не знам, Доуд. Не знам кога ще мога да се реванширам, човече...

— Ей! Май забравяш с кого говориш, момче! — сочи Доуд себе си, пресичаме и право в Старата Солница.

— Тъкмо си смених пин-кода. Моята банка предлага тази услуга — обяснява се Доуд. — Личен код, нещо лично, което да запомниш по лесно. Бас ловя, че в твоята банка няма такова нещо — разправя той, целият самото доволство.

Някак се замислям над това.

— Никога не съм си тровил живота с банки, човече. Като правех скелета едно време, ме караха да си откроя сметка. А аз им разправям, не става, пичове, аз не съм банков тип, значи, дайте кеш, а те — сори, викат, чисто нова модерна работа, няма как, разбираш ли?

Доуд кима и тръгва да говори, но аз го изпреварвам, защото тия от Глазги, човече, ако да са куул, веднъж минат ли на вълна „как върви далаверата, копеле, как е живота, пич“, тия могат да играят за Шотландия в националния тим по неспирно говорене. Ако се направи ток-тим на нацията поне осем-девет от единадесетте играчи ще са от Глазги, можеш да ми вярваш. Та казвам:

— Пуснаха ме и в банката за кратко. За кратко казвам, защото като спря сухото, умря и сметката. Към Ийст Фиф ми беше сметката, то си беше всъщност Лемън карта, ама й викам Ийст, защото за обикновените хора, значи, нали ме разбираш...

— И ти не си знаеш силата, Спъд — усмихва се Братчеда Доуд, слагайки ръка на рамото ми. — *Interdum slultusbone loquitur*, приятел!

Доуд е доста умно копеле за глазгоуец, значи. Знае сума си латински и така нататък.

— Съвсем вярно, Братчед... ъ-ъ, ама какво би трябвало да означава?

— Означава, че плямпаш много глупости, това значи, Спъд — казва той.

Адски е гот да чуеш нещо такова, чувстваш се някак си добре дошъл, сред свои хора и старото его леко измърква. А и двайсетте лири, които ми пъха в лапата щедрия Братчед, също са подобаващо оценени. Със сигурност.

[1] Hun (ист.) — хун, германец, обидно наименование на феновете на ФК „Глазгоу Рейнджърс“, произлизащо от „hanoverian“ — протестантско монархическо семейство от ХанOVER, Германия, възкачило се на британския престол с крал Джордж I. — Б.пр. ↑

[2] HMS Royal Yacht Britannia — кораб, използван от кралското семейство и множество британски политици до 1997, когато е закотвен като музей в порт Лийт. — Б.пр. ↑

13. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ^[1] Т.1

Диджеят е добър. Веднага го разбираш по броя на трейнспотърите, които се тълпят около бокса, за да зяпат, по небрежните му маниери под носа на почти умислената публика, която просто чака нещо да се случи, без да знае, че нещото вече е започнало.

Той мощно забива и те експлодират, шокирани от мощта на собствената си реакция, внезапно затопляйки, че той си е играл с тях, побутвайки ги насам-натам цял половин час. Викът на тълпата се извисява нагоре и той пуска хитра, доволна усмивка, която проблясва през дансинга.

Дансинга на моя клуб, тук на „Херенграхт“ — „каналът на господата“ в стария Амстердам. Застанал в сянка отпивам от водката с кола, отзад в моя наблюдателен пункт, и си мисля, че трябва да внимавам за това момче. Винаги лично посрещам диджеите си, подавам ръка в знак на добронамереност и гостоприемство, дори да считам някои от тях за задници. Но днес Мартин ще се погрижи за този. Копелето е от родния ми град и гледам да не се мяркам много-много наоколо. Не че имам нещо против хората от там, но не обичам да се натъквам на тях тук.

Виждам Катрин, с гръб към мен, облечена в късата тъмносиня рокля, която прилепва плътно по тялото ѝ и внезапно се прекъсва от рязката права линия на русата ѝ коса. Тя е застанала до Миз и някакво секси тийн-порно гадже, което той е довялякъл. Не мога да определя в какво настроение е Катрин и се надявам да е глътнала Е. Увивам ръка около кръста ѝ, но усещам как се стяга от допира и ми става кофти. Въпреки това, опитвам:

— Добра вечер, а?

Тя извъръща главата си към мен и казва мрачно с немски акцент:

— Искам да си отида в къщи...

Миз забелязва изражението ми и пуска разбиращ поглед.

Отдалечавам се и отивам в офиса. Там са Мартин с Шиън и онова екзотично гадже, което напоследък движи с тях. По чамовото

бюро има добре оформени линейки кока. Гледам трескавите подканящи очи на момичетата, а Мартин ми подава фунийката, свита от петдесет гулдена.

— Не, така съм добре — казвам му.

Мартин кима на гаджетата, хвърля пакетче на бюрото и ме издърпва в тясното антре, запазено място за ксерокса и тайни разговори.

— Виж... Просто Катрин... Знаеш как стоят нещата.

Лицето на Мартин се сгърчва под посивяващата му кестенява коса, а големите му зъби се откриват в напрегната тревожна усмивка.

— Нали знаеш моето мнение...

— Да...

— Извинявай Марк, но тя е една измъчена кучка, която мъчи и теб — повтаря за кой ли път той и сочи вратата на офиса. — Сега е моментът да си отживееш. Пиене, гаджета, дрога. Виж Миз — клати глава той. — По-дърт е и от двама ни. Има само един живот, човече!

С Мартин сме съдружници, еднакви сме в толкова много отношения, но аз никога няма да мога да бъда така гъвкав и подвижен като него. Когато се събера с някой, държа до край. Дори когато вече няма за какво да се държиш. Но той го прави за добро и го оставям да ме навива известно време преди да потегля обратно към дансинга.

Търся Катрин и се замотавам напред. Без всякаква причина поглеждам нагоре и засичаме погледи с диджея, копелето от Единбург. И двамата пускаме тънка усмивка, а в гърдите ми се надига безпокойство. После се обръщам и виждам Катрин до бара.

[1] От шлагера „Амстердам“ на Жак Брел, изпълняван и от Дейвид Бауи. — Б.пр. ↑

14. МРЪСЕН № 18737

Цялата паплач, за която няма място в обновен Лийт, се е събрала в този първи ден, когато поемам нещата в свои ръце. Сган дърти оръфляци и цяла шайка техно и хип-хоп тийнове с купища пръстени на всеки шибан свой пръст. Едно от тези малки копеленца дори има наглостта да се обръща към мен със Сик Бой! Край, от сега нататък всичката дрога, която се шитка тук ще носи печата на одобрението на Саймън Дейвид Уилямсън, одрайфани недоносчета нещастни! Още повече, че вчера се натъкнах на един свой стар партньор, Сийкър, и сега в джобовете ми дрънкат хапченца и прахчета.

И старата Мораг ще трябва да си стяга багажа. Дебелогъзата леля е твърде ретро за режима, който смята да наложи Мистър Уилямсън. Ретро от седемдесетте, драга, бандата „Полис“ вие: ний-ноу, ний-ноу, ний-ноу... Тя обслужва малките недоносчета или поточно се опитва:

— Ч-ч-ч-ч-четири г-г-големи б-б-б... — мъчи се едно от копеленцата, а останалите се подсмивват. Лицето му се гърчи, сякаш е инфарктясал, а на Мораг ще ѝ падне ченето от неудобство.

Определено трябва сериозни промени. Нали? Мистър Алекс Маклийш?

Смятам, че си напълно прав, Саймън. Когато дойдох тук, клубът беше задръстен от боклуци. Веднага подуших потенциала, но първо се налагаше да се отървем от плъховете, преди да инвестираме.

Точно това е начинът, Алекс.

Мораг се е специализирала в кетъринга на предприятието. Тук готвим първо, второ и трето за някакви си деветдесет и девет пенса — цена за пенсионери. Безпокои ме не какво може да изкараме, а колко губим. Ако исках да правя храна за бедни щях да изкарам количка за хот-дог на улицата. Обядът наистина е зловещо евтин. Излиза, че спонсорирам тези антични гниди да не предадат богу дух.

Тромав дърт тюлен се клатушка към мен. Леко заплашителен поглед. Жълтеникаво прозрачна кожа, с червени нишчици. Доста

пъргав за историческата епоха, от която произхожда. Копелето смърди на урина, все едно са го взели от някое порно след „златен душ“. Може пък тия нещастници да топят тленните си останки в басейна на някой рехабилитационен център.

— Риба или овчарски пай... — скрибуца той. — Риба или пай... Как е рибата ти днес, синко?

— Добре. Поотръскал съм я и съм я сложил да си седи мирно в гащите — ухилвам се и намигвам.

Опитите да разигравам стария кръчмар-шегобиец явно са обречени на неуспех в тази гробница от граниви архаични неудачници. Той ме поглежда и лицето му на шотландски териер се сгърчва войнствено.

— Искам да кажа панирана или пържена?

— Пържена — информирам примирено досадната отрепка.

— Аз повече я харесвам панирана — киселата му физиономия се изкълчва в циркаджийска усмивка и той се обръща към масата в ъгъла. — И Том, и Алек, и Мейбъл, и Гинти, всички я харесват панирана, нали? — провиква се той и печели усърдни кимания от подобни на него човешки останки.

— Скромно се извинявам — отвърщам и хапя езика си в опит да запазя дух на привидна сърдечност.

— А с масло хрупка ли? Искам да кажа мека или хрупкава?

Тук вече се налага да положи свръхчовешки усилия. Нагъл помияр.

— Хрупка и пука като нова-новеничка банкнота от двадесет лири!

— Хъ, доста време мина откакто съм държал в ръцете си двадесет лири на цяло — въздъхва клиентът на погребалното бюро. — А грахът, пресен ли е или от консерва?

— Ако няма пресен, аз не ща грах — провиква се лелята, жертва на световния глад, наречена Мейбъл.

*Името ѝ беше Мейбъл,
на капитана ни, о, Боже, бе жена,
и можеше... да ни дари
с насъщната за екипажа ебън...*

на масата ни за храна...

Пресен или от консерва. Каква дилема за енергичния предприемач! Ако Мат Колвил ме видеше сега и цялото това унижение, на което бях подложен, щеше да се почувства отмъстен поне за пет тека, които съм отперил на жена му. Наболелите проблеми на деня, така да се каже. Пресен или от консерва. Не знам. Не ми пука. Искане ми се да изкрещя — единственият вмирисан грах тук се намира в прокъсаните ти кюлоти, драга.

Извързвам се към Мораг, морното мамче, за да се заеме със случая. Край бара вече се е заформила опашка от помяри асорти. *Е, сега си еба майката!* Една добре отличима фигура стои сред тях, притреперва и нервно се шугави. Насочвам цялото си старание в полирането на чашите, опитвайки се да избегна тези очи-прожектори, безмилостно фиксирани в мен. Сега разбирам гаджетата като казват „имам чувството, че ме съблича с поглед“, защото в случая спокойно мога да кажа „източва кредитната ми карта с поглед“.

Най-накрая не удържам и поглеждам.

— Спъд — усмихвам се. — Откога не сме се виждали. Как си? Май се извъртяха няколко годинки, а?

— Добре, ъ-ъ... добре съм — заеква той. Мистър Мърфи е още по-изпита, измъчена версия на самия себе си от преди, ако това изобщо е възможно. Прилича наскоро поминал се дръглив котарак, чието гробче в задния двор е било разрито от лисица. Очите му имат онзи объркан поглед на човек, друсан с толкова радикално различна по действие дрога, че съставните части на мозъка му никога не биха могли да постигнат съгласие, кое време от деня е. Очукана, миризлива обвивка на човешко същество, която се влачи от една долна кръчма към друга, от поредното вмирисано свърталище към следващата отвратителна дупка на деградация в търсене на нова токсична порция.

— Чудесно. А как е Али? — питам, чудедейки се, дали още дели покрив с този нещастник. Понякога си мисля за нея. Едно особено чувство винаги ме е преследвало, че ние двамата пак ще се съберем някога, когато животът се подреди. Тя винаги е била моята жена, макар че, май така си мисля за всички тях. Но той и тя заедно? Просто не е редно. Изобщо не е редно.

Ако имаше грам мозък, да му беше била шута още преди години. Не че ще бъда удостоен с честта да получа от Спъд отговор на въпроса си. Няма дори „Какво правиш насам Саймън, защо работиш зад бара в Лийт?“. Не. Егоистичната му твар не е в състояние да прояви дори рудиментарно ниво на любопитство; камо ли да докара истински сърдечен поздрав.

— Виж, ъ-ъ, знаеш, какво ще те помоля — изкашля се той.

— Не и преди да попиташ — ухилвам се, колкото е възможно постудено и надменно.

Мърфи има наглостта да ми отвърне с изражение на човек, едва ли не наранен от грозно предателство и поглед „значи-такава-била-работата“. Той поема дълбоко дъх и изтерзан мъчителен звук се изтръгва от немошните му гърди, докато въздухът опитва да си пробие път. На кое ли от всичките се дължи — бронхит, пневмония, туберкулоза, цигари, крек, СПИН?

— Нямахте да те моля, ако наистина не бях зле. Толкова ми е кофти, че ще пукна.

Поглеждам го и преценявам, че има право. После вдигам една от чашите срещу светлината и докато я проверявам внимателно за някое петънце отсичам:

— На осемстотин метра нагоре. От другата страна на улицата.

— Какво? — не може да повярва той, устата му остава отворена като на златна рибка.

— Бюрото за Социални Помощи на Единбургския Общински Съвет — информирам го. — Тук, ако не си забелязал, е обществено заведение. Може би си сбъркал вратата. Ние сме лицензирани само за продажбата на спиртни, вредни за здравето напитки — допълвам информацията с необходимата студена официалност и вземам друга чаша.

Почти съжалих за думите си, когато той ме изгледа за секунда с абсолютен потрес, преглътна удара и с бърза крачка излезе от пъба в гробовно мълчание. За щастие, приливът на угризения, бе моментално заменен от изблик на гордост и облекчение, че още един крастав помияр напусна живота ми.

Вярно, знаем се от отдавна, но тогава беше друго.

В пъба влиза малка групичка, а после за свой ужас забелязвам как няколко костюмара от Скотиш Офис подават глави зад вратата,

бърчат носове и набързо се омитат. Пред очите ми потенциалните нови клиенти с тлъсти портфейли са прогонени от стиснати дърти боклуци с шепа пенита и пишлигари, които се тъпчат до козирката с упойващи вещества, като изключим, разбира се, алкохола, който се опитвам да продавам, за да си изкарам хляба в този бар. Тази първа работна смяна се очертава да продължи безкрайно дълго. Преглъщам факта с нарастващо униние и се сецам за леля Паула и нейния слънчев глупашки рай.

Най-сетне намерквам приятелска физиономия да влиза в пъба, покрита с типичната си къдрава четина, но доста по-късо подстригана, отколкото бях привикнал и тяло, доста по-стегнато и слабо, отколкото бих повярвал. Последния път, когато видях този човек, бях убеден, че попада в Тлъстия Ад. Но той явно бе разчел знаците и се бе шмугнал навреме в някакъв пряк път за спасение и отново бе излязъл по магистралата на Рай Елеганс. Това не е никой друг, а бившия популярен дилър на безалкохолни газирани питиета, най-добрия, който този град някога е раждал, Тери „Лимонадения“ Лосън, от малцината сотънски избраници. Тери е малко извън своята обичайна територия тук, но това не го прави по-малко желано присъствие. Той ме поздравява сърдечно и забелязвам, че и дрехите му са се променили към по-добро. Скъпо на вид кожено яке, черно-бяла Лакоста с емблема Кунз Парк Ф.К., макар и ефекта да се дънеше донякъде от джинси менте Калвин Клайн и обувки Тимбърленд. Правя мислена отметка да повдигна въпроса по-късно. Черпя го едно пиене и отваряме приказка за миналите времена. После Тери ми разказва с какво се е захванал. Звучи интригуващо...

— ...и са адски навити. Тия гаджета са направо пожар. Страшна тръпка. Не е за вярване. Записваме сцените и шоуто е готово. Вече пускаме и обяви за продажби из порно-списанията. В началото записите си бяха доста суровички, грубовата работа, значи, но вече надобряваме, развиваме се, така да се каже. Едно от приятелчетата е гъсто с пичове от Нидри, които имат всички джаджи, както си трябва, за обработка на записите. И това е само началото. Друг от тайфата пък се е заел да прави платен сайт и така. Заеби ония глупости, дето бизнесът крепял Интернет. Не е вярно. Порното създаде Интернет.

— Звучи яко — кимам и освежавам питиетата. — Доста си напреднал с материала, Тери, приятелю.

— Така е. И аз също се изявявам пред камерата. Знаеш ме как съм, винаги съм си паднал по пичките, а какво лошо да изкараш малко мангизи без много зор. Има и много нови свежи таланти, които напират. Солта на живота, дето се вика — пуска тарикатска усмивка той и целият грее от ентузиазъм.

— Точно твоята игра, пич — отбелязвам и си мисля, че е само въпрос на време преди Тери, дори и по своя недодялан начин, да влезе в индустрията.

Тери вкарва още едно и решавам, че Мо ще се справи сама и минавам от по-удобната страна на бара, като преди това слагам на бара две големи брендите и две коли. Скоро Тери вече развива темата колко е велико, че съм се върнал и как с моите връзки в индустрията е крайно време да завъртим нещо заедно. Разбира се, надушвам уловката от сто километра.

— Лошото е — кокори очи той, — че ни изхвърлиха от предишното място и се чудех дали не може да се прехвърлим тук, при теб, за малко.

Прелюбопитно. Сещам се за голямото помещение на горния етаж. Там има бар, но в момента не се ползва.

— Какво пък, от опит не боли, а, Тери? — усмихвам се.

— Ъ-ъ, какво ще кажеш за малка проба още тази вечер — пита Тери колебливо.

Прехвърлям идеята в главата си между две тупвания на сърцето и кимам бавно:

— Няма време, което да е по-добро от настоящето.

Лимонадения ме плясва дружески по рамото.

— Сик Бой, наистина е велико, че се върна. Ти си като струя от положителна енергия, приятел. Аман от тия мрънкащи чекиджии в този град, дето ти убиват мерака. Тия мръсни копелета не си мърдат и пръста, а като се пробваш да направиш нещо, веднага ти обръщат гръб и започват да те плюят. Ти обаче не си от тях, пич, ти си истински навитак, братче! — Тери с леко извъртане прави танцова стъпка към дансинга, вади GSM-а си и започва да набира.

Като приближава времето за затваряне, започвам решителни опити да изкарам малките дрисльовци около джубокса през вратата.

— МОЛЯ, ДОВЪРШВАЙТЕ ПИТИЕТАТА СИ, ДАМИ И ГОСПОДА! — пронизително се цепя през бара и някои от дъртаците

се затърят навън. Тери още здраво е захапал GSM-а. Обаче малките копеленца създават проблем. Онзи дребен нагляр, дето му викат Филип, истински вреден тип с безброй пръстени и на двете ръце, веднага се е усетил, че нещо се готви. И оня, едрия Къртис, неговия заекващ малоумен приятел, с когото видях Мърфи да говори на излизане. Лица прилика, няма що.

Отварям вратата и им кимам. Докато се изнизват, копелето Филип ме пита:

— Не може ли да останем, а, Сик Бой? — Малките му тесни като процепи очички святкат, златният зъб блести. — Чух ви да си говорите с Тери Лимонадения — ухилва се той нагло и настъпателно.

— Не може. Събрание на масонската ложа, приятел! — казвам и избутвам кльощавия му задник на улицата. Кретеноидното му другарче се изнизва след него, а останалите ги последват.

— Мислехме, че ще ни оставиш — обажда се друго нагло помиярче.

Не обръщам внимание на дръвника, но намигвам на малката сладурана, която върви след него. Тя ме поглежда безизразно тъповато, но леко се усмихва преди да излезе. Много е малка за мен, все пак. Кимвам на Мо, която изключва джубокса, затварям вратата и се връщам на бара да наля по още бренди за мен и Тери. След няколко минути някой тропва отвън, но аз не обръщам внимание. Чукането преминава в традиционния футболен ритъм от агитките: та-та, та-та-та, та-та-та-та, та-та. Тери спира да бъзика GSM-а.

— Това са нашите хора — казва той.

Отварям вратата и виждам някакво бегло познато лице. Започвам полека да вдявам и съм сигурен, че е от старите Хибс пичове, но в Единбург всички между двадесет и пет и тридесет и пет са от тази чета. Има още няколко сравнително познати лица, които обаче не мога да свържа с никакво име. Далеч по-впечатляващи са гаджетата. Три от тях са направо шедьоври плюс една по-здрава хубавица с мръснишки поглед и една малка сладурана с лунички, която наистина изглежда доста неуместно на такова място. Една от групата е особено апетитна. Светло кестенява коса, почти ориенталски очи, перфектен маникюр, тънко изскубани вежди, малка уста, но много плътни устни. Мамка му, а тялото, тялото наистина се извива грациозно под тези скъпи дрехи. Гадже *Numero Duo* в класацията е малко по-младо и макар да не е

толкова елегантно облечено, е на милион светлинни години от определението нечуваемо. Трета в чарта е блондинка, която си го търси. Малките копеленца Филип и Къртис още висят отвън и бройкат момичетата, както и аз, особено зрелищните извивки на кукла Numero Uno с дългата, кестенява коса и страстно арогантно лице. Тази специално изглежда далеч, далеч над класата на Тери.

— Тая да не би да е масон, а? — подхвърля наглият боклук Филип.

— Ложа 69 — прошепвам му в отговор, затръшвайки отново вратата в лицето му, а Тери вече посреща групата с големи овации.

Обръщам се към новите си гости.

— Така, приятели, трябва да се качим на горния етаж, моля през вратата в ляво — приканвам ги. — Мо, ще те оставя да заключиш, скъпа.

Мораг вдига за малко вежди, опитвайки се да включи какво точно става, после отива до офиса и си взема палтото. Тръгвам след останалите нагоре. Да, изглежда наистина прелюбопитно.

15. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.2

Катрин ми е гадже, германка от ХанOVER. Среccнах я една нощ в Лукс, моя клуб, преди пет години. Не си спомням много добре подробности. Паметта ми е прецакана, твърде много дрога. Спрях херото като се установих в Амстердам. Но дори Е-то и коката пробиват дупки в мозъка ти през всички тези години, лишават те от спомени, от минало. Напълно оправдано, дори удобно.

Бавно бях започнал да уважавам тези наркотици, като ги използвам по-пестеливо. Докато си тийнейджър, някъде до към двадесет не подбиращ, просто защото нямаш никакво усещане за своята смъртност. Това, разбира се, не означава, че ще прескочиш жив този период. На трийсет нещата са съвсем различни. Внезапно осъзнаваш, че в някакъв момент и ти ще умреш, усещаш силата на спада и махмурлука с цялата им мощ, която се развива от дробта, пресушаваща духовните, мисловните и физическите ти сили, предизвикваща досада толкова често, колкото и възбуда. Проблемът става математически с много променливи. Единици консумирана дрога, възраст, телосложение и желание да се надрусаш. Някои теглиха чертата и зарязаха всичко това. Други продължиха до край, приемайки живота като един голям опит за самоубийство на изплащане. Аз реших да не променям начина си на живот, да продължа с живота по клубовете, да продължа да го правя, но при контролирани условия. След още една кофти седмица обаче, изхвърлих всичко, записах се на фитнес и започнах да тренирам карате.

Тази сутрин трябваше да се измъкна от апартамента. Атмосферата с Катрин е напрегната. Със скандалите някак се справям, но мълчанията ме ядат и острият й подмятания ми причиняват рязка болка като внезапни крошета. Така че грабнах си спортния сак и тръгнах натам, накъдето винаги тръгвам, когато се чувствам така.

Ръцете ми в тренажора са напълно изпънати пред гърдите. Поемам дълбоко въздух и избутвам лостовете встрани до неподвижен кръст. Днес съм увеличил тежестта и усещам паренето в мускулите, толкова немощни преди, а сега буци камък... червени петънца

танцуват пред очите ми... *и деветнайсет...* кръвта нахлува и шуми в ушите ми... дробовете ми експлодират като спукване на гума в бързата лента на магистрала... *и двайсет...*

...и на тридесет спирам. Усещам потта, която се стича от челото, пари очите ми и прокарвам език по устните си, за да усетя солта. После повтарям изпълнението на друг уред. Изкарвам на пътечката трийсет минути, варирайки скоростта от 10 км./ч. до 14 км./ч.

В съблекалнята свалям старите сиви потник и шорти и се мушвам под душа, започвайки с гореща, после топла, студена и накрая ледена вода. Стоя неподвижно и усещам как се зареждам отвътре, после излизам и почти припадам, дъхът ми секва в някакъв спазъм, но после е велико, аз съм отново цял и топъл, релаксиран и нащрек докато се обличам.

Виждам няколко момчета, които идват тук редовно. Никога не говорим, само си кимаме, регистрирайки присъствието си с кратко одобрение. Мъже, които са твърде заети, твърде концентрирани, за да си губят времето в приказки. Мъже с мисия. Незаменими мъже. Единствени и в центъра на нещата.

Или поне така ни се иска.

16. „...ФАБРИКАТА НА АДАМ СМИТ ЗА КАРФИЦИ...“

Беше тежък ден в сауната. Направих няколко масажа, последвани от „облекчаване“ и пратих по дяволите (любезно) един скапаняк, приличащ на Артър Скаргил, който искаше да му духам.

Боби ме дръпва настрани. Шкембето му се вири самодоволно изпод стегнатия пуловер.

— Виж, Ники, ти си много популярна тук сред пич... клиентите. Проблемът е, че понякога се налага да направиш нещо повече. Искам да кажа, като в случая с този клиент, с когото сте се спречкали. Това е Гордън Джонсън. Ъ-ъ, той е известна личност в този град, специален клиент, ако искаш — обяснява той, а аз съм прикована от косъмчетата, които се подават от ноздрите му и онзи нелепо маниерен начин, по който държи цигарата си.

— Какво казваш, Боби?

— Ще ми бъде много неприятно да те загубя, скъпа, но ако не се справяш с работата, ще се наложи.

Усещам как ми се сгадява, събирам пешкирите и ги набутвам в големия кош за пране.

— Чуваш ли ме?

Поглеждам го.

— Чувам те.

— Добре.

Вземам си палтото и тръгваме към града с Джейни. Мисля си колко ми е нужна тази работа и колко далеч бих отишла, за да я запазя. Това е проблемът със сексуалната работа, винаги опира до основното. Ако наистина искаш да разбереш как работи капитализма, заеби фабриката за карфици на Адам Смит, тук е мястото, където да се учиш. Джейни иска да си купи нови обувки от Уейвърли Маркет, но аз имам среща с останалите в един пъб в Саут Сайд.

Всички присъстват и съм изненадана, че Лорън е с Раб. Това е голям шок. Не мислех, че е способна да изпусне среднощното пиене на вино, лафа и ровенето из хладилника с новата си любима голяма сестра. Смятах, че на мен ми е отредена ролята на шантавата,

злепоставяща, развратна леля в нейния живот. Имам чувството, че Лорън е тук с мисията да ме „спаси“ от безпътен живот. Колко отегчително. Момчето в пъба каза, че ще затварят и няма да оставят късни клиенти, затова Тери отиде да проучва онова място. После звънна по GSM-а и се натоварихме на няколко таксита. Лорън също идва, което ме заковава, особено след случката с Раб.

Новото свърталище е още по-долнопробен бар в Лийт. Влизаме, отново през странична врата, докато група тийнейджъри недоволно се изнизва с подмятания по наш адрес. Лорън се наежда. Вътре ни представят на пич с тен от солариум и коса зализана назад с гел. С тъмните си коси и вежди и кривящи се злобарски устни изражението му е по-брутално от това на Стивън Сегал. Той ни завежда на горния етаж, в друго помещение с бар по дължината на едната стена и няколко маси и столове. Мирише на застояло и влажно, като място, което не е използвано известно време.

— Този ангел е Ники — казва Тери, движейки ръце нагоре-надолу по гърба ми. Изглеждам го и той спира. — Само проверявах за крилца, скъпа, не може да не са ти пораснали... — След това се обръща към Лорън. — ...а тази сладурана е Лорън. Старият ми приятел, Саймън — обяснява Тери и тупа здраво по гърба двойника на Стивън Сегал. После представя този Саймън на Раб, Джина, Мел, Урсула, Крейг и Рони.

Саймън отключва кепенците на бара и подред ни стиска ръка. Допирът му е стегнат и топъл, той изглежда дотолкова разтапящо искрен, че няма начин да не е постановка. Никога не бях виждала подобно изпълнение.

— Благодаря, че приехте поканата — казва той. — Радвам се да ви видя тук. Малцовото уиски е моята слабост. Ще бъде чест да споделите с мен това питие — казва той, наливайки Гленморандж по чашите. — Извинявам се за безпорядъка. Наскоро поех заведението, а преди мястото тук, горе се е използвало за склад на... Е, по-добре да не ви казвам на какво — подсмива се той, а Тери отвръща с усмивката на посветен, — но вече съм разчистил.

— За мен — не, благодаря — отклонява питието Лорън.

— Хайде де, само една малка глътчица — настоява Тери.

— Тери — казва Саймън с цялата си сериозност. — Тук да не ти е шибаната армия. Освен, ако не са сменили английския, думичката

„не“ в най-общ смисъл значи „не“. — Обръщайки се към Лорън, той пита загрижено — Мога ли да предложа нещо друго? — Той събира ръце и ги доближава до гърдите си, а веждите му се повдигат нагоре. Очите му са широко отворени, съсредоточени и съкрушително искрени.

— Нищо, благодаря — отвърща сковано Лорън, отстоявайки своето, но съм сигурна, че забелязвам лека усмивчица, която играе около устните ѝ.

Питиетата се леят и скоро всички сме увлечени в разговор. Джина сякаш още се колебае в отношението си към мен, макар явно да привиква с присъствието ми, тъй като враждебните погледи малко са намалели. Останалите са приятелски настроени, особено Мелани. Тя ми разказва за сина си и кошмарната история за дълговете, които ѝ натресло старото ѝ гадже. После се заслушваме в разговора на Саймън (или „Сик Бой“, както Тери често го нарича, а той реагира сякаш някой чегърта с нокти по стъкло) с Раб. Уискито ги е хванало и те раздуват как искат да направят порно филм.

— Ако ви трябва продуцент, аз съм човекът, когото търсите. В Лондон бях в бранша — обяснява Саймън. — Видео, стриптийз. Трябва да се правят пари.

Раб кима с одобрение за ужас на Лорън. Тя бе променила решението си относно питието и вече обръщаше с лекота двойните водки и опъваше от джойнта, който се предаваше от ръка на ръка.

— Порното винаги изглежда по-добре на видео — настоява Раб, — поне хард-порното. Губиш обаче артистичното докосване. Като при видео филмите и голямото кино.

— Да-а-а — подхваща Саймън. — Страшно ми се иска да направя един истински порно филм. От старата школа, филм-филм. С чисто еротична част, но и с разширени хард-сцени, записани на видео и вмъкнати във филма. Като онзи, *Трафик на хора*. Там използваша дигитално видео, супер 16 и 32 мм., доколкото си спомням.

Раб е направо пиян от уискито и от идеята.

— Вярно, можеш да си правиш каквото искаш при монтажа. По-важното е да се направи не някакво евтино долнопробно чекиджийско видео, а сериозен порнографски филм с велик сценарий, приличен бюджет и разумна производствена цена. Филм, който да влезе в канона на големите в жанра.

Лорън поглежда свирепо Раб. Физиономията ѝ е обладана от бяс.
— Големите в жанра! Великите филми! Боклуци, които експлоатират жените, опирайки се на най-низките инстинкти у... — тя се оглежда наоколо и среща похотливия поглед на Тери, — ...хората.

Тери поклаща глава и казва нещо за Спайс Гърлс, или за някакви други, не съм много сигурна, защото пиенето ме е хванало малко, а тревата е просто усмъртяваща. Лицата наоколо ми се въртят и само с мъчително усилие на волята успявам да ги докарам на фокус.

Раб защитава тезата си пред Лорън, гласът му направо гърми.

— Има велики филми в порно-жанра. *Дълбоко гърло*, *Дяволът у Мис Джоунс*... някои от филмите на Ръс Майер, все класика, все по-творчески и феминистки от повечето арт-боклуци... като... като... „*Пианото*“!

Последната вметка беше удар под кръста и дори през мъглата опиянението си виждам, че Лорън го е почувствала дори и физически. Тя се свива и за секунда си помислям, че ще припадне.

— Не можеш... просто не можеш... да наречеш такъв филм гаден, евтин боклук... — тя поглежда към Раб почти умоляващо, — ... просто не можеш...

— Стига сме плямпали за филми, да се хващаме и да ги правим — подигравателно се подсмивва Раб. После се обръща към Лорън, която го гледа сякаш пред очите ѝ това пияно момче се трансформира в чудовище. — Две години подред не съм направил едно нещо на кръст, само слушам целия този въздух под налягане. Гаджето ми чака дете. А какво съм направил аз? Искам да правя нещо!

Всичко ми е размазано, но кимам и ми се иска да извикам „Да, да, да!“, но Тери ме отнася, провиквайки се:

— Това е духът, Биръл! — тупа той Раб по гърба. — Трябва да действаш! — После ни оглежда и казва с патос. — Въпросът не е защо трябва да го направим, а какво още бихме могли да направим!

Крейг кима сковано, Урсула и Рони се хият одобрително, а Саймън припява:

— Напълно си прав, Тери! — Той сочи приятеля си и добавя. — Този човек тук е гений! Винаги е бил и винаги ще бъде. И точка! — натъртва Сик Бой. После се обръща към Тери и казва с неподправено благоговение. — Тери богоравният! Бог си, Тери!

Той, разбира се, е пиан. Всички сме. Но аз не съм друсана и мотана само от джойнта и пиенето, а от разговора, компанията, самата идея за филм. Толкова ми харесва, толкова искам да съм част от този филм, че изобщо не ми пука кой какво мисли. Внезапно получавам просветление: това е истинската причина да съм в Единбург. Това е карма, съдба.

— Искам да съм порно-звезда. Искам мъжете да мастурбират, докато гледат образа ми. Всички мъже, мъжете по целия свят, мъже, които дори не знам, че съществуват! — изсъсквам право в лицето на клетата Лорън и избухвам в друсан механичен кикот.

— Но така се превръщаш в стока, в предмет, не може така, Ники, не може! — пици тя.

— Не е вярно — казва ѝ Саймън. — Истинските актриси са поголеми курви от порно-звездите! — настоява той. — Да позволяващ да използват тялото ти или образите, които създаваш, не значи абсолютно нищо! Гадното е, когато ги оставиш да използват чувствата ти. Това е истинската проституция. И никога не трябва да се позволява! — бомбастично завършва той.

Лорън изглежда сякаш всеки момент ще се разпици, сякаш се опитва да си поеме въздух. Тя слага ръка на гърдите си и лицето ѝ се разкривява.

— Не, не, защото...

— Успокой се, Лорън, по-полека. Просто алкохолът и тревата са твърде много — казва Раб и леко я стисва за ръката. — Ще правим филм. Бил то и порно. Голяма работа. Цялата работа е в това да го направим. Да покажем на света на какво сме способни.

Аз се вторачвам в нея и обяснявам:

— Аз съм тази, която контролира създаването на образа. Образът, който те си представят и изграждат в главите си, ролята, която показвам на екрана, това е мое собствено творение и няма прилика със самата мен.

— Не можеш... — задъхва се тя почти разревано.

— Напротив, мога.

— Но...

— Лорън, толкова си ограничена, всичките ти възгледи са архаични!

Най-сетне ѝ изгарят бушоните, вбесена, тя се повдига нестабилно и с несигурна стъпка отива до прозореца, вкопчвайки се в перваза. Някои повдигат вежди на този внезапен жест, но сме толкова вдадени в пиене и говорене, че да забележим или да ни пука.

Раб я последва и нещо ѝ говори. Кима успокоително, после идва обратно на масата и ми казва:

— Ще я закарам с такси до вкъщи. Искаш ли да дойдеш?

— Не, ще остана още малко — отвърщам и разменяме криви иронични усмивки с Тери и Саймън.

— Много е разстроена, освен това е здраво друсана и пияна. Трябва да има някой при нея — казва Раб.

Тери отново потупва Раб по гърба, но този път е толкова силно, че изглежда по-скоро като посегателство, отколкото като приятелски жест.

— Мамка му, Биръл, отпери ѝ го на тая друсана малка кучка, че да я отпусне.

Раб поглежда Тери със стоманен поглед.

— Трябва да се върна вкъщи при Чарлийн.

Тери свива рамене, сякаш иска да каже — ти губиш.

— Явно пак трябва аз да се намеся — усмихва се той. — Сексуален терапевт Лосън. Чисто като професионално задължение. Знаеш ли какво, Раб, закарай я, сложи я да легне, а аз ще дойда по-късно — смее се Тери.

Раб задържа погледа си многозначително върху мен, но аз нямам намерение да си ходя и да се оправдавам вкъщи на някаква си измислена лесбийка и фригидна морализаторка. Искам да участвам в играта. Цял живот съм го чакала, а вече ще стане четвърт век догодина, колко ли време още имам преди да съм загубила външността си? Хората винаги сочат Мадона в такива случаи, но тя е изключението от правилото. Бритнис, Степс, Билиз, Атомик Китънс и S-Клуб Севънс. Само те се броят и са класи над мен. Искам го сега, имам нужда от това сега, защото няма такова нещо като утре. Ако си жена и имаш външност, това е единствената тленна стойност, която си заслужава да притежаваш, която изобщо можеш да притежаваш — телевизията, списанията, киното не спират да го тръбят. ПОВСЕМЕСТНО. НАВСЯКЪДЕ: КРАСОТА ОЗНАЧАВА МЛАДОСТ! НАПРАВИ ГО СЕГА!

— Даян ще остане с нея — отвръщам на Раб и се обръщам към другите. — Искам да участвам в играта — изкрещявам.

— Бива си те! — Тери ме прегръща с искрена, бурна радост. Главата ми се върти и в това време Саймън тръгва надолу по стълбите с Раб и Лорън, за да им отвори. Раб изглежда напрегнат, а тя трепери цялата.

Крейг наглася камерата, обикновена видео-камера на триножник, а Тери и Мел започват да се целуват. Урсула е застанала на колене в краката на Рони и разкопчава дюкяна му. Саймън се качва по стълбите и си мисля, че сега е моментът да направя нещо, но когато се изправям нещо се надига в гърдите ми и започвам да повръщам. Усещам как някой, вероятно Джина, ме подпира към тоалетната, но стените ми се въртят и чувам смехове и пъшкания.

— Лека категория — отсича Тери. Искам да се стегна моментално, но не мога и чувам само Джина да казва:

— Майната ти, Тери! Тя не е добре!

Продължавам да се треса и треперя и последното нещо, което чувам е гласът на Саймън, който вдига тост:

— За успеха, хора! Ние ще го направим! Ще успеем! Имаме екип, парите сами ще дойдат. Няма никакви облаци на хоризонта!

17. НАВЪН

Цяла нощ не съм дремнал и грам. Не щях. Стоях и гледах тия стени и мислех: на сутринта ще бъда вън оттук. Цяла нощ съм го държал буден и него, онзи пътьо Доналд, цяла нощ съм му раздувал. Последен шанс за копелето да чуе нещо умно. После на мое място в килията сигурно ще му набутат някой тъп задръстеняк. Да мълчи и да слуша. Така му казах на копелето, радвай се и слушай, докато можеш, че ще ти набутат някой нещастник и край с теб, ще умреш от скука.

— Хубаво, Франко — само казва той. Не пропускам нищо: за всички онези гаджета, които ще опъна като изляза и за шибаните лайнари, които ще си го получат. Ще държа нещата под контрол обаче, защото няма да се връщам тук, това е повече от сигурно, колкото е и сигурно, че някой копеленца съм няма да ги лови като научат, че съм се върнал на шибаната сцена.

Странно, мислех си, че нощта ще се точи, ама не, ей така си летеше. Наложих се на няколко пъти да плясвам Доналд, за да го будя, този духач без всякакво възпитание. Вади късмет, гнидата, че съм на кеф заради освобождаването, иначе щеше да го отнесе много по-зле, казвам ви. Изморен, неизморен, добрите обноски никому не са навредили. Ама ги няма, копелето, няма ги, на някои това доста скъпо им излезе, казвам ви.

Пазачът носи шибаната закуска. Викам му:

— Моята може да я върнеш обратно. Няма и два часа ще бъда в кафенето насреща.

— Помислих, че ще поискаш нещо, Франк — разправя ми. Аз само го изглеждам.

— Не, нищо не ща.

Пазачът, копелето Макензи, само вдига рамене и се разкарва оставяйки една закуска за Доналд.

— Ей, Франко — вика Доналд, — що не му каза да я остави. Можех аз да я хапна!

— Млъквай, тлъсто копеле такова! — разправям му. — И без това трябва да отслабваш!

Странна работа, ама веднага щом копелето почва да нагъва, огладнявам като вълк.

— Дай парче наденица, копеле — казвам му.

Копелето ме поглежда, сякаш няма и намерение да ми даде. В последния ми ден и така нататък. Само скачам, измъквам му я от чинията и започвам да дъвча.

— Ей, Франко, човек! Стига бе!

— Затваряй си плювалника — разправям му и слагам другата наденица и яйцето върху хлебчето. — Като не можеш да направиш нещо от добро сърце, някое копеле просто ще дойде и ще те накара да го направиш!

Такива са правилата на играта. Тук. И навън. Съдействаш: добре. Дърпаш се: строщени зъби. Сега копелето седи и ме гледа с лице на добре наритан задник.

Започвам да раздувам на киселата му мутра, за да го поободря, за всичкото пиене, което ще изпия в Слънчев Лийт и всичките гаджета, които ще изучукам, че да има какво да си мисли като ме няма нещастникът. Няма я оная закваска, копеленцето, дете те крепи в панделата. Два опита за самоубийство и то само откакто съм в неговата килия. Не искам и да си помисля какво е било преди това.

Макилхони, пазачът, който освобождава, пристига за мен. Казвам чао на Доналд и Макилхони трясва вратата под носа на клетото копеле. Това е последния път, когато чувам този звук. Дава ми нещата и ме превежда през една врата, после през друга. Сърцето ми бие като откачено и вече виждам навън, надолу по коридора през две врати, а помежду помещението за посетители. Подписвам се за нещата си и излизам през шибаната врата. Макилхони ме следва на всяка крачка, все едно ще се юрна и ще избягам обратно вътре в кошарата. Вика ми:

— Хайде, Франко. Свободен си.

Аз само зяпам пред мен.

— Ще ти пазим местенцето топло. Доскоро виждане.

Пазачите винаги го казват, пандизчиите винаги вдигат рамене.

Не, няма как да се върна, няма начин, а ония се подхилват, зяпат ни в смисъл, да, бе, да, ще се върнеш, ще се върнеш и то как, тъпо парче такова.

Но аз не се ловя на този номер. Репетирал съм го този момент. Надявах се да е точно Макилхони на освобождаването. Обръщам се

към копелето и казвам тихо, така че никой да не чуе:

— Сега аз съм навън. От тази страна е и госпожа Макилхони. Може и да се върна обратно след като ѝ отрежа скапаната тиква, какво ще кажеш? Бийчъм Кресънт, 12. Две дечица и така нататък, а?

Мутрата му почервенява, очите леко започват да сълзят. Той тръгва да казва нещо, но тия негови гумени устни само се изкривяват.

Обръщам му гръб и потеглям.

Навън!

2
ΠΟΡΗΟ

18. ПЕДАЛСКО ПОРНО

Първата ми работа е да набарам оня шибан извратен психар, който ми изпращаше шибаното долно педалско порно, докато бях на топло. Прибавям и шестте месеца допълнителна присъда за това, че разковах онова нагло копеленце, което се изсмя като казах: „Лексо и аз сме партньори“. Имах предвид магазина, който държим заедно.

Точно там е и първата ми спирка навън.

Има нещо гнило, защото оня добитък спря да ми идва на свиждане от сума си време. Просто ей така. Без никакво обяснение. Така че, вземам автобуса до Лийт, но като слизам шибаният магазин дори не е там!

Искам да кажа, там е, но всичко е променено. Сега е някакво тъпо кафене.

Обаче той е там, седи зад бара и чете шибания си вестник. Не мога да не го видя, грамадното му копеле, скапания му хипопотам. Мястото е празно. Някаква дърта вещица и две задръстени копелета набиват закуски. Лексо припка, принася-отнася в кафене като някаква огромна мома-сервитьорка! Той поглежда, вижда ме и за малко да се преметне на пода.

— Здравсти, Франк!

— Здравсти! — викам. Оглеждам тоя тулуп, малките масички, някаквите му китайски писаници по стените, скапаните дракони и така нататък. — Какво е всичко това?

— Направих го на кафене. Няма пари в мебелите втора ръка. Вечерите е тайландско кафене. Много е популярно сред гъзарите и студентите — ухилва се той и се надува.

Кво' кафене? Тайско ли? Кви изобщо ги плеци тоя тъпак?

— Ъ?

— Приятелката ми, Тина, всъщност тя го движи. Има диплома по кетъринг. Прецени, че би вървяло по-добре като кафене.

— Значи не я караш зле — казвам обвинително и се оглеждам, за да му покажа, че хич не съм очарован.

Веднага разбираш, че копелето е готово да сложи картите на шибаната маса. Гласът му се снижава, интонацията става една равна, равна и той ми кима да мина отвътре. Сега ме гледа в очите.

— Да, вярно, наредил съм се. Край на дилърския бизнес. Много е напечено. Мястото е вече на Тина, човече — заявява той. — Разбира се, ти ще си получиш своето.

Продължавам да го гледам, опирам се на стената и после хвърлям поглед към кухнята. Усещам как той леко се стяга, явно се шашка, че всеки момент ще избухна. Голямото копеле е много самоуверено с тия ръце като лопати, ама те не значат нищо, ако си наточен като кама отвътре. Да, копелето извъръща очи към кухнята, проследявайки погледа ми. Веднага осведомявам гигантското копеле как седят нещата.

— Нещо отдавна не беше минавал да ме видиш в пандиза, а? — викам.

Той само ме поглежда с онази малка своя шибана усмивчица, дето си я има. Чувствам как копелето изобщо няма време за мен и всъщност с радост би ме заритал надолу по шибания Лийт Уок.

Нека само пробва.

— И нека ти кажа още нещо — половината от стария магазин беше мой, което значи, че половината от всичко това е също моя — казвам на копелето, оглеждайки кафенето, сканирайки новата си шибана инвестиция, така да се каже.

Веднага си личи, че кръвта на копеленцето майчино закипява, но още се пробва да ми пробутва глупости.

— Честно, не си те представям как сервираш чай и сладки, Франк, но ще стигнем до някакво споразумение. Ще ти шаря както трябва, пич, стари ми приятелю, не се съмнявай.

— Позна — казвам. — Още сега ми трябва кеш — осведомявам голямото копеле.

— Никакъв проблем, приятел — вика ми и брои някакви двайсетачки.

Главата ми бучи, не знам какво изобщо става. Все пак подава пачка, но продължава да дудне същите глупости:

— Виж, Франко, чувам, че Лари Уайли още е с Дони Лейнг — казва той.

Вдигам глава и срещам очите му.

— Вярно?

— Да. Нали ти ги свърза? — Лексо се ухилва невинно, а после пуска онзи леден поглед и кима. Явно иска да каже, че са се преобали.

Опитвам се да стопля какво трябва да значи всичко това, какъв е крайния резултат, кой кого е преобал, а копелето продължава:

— Никога няма да се сетиш, кой движи сега Порт Съншайн. Един твой стар приятел. Сик Бой му викаха преди.

Сега вече направо ме изтриса страшен главобол, като един от онези, които получавах вътре в дранголника... имам чувството, че главата ми ще се сцепи. Всичко се е обърнало надолу с главата... Лексо с кафене... Сик Бой с пьб... Лари Уайли работи за Дони... трябва да се измъкна на въздух, трябва ми време да обмисля нещата...

А копелето не спира да плещи:

— Тоя следобед ще ходя до банката, Франк и ще ти дам една по-сериозна пачка да те уредя. Докато не се разберем за нещо постоянно. У майка си ли ще живееш?

— Да... — викам, главата ми пулсира, изобщо не знам къде ще ходя... — предполагам...

— Е, тогава ще отскоча довечера. Ще поговорим като хората Нали? — разправя копелето, а аз кимам като някой малоумник, слепоочията ми туптят, а някакъв дъртак идва да иска руло с бекон и чаша чай, излиза някакво гадже с престилка иззад Лексо, той ѝ кима и тя сервира на старото копеле. Лексо вади тефтер и химикалка и записва някакъв шибан номер. После ми размахва под носа един от тези новите телефони, онези без жици.

— Това е номера на GSM-а ми, Франк.

— Добре — викам. — Вече всяко шибано копеле се мотае с такъв. И аз имам нужда. Намери ми един — разправям.

— Ще видя какво мога да направя, Франк. В крайна сметка ще те заведа да си вземеш — казва той, зяпайки онази пичка, сервитьорката.

— Бива... ще се видим после — викам, щастлив да се измъкна на чист въздух. От миризмата на мазнина вътре направо ми се драйфаше. Просто още не мога да повярвам колко се е променил магазина ни, за мебели, де. Набутвам се в съседната аптека и едно гадже ми дава нуорофен. Вземам две хапчета и повървявам нагоре по Уок. Хапчетата си ги бива и след двайсет минути главоболието изчезва. Искам да кажа, шантава работа, още го чувствам, но не е толкова остро. Правя

обратен завой и се връщам да надзърна в кафенето и виждам, че Лексо се разправя с оная, своята и вече не изглежда толкова самодоволен. Това е положението, половината от шибания магазин си е мой и ако ще ми го плаща, ще трябва да се изръси по-сериозно.

Да-а, виждам го копелето, седи на маса до витрината, и прави сметки. Така е пич, и аз си правя сметката, тромаво копеле. Тръгвам по Уок отново и зяпам лицата на минавачите, търся някой познат. А какво виждам насреща си? Две мръсни копелета с дълги вити къдрици, бели момчета и така нататък, вървят си сякаш са си вкъщи, после някакъв, мязащ на сводник тип излиза с малкото си кученце от магазина и се качва в лъскавата си кола. Кой са тия копелета? Това не е Лийт. Къде са истинските пичове? Поглеждам тефтерчето си, влизам в една телефонна будка и набирам номера на Уайли. Явно е от тия готините преносими телефони. Лексо да внимава да ми намери бързо един, че...

— Франко — вика Лари, абсолютно невъзмутим, сякаш тъкмо е чакал да звънна. — От панделата ли звъниш?

— Не, от шибания Уок ти звъня — осведомявам го. Той мълчи известно време и после пита:

— Кога излезе?

— Няма значение. Къде си сега?

— По работа съм в Уестър Хейлз, Франк — казва Лари. Замислям се. Не съм готов още за среща със старата, че да ми пили по нервите.

— Добре, среща след половин час пред хотел Хейлз. Ще взема от черните таксита и за секунди съм при теб.

— Ъ-ъх... сега работя за Дони, Франк. Той може...

— Аз бях тоя дето ви събра да работите заедно, на първо място — казвам му на копелето. — Ще се видим след час в Хейлз, само да си хвърля нещата у майка ми, после изхвърчам.

— Хубаво. Ще се видим тогава.

Затръшвам слушалката и си представям как шибания боклук веднага ще звънне на Дони Лейнг, преливащ от щастие пръв да съобщи кофтито новина. Да, знам си стоката много добре. Отивам у майка ми и тя започва да реве и да се тръшка колко е чудесно, че съм се върнал и всякакви такива простотии.

— Да — викам. Тя страшно е напълняла. Тук вкъщи, в нейната къща, много повече си личи, отколкото при шибаните свиждания.

— Трябва веднага да кажа на Елизабет и Джоу.

— Хубаво. Няма ли нещо за хапване?

Тя слага ръце на кръста си.

— Нагладувало ми се детето. Щях да ти направя супа, но след малко започва бингото ми и, ами, обикновено се събираме с Мейси и Дафни първо за по едно малко в Пърсивиър... — гласът ѝ се снижава. — Но можеш да отскочиш отсреща до закусвалнята. Сигурно си загорял да хапнеш от хубавата риба с картофки.

— Добре — викам и си мисля, че поне ще мога да си взема обяда и да ям по пътя за Лари.

Излизам, вземам риба с картофки в картонена кутийка и се мятам на черно такси. Копелето се опитва да ме гледа възмутено сякаш хич не му е приятно да нагъвам в шибаното му такси, но получава дълъг недвусмислен поглед и не посмява да се отваря.

Сядам в Хейлз и Лари взема по питие. Той е с някаква групичка копелета, на които той само кима и те се изпаряват в шибания ъгъл. Отваряме приказка за това и онова, опитвам се да наваксам с материала. Лари е голямо приятелче и хич не ми дреме кой какво разправя за него. Поне момчето ми идваше на свиждане в шибания пандиз. Но пичът е хлъзгаво копеле и трябваше да разбере каква е точно далаверата, която въртят с Дони, просто трябваше да се светна по въпроса. Само внимавах да не се натряскам много, защото пачката на Лексо направо ми прогаряше джоба. Видът на Лари ми подсказва, че парцалите, с които съм се облякъл не са в крак с модата. Копелето си пада по лафа и пийването, но иска първо да свърши работа.

Обръщаме чашите и поемаме по онази улица, за която преди раздуваха, че щяла да стане новата Принсес Стрийт. Така и си остана проста асфалтова пътека, която свързва търговския център и блоковете с малко тревичка от двете страни. Принсес Стрийт сред панелките? Ебати вица!

Лари, както винаги, го е ударил хормонът. Гледа някакви малки момиченца пред един от блоковете и разправя:

— Трябва да запомня да намина насам след няколко години!

Момиченцата си пеят:

— Мистик Мег, Мистик Мег кажи, гаджето ми покажи!

А шибаният Лари буква по буква произнася името си:

— У-А-Й-Л-И!

— Майната ти, изрод извратен!

— Само се ебавам, Франк — хили се той.

— Тъпите ти шегички могат да ме ядосат — срязвам го. Надявам се, че копелето наистина се шегува. За негово собствено добро. Лари го разиграва готин небрежняр, но е зловредно копеле. Номерата му край нямат, поне докато не го огрее. Братята Доил го погнаха, когато една от сестрите глътна топката от него. Така стана сварката, че се заигра с мен и Дони. Разправя ми за гаджето, при което сме тръгнали.

— Шибаният му непрокопсаник, тоя Брайън Леджъруд. Обрал си крушите без да каже на никой. Просто, ей така, изпарил се един ден. Оставил жената и хлапето с всичките си дългове. Дългове на комар, значи.

— Не се прави така, просто не се прави — викам.

— Вярно — разправя Лари. — Жалко за гаджето. Готина мацка и така нататък. Но бизнесът си е бизнес. Какво да правиш? Разправят обаче, че хич не била от срамежливите. Мелани се казва — казва той по оня свой мазен начин. — Разправят оня, Тери Лосън, май той я оправял. Помниш ли го това копеле?

— Ъ-хъ... — викам, но се напругам да свържа някаква физиономия с името, докато Лари тропа по вратата.

Отваря гаджето Мелани, наистина страхотно парче и си личи, че Лари е искрено впечатлен. Косата ѝ е мокра, току-що мита, спускаща се на онези ми ти дълги къдри по жестоките ѝ рамене. Облечена е със зелен пуловер с остро деколте и джинси, които сякаш е облякла в последния момент, за да отвори вратата. Без сутиен е и си личи, че Лари веднага го е отбелязал и сега се чуди, дали е с бикини или не.

— Виж, казах ти вече. Дълговете на Брайън нямат нищо общо с мен.

— Може ли да вляза, за да поговорим? — вика той. Да, сега се сещам, помня го Тери Лосън, двамата се знаем от хлапета. Около футбола.

Мелани скръства ръце.

— Няма за какво да говорим. Говори си с Брайън.

— Щях, вярвай ми, щях, само да знаех къде е — разправя Лари с онази шибана усмивка.

— Нямам представа къде може да е — казва му тя.

Точно в този момент някакво друго младо гадже, горе-долу на същата възраст, доста дребничка, с черна коса, изниква с дете в количка.

— Какво става, Мел? — пита тя.

— Мутри. Заради Брайън — отвръща тя. Дребното гадже с черната коса се обръща към мен:

— Брайън я заряза. Взе и нейните пари. Изобщо не го е виждала, това е истината. Мел няма нищо общо.

Просто вдигам рамене и ѝ казвам, че не съм някаква шибана мутра, просто съм тук с Лари, защото го срещнах на улицата. Забелязвам малката жълта подутина под окото ѝ. Питам я как се казва, тя вика Кейт и се разприказваме, докато Лари изнася шибаната си лекция на другата.

— Това са правилата на играта, скъпа. Вече знаеш. Като при семейните кредити. Домакинството като цяло, а не отделните членове погасяват задълженията.

Мелани се е спекла от шубе, но се опитва да не го показва. Кейт ме гледа с умоляващ поглед, сякаш иска да го спра. Дребното на Мелани ревва, защото си е изпуснало играчката, тя се навежда да я вземе и хваща погледа на мръсното копеле, което оглежда задника ѝ. Но за нейна чест, тя го зяпа с твърд поглед.

— Ей, ей! За какво е този поглед? — казва Лари. — Аз съм на твоя страна, скъпа.

— Да, бе. Няма друг начин — вика тя, но гласът ѝ издава страх. Дребната Кейт продължава да ме гледа и си мисля, що пък да не се пробвам, мина толкова време откакто... и тоя Лари, толкова е нагъл, че ми лази по нервите.

— Виж — викам му, — не е това начинът да се уредят нещата, Лари...

— Неприятно е, знам — казва Лари, такъв един самата благост, снижава глас, сякаш е подушил възможността. — Виж... не мога нищо да обещаая, но ще поговоря с човека да ти даде малко повече време... — усмихва се той.

Мелани го зяпа и насилва кисела усмивка и измъчена благодарност.

— Знам, вината не е твоя, просто си вършиш работата...

Лари задържа погледа ѝ за секунда и разправя:

— Вижте, що да не идем довечера да пийнем по едно малко и да обсъдим цивилизовано нещата?

— Не, благодаря — отвръща му тя. Веднага се намесвам.

— А ти, Кейт? Намери някой да гледа хлапето!

— Не мога — усмихва се тя. — Нямам пари!

— Аз съм старомоден — намигвам. — Не обичам гаджетата да плащат! Осем добре ли е?

— Ами, да... но...

— Къде живееш?

— Отдолу, точно под този апартамент.

— Ще те взема в осем — казвам. После се обръщам към Лари.

— Хайде, човече... — сграбчвам го и го избутвам.

Слизаме по стълбите, а шушумигата ми мрънка.

— Мамка му, Франк, моята щеше да се навие, ако не ме беше издърпал!

Направо му казвам:

— Гаджето изобщо не се интересува от теб, нещастно копеле! Нещо да кажеш за мен обаче, с тая Кейт, а!

— Тия са лесен улов, постоянно без пари и веднага се лепват като видят, че имаш пачка.

— Да, бе, само дето не се залепиха за теб, копеле нечестиво — викам му. Той не изглежда особено доволен, но не може да каже и гък. Наглостта му се е изпарила като на изпразнен хуй и се шашка какви ще ги разправя на Дони.

Това си е негов проблем. Само няколко часа откакто съм на вън и се уредих с пичка. При това младо, свежо гадже, както си трябва! Световен рекорд, копеле, ще си наваксам за цялото изгубено време!

19. ПРИЯТЕЛИ

Сик Бой постоянно подсмърча, човката на това копеле направо шурти, повече от моята шурти, значи. Като ручейче е, човече, криволичи, криволичи и стига до горната му устна. Мине не мине и издърпа кърпичка от пакетчето Клийнекс, но това не помага, не помага значи, защото носът на котака продължава да тече като ручейче. И какво още правят ручейчетата? Ромолят и бълбукат, човече, направо те засипват с гърголене. Това прави и той в момента, не спира да дудне, което мен не ме притеснява, обикновено хич не ми пречи, но сега се спичам, защото Али слуша всичките тия простотии. Направо попива всяка дума, човече. Идеята да дойдем в Порт Съншайн и да го видим не беше моя, беше си чисто нейна, на сто процента. Може би беше глупаво от моя страна да идвам насам оня ден и може би бях прекалено несправедлив към котака, но нервите ми бяха пред скъсване, а и преди и той достатъчно дълго е бил на тоя хал, че да прояви малко съчувствие. Но не, копелето се интересува само от себе си. Толкова е фрашкан със самочувствие, че се чудя как остава място за коката, дето я дърпа. Сега не спира да мели за някакви филми, за индустрията и подобни простотии. Лошото е, че тя му се връзва и още по-лошото е, че надушвам как се връща миналото...

Ревнив... Безполезен... И двете, човече, и двете.

А Сик Бой не се е променил много, човече. Не, не, не е, котакът със сигурност си е същия, защото не спира да плещи на любимата си тема — себе си, себе си и своите големи кроежи и планове.

Оставя ни малко на мира чак, когато барът се напълва и клетата стара женица, която се пробва да се справи сама, започва да го вика. Той два пъти подред се прави, че не я чува, но накрая става и се включва да помага с крайно нежелание зад бара.

— Чудесно е, че се видяхме със Саймън отново — казва Алисън и се разприказва за старата тайфа, за Кели, за Марк и Томи, клетия Томи, човече.

— Да, Али, Томи наистина ми липсва — казвам и страшно ми се приисква да поговоря за Томи, защото понякога сякаш е напълно

забравен, а не е правилно така, не е хубаво. Като започна да говоря за него, често другите се цупят, все едно съм някакъв гробовен тип, но не, няма такова нещо, аз просто искам да си спомням за него, това е, нали разбираш?

Али ходи на фризьор днес и си подстрига косата, но остави бретона си дълъг. Честно казано, повече я харесвах преди, но си затряях. Подобна забележка може да преобърне лодката, ако ти се клати положението с някое гадже, гаранция.

— Да — казва тя и пали фас, — Томи беше чудесно момче. — После се обръща към мен и изпуска дима, а от очите на моето момиче лъха студ. — Но хероинът го довърши.

Оставам като треснат, човече, не мога да произнеса даже Шотландска Футболна Асоциация, човече. Трябваше да ѝ кажа, че Томи не беше толкова затънал, а просто извади лош късмет, защото другите се боцкахме много повече, но не ѝ го казвам, защото Сик Бой пристига с още пиене и си е все същия Сик Бой. Сик Бой отвсякъде.

В главата ми се въртят като развален грамофон: ЛОНДОН... ФИЛМИ... ИНДУСТРИЯТА... ЗАБАВЛЕНИЯ... БИЗНЕС ВЪЗМОЖНОСТИ...

Не удържам, човече, седя яко друсан, слушам тия простотии и някаква злобича започва да ме яде и питам:

— Значи, в Лондон не си работил за себе си, така да се каже?

Сик Бой се изпъва като бастун, гръбнакът му сякаш се вдървява от коката и той ме изглежда сякаш току-що съм казал, че италианската му майка духа на ченгета. О, да, в очите на котака има истинска омраза, но той не казва нищо, само студено се вторачва в мен, значи.

Това ме изнервя и някак имам нужда да кажа нещо отново:

— Не, човече, исках да кажа, само си мислех, че като си тука, така да се каже...

Лицето му някак се стяга. Сик Бой и аз: преди се навивахме един друг, но тогава си бяхме близки. Сега само си лазим по нервите.

— Да сме наясно, Спъ... Даниел. Върнах се заради бизнес перспективите: да правя филми, да движа този бар... Това — той прави широк пренебрежителен жест, — това е само началото.

— Не бих казал, че правенето на домашно порно и една огрухана кръчма в Лийт, са кой знае какви бизнес перспективи.

— Само не започвай — клати той глава. — Ти си шибан неудачник, приятелю. Само се виж! — Той се обръща към Али. — Погледни го! Съжалявам, Али, но не мога да не го кажа.

Али го поглежда, ама така ужасно мрачно, значи.

— Саймън, смятах, че сме приятели.

И копелето веднага прави това, което винаги е правил най-добре. Измества вината, оправдава се и в същото време прецаква другите.

— Виж, Али, върнах се тук и отвсякъде ме залива негативна енергия от неудачници. Просто не мога да работя така. Каквото и да кажа веднага ме поливат със студена вода.приятели? Нали така наречените приятели трябва да те окуражават? — ехидно се подсмива той. После ме сочи обвиняващо. — Каза ли ти той, че беше тук оня ден? Първата ни среща от години?

Али, така да се каже, клати глава и ме пронизва с очи.

— Щях да ти... — опитвам се да обясня, но Сик Бой ме изпреварва.

— И какво ми се сервира? Няма „здрости, Саймън, как си, от толкова време не сме се виждали“ — казва й копелето и разиграва жестоко обиден. — Не, не и от него. Влиза и веднага се пробва да ме цеди, няма и едно добър ден за начало!

Алисън отмята бретона си и ме поглежда.

— Вярно ли е, Дани?

И както в онези кошмарни моменти, когато си друсан и ти е кофти, виждаш как нещата се случват, още преди да са се случили. Точно така стана и сега, човече. Сякаш виждам себе си, как ставам с резки, отсечени движения, целият треперя като в старите черно-бели филми с лош монтаж и неестествена скорост. Виждам как устата ми се отваря и го соча с пръст, преди всичко наистина да се случи. И тогава, да, скачам и соча тоя гадняр и му казвам:

— Ти никога не си ми бил приятел, истински приятел, като Рентън!

Физиономията на Сик Бой се криви подигравателно, а долната му челюст изхвърча напред като чекмеджето на магазинерска каса.

— Какви ги плещиш! Копелето ни обра!

— Мен обаче не ме е обрал! — изкрещявам, удряйки се с пръст в гърдите.

Сик Бой млъква. Потъва в истинско гробовно мълчание, но продължава да ме фиксира. О, не, мамка му, издъних се. Изтървах се. Алисън също ме гледа. Два чифта опулени огромни очи, обвинително насочени към мен.

— Значи — процежда той, — ти си бил в комбина с него.

Копелето поглежда Али и тя свежда глава. Али е много добра в пазенето на тайни, но хич не я бива да лъже.

Не искам злите му прожектори да са насочени върху нея, затова изплювам камъчето.

— Не, не знаех нищо за това. Кълна се в живота на Али и Анди.

Зверският му поглед е още по-бесен, но той знае, че не го лъжа. Също знае, че има и още.

Предавам се, чегъртайки с нокти по подложката за бира.

— По-късно обаче получих пари. По пощата. Само моя дял, не повече.

Очите на Сик Бой продължават да дълбаят в мен и аз просто знам, че и да искам, не мога да излъжа, защото веднага ще усети.

— Пощенското клеймо беше от Лондон и пристигна след около три седмици откакто се бях върнал тук. Нямаше бележка. Оттогава нито съм го чувал, нито съм го виждал, но съм сигурен, че той ми ги беше изпратил, няма кой да е друг — казвам му. После викам, ама така, фукайки се. — Марк се погрижи за мен!

— Целия дял? — пита гадния котак, а очите му ще изскочат.

— До последното пени, човече — казвам му, ликувайки, значи и сядам обратно, защото ми е кофти. Али ме поглежда обвиняващо, но аз само вдигам рамене и тя пак забива глава в пода.

Личи си, че главата на Сик Бой направо се върти. Нещо като ония сфери с топките при тегленето на тиража от лотарията или жребия за Шотландската Купа. Изглежда истински засегнат, този път определено не разиграва постановки. Внезапно обаче копелето се ухилва с усмивка, която конкурира логото върху синята му „Лакоста“.

— Така ли? Голям келепир си видял, няма що. Уредил си си живота като гледам. Инвестирали си добре парите.

Али отново вдига глава и ме поглежда.

— Тези пари, когато взе онези неща за детето... били са от Марк Рентън?

Мълча.

Сик Бой гледа чашата си с уиски, вдига я и я пресушава, а после започва да почуква с нея по масата. Продължавам да седя като в някакъв шибан ступор.

— Така, точно така — ухилва ми се подигравателно той. — Нищо не си направил. И никога няма да направиш!

Просто не се сдържам и го казвам. Казвам, че ще направя, че пиша история на Лийт.

— Е, това вече е върхът! — изцепва се Сик Бой през бара и няколко души се извързват.

Али ме поглежда все едно нещо съм се чалнал.

— Какви ги приказваш, Дани? — пита тя.

Просто трябва да се изпаря оттук, да се махна веднага. Ставам и тръгвам.

— Отрицателна енергия, а? Това ще го запомня, значи. Чао!

Сик Бой повдига вежди, но Али идва с мен до вратата и излизаме вън.

— Къде отиваш? — пита тя и обгръща ръце около себе си.

— Имаме среща на групата — казвам. Хладно е и макар, че е облечена със синята си плетена жилетка на Али явно ѝ е студено.

— Дани... — започва тя, потърквайки ципа на якето ми между палеца и показалеца. — Ще се върна и ще поговоря със Саймън.

Гледам я и не мога да повярвам.

— Той е разстроен, Дани. Ако се изпусне за парите някъде и това стигне до ушите на хора като Втората Награда... — тя се поколебава малко, — ...или Франк Бегби...

— Хубаво, добре, иди и говори със Саймън. Не може да го оставим да страда просто така, нали? — озъбвам се, но, мамка му, има нещо вярно. Бяхме Рентс, Сик Бой, Втората Награда и Бегби в Лондон и Рентс направо си ни обра. Но на мен ми даде парите. Явно не е дал нищо на Сик Бой, но за другите не знам. Сигурно и Бегби нищо не е получил, защото съвсем се смахна и утрепа оня, Донъли, за което го тикнаха в пандиза, макар и Донъли да беше гадна твар, такъв си беше, не може да не отбележим.

— Върви да не закъснееш — казва тя и ме целува по челото, после се обръща и си отива обратно вътре.

Отива си.

И това отключи нещата, така да се каже, бях целият на нокти от превъзбуда и тревога, но като отидох на сбирката взех и им разказах всичко за това, за историята на Лийт. Цялата работа е, човече, че тази Ейврил, беше толкова щастлива, страшно щастлива, значи. Струваше си само да видиш усмивката върху лицето ѝ. И така, вече го направих, разприказвах се и създадох очакване за себе си като човек на писаното слово. Човек, който върви нагоре, изявен местен историк, активен, борещ се.

Но не съм такъв. Оня пич по телевизията, онзи, дето раздува за древните цивилизации, не можеш никак да си го представиш да казва: ей, човече, май не трябва да изпускам от поглед това момче от Лийт, новия колега. Ако взема да се разсея ще почне да се увърта край моите пирамиди и да забива за египетските баровци, значи. Не, не мога никак да си го представя.

Но въпреки това, трябва да се пробвам и може би, да докажа на Али, че струвам повече, отколкото ме мисли. Да докажа на всички, може би.

Когато за първи път срещнах Алисън тя беше особено и прекрасно момиче, чудна кожа като с тен, дълга черна вълниста коса и перлени зъби. Но беше малко от оня напрегнат тип, сякаш имаше някакъв невидим вампир, прикрепен за врата ѝ, който просто изсмукваше енергията ѝ.

Тя никога не ми е обръщала особено внимание. Винаги си е падала по него. Помня как един ден само ми се усмихна и сърцето ми се пръсна на хиляди парченца. Когато се събрахме, си мислех, че това е наркоманска работа, че щом останем чисти един ден, тя ще поиска да продължи нататък. Но после дойде детето и тя никак остана. Точно това е, май, човече, дребният, той е най-вероятната причина, че остана толкова дълго с мен.

Но сега тя отново изглежда, сякаш я изцежда вампирът и познай, кой е този вампир, човече? Този вампир съм аз. Аз.

След сбирката се замислям, дали Али не е още в Порт Съншайн. Но няма начин, просто не мога да издържа още една среща със Сик Бой точно сега. Вместо това правя обратния завои и се отправям към града, където се натъквам на Братчеда Доуд, който излиза от Олд Солт и отиваме за по джойнт в апартамента му на Монтгомъри Стрийт. Пичът си има много точна малка квартирка. Малко северна, стаите

искам да кажа, но по-скоро от онези симпатични малки жилища, отколкото онези, големите. Вътре всичко е много добре пипнато и готино, като изключим голямата оброчена снимка на Глазгоу Рейнджърс над камината от ерата на Сунес. Има готин кожен диван и аз направо колабирам в него.

Аз харесвам доста Братчеда Доуд, макар да плямпа много, и след няколко джойнта и една бира вече му разправям за женските си проблеми.

— Няма страшно, приятел, *Otnia vincit amor*, любовта побеждава всичко. Ако се обичате, всичко ще се оправи, ако ли не, време е за промяна. Точка — казва Доуд.

Обяснявам му, че не е толкова просто.

— Значи, има един пич, който преди ми беше приятел и навремето те бяха гаджета, а сега той се е върнал в града, отново е на сцената, така да се каже, значи. Копелето е адски самовлюбено и страшно ме издразни и казах някои неща, които не биваше да казвам, нали разбираш?

— *Veritas odium parit* — казва някак мъдро Доуд. — Истината извиква омраза — добавя той заради мен.

Направо е лудост, дете съм се хванал да пиша книга като не мога да си напиша името, а Братчеда Доуд е като някакъв учен, по латински, значи, а е Глазгоу, така да се каже. Никога не би си и помислил, че в Глазгоу има училища, но явно има и сигурно са по-добри от нашите. Та, питам аз добрия Братчед Доуд:

— Откъде знаеш толкова много неща, Доуд, латински и така нататък?

И той обяснява, докато аз завивам нов джойнт.

— Аз съм обикновено момче, което се е самообразовало, Спъд. Ти просто произхождаш от различна култура от нас, протестантите, значи. Не казвам, че не можеш да си като мен, защото можеш. Просто изисква повече усилия от такива като теб, защото не ви е в културата. Разбираш ли, ние сме стъпили здраво на традицията на преподобния Джон Нокс, шотландското протестантско образование на работническата класа. Затова и аз съм инженер по професия.

Тук нещо не стоплих, не му хванах мисълта на добрия котан.

— Но ти не работеше ли като охрана?

Доуд клати пренебрежително глава, сякаш това е незначителна подробност.

— Само временно. Докато си уредя нов договор в Близкия Изток. Бачкам само, за да се намирам на работа. Не искам да те обиждам, приятел, но ще ти го кажа, защото виждам, че имаш потенциал. Работи напусто, но залудо не стой. *Otia dant vitia*. Това е разликата между предприемчивия протестант и безхаберния католик. Бихме работили всичко само да не губим форма, да запазим дисциплината си, докато не се появи следващото голямо нещо. Няма начин просто да дремя и да пилея парите си от Оман.

Започвам някак да се чудя, колко ли кеш е струпал котака в кошничката си в Клайдсдейл Банк.

20. МРЪСЕН № 18738

Беше хубаво, че отново видях прекрасната Алисън, макар скандалът с онова друсано пършиво деграде, което се влачи с нея, да ме разстрои. Ще се опитва да хапе, мършавият му наркомански задник. Трябваше да го изхвърля на улицата и да го изгорят с другите боклуци на сметището.

Нещата или се оправят или се скапват. Сещам се за Спъд и си мисля, че най-лошото вече е минало. Но не би. Става още по-лошо. Влиза познайте кой!

— Сик Бой! Съдържател на шибан пъб! Ти, да въртиш пъб в Лийт! Знаех си, че ще намериш начин да не излизаш от кръчмата!

Мъжът носи старомодно кафяво яке-бомбър, вехти маратонки Найки, дънки Ливайс и нещо, което прилича на архаичен модел риза Пол и Шарк на райета. Разбира се, цялостният ефект просто крещи — „Пандизчия“. Може по слепоочията и да има малко сребро, а по физиономията някой и друг „Марс“ отгоре, но копелето изглежда в отлична, форма. Не по-дърт и с един ден отгоре, сякаш е прекарал цялото това време на санаториум, а не в пандиза. Сигурно по цял ден е блъскал щанги. Дори среброто по слепоочията му изглежда нереално, все едно някой гримьор от киното го е лепнал отгоре само, за да постигне ефекта на състаряването. Буквално загубвам ума и дума.

— Не вярвах, че ще доживея този ден! Казах ти, че ще се върна, копеле! — повтаря той, демонстрирайки, че ни най-малко не е загубил своята склонност към отегчително повторение и дори я е доразвил в чудесните парникови условия на панделата. Представи си да си затворен в една килия с това чудо! По-добре да ме хвърлят на лъвовете!

Челюстите ми се свиват и бавно скърцат една в друга. Определено не е само от коката, която взех преди да дойдат Мърф и Смърф. Пускам измъчена усмивка и си намирам езика.

— О-о-о, Франко! Как е?

Верен на старите си навици, копелето никога не отговаря на въпрос, щом самият има няколко на ум.

— Къде, на майната си, живееш сега, Сик Бой?

— Зад ъгъла — смутолевам неопределено.

Той ме фиксира с оня поглед, който сваля блажна боя, но от мен няма да изкопчи повече информация по въпроса. Очите му се плъзват напред, после обратно към мен.

— Бира, Франко? — гримаснича.

— Мислех си, че никога няма да попиташ, копеле такова — казва той и се обръща към друг изрод до себе си. Този конкретен психопат ми е неизвестен. — Копелето може да си позволи да върти пъб, а не може да уреди стария си приятел Франко с шибана бира. Навремето с това копеле тук яко запивахме, а Сик Бой?

— Да, Франко — ухилвам се с усилие, вдигам халбата към канелката и се опитвам да изчисля колко безплатни питиета ще ми изцежда той на седмица и как това ще се отрази на и без това отънелите приходи, които ми носи този коптор. Заговарям Франко, небрежно подхвърляйки информация и имена, така че да се забият в болния му мозък. Виждаш как колелата се завъртат и той все повече и повече се шашка. Имена и полу-завършени схеми се притискат, за да влязат в съответното платно, подобно на задръстване по магистрала след катастрофа. Разбира се, пропускам едно определено име. Светва ми, че съм едновременно притеснен и странно развълнуван от появата на Франко и се опитвам да сглобя наум груб баланс на заплахите и възможностите, които тя открива.

Опитвам се да остана упорито неутрален и изслушвам глупостите му с мрачно, саркастично мълчание. Отношението на много хора към завръщането на Франко едва ли ще е толкова двойствено.

Другото нагло копеле ми хвърля по някой поглед. Той изглежда по-кльоцава и по-малко здравословна версия на Франко — тяло напомпано от затворническа стомана, да, но после изпилено от дрога и алкохол. Очите му са диви психарски цепки, които шарят из душата ти в търсене на нещо добро, което да убият или нещо зло, с което да се идентифицират. Подстриганата нула номер коса открива ръбест череп, който можеш да удряш цял ден и накрая само да си строшиш пръстите.

— Значи, ти си бил Сик Бой, а?

Поглеждам го и продължавам да наливам бирата. Пускам онова превзето изражение, което подхвърля във въздуха мълчаливото

подканящо „Е, и?“ и следва борбата на воли, в която се опитвам да накарам този тъпак да проговори още. Но започвам да губя контрол, защото единственото, с което ми се отвръща е онази типична тарикатска усмивка, а и коката започва да ме пуска и се сещам за малкото пакетче в джоба на якето ми, закачено в офиса. Слава богу, самият той ме измъква от задънената улица.

— Лари. Лари ми викат, приятел. Лари Уайли — натрапчиво се представя той. Поемам протегнатата ръка неохотно. Вече виждам как разрешителното за този пъб си отива в канализацията.

— Чух, че сме си го слагали на едно и също място — осведомява ме той и мутрата му се разцепва от зла, фалшива усмивка.

Какви ги плещи тоя кретен?

Лари изглежда е доловил объркването ми и ме светва за положението.

— Луиз — казва той. — Луиз Малкълмсън. Каза ми, че си се опитал да ѝ сводничиш, мръсно копеле.

Опа-а. Бумерангът на миналото, така да се каже.

— И? — кимам, поглеждайки канелката и после него. Мразя да работя на бара. Нямам достатъчно нерви да наливам бира. Добре, че тия чекиджии не поискаха Гинес. Да, все пак това лице ми е познато, принадлежащо на някое от онези смътни злонамерени присъствия в ъгъла на някоя квартира, където си отишъл да се боднеш или да релаксираш.

— Наздраве, приятел! — ухилва се той. — Знам, защото и аз се пробвах.

Бегби поглежда мен, после Лари, после пак мен.

— Мръсни копелета! — казва той с истинско отвращение. И внезапно старият страх ме връхлита за пръв път, откакто Франко влезе през вратата. Вече сме на възраст, не съм го виждал от години, но Франко си е Франко. Само като погледнеш този болен мозък и веднага разбираш, че никога няма да се промени. Семейният или изобщо уседналият живот просто не са в менюто на този изрод. При него изборът се ограничава до смърт или доживотна присъда като *en route* трябва да завлече колкото се може повече хора. Непоправим.

Лари вдига длани, протестирайки умерено:

— Такъв съм си аз Франко — усмихва се той и после извърща погледа си пак към мен. — Такъв е животът, приятел. Като веднъж си

изчукал някое гадже по всички възможни начини, единственото нещо, което можеш да направиш е да пробваш да си върнеш всичките онези мангизи, пропилены по бакардита. Пласираш я за най-добрата цена. Е, тук момчето ще ти каже, Франко.

Копелето си мисли, че съм като него. Греша. Аз: Саймън Дейвид Уилямсън, бизнесмен, предприемач. Ти: тъпа махленска мутра без бъдеще. Кимам, но запазвам подигравателната усмивка за себе си, тъй като шибанякът има вид на човек, с който няма смисъл да се конфронтираш. Идеалното приятелче за Франко, направени от един и същи материал. Сега остава само да се *оженят*, иначе къде ще намерят по-подходящи хора. Като Бегби например, не е ракетен инженер, но от всяка негова пора струи хитростта на улична хиена и може да надуши от сто ярда, че го гледат отвисоко. Така че поглеждам Франко и кимам към малките боклуци с пръстените и анцузите, които са седнали на масата до джубокса.

— Познаваш ли ги тия, Франко?

Хищните му очи се стрелват по посока на младежкия отбор, моментално изсмуквайки кислорода от въздуха.

— Тия малки копелета се тъпчат с ония лайна. Има много дилъри наоколо. Идват и тук — обяснява той. — Ако започнат да ти се отварят, само ми кажи. Някои от нас не забравяме старите си приятели — високопарно добавя той.

Приятели, оная ми работа!

Сещам се за Спъд, уреден по терлици от рижия крадец, Мистър Рентън. Копелета. *Чудя се дали мосю Франсоаз е разбрал за тази сладка сделчица, Мистър Мърфи? О, Дани бой, гайдите, гайдите скоро ще те призоват. Ще те призоват със страшен вой. Да, почти ги чувам. И мелодията, която свирят странно защо ми прилича на погребален марш за един наркоман от Лийт. О, да повече от сигурно е, че за него е тази траурна песен.*

В този момент обаче, няма никакъв смисъл да си изигравам картите пред тоя психар.

— Жестът е оценен, Франк. Малко съм се отдалечил от нещата в Лийт, нали знаеш, бях бая време в Лондон и така — обяснявам и забелязвам в пъба да влизат нова групичка малки копеленца. Хващам погледите им преди Мораг, която се е зачела в своето розово романче

„Милс и Буун“ и преди старата вещица да се е надигнала със скърцане на всяка своя става от мястото си.

— Шибани клиенти. Трябва да седнем някой път и да побъбрим на спокойствие — казвам, всъщност по-скоро умолявам Бегър Бой^[1].

— Хубаво — вика Франко и с приятелчето си сядат на ротативките в ъгъла.

Новопристигналите копеленца поръчват и набързо обръщат няколко бири на бара. Чувам ясно какво си приказват, как щели да вземат стоката, да се обадят на този и този, да направят това и онова. Мяркам, че Франко и Лари се изнизват от пъба и настроението на малките нехранимайковци се вдига, гласовете им стават по-високи. Копелето Бегби дори не си е върнало празната чаша на бара. Да не би да си мисли, че съм тук, за да обслужвам шибани плебеи като него?

Отивам да събера чашите и си мисля за бонбонките, които взех от Сийкър, които сега са скатани в кутията с парите в чекмеджето горе в офиса. Очевидно, ще задържа коката за себе си. Докато събирам чашите на поднос като някоя шибана сервитьорка, доближавам най-отворения от дребните копеленца, оня Филип и подхвърлям:

— Всичко точно ли е, приятел?

— Да — отвръща подозрително той. Неговият по-едър, по-малоумен приятел, как му беше името, Къртис, оня, дето е прицелът на всички майтапи, приближава. Подобно на останалите и той има цяло кило пръстени по ръцете си. Спирам погледа си върху тях.

— Готини пръстени, приятел — отбелязвам. Кретенотидът отговаря:

— В-в-вярно. Им-м-мам п-п-пет, н-но искам о-о-още три, че да имам по един на всеки пр-пр-пръ...

Той остава с отворена уста и мига на парцали, опитвайки се да изкара останалата част от думата, а аз изпитвам неудържимото желание да се върна на бара, да почистя малко чаши или да пусна „Бохемска рапсодия“ на Куийн на джубокса, докато копелето най-сетне изплюе каквото има за казване.

— ...пръ-пръст, значи.

— Сигурно е много удобно като движиш по Уок. Пази ти кокалчетата да не се натъртят от паважа — ухилвам се.

Тъпият малоумник ме поглежда с провиснала челюст.

— Ами... да... — казва той напълно ошашавен, докато приятелчетата му се скъсват от смях.

— Погледни обаче тези — вика Филип и ми демонстрира пълен набор. Толкова близост ми е напълно достатъчна. Пичът е адски нагъл, в очите му има оня блясък на зло копеле. Набутал се е в мен, че чак козирката на бейзболната му шапка почти докосва лицето ми. Облечен е в един от онези скъпи, но безвкусни анцузи, които се ценят от хип-хоп кретенчетата.

Кимам му да дойде до джубокса в ъгъла.

— Надявам се, че не шитките хапчета — казвам шепнешком.

— Не — отвръща той войнствено. Снижавам още глас.

— Значи може би търсите?

— Ти ебаваш ли ме?

— Не.

— Ами... да...

— Имам бонбончета, петарка парчето.

— Става.

Малкото копеленце си събира парите и аз му бутвам двацет парчета. След това работата се обръща на същински панаир. Налага се да звъня на Сийкър да прати още. Разбира се, той не удостоява бара с присъствието си. На негово място идва някакъв пор и носи стоката. Час преди затваряне вече съм шитнал сто и четиридесет бройки. После малките копеленца си бият шута по клубовете и пъбът се изпразва, като изключим няколко дъртака, които дремят над доминото си в ъгъла. Отброявам шест хапчета и ги слагам в малко пликче.

Поглеждам към Мораг, която досега ми чаши и е седнала отново със своя „Милс и Буун“.

— Мо, наглеждай нещата за половин час. Налага се да изскоча за малко.

— Добре, не се притеснявай — ломоти старият изпълнителен бойлер, леко повдигайки глава от великият романс, който чете.

С бавна крачка се отправям към полицейския участък на Лийт. В главата ми се върти старата бомбастична фраза: „Пенсиониран като полицай от Лийт“, докато приближавам дребното, тлъсто ченге, лишено от капчица стил, което седи в приемната. От него се носи воня на евтин автършейв, направо с нож да я режеш. Този тулуп сякаш е започнал да се разлага и гние, по врата му потрепват излющени

шлюпки екземна кожа, които се задържат на място само от мазна, токсична пот. Да, наистина ти става драго да видиш *истински* полицай. Неохотно това кебап-ченге ме пита какво би могло да направи за мен.

Удрям шестте хапчета на бюрото.

В дребните му, дълбоко вкопани в лицето очички се забелязва концентрирана енергия.

— Какво е това? Откъде ги взехте?

— Току-що получих лиценза си за Порт Съншайн. Там идват много младежи. Нямам нищо против, те са ми клиенти и си плащат. Забелязах, че няколко от тях се държат странно и ги последвах в тоалетната. Бяха се набутали в една и съща кабинка. Бутнах вратата, тя, ключалката е счупена на тази кабинка, не съм я оправил, но както казах, съвсем наскоро поех бара. Така или иначе, взех тези хапчета от тях и им забраних да идват в бара.

— Разбирам... Разбирам... — казва ченгето-кебап, местейки поглед от мен към хапчетата и обратно.

— Сега, значи, много не разбирам от тия работи, но може да са от ония хапчета фентъзи, за които пишат по вестниците.

— Екстази...

Копелето очевидно получава своите екстази от екземата си.

— Както и да е — казвам аз с припряността на бизнесмен и данъкоплатец. — Цялата работа е в това, че не искам да им забраня да идват на момчетата, ако са невинни, но няма начин да разреша в моят бар да се продават наркотици. Просто искам да ги изследвате и да ми кажете дали става дума за забранени наркотични вещества. Ако е така, още щом ми стъпят в бара тези нехранимайковци веднага ще ви позвъня.

Кебап-ченгето изглежда впечатлен от моята гражданска бдителност, но в същото време му е терсене от работата, която му създавам. Две сили сякаш го дърпат в различни посоки и той се поклаща на място по средата, опитвайки се да избере в коя посока да поеме и ронейки още парченца кожа от екземата по врата си.

— Добре, сър, просто оставете координатите си и ще направим лабораторни тестове. Приличат ми на таблетки екстази. За жалост, повечето младежи напоследък се тъпчат с тях.

Поклащам мрачно глава и се чувствам като детектив в някой телевизионен сериал.

— Не и в моя бар, сър — заявявам.

— Порт Съншайн имаше такава репутация още от преди — обяснява ченгето.

— Това вероятно обяснява, защо я купих на такава цена. На тия приятелчета с дрогата скоро ще им се изясни каква била репутацията! — наливам масло в огъня аз. Ченгето се опитва да изглежда съпричастно, но може би малко съм попреиграл, защото май мисли, че си има работа с онзи тип квартални герои и войнстващи самонавитаци, които ще го вкарат в още по-големи разправии.

— М-мм — мучи той. — Ако има каквито и да е проблеми, веднага се обръщайте към нас. Това ни е работата.

Кимам с разбиране и се отправям обратно към бара.

Когато се връщам, Тери Лимонадения се е курдисал на бара и забавлява Мо с някакви истории, а тя се киска пронизително в регистър, опасен за сухотата на бельото ѝ. Магарешкият ѝ рев рикошира в стените и ми напомня, че не е зле да проверя всичко ли е точно със застраховката на сградата.

Лимонадения също е зачервил бузите. Той се намества до мен.

— Сик Бой, Сай, тъкмо си мислех, че трябва да дойдеш с нас за ергенското парти на Раб в Амстердам този уикенд. Да огледаме стоката в червения квартал.

В никакъв случай.

— Ще ми се, Тери, но не мога да оставя бара — казвам му и извиквам за последни поръчки към мъртвото месо в ъгъла. Нито един от дъртаците не иска още една бира и те се ошумоляват в нощта като призраци, каквито скоро ще станат.

Няма начин да се замъкна в Амстердам с тайфа кочове. Първо правило: търси социално обкръжение от женски пол, избягвайки на всяка цена групи „приятели“. След като затварям бара, Тери ме навива да идем в града, в онзи клуб, където тази вечер пуска неговото приятелче диджей, онзи Ен-Сайн. Ен-Сайн е бая известен и сигурно ще има здрав купон, така че веднага се навивам. Мятаме се на такси, минаваме покрай тарапаната, която се реди пред „Каугейт“ и се набутваме право вътре, като Тери само кимва и намигва на гардовете. Един от тях се оказва познат, Декси, и предъвкваме едно друго за малко.

В Единбург сме, а не в елитарен Лондон и разбира се, няма VIP-бар, така че се налага да се омешаме с плембса. Ен-Сайн също е на бара с няколко млади пича и пички, които му се натискат. Той ни кима недвусмислено и се изтегляме в офиса заедно с още народ и там ни чакат прилежни линейки кока. Има и няколко стека бира, които се посрещат с вдъхновение. Тери ме е запознал с всички, макар смътно да си спомням този пич Ен-Сайн, старото другарче на Тери. Двата са от Лонгстоун, Бруумхаус, Стенхаус или някакво подобно място. Някоя от териториите на Хартс. Странно, напоследък хич не ми дреме за Хибс, но неприязънта към Хартс се е запазила непокътната.

Тери се впуска да разправя за онази вечер на горния етаж на бара.

— Спретнахме си здрав купон при Сик Бой. Имаше една пичка, братко, една студентка, дете учи с Раб Биръл — той свива устни и се обръща към мен. — Какво ще кажеш, а?

Копелето е голямо плямпало, особено на кока и си отбелязвам да внимавам, но в случая ентузиазмът му е просто заразителен.

— Резачка — признавам.

— Обаче дрогата не им понесе. Тая дребната луничавата се запени, а после и онази, якото парче и тя взе, че припадна. Мръсното копеле я откара вкъщи и я е опънал — обяснява той и кима към мен.

Поклащам глава.

— Изобщо не съм я чукал. Джина я заведе в кенефа, после я завлякохме у нас и я сложихме в леглото. Държах се като идеалния джентълмен, примерен до последно, с Ники поне. Е, Джина я опънах у тях.

— Точно така, а после си се върнал и си скъсал Ники от чуване, копеле!

— Не-е-е... Трябваше да ставам рано за да приема стока на сутринта, така че на сутринта отидох право в пъба. Като се върнах Ники вече си беше отишла. Дори и да беше още там, щях да бъда образец на кавалер.

— И смяташ, че ще ти се вържа?

— Така си беше, Тери — усмихвам се. — С някои гаджета е хубаво да се играе с дълги пасове. Не ме кефи да ръчкам някакъв драйфаш труп.

— Шибана загуба — ядосва се Тери. — Защото тази направо си го търсеше — обяснява той на Ен-Сайн или Карл, както го нарича. — Хайде Карл, трябва да дойдеш и ти в пъба. Вземи и някои от твоите пички, дето движат в клуба. Винаги се нуждаем от свежа кръв — примамва го Тери.

Диджеят изглежда пич на място. Малко се отнасяме, разделяйки си едно пакетче с него и той ми казва нещо, от което сърцето ми се разтуптява по-бързо и ако бях дръпнал цялата кока сам.

— Бях в Амстердам миналата седмица. Свирих в клуба на един пич, с който май сте били приятелчета. Рентън. Разправят, че сте се скарали. Виждали ли сте се оттогава?

Какво говори той?!

Рентън? РЕНТЪН? ШИБАНИЯ РЕНТЪН!

О, какъв е проблемът да отскоча да Амстердам. Да поогледам порно пазара. Защо не? Пък и да прибера малко кеш, който ми се полага!

Рентън.

— Сега всичко е точно между нас — лъжа. — Как му беше името на тоя клуб? — подхвърлям небрежно.

— Лукс — отговаря съвсем невинно този Карл Ен-Сайн Юарт, а сърцето ми още малко и ще се пръсне.

— А, вярно — правя се на умряла лисица. — Така беше. Лукс.

Ще му дам аз един шибан лукс на това рижо предателско копеле.

[1] Бегър Бой — от beggar (англ.) — просяк, бедняк, мизерник.
— Б.пр. ↑

21. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.3

Каналът днес има зелен оттенък. Не мога да преценя дали е отражението на дърветата или някакво замърсяване. Дебелото брадато копеле в лодката-къща си седи гол до кръста и доволно си пуши лула. Идеален за реклама на тютюн. В Лондон той щеше да бъде един измъчен човечец, който постоянно трепери, че ще му вземат всичко, което притежава. Тук обаче му дреме. С времето британците някак са се превърнали от пичове в най-големите чекиджии на Европа.

Обръщам се към стаята зад себе си и там е Катрин. Облечена в къс син халат, седи на кафявия кожен диван и си оправя ноктите. Долната ѝ устна се издава напред, веждите ѝ са застинали в концентрирана гримаса. Преди можех да я гледам как върши подобни неща с часове. Просто се наслаждавах на присъствието ѝ. Сега се дразним един от друг. В момента ми изглежда толкова нелепо.

— Приготвила ли си седемстотинте гулдена за наема?

Катрин прави небрежен жест към масата.

— В портмонето ми са — казва тя преди да стане, да съблече халата с леко театрален жест и да отиде в банята. Поколебавам се, наблюдавайки как бялата ѝ издължена голота се отдалечава, едновременно възбуден и отвратен.

Поглеждам портмонето ѝ върху голямата дъбова маса. Просветващото око на металната закопчалка сякаш ми намига и ме предизвиква. Има нещо в това да преровиш някое женско портмоне. Навремето, като се друсах, разбивах апартаменти, магазини, обирах всякакви хора, за да взема необходимото, но най-голямото табу, това, което най-трудно прекривах, бе портмонето на майка ми. По-лесно е да си набуташ пръстите в пътката на някоя непозната жена, отколкото в портмонето на някоя позната.

Все пак, човек определено се нуждае от покрив над главата и аз отварям портмонето и измъквам банкнотите. Чувам Катрин да пее под душа, всъщност по-скоро да се опитва да пее. Германците не могат да изкарат и една вярна нота, както и датчаните, както всъщност и всички европейци. Единствената ѝ дарба е да ме влудява. Да, безпощадно

дразнене, отвратителни скандали, вбесяващо цупене. Все бравурни изпълнения на Катрин. Но най-силната ѝ карта са хапливите подмятания, които накъсват ледените ѝ мълчания. Малкият ни апартамент с изглед към канала бе развил атмосфера, силно предразполагаща към параноя.

Мартин е прав. Време е да отворя нова страница.

22. ГОЛЕМИТЕ БЛОКОВЕ

Гледам ги дърветата тук, тия, дето се мъчат в сянката на големите шибани блокове. Недохранени, това е думата, като децата и като шибаните старци, които минават свито и някак шибано извинително покрай тайфите млади нагли копеленца пред търговския център.

Тъкмо минавам оттам сега и само ги гледам тия недоносчета и чувам как гласовете им се снишават, защото, да, гледам ги право в очите. Но акулата не гони дребни риби, защото няма да я заситят. Надушвам шубето на дребните копеленца и те стоят като ударени от гръм, защото знаят, че няма да им се размине.

Някое копеле ще си го получи... главата ми се пръска... дори и двата нурофена не ми действат...

И си мисля кога ме изтнесе, да, тази сутрин, съвсем рано, преди да отида у шибаната ми майка. Започна да ме мъчи у Кейт, така, както си бяхме двамата в леглото. Изглеждаше просто страхотно, когато се събудих до нея. Преди това на два пъти се бях извинявал, че не се получава, като ѝ разправях, че е от пиенето. Но сега, след цялото това време, тя само ме зяпаше, все едно нещо не ми е наред. Все едно съм някое от онези извратени копелета в списанията дето оня шибан изрод ми изпращаше в панделата.

Но аз си падам по гаджета и искам точно гаджета. Като бях вътре на топло само удрях чекии и си мислех за гаджета, а сега точно като ми е паднала, при това такава, която харесвам, не мога дори да...

ТОВА МРЪСНО ИЗЧАДИЕ, КОЕТО МИ ПРАЩАШЕ МРЪСНИШКИТЕ СПИСАНИЯ!

Не съм някой извратен педал...

НЕ МОГА ДА ГО ВДИГНА

И ако ми беше казала, само да беше казала „какво, по дяволите, ти става?“, хич нямаше и да ми дреме. Но тя почва с разни „Заради мен ли е? Не ме ли харесваш?“. И трябва да ѝ се обяснявам, за пандиза, за това как първото нещо, което съм искал като изляза е било едно хубаво чукане и как, ето, сега не мога дори да го вдигна.

Стегнат съм като дъска, а тя се свива в мен и ми разправя за копелето, с което е била, оная кретен, дето я е биел, дето ѝ насинил окото, оная синка, когато я срещнах за пръв път. И си мисля, че трябва да се измъкна отгук, защото главата ми, главата ми ще се пръсне. Затова ѝ казвам, че трябва да отида при майка ми.

Влизам в търговския център и направо не мога да дишам. Чувствам се като шибан затворник вътре, заловен в капана на неистовата си нужда да разкова някое копеленце майчино. Като шибана дрога е, не можеш да се откачиш...

Може би е защото съм тук, тук вънка, навън, значи. Все едно не ми е тук мястото, не се вписвам. Мака ми, брат ми Джоу, сестра ми Елизабет. Приятелите ми: Лексо, Лари, Сик Бой, Малки. Вярно, всички се радват да ме видят, но копелетата понасят присъствието ти само за малко. После си бият шута. Така е, всички са адски шибано мили, но после си имат някаква работа, винаги някаква шибана работа, която ги чака. И какво толкова имат да правят? Всичко, освен онова, което правихме заедно навремето, ето какво. *Ще си поговорим на спокойствие по-нататък.* И ми кипва, усещам как имам нужда да накарам някое копеле ужасно да го заболи. *Кога е това по-нататък?*

А и Лексо! Какво си мисли, че прави този нещастник с тая кучка и китайското си ресторант-лайняно-кафене. Китайски ресторант в Лийт! Пълно е с тях в Лийт! Не бил китайски, а тайски^[1].

Кой нещастник ще си сложи вратовръзка да ходи на ресторант, при това жълтурски в Лийт?! Още повече, като през деня е някакво зашморцано клето кафене!

Да-а, Лексо. Дошъл у майка и ми пъха в ръцете шибания плик онази вечер. Два бона. Откупвал дела ми. Вярно, взех ги, защото ми трябваха пари, но кирливецът си прави сметката без кръчмаря, ако си мисли, че с оная курва ще ми бият толкова лесно шута. Лексо ще си го получи и то как ще си го получи.

Но има едно копеле, една физиономия, която най-изпъква сред всички тия в шибаната ми глава.

Рентън.

Рентън ми беше приятел. Най-добър приятел. От даскало. И ме обра. Всичко стана по вина на Рентън. Целият този мой бяс. И няма да ми размине, докато не го докопам. Той е виновен, че ме окошариха. Вярно, оная, Донъли си го просеше, но нямаше да стигна до там, ако не

бях бесен заради откраднатите мангизи. Зарязах го на шибания паркинг да умира в собствената си кръв и забих заострената си отвертка в ръката му. После отидох вкъщи и се наръгах сам два пъти — веднъж в корема, веднъж в ребрата с друга остра отвертка. После се превързах и излязох до най-близката бърза помощ. Така ми се размина обвинението в предумишлено убийство. Ако няхах досие и на два пъти не ме съдиха за нападение в пандиза, щях да съм навън от преди години. Направо подигравка и всичко е заради крадливото шибано копеле Рентън.

Трябваше да се махна, да се пръждосам от Кейт, защото не отговарям какво бих направил иначе. Предишното й гадже е бил мръсник, биел я, което не е редно. Някои путки си заслужават пердаха, не си затварят шибаните усти, докато някой не се наложи да им ги разбие. Но не и Кейт, тя не е такава, копелето си е позволило някои прекалени волности да се отнася с жена като нея по подобен начин. Но главата ми се цепеше, и за малко и аз да се изтърва, така че си обрах крушите.

После у майка се разрових из старите си неща, няколко стари сака с лични вещи. И намерих една шибана стара снимка. Аз и тоя мръсник Рентън в Ливърпул на мачовете за Купата. Гледах я толкова дълго, че ми се стори как копелето започва да ми се хили от снимката. И усмивката му става все по-широка и по-широка и да, буквално виждах как като в мултфилмите на главата ми порастват огромни тъпи уши. Да се доверя на подобна измет...

В корема ми почват да се образуват киселини, главата ми бръмчи, по тялото ми преминават спазми. Можех да продължа да я зяпам тази снимка, да продължа бавно да се самоубивам, да я гледам докато не изгори и последния ми бушон. Кръвта ми кипи, издува вените и целия се треса, после избива от носа и ушите ми, но продължавам да я държа, за да покажа, че съм по-силен от това копеле и почти припадам, преди да захвърля шибаната снимка и сядам на дивана, дишайки адски тежко, а сърцето думка като откачено.

Майка влиза в стаята и ме вижда как съм откачил.

— Какво има, сине?

Просто мълча и тя продължава:

— Кога ще идеш да видиш Джун и малките?

— Скоро — викам. — Първо трябва да свърша някои работи. Чувам я като някакъв фон, продължава да си приказва на себе си, по онзи начин, по който сякаш не очаква нещо да ѝ кажеш, все едно, че пее някаква шибана песен или нещо такова. В цъманикането си включва и някакви нови имена, все едно трябва да знам за кого ми приказва.

И така, връщам се в Уестър Хейлз и извеждам Кейт. Слизаме в града с такси. Бутам ѝ няколко банкноти да се оправи с таксиджията, когато излизаме пред клуба, защото виждам един стар приятел, Майк, дето движехме по мачовете, да стои охрана на вратата и отскачам да поприказвам с него.

Та лафя си с Майк на улицата, обръщам се и я виждам да плаща на бакшиша и той да потегля. Тогава се появява отнякъде онова копеле и отива право при нея.

— Значи по курвалък си тръгнала, мръсна стара чанта — изсъсква ѝ той като шибана гърмяща змия и вдига ръка да я удари, а тя се свива назад.

— Недей, Дейви — изпищява тя и по адски доволната му мутра веднага си личи, че и друг път е чувал този звук. Веднага стоплих кое е копелето. Майк мутрата прави крачка напред, но аз го спирам. После тръгвам съвсем бавно към нещастника, защото се наслаждавам на всяка крачка от пътя си. Копелето е хванало Кейт за китката и ме вижда да приближавам.

— Какво искаш шибаняко? Да ти пръсна мозъка ли искаш? Ела, скапан... — зверски се цепи той, но с всяка моя стъпка изпада в по-голяма и по-голяма паника. Веднага чатка, че тази песен ми е добре позната и че подобни неща впечатляват само аматьорите. Личи си как хъсът му се е изпарил. Веднага чатка, че ще му се стъжни. От смелостта му няма и помен, далеч преди да съм се доближил на пет стъпки от него! Вените по тънката му като пергамент кожа се издуват, гръклянът изпъква. А аз, аз съм толкова прекрасно спокоен.

Пускам на копелето бавна усмивка и го фиксирам с очи, оставям го да поври в собствен сос за секунда-две и го отървам от мъките му с една яка главичка в човката. Бърз десен го сваля на паважа и заради Кейт и натрупалата се публика се чувствам длъжен да му вкарам три шута в главата — два в лицето и един по-лек по тила. Навеждам се и прошепвам на умиращото от шубе копеле:

— Следващия път като те видя си труп.

Той пуска нещо средно между жално скимтене и шибани молби.

Казвам на Кейт, че този повече никога няма да я закача. Така и не оставаме много в клуба, защото искам да се приберем рано. Хвърляме се в леглото и цяла нощ я скъсвам от чукане. Разправя ми, че никога не е виждала подобно нещо! После лежа до нея в леглото, мислите ми се щурат, но после щракват по местата си, поглеждам хубавото ѝ лице и си мисля: това момиче може наистина да ме спаси.

[1] тайски — от tie (англ.) — вратовръзка. Всъщност ресторантът е Thai — тайландски. — Б.пр. ↑

23. МРЪСЕН № 18739

Намираме се точно в центъра на купа с лайната: аз и той. Саймън и Марк. Сик Бой и Рент Бой, тук в Амстердам. Далеч от всичко. Взех адреса на тоя клуб „Лукс“ от Ен-Сайн и той и аз, заедно с Тери, Раб Биръл и брат му — бившия боксьор, набързо се отцепваме от останалите. Някои стари лица от мачовете сред нас изглеждат доста притеснително. Лексо, например, е добър приятел на Бегби, което, разбира се, прави нещата наистина интересни. Тери все пак е основният, с когото движа. Винаги е добре наоколо да има някой, който мисли само за жени. Тактиките му за запознанство не са особено изискани, но той е безпощаден и винаги постига резултати.

Отиваме право към Лукс и питам момчето на вратата, дали Рентс не е вътре. Като разбирам, че е излязъл преди половин час, ми става тъпо и пичът с кокни акцент казва, че сигурно е тръгнал да обикаля клубовете и че няма да е зле да надникнем в Транс Буда. Казва го с онзи вбесяващ ме маниер на привързаност от типа „добрия стар Марк, знаеш го какъв е“. *Аз многоу доброу гу зная, чейкиджия тайкъви, но ти очевидно и хабер си нямаш.* Значи копелето още може да внушава доверие и да замазва очите на хората. Но това чудесно обобщава курвенския нрав на Рентън: да движиш свой собствен нощен клуб и по някое време да духнеш по чуждите клубове.

Мамка му. Повеждам компанията обратно към червения квартал. Лимонадения мрънка:

— Какво толкова му имаше на мястото, Сики?

Тоя кърдрос боклук, не стига, че ми вика Сик Бой, вместо Саймън пред непознати, но е удвоил залога и го е съкратил на Сики, което удвоява и моята агония. Аз обаче си трая с надеждата, че просто само ще му мине. Покажи на копелета като Лосън слабост и те безпощадно ще се възползват, макар че май точно това обожавам най-много у този тип.

Рентън. Тук в Амстердам. Чудя се как ли изглежда сега, мамка му. Какви промени е направил със себе си през годините. Човек трябва да се опита да разбере какво е и какво не е. Това е цялото щуране в

живота. Тоест, какво трябва да оставиш от себе си и какво да вземеш, когато заминаваш другаде. Тъпкан съм с Е и се опитвам да направя сметка, какво аз взимам от себе си, където и да ида, в каквото и състояние да се вкарам. Влизаме в Транс Буда клуб в червения квартал. Стандартен дансинг, чил-аут и бар клуб, където се скупчил контингент от туристи, амстердамци и британски емигранти. Разбира се, Рентън си остава на дневен ред, но аз и Тери по инстинкт сме в постоянна пичегоготовност и се отделяме от компанията. Юарт е заклещен от две гаджета и пуска в действие чара си, а Биг Биръл — боксьорът и Раб се присламчват към него. Купувам няколко хапчета от един холандец, който се кълне, че това е, от което се нуждая. Майната му. Нямам настроение за кока, просто не ми се прекарва цялата вечер по кенефите. Искане ми се да забия някоя холандка, прословутата им хубава кожа и така нататък, но Тери се заприказва с две англичанки и аз купувам по питие и сядам при тях в един тих ъгъл. Музиката ми опъва нервите. Холандско ученическо техно, което направо ме побърква. Още една причина да мразя Рентън: заради него се налага да търпя тая помия.

Аз съм с това гадже Кейти от Рокдейл (дълга пепеляво руса коса, странно магнетична бенка на брадичката) и тя ми обяснява, че техното не я кефи, било твърде тежко за нейния вкус. Докато говори, гледам тъмните ѝ гримирани очи, а в главата ми се върти „Рокдейл, Рокдейл, Рокдейл“ и мисълта ми най-общо, съвсем общо, върви така: Грейси Фийлдс от Рокдейл пее: „Сали, Сали, на двора гордостта ни“ и аз чукам Кейти в задния двор на някаква къща, после ми хрумва как би изглеждала Кейти като Каугърл от Рокдейл на задна прашка, по фермерски, класическата порно поза, създадена да демонстрира гениталното проникване по най-добрия начин за камерата. Въпреки това казвам:

— Значи Рокдейл, а, Кейти?

Тери Лимонадения, който забива другото гадже, което вече се е сгушило в него, хваща думите и ми пуска телепатичен поглед, сякаш е прочел мислите ми до пълни подробности. Хапчетата наистина си ги бива.

Мразя да танцувам на монотонно техно и съм страшно доволен, че мога да разпускам в чил-аута. Бум-бум-бум. Като Лондонския маратон, тая шибаня. Няма ли фънк, няма ли соул? Къде е шаренията

на дрехите? Музика за Глазгоуски протестанти. Тия дървари холандците и разните туристи обаче здраво ѝ се кефят. Всеки танцува сам. Един пич го дава по-нестандартно и прави някакви стъпки заедно с две гаджета и още един тип. Има нещо особено в него. Определено го познавам. Нахлузил е някаква тъпа шапка, която му закрива очите, но разпознавам начина, по който се движи. Увлечен в диджей-микса, той все пак от време на време вдига ръка да поздрави някое копеле на дансинга. Всичко е в онази прикрита енергия, в отпуснатите небрежни движения, рязко контрастиращи с вгълбеността му в танца. Колкото и да изглежда вдаден в нещо, част от копелето винаги остава навън и попива всичко наоколо.

Нищо не пропуска, зловредното копеле.

Това беше човекът с когото предъвквах с часове всякакви глупости. Дивотии как ще станем нещо различно. Сякаш не беше наркоманче, което не може да се откачи от хероина, измекар от Форта, отебал следването си в Университета, а аз не бях типичния квартален гадняр, което хващаше за канарче всяка пичка с нещастно детство, достатъчно залупена да ухапе някоя съзливиста история и потния ми кур.

Това беше старият ми приятел Марк.

Беше Рентън. Рентс.

Копелето, което ме обра. Копелето, което ми беше длъжник.

И не мога, и не смятам да сваля очи от него. Скрит в сенките на малкото сепаре с моята компания — Кейти, Тери и как се казваше другото момиче? Както и да е, гледам само в него на дансинга. Скоро забелязвам, че той се приготвя да си ходи с някакви други хора. Веднага скачам, издърпвайки Кейти за ръка, а тя не престава да говори за приятелката си, налага се да ѝ запуша устата с целувка и кимам похотливо към Тери, който ми отвръща с такава мръснишка усмивка, че направо жал ми става за гаджето с него и най-вече за ануса ѝ. На излизане към гардероба продължавам да се целувам с Кейти и забелязвам, че макар и младо и с хубаво лице, гаджето си е бая налято. Черните дрехи трябваше да ми го подсказват, но все пак е абсолютна куроизстисквачка...

Няма проблем.

Излизаме навън и виждам Рентс да върви надолу по улицата с някаква кльощава блондинка с къса коса и още една двойка. Момче-

момиче, момче-момиче, както пее Дани Кай в *Бяла Коледа*. Колко уютно. Колко цивилизовано. Така гукат ония пуйки от средната класа в Айлингтън, о, колко цивилизовано. Запалваш камина, подаваш им чаша вино и о... Колко цивилизовано. Нарязват с нож няколко филии хляб, като тлъстия ми тъст в Тоскана и питат — Не е ли наистина цивилизовано? Искат ти се да им изкрещиш — не тупани такива, не е цивилизовано, защото цивилизацията е много повече от това да пиеш вино в чаши и да режеш хляб с нож.

Сега Кейти обаче подхваща тази песен, докато следваме тайфата на Рентън по паважа край каналите. Тя цвърчи колко е цивилизо-о-овано тук и се гуши в мен. Цивилизовай мен, бамбино, цивилизовай този шотландски италианец от Лийт, бейби. Тя може да се зазяпва по белезникавите отражения на уличните лампи върху мокрия паваж, но моите очи фиксират крадеца, само крадеца пред нас и ако имах трето око по средата на главата ми и то щеше да е вторачено в крадеца.

Почти ги чувам и се чудя за какво би могъл да говори той. Тук Рентс може да разиграва всичките си номера и претенции: няма я фигурата Бегби, която да го среже с обичайното „ти ли бе, шибан друсар от Форта“ и да накълца самочувствието му на малки, ама много малки парченца. Като се сетя за Бегби дори мога да го разбера нещастното крадливо копеле, да разбера потребността му за бягство, желанието да се измъкне от това море негативна енергия, в което се опитваш да изплуваш, докато ръцете ти не окапят и течението не те отнесе заедно с другите нещастни боклуци. Но да ми извърти на мен тоя номер, на мен, а да уреди онова безполезно деграде Мърфи, това вече не може да бъде оправдано от никакъв аргумент.

Дрънканиците на Кейти звучат като странен саундтрак на мислите ми, които стават все по-злокобни. Сякаш някой е взел саундтрака от *Звукът на музиката* и го е лепнал в *Шофьор на такси*.

Те пресичат тесния мост над канала в края на улицата и продължават направо по Броверграхт. Влизат на номер 178 и скоро прозорците на втория етаж светват. Превеждам Кейти през моста, за да огледам по-добре. Тя продължава с нейните „либерализация“, „различно отношение“ и тям подобни. Очите ми са вторачени в тях, зад прозореца, те стоят на топло, сенките им танцуват, а аз мръзна навън в този кучи студ и ми минава мисълта, защо просто не се кача горе, да звънна на звънеца и да изкарам акъла на копелето? Не. Твърде

много се наслаждавам на това дебнене. Усещането за власт, че знам къде е мръсното копеле, а той няма и най-малка представа къде съм аз. Никога не прибързвай, действай умно, действай премерено. И най-важното, когато се изправя лице в лице с това копеле няма да съм на екстази, а на кокаин с индустриална мощ.

178 Броверграхт. Копелето се нуждае от добър урок. И това неминуемо ще се случи. Вече знам къде живее крадливата твар. А в момента Кейти се нуждае от разтърсващото преживяване, известно като Саймън Дейвид Уилямсън.

— Толкова си хубава, Кейти — казвам ѝ внезапно, ей така, ни в клин, ни в ръкав и прекъсвам мислите ѝ.

Това леко я стресва.

— Недей... — казва тя срамежливо.

— Искам да правя любов с теб — казвам с топъл глас и интонация, която бих могъл да определя само като дълбоко откровение.

Очите на Кейти се превръщат в две тъмни, проблясващи езера от любов, в които безнадеждно ти се приисква да се удавиш.

— Толкова си сладък, Саймън — усмихва се тя. — Знаеш ли, помислих си за миг, че те отегчавам, сякаш изобщо не ме слушаше.

— Не. Беше от хапчето, от присъствието ти, вида ти... просто се почувствах... знаеш... сякаш съм в някакъв транс. През цялото време обаче чувах гласа ти, усещах топлината ти и сърцето ми притрепваше като... пеперуда на топъл, свеж, пролетен вятър... сигурно звучи страшно претенциозно, но...

— Не, не, звучи прекрасно...

— ...просто ми се искаше да задържа мига, защото беше толкова съвършен, но после си помислих, не бъди алчен, Саймън, сподели го, сподели го с момичето, което предизвика този прекрасен миг...

— Толкова си мил...

Стиснах ръката ѝ и я отведох в нейния хотел, като предварително се уверих, че е по-скъп от моя.

Сега ще ти го начукам, дебелано!

На сутринта първата ми мисъл беше как да се отърва от нея. С възрастта майсторлъкът да се откачиш става не по-маловажно изкуство от самото съблазняване. Отдавна са отминали онези горчиви, напрегнати дни, когато навличаш дрехите си и ти се иска да побегнеш

или пък съвсем буквално побягваш в чисто физическия смисъл на думата. Кейти спи до мен като слоница повалена от фатален изстрел по време на сафари. Отцепила е като пън. Чудесно е да си с гадже, което има здрав сън. Освобождава толкова много часове от деня, за да бъдеш такъв какъвто си. Драсвам бележка.

Кейти,
Беше невероятна нощ за мен. Да се срещнем тази
вечер в 9, Стоун Кафе?
Любов и целувки,
Саймън
P.S. Изглеждаше толкова прекрасно в съня си, че ми
беше жал да те будя.

Връщам се обратно към хотела. Няма никаква следа от Тери, но Раб Биръл е на линия с няколко от неговите приятели. Някак ми допада този пич, Биръл. Твърде печен е, за да ме пита къде съм бил. Когато половината ти живот е преминал сред нахални тъпаци, започваш да цениш дискретността у хората.

Вземам няколко хлебчета, сирене, шунка и кафе от барчето и се присъединявам към тях.

— Как е, момчета? Всичко точно?

— Тъхъ — отвръщат в хор Раб и онзи огромен здравеняк Лексо. Трябва да внимавам какво говоря, защото тая буца е приятел на Бегби. Все пак пада малко по-напред в еволюцията от оня шибан психар. Повдъва каква е играта, накъде духа вятърът. Направо не е истина, открил е тайландско кафене в шибания Лийт!

Някак стопля сърцето обаче, да научиш, че любовта между тези двама така наречени кръвни братя не гасне:

— Заеба ме, копелето, с купища дългове, стари боклуци и изкорубени мебели, които не струват повече от няколкостотин лири. Да му прережеш гърлото на тоя нагъл шибаняк... — смее се той.

Поддържам неутрална линия и отвръщам с неопределеното:

— М-м-м...

Лексо е зловреден по свой собствен начин не по-малко от самия Бегби.

— Кофтито е, че Франко никога не забравя — казва Лексо. — Ако тръгнеш срещу него, по-добре карай до край и го очисти за доброто на всички. Иначе няма да те остави на мира. Целият номер е, че накрая той сам ще си го изпроси. Просто го остави и гледай. Най-сетне на някой ще му писне от Бегби и ще му свети маслото, спестявайки нечии няколко бона — ухилва се той. Стоплям, че Лексо цяла нощ е обикалял и е още доста пиян, защото ме сграбчва здраво за рамото и прошепва с алкохолния си дъх в ухото ми: — Но, не. Човек трябва да е безпощаден и да не угажда на собствения си вкус към насилие заради самото насилие. Остави това за неудачници като Бегби — пуска ме и ухилен продължава внимателно да ме гледа в очите. Отново се опитвам да издам подходящите звуци, на които той отвърща с намигване:

— Разбира се, можеш да си позволиш стария гъдел от време на време...

След това разговорът се измества към потискащо предвидимите реплики за относителните достойнства на агитките на Феернорд и Утрехт. Били Биръл, боксьорът, брат на Раб и Ен-Сайн Юарт очевидно са вдигнали гълъбите, незаинтересовани от каквато и да е форма на футболен вандализъм. Разумно. И аз не смятам да кисна тук и да слушам дивотиите на група кретени, друсани до козирката с кока, кой и как щели да разковат. За целта винаги мога да отскоча до Лийт. Обръщам кафето на екс и излизам на улицата.

Накрая намирам стоянка за велосипеди, наемам един черен костотрошач и намирам педалите покрай квартирата на крадливото копеле. Точно насреща, от другата страна на канала има кафене с огромни витрини, което бях забелязал още предишната вечер. Заклучвам колелото отвън и кротвам до стъклото на просторния бар с кафяви дъски на пода и жълти стени, отпивайки кафе verkerd.

Дърветата закриват прозореца на апартамента му, но виждам идеално входната врата и мога да засека всяко негово влизане и излизане.

Аз съм крал, обирал, завличал всичко, което не е вързано здраво и същото важи за повечето ми приятели тук и в Лондон. Според моите критерии това не ни прави крадци. Крадец е този, който краде от своите. Не бих го направил никога, Тери също. Дори шибания мизерник Мърфи не би го направил... е... това не е съвсем вярно. Да

не забравяме Ковънтри Сити. Но, така или иначе, най-важното е, че Рентън ще си го получи, при това с лихвите.

24. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.4

Излизам от банята и заставам неподвижно, наблюдавайки Катрин, която гледа света навън. Тя е разтворила докрай плъзгащата се стъклена врата към улицата и се е подпряла на парапета, вторачена зад канала. Забелязвам накъде е устремен погледа ѝ — нагоре по улицата, която върви точно срещу нас и пресича няколко от тези библейски канали. Приближавам се тихо зад нея, защото не искам да я смутя, почти хипнотизиран от тази нейна неподвижност. През рамото ѝ виждам самотен колоездач, който се отдалечава по улицата и фигурата му подскача от бабуните за намаляване на скоростта. Струва ми се познат. Сигурно често минава по този път. Гледам стърчащите горни греди на сградите, които тук оставят така, за да ги използват като рамо на лост при вкарването на мебели в тесните жилища. Редиците им са насочени едни срещу други като щикове на две противникови армии.

Краката ѝ сигурно са настръхнали от студения въздух. Какво иска тя? Каквото и да е, не може да продължава така. Усещам слънчевите лъчи по лицето си, по лицата ни и си мисля, че сигурно така е трябвало да стане.

Опитваме се да разговаряме, но намирането на думи е по-трудно от изкопаване на кладенец в пустинята. Връщането към човешко общуване, след дългото влачене на връзката ни по пътя на смъртта, всеки път отнема по-дълго и по-дълго време. Сега единственото ни общуване са скандалите без всякакъв повод. Целувам я отзад по врата, изпитвайки болезнена вина и състрадание, целувам я с нежен гняв. Няма реакция. Отдръпвам се и отивам в спалнята да се преоблека.

Когато се връщам тя е на абсолютно същото място. Казвам, че ще изляза за малко и ми отговаря същата тишина. Вървя надолу по улицата, после поемам по Херенграхт до Ледспелен и тръгвам да се поразходя из Вонделпарк, нервите ми са се разбрицали незнайно защо, макар и да не съм вземал никакви наркотици. Въпреки това, ме тресе параноя. Мартин винаги е казвал, че логиката във вземането на дрога се състои в това, че поне имаш причина да се чувстваш така, а не да се моташ наоколо убеждавайки себе си, че си се смахнал. Но параноята в

прохладен Амстердам не е нищо с тази, която те наляга в Единбург, макар и сега да имам чувството, че някой ме наблюдава, все едно ме следи някакъв откачен тип.

Скоро тръгвам към клуба и влизам в офиса. Да проверяваш имейли в неделя, само защото не можеш да стоиш в една и съща стая със собственото си гадже. Животът просто не може да стане по-жалък от това. Все едно съм в Лондон.

Започвам да правя всякакви други работи: оправям бумагите, сметките, подреждам кореспонденцията, звъня телефони и всякакви такива лайна. После дойде шокът, големия, ама адски големия шок. Тъкмо си седях и гледах счетоводната книга, преглеждах банковите извлечения от ABN-AMRO. Все още имам проблеми с писмения холандски. Няма значение колко си усвоил говоримия, визуалното възприятие на напечатан текст просто може да те убие. Писменият холандски горе-долу го докарва на разговорен шотландски...

На вратата се потропва и аз трескаво се оглеждам Мартин да не е забравил някое пакетче кока под купчините листа върху бюрото, но, не, те всички са надлежно прибрани в сейфа зад гърба ми. Ставам и отварям вратата, мислейки си, че вероятно е Нилс или Мартин и копелето ме блъсва навътре. Мисълта ме връхлита, тялото ми се стяга: МАМА МУ СТАРА, ОБИРАТ МЕ... и после се разсейва, виждам фигурата пред себе си, едновременно позната и враждебна.

Отнема ми секунда да се осъзная напълно. Сякаш мозъкът ми не може да обработи съвсем сигналите, които изпращат очите ми.

Защото точно пред мен е застанал Сик Бой. Саймън Дейвид Уилямсън.

Сик Бой.

— Рентс — произнася обвинително и студено той.

— Сай... Саймън... какво по... не съм и...

— Рентън. Имаме бизнес за уреждане. Искам си парите — излайва той, а очите му ще изскочат като на териера на Джек Ръсел, когато види разгонена кучка. Копелето оглежда офиса. — Къде са шибаните ми пари?

Продължавам да го зяпам, без да мога да мръдна, направо съм зомбиран и не знам какво, по дяволите, бих могъл да кажа. Единственото за което се сещам е, че е качил няколко кила, но колкото и да е странно му отива.

— Шибаните ми мангизи, Рентън — прави той крачка към мен и изръмжава в лицето ми. Усещам пръските слюнка и ме блъсва топлината от беса му.

— Сик... ъ-ъ, Саймън... Ще ти ги дам — казвам и като че ли това е всичко, което мога да кажа.

— Петте шибани бона, Рентън — изрича той и ме сграбчва за тишърта.

— Какво? — леко се изрепчвам и поглеждам ръката му върху гърдите си, сякаш е кучешка фъшкия.

В отговор той благоволява да отпусне хватката си малко.

— Сметнал съм го. Лихва плюс обезщетение за емоционалния стрес, който ми е причинен.

Свивам невярващо рамене с малко пресилено несъгласие. Навремето всичко изглеждаше като колосална далавера, а сега ми се струваше нещо съвсем дребно — някакви ливади, забъркани в тъп наркомански бизнес. Чак сега усетих, че няколко години по-късно, поглеждайки назад през рамо, изпитвам само пренебрежение, дори апатия към цялата работа. Единствено при тайните ми посещения у нашите в Шотландия, старата параноя се надигаше, и всъщност не съм се шашкал от нищо друго, освен от Бегби. Доколкото ми е известно, той още излежава присъда за непредумишлено убийство. Бях се и замислил за малко как цялата работа се е отразила на Сик Бой. Странно, но наистина смятах да го компенсирам, него и Втората Награда и вероятно и самия Бегби, както бях направил със Спъд, но така или иначе никога не стигнах до там. Абе, всъщност никога не съм се замислял особено как му се е отразило, но имах чувството, че сега ще ме осветли по въпроса.

Сик Бой ме пуска и се отдръпва, започва да се върти из офиса, пляскайки се по челото, крачейки напред-назад.

— След това трябваше да се разправам с Бегби! Беше убеден, че съм замесен. Загубих цял зъб — изсъсква той, спира рязко и сочи обвиняващо златната пауза в мраморно бялата си уста.

— Какво стана с Бегби... Спъд... Втората...

Сик Бой ме срязва бясно, поклащайки се на пети:

— Майната им на тези копелета! Тук става дума за мен! Мен! — удря се в гърдите той със стиснат юмрук. После очите му се разширяват и гласът му се снижава до тих хленч. — Аз трябваше да

бъда най-добрият ти приятел. Защо, Марк? — умоляващо хленчи той. — Защо?

Просто не мога да не се усмихна на майсторското представление. Не успявам да се сдържа, копелето не се е променило изобщо, но усмивката ми го вбесява и той се плюсва с цялата си тежест върху мен.

— НЕ СМЕЙ ДА МИ СЕ ПОДИГРАВАШ, РЕНТЪН! — изцепва се той в лицето ми.

Това наистина болеше, гърбът ми изтръпна от болка и се опитвам да си поема въздух под това дебело парче. Той наистина е натежал бая и съм заклещен под него. В погледа на Сик Бой струи бяс и той замахва с юмрук. Самата мисъл Сик Бой да ме размаже от бой заради пари изглежда леко нелепа. Не невъзможна, но комична. Той никога не си е падал по насилието. Но хората се променят. Понякога с възрастта те стават все по-отчаяни, особено, ако живеят с мисълта, че животът ги е подминал. Може би и това копеле не беше Сик Бой, когото познавах. Осем, девет години са доста време. Вкусът към насилие сигурно е като вкуса към всичко останало: някои хора го придобиват по-късно в живота. Самият аз го държа под контрол — вече четири години тренирам карате.

Но дори и така винаги съм смятал, че мога да надвия Сик Бой. Спомням си как го трепах още като бяхме в училище, в задния двор на складовете до пристанището. Не беше кой знае какъв бой, просто размяна на удари между две хлапета, които не са побойници, но аз бях по-упорит и по-ожесточен. Спечелих битката, но той спечели войната, емоционално изнудвайки ме с тази случка в продължение на години. Разигра брилянтно етюда си на най-добрия приятел: вторачи в мен онези си огромни прожектори и ме накара да се почувствам като пияница, който бие жена си. Сега с уменията си по шотокан карате бих могъл без проблем да го неутрализирам. Но не правя нищо и си мисля, колко парализиращо може да бъде чувството за вина и колко стимулиращ е справедливият гняв. Просто искам да се измъкна от положение без да се налага да го наранявам.

Ето, вече е готов да ми размаже физиономията, но аз си го представям и започвам да се смея. Сик Бой също.

— На какво се смееш? — очевидно раздразнен пита той, но не може да спре да се хили.

Оглеждам лицето му. Направил е гуша, но иначе изглежда във форма. Дрехите му също си ги бива.

— Надебелял си — отбелязвам.

— И ти също — нацупва се той, страшно обиден. — Повече от мен.

— Моето е мускул. Никога не съм те смятал за тлъсто копеле — ухилвам се.

Той поглежда надолу и гълта корема си.

— И моето е мускул — заявява Сик Бой.

Надявам се вече да е разбрал колко нелепо е всичко това. Наистина е нелепо. Можем да уредим нещата, да стигнем до някакво споразумение. Все още съм шокиран, но не изненадан и по някакъв особен начин дори се радвам да го видя. Винаги съм имал чувството, че пак ще се срещнем.

— Саймън, хайде да ставаме. И двамата много добре знаем, че няма да ме удариш — казвам му.

Той ме поглежда, ухилва се, свива юмрук отново и виждам звезди, когато го забива в лицето ми.

25. ЕДИНБУРГСКАТА ЧИТАЛНЯ

Читалнята с материали за Единбург се намира в Централната Библиотека, човече, там е пълно с неща за ъ-ъ, ами, Единбург, човече. Искам да кажа, напълно логично, значи, така и трябва да бъде. Човек няма какво да търси там за неща като Хамбург или ъ-ъ... Бостън, в единбургската читалня. Цялата работа е в това, че там има разни неща за Лийт и така нататък, купища и купища разни работи за Лийт, всякакви такива работи, които по право трябва да са в Обществената библиотека на Лийт, онази на Фери Роуд, човече. Съвсем правилно, искам да кажа обаче, Лийт е класифициран като част от Единбург от пичовете в Съвета, макар повечето котаци в стария порт Лийт да не считат така. Но от друга страна пък, спомням си дето едно време навсякъде имаше брошурки за децентрализацията, която се предполага, че Общината трябва да поддържа, значи. Защо тогава един котак от Лийт трябва да си мори лапите чак до центъра, за да чете неща за самия Лийт, значи? Защо е този дълъг поход по моста Джордж IV вместо да отскочиш по съседски отсреща до Фери Роуд?

Е, все пак не е лоша разходка с това плахо октомврийско слънце. Хай Стрийт обаче е доста усойна и неприветлива. Тълпите от Фестивала са се изпарили и ми липсват ония готини мацки, които ти се усмихват и ти бутат в ръцете флайъри за представленията си. Въпреки, че е направо влудяващо, братко, просто изумително как тия девойки казват нормалните изречения като въпрос, значи. Ей така, например: „Имаме представление тази вечер?“, „Ще бъде в Плезънс?“, „Отзивите са чудесни?“. И все ми се ще да им кажа, чакай, чакай, сладка писано, защото ако искаш, нали, да направиш въпрос от изречението просто слагаш едно „разбираш ли“ в края. Чат ли си?

Но разбира се, само си взимах флайърчето и си траех, защото такива като мен не трябва да дават акъл на разни лъскави, образовани гаджета, току-що излезли от колежа, дето се учат най-новите комедии и трагедии, супер актьорство и така нататък, чат ли си?

Това винаги си е било шибан проблем, човече, самочувствието. Голямата дилема е, че „чист от наркотици“ твърде често се равнява на

„лишен от самочувствие“. Точно сега самочувствието ми не е ниско, но е, как го казват, онази дума дето засуканите котарани използват? Лабилно, човече, лабилно. И първото нещо, което забелязвам като стигам библиотеката е отсрещния пъб. „Мърлявият Мърфи“. Поредният ирландски пъб, който няма нищо общо с истинските пъбове в Ирландия, значи. Тук е за бизнес котаци, юпита и богати студенти. Но като го гледам нещо ме свива отвътре и някак изпитвам срам, значи. В един справедлив свят тия котумбаси, дето движат бара отсреща трябва да плащат на такива като мен компенсация за емоционални щети, човече. Искам да кажа, още от училище ми подвикват „мърлявият Мърфи, мърлявият Мърфи“. Само заради едно старо ирландско име и бедняшките дрехи, дължащи се на неблагоприятни икономически условия и ендемичната бедност в дом Мърфи на Тенет Щрасе и Принс Рийджънт Щрасе. Мърфи — нещо като обратното на читав, котако, пълната противоположност на човек, значи.

Само като гледам табелата на пъба и вече съм в най-прецаканото положение, значи, още преди да започна, човече. Направо са ми смачкали фасона и само си мисля „как би могъл изобщо Мърлявият Мърфи, калпавият скапан Мърфи да напише книга?“. А влизането, човече, направо откачена работа, Откачена работа, значи. Минавам през големите дървени врати и ей така, внезапно сърцето ми прави: дум-дум-дум. Сякаш съм влязъл с взлом, човече, сякаш някой котан ми е наблъскал в човката тонове амил нитрат. Прималява ми и а-ха да припадна или нещо такова и само се свивам, човече, подпирам се такъв на голямата маса на входа. Същото чувство, все едно съм под водата на някой басейн или в самолет, същия приглушен шум в ушите. Целият треперя, човече, направо се треса. А като се приближава охраната, котакът в униформата, значи, направо си изкарвам акъла. Край, свърши се, човече, закопчаха ме, гепиха ме на място, а нищо не съм направил, просто и нямаше да направя, само исках да погледна някой книги, значи...

— Мога ли да ви помогна? — пита пичът.

А аз пак си мисля: нищо лошо не съм направил, точно където трябва съм дошъл. Нищо не съм направил, нищо, нищичко. Но вместо това казвам:

— Ъ... ъх... ъ-ъ-ъ... само се чудех, значи... ако е възможно, дали бих могъл... ъ-ъ... само да хвърля един поглед, значи, ъ-ъ, в читалнята, дето има разни работи за Единбург, значи... да видя книги и други неща, значи.

И веднага мога някак да позная, че той много добре знае кой съм: кухар, квартално деграде, друсар, дете на гетото, трето поколение етнически кенефчия, дървар, и съм сигурен в това, човече, защото този пич пада масон, нещо член на Ротари клуб, искам да кажа, веднага можеш да разбереш, значи, по униформата и тия... лъснати копчета, човече...

— Надолу по стълбите — казва момчето и ей така, значи, просто ме пуска. Просто така! Момчето ме пуска вътре! В читалнята! В Централната библиотека! До моста на Джордж IV значи!

Велико!

Взимам и слизам по големите мраморни стълби и гледам надпис. Читалня Единбург, значи. И ето ме, такъв един, адски доволен, човече, като истински учен, значи. Ама като влизам вътре, то направо огромно, гигантско, значи с тия малки чинчета, а по тях насаждали хора, много хора, значи, дето четат, все едно са в началното училище. Тихо като при Фолкърк^[1], човече и сякаш всички зяпат право в мен значи. И какво виждат тези котаци и писани? Един наркоман, друсар виждат, дошъл да кашира няколко книги, човече, които да шитне за дрога, това виждат!

И си викам, значи, не, не, не, човече, споко, мой човек. Невинен до доказване на противното. Само прави това, което разправя Ейв в групата и се опитай да укротиш топката с този автосаботаж, пич. Като те стегне шапката, брой до пет. Брой. Едно-две-три... какво ме зяпа тая леля с цайсите... четири-пет. И всичко си дойде по местата, човече, защото те спират да ме гледат след това, обръщат поглед, значи.

Не че има кой знае какво за каширане вътре. Значи, такива разни книги, които може и да са ценни за колекционерите, но хич няма да се пласират във Вайн Бар, всички тия стари регистри, нали така им викат, регистри, и всички тия микрофилми и подобни неща, разбираш ли?

Чат ли си?

И така. Всичко започва да ми се сглобява в главата. Както в разните автобиографии на футболисти първа глава ще е нещо такава: „Не можех да повярвам като вдигнах тази европейската купа, нагоре

към небето, човече.“ А Алекс Фъргюсън дойде при мен и ми вика, „Ей, човече, това, така да се каже, те прави безсмъртен, разбираш ли?“. Лично аз, значи, не си спомням толкова победния гол или мача, защото цяла нощ се бяхме забили на крек в една дупка, та чак до половин час преди мача, човече, когато хванах таксито за стадиона.

Следващата глава е: „Но всъщност цялата история започва много преди това от стадион Сан Сиро в Милано. Всъщност, по-скоро трябва да се върна още по-назад в едно скромно жилище на Плъх Стрийт, Горбалс, Глазгоу, където дебютирах като седемнадесети син на Джими и Зенга Мак Протестант. Живеех в едно общество, където хората бяха тясно свързани... бла-бла-бла...“. Знаеш как е.

И това е, започваш от купата, така да се каже и тръгваш назад.

Направо целият пуша човече, направо преливам!

Намерквам, че имат онези стари вестници от онова време, Скотсмън и Ивнинг Нюз и така нататък. Нищо, че са ги писали онези богати котаци, торите, все нещо ще има в тях, като местни новини и такива неща, все полезни за мен. Кофтите е, че всичките са на микрофилм и трябва да пиша някакви там бланки. В читалнята, значи, има онези големи, големи машини, като стари телевизори и трябва да ги гледаш тези филми на тях, разбираш ли? Това определено не ме кефи, човече. Библиотека, човече, библиотеката е за книги и такива работи, значи, никой не ми е казал за някакви машини и подобни.

Взимам тия микрофилми от момчето и съм готов за атака, значи, но като виждам тоя ми ти голям телевизор, просто си викам — не, не, не и не, защото не си падам техничар, братко, просто ме е страх, че нещо ще го повредя, значи. Можеше да питам някой от персонала, нали знаеш, но ще решат, че съм някакъв тапир, човече, нали се сещаш?

Не, не мога да го направя, не, просто оставям всичките работи на бюрото и си излизам през вратата, нагоре по стълбите, направо щастлив, че ще се измъкна оттам, а сърцето ми — дум, дум, дум. Но когато излизам навън, чувам гласове в главата си; всичките тия гласове ми се смеят, значи, сякаш съм едното нищо, нула, кръгла пресечена нула, значи и после виждам табелата с Мърлявият Мърфи и ме заболява, човече, толкова ме заболява, че трябва да се отърва някак от тази болка. Така че тръгвам към квартирата на Сийкър, значи, там,

където ще получа нещо, нещо, което знам, че няма да ме кара да се чувствам като Мърлявия Мърфи.

[1] Фолкърк — 1298 г. англичаните разбиват шотландците при Фолкърк. — Б.пр. ↑

26. „...СЕКСУАЛНИ ЧУДОВИЩА...“

Онази нощ той ме отведе в своята квартира и ме сложи в леглото. Събудих се, облечена с всичките си дрехи под юргана. Параноята ме затресе, щом се сетих на какво се бях направила предишната вечер и какви неща би могъл да свърши Тери с онази видеокамера. Но имах чувството, усещах, че нищо не се е случило, защото Джина се грижеше за мен. Джина и Саймън. Когато станах нямаше никой. Беше малък апартамент с кожена гарнитура в хола и лакиран паркет със скъпо изглеждащи килимчета. Тапетите бяха на кошмарни оранжеви лилии. Над камината имаше плакат със силует на гола жена, който очертава профила на Фройд, а отдолу надпис — „Какво има в главата на мъжа“. Направо съм учудена колко изрядно чисто е наоколо.

Прекоших холчето и влязох в подредена, добре оборудвана кухня, където върху един от плотовете стоеше бележка:

Н.,

Снощи не беше много добре и с Джина те пренесохме тук. Отивам у тях, после — право на работа. Вземи си чай, кафе, тост, мюсли, яйца и така нататък. Звънни на 07779 441 007 (мобилен) и ще се видим пак.

Всичко най-добро, Саймън Уилямсън.

Звъннах, за да му благодаря, но така и не си определихме среща, защото заминаваше за Амстердам с Раб и Тери. Искях да се свържа и с Джина, но явно никой не ѝ знаеше телефона.

Вече ми липсват новите ми момчета: Раб, Тери и да, Саймън, също. Направо ми се иска да бях заминала с тях за Амстердам. Сега обаче се забавлявам с моите момичета — Лорън, доста освежена от отсъствието на опорочените сексуални чудовища от Лийт и Даян, която макар и да е заета с дипломната си работа няма нищо против малко майтап на чашка.

По въпроса за сексуалните чудовища, във вторник се с блъскахме с едно, но от истинските. Времето беше учудващо меко и седнахме навън в Крушата за по бира, когато този слузест нещастник се примъкна на масата ни.

— Добър ден госпожици — каза той и постави халбата си на ръба на масата. Това е проблемът с Крушата, бирарията отвън се пълни бързо, а дървените маси с пейки са много дълги и твърде често някой нахалник се намества точно до теб.

— Нали нямате нищо против да седна при вас? — арогантно пита той. Лице грубо, заострено като на пор, русоляво-рижа коса, облечен с елек. Многобройни татуировки и на двете ръце. Освен мъртвешката белота на кожата в това меко време, у него имаше нещо, което Раб веднъж определи като „вонята на пандиз“, сочейки някакъв познат на бара.

— Тук сме свободна страна — каза небрежно Даян, стрелвайки го косо с поглед и после се обърна отново към мен. — Докарах го до осем хиляди думи.

— Велико, колко ти трябват общо?

— Двадесет и две. Ако успея да скицирам повечето глави, всичко ще е точно. Просто не искам да трупам думи и накрая да се окаже, че съм отишла някъде абсолютно встрани и да трябва да съкращавам всичко. Трябва първо да изградя структурата — обяснява тя, вдига чашата си и отпива.

Чувам грачещия глас до нас:

— Значи, студентки, така ли?

Обръщам се отегчено, тъй като съм най-близо до него.

— Да-а — отвърщам.

Лорън, която седи срещу мен, цялата почервенява и лицето ѝ се сбръчква. Даян трополи нетърпеливо по масата.

— И какво там учите? — пита той със скърцащ глас, очите му са замъглени, а физиономията натезжала и провиснала от алкохол.

— Каквото и другите. Разни неща? — казвам с надежда, че това ще го задоволи.

Но не би, естествено. Веднага се хваща за акцента ми.

— А ти собствено, откъде си?

— Рединг.

Копелето подсмърча, после ми се ухилва и се обръща към другите. Започвам да се чувствам неловко.

— А вие двенките, и вие ли сте англичанки и така нататък?

— Цъ — отвръща Даян. Лорън мълчи.

— Аз съм Чизи, между другото — представя се той и протяга огромната си потна длан. Аз я стисвам с неохота, притеснена от силата на ръкостискането му. Даян обаче само поглежда нагоре.

— О-о, така значи било? — казва той Чизи. — Няма значение — ухилва се той. — Две от три пак е добър резултат, а, момичета? Днес ми върви, да съм в компанията на такива прекрасни дами.

— Ти не си в нашата компания — осведомява го Даян. — Ние сме принудени да сме в твоята.

И нищо да не беше казала, онзи нещастник пак щеше да продължи в същия тон. Той си движи в собствения коловоз, поглежда ни и устата му се изкривява похотливо:

— Значи всички си имате гаджета, а? Бас държа. Бас държа, че си имате момчета, а?

— Не мисля, че това ви засяга — казва Лорън, тонът ѝ е твърд, но гласът ѝ някак се губи и изтънява. Поглеждам този нагляр, после нея, разликата в габаритите им и започвам да чувствам прилив на яд.

— О-о, значи си нямате!

Даян се обръща и го поглежда право в очите.

— Няма значение дали си имаме или не. Дори да държах милион курове за резерва можеш да си сигурен, че твоят нямаше да е сред тях. А и да настъпи световна криза, не чакай да ти се обадим!

В очите на копелето проблясва злоба. Този е пълен психар. Даян трябва да спре до тук.

— Можеш да си докараш много бели с тая мръсна уста, скъпа — казва той и добавя нежно: — Големи бели.

— Майната ти — срязва го Даян. — Просто се разкарай от погледа ни и седни другаде!

Копелето я зяпа, вторачен в красивия ѝ, горд профил и криви огромната си кухня уродлива пиянска чутура.

— Шибани лесбийки — заваля той. Ако беше някой като Колин, със сигурност щях да ги сдробя същите като Даян, но този тук изглежда наистина опасен патологичен случай. Виждам, че Лорън е наистина уплашена. Аз също, предполагам.

Даян обаче не е, защото се изправя и започва да крещи:

— Марш оттук! Обирай си парцалите, свиня мръсна! Да те няма!

Той също се изправя и погледите им се срещат, за миг си помислям, че ще я удари, но някакви момчета от съседна маса се провикват нещо и момичето от бара пристига да пита дали има проблем.

Копелето пуска студена усмивка.

— Няма проблем — казва той, вдига халбата си, обръща я до дъно и си тръгва.

— Лесбийки прокажени! — изцепва се от разстояние той.

— Тъпо парче! Ние сме загорели нимфоманки, но и при нас има някакви критерии! — крещи Даян. — ДОКАТО ИМА БЕЗСТОПАНСТВЕНИ КУЧЕТА ПО УЛИЦИТЕ И СВИНЕ ПО ФЕРМИТЕ, НЯМАМЕ НУЖДА ОТ ТВОЯ СМРАДЛИВ НИЩОЖЕН КЛЕТ ПЕНИС, СИНКО! СВИКВАЙ С ТОВА!

Откачалката заковава и се извърта рязко, направо нажежен до бяло от бяс, но после пак се обръща и си тръгва, съпроводен от дружен смях от масите около нас.

Аз съм в благоговеен потрес от изпълнението на Даян. Лорън още трепери, почти на път да се разплаче.

— Той беше маниак, беше изнасилвач, защо трябва да са такива, защо мъжете са такива?

— Просто има крещяща нужда да се изчука, мизерното копеле — казва Даян и пали цигара. — Но както казах, не и тези жени. Честно, някои хора трябва да си удрят една хубава чекия преди да се появяват по обществени места — ухилва се тя и прегръща Лорън. — Не се тревожи за тоя боклук, мила. Ще ида да взема още пиене.

Пийваме здраво и си тръгваме за къщи. Трябва да призная, че по пътя ми е малко нервно, притеснявам се оня психопат да не изскочи отнякъде. Лорън явно и тя се шашка, но като че ли Даян само това чака, за да го вземе на ура. След като Лорън заспива се съгласявам Даян да вземе от мен първото си интервю:

— Такива агресивни типове, като този, с когото си имахме работа днес — казва тя. — Често ли се сблъскваш с такива? В сауната, искам да кажа?

— Сауната е доста сигурно място за работа? — казвам й. — Там няма място за такива глупости. Искам да кажа... — Вдигам рамене и

решавам да я карам направо. — ...Аз лично се ограничавам с чекии. Никога не работя по улиците. Клиентите в сауната имат пари. Ако не искаш да правиш нещо, просто намират друга, която ще го направи. Разбира се, от време на време някой изперква и се вманиачва, просто иска да покаже властта си над теб и не приема „не“-то за отговор...

Даян захапва върха на химикалката си и свлича очилата си за четене на носа:

— Тогава какво правиш?

И тогава ѝ казах, първия човек, с когото споделям какво се случи миналата година по същото време. Беше едновременно гадно и пречистващо да го изречеш.

— Един все ме причакваше, дори започна да ме следи до вкъщи. Никога не ми посегна, просто ме следеше. Когато идваше в сауната, винаги търсеше мен. Разправяше, че сме създадени един за друг и всякакви такива страхотии. Казах на Боби и той го изхвърли като забрани да го пускат в сауната. Но онзи продължи да ме следи навън. Вероятно затова започнах да излизам и с Колин, нещо като възпиращ фактор — казвам ѝ, усещайки, че и за себе си си го обяснявам за пръв път. — За учудване, номерът сработи. Той видя, че излизам с гадже и ме остави на мира.

На другия ден се излежах до късно, после свърших малко домакинска работа, напазарувах, сготвих касерол за момичетата. По-късно звъннах у дома. Майка ми вдигна и изцвърча тихо като мишка някакъв поздрав, който едва разбрах, преди да се чуе прищракване — звукът от вдигането на слушалката от горния етаж.

— Принцесо! — прогърмя гласът и още едно щракване показва, че мама е затворила. — Как е в студена Скотландия, а?

— Всъщност бая топло, татко. Може ли да ми дадеш мама за малко?

— Не! Разбира се, че не мога! Тя е в кухнята като добра съпруга и прави вечерята ми, ха-ха-ха... нали я знаеш каква е — изцвилва той, — щастлива в своето кралство. Както и да е, как върви този скъп и прескъп твой колежански курс? Ако толкова ти харесва, можеш да го повториш, ха-ха-ха!

— Да, курсът е добър.

— Кога ще дойдеш насам да ни видиш? Ще си идваш ли за коледа?

— Не, ще бъда на смяна тук, в ресторанта. Може да отделя някой уикенд... Съжалявам, че курсът е толкова скъп, но ходя с удоволствие и се оправям.

— Ха-ха-ха... Не ми свиди, сладкишче, всичко от най-доброто само за теб. Много добре го знаеш. Като станеш известен продуцент или режисьор в Холивуд ще ми върнеш парите. Или по-добре ми намери роля в някой филм, любовник на Мишел Пфайфър, това повече ще ми допадне. Е, какво друго правиш, момичето ми?

Правя чекии на дърти господи в една сауна...

— Обичайните работи.

— Проливаш спечелените ми с непосилен труд пари, бас държа! Знаем ги студентите!

— Е, не съвсем, но по-малко. Как е Уил?

Гласът на баща ми става малко дистанциран и нетърпелив.

— Добре, добре, смятам. Само ми се ще...

— Да?

— Само ми се ще да имаше някакви нормални приятели, вместо тези безнадеждни случаи, които очевидно колекционира. И онова обратно негово приятелче, дето все се влачат заедно, казах му, че и на него ще му излезе име, ако не внимава...

Ритуалът на седмичното обаждане на татко. При това аз го започнах. Това показва колко безнадеждно се нуждая от компания. Лорън си замина за Стърлинг за един дълъг уикенд. Даян все още прекарва повечето време в библиотеката и работи денонощно върху дипломната си работа. Миналата вечер ме заведе у техните, в някаква част на града, която не познавам и пийнахме с майка ѝ и баща ѝ, които са някакви адски печени, отворени хора. Дори попушихме малко трева.

Така че днес се мотая из университета от чиста скука, в очакване на момчетата да се върнат от Амстердам. Крис ми обяснява, че ще поставя някаква пиеса за Фестивала и пита, дали бих се включила. Но аз много добре знам какво в действителност има предвид. Той е доста готин, но съм чукала толкова много такива като него навремето. Сексът става за около месец, скоро прераства в скука, освен ако не е врата към нещо следващо. Какво по-точно? Социално положение, икономически приходи, любов, интрига, садо-мазо, оргии? Така че, отговарям — не мога, твърде съм заета. Заета да се влача с тези странни местни птици, някои от които в момента са го ударили през

просото из Амстердам. Раб, копелето, което ме отхвърли. Саймън, който очевидно иска целия свят в краката си и който очевидно смята, че е само въпрос на време това да се случи. И накрая Тери Лимонадения, напълно щастлив с настоящето. Защо не? Той чука всичко наред и има достатъчно пари, които да пръска за пиене. Това му дава страхотния заряд на човек, който изживява мечтата на живота си. Не иска да бъде по-горе или по-долу, само иска да чука, да пие и да дрънка глупости. Тери толкова често ходи в старото пристанище Лийт, че често се шегувам пред Даян и Лорън, че е като Мистър Прайс от *Мансфийлд Парк*, „веднъж пуснал котва в старото пристанище, той започна да размишлява дали да не пусне котва и във Фани^[1]“. Бях забелязала, че Тери постоянно нарича всички жени Фани. Така започнахме и ние да се обръщаме на Фани една с друга и да се майтапим с цитати от книгата.

Самотствам в квартирата, оправям си ноктите и телефонът иззвънява. Помислих си, че може да е майка ми, която се обажда да си поговорим, докато татко е на работа, но съм изненадана, макар и не неприятно, че гласът е на Раб, който звъни от Амстердам. В първия момент решавам, че е загорял за мен и че му е кофти за пропуснатия шанс. Сигурно от ергенското парти в Амстердам хормоните му са се раздвижили и сега съжaliaва, че е пропуснал да се запише. Аз също пропуснах, но ще го направя. Сега му се ще да бъде Тери или Саймън, поне за няколко седмици, часове или минути преди да дойде детето или преди да се върже с прословутото си гадже.

Аз го карам лежерно и питам за Саймън и Тери.

За секунди настъпва ледена тишина и после той проговаря:

— Всъщност много не се засичаме тук. Тери по цели дни обикаля курвите, а вечер гони гаджета из нощните клубове. Мисля, че Сик Бой прави абсолютно същото. И разбира се, опитва да извърти някоя далавера. Постоянно дудне за контактите в индустрията и така нататък, и така нататък, че накрая можеш да се смахнеш.

Сик Бой: суетен, егоистичен и жесток. И това е добрата му страна. Струва ми се, че Оскар Уайлд беше казал, че жените харесват откритата жестокост повече от всичко на света и понякога съм склонна да се съглася с него. Струва ми се, че и Раб е на същото мнение.

— Този Сик Бой, симпатяга е. Лорън беше права като каза, че ти влиза под кожата без да забележиш — подхвърлям небрежно без да

забравам, че говоря точно с Раб по телефона, въпреки, че се опитвам да изглежда все едно съм забравила.

— Значи го харесваш? — пита той по начин, който ми се струва страшно дребнав и злобен. Усещам напрежение в челюстта си. Няма нищо по-лошо от мъж, който не те е изучава като му се е отворила възможност, а после почва да ти се налага, когато се насочиш към друг.

— Не съм казала, че ми харесва. Казах, че е симпатичен.

— Той е боклук. Сводник. Тери просто си е идиот, а Сик Бой е лицемерно копеле — прокашля се Раб с истинско огорчение, каквото не бях очаквала от него. Точно тогава стоплям, че той е или пиян или друсан, или и двете.

Странна работа. Те се разбираха преди.

— Ти си се хванал да правиш филм с него, не помниш ли?

— Как бих могъл да забравя — подсмърча той.

Раб явно се е превърнал в Колин: обсебващ, натрапчив, критичен и враждебен, а аз дори още не съм го чукала. Защо винаги влияя така на мъжете, винаги извиквам най-лошото у тях? Е, тия не ми минават.

— Как върви ергенското парти на малкото момченце в Амстердам, Раб? Хвани си някоя курва, влез в крачка, ако искаш да се изучава преди да се ожениш. Вече изпусна шанса си тук.

Раб замълча за миг.

— Ти си откачена — казва той, опитвайки се да звучи небрежно, но по тона му се усеща, че е наясно колко тъпо се е държал и недостойно, което за човек с подобна гордост като него е направо ужасяващо. Той обаче не може да заблуди никой, той ме иска, но е твърде късно, Мистър Биръл.

— Май наистина си в особено настроение днес — нарушава той мълчанието. — Както и да е, истинската причина, поради която ти се обаждам е, че трябва да говоря с Лорън. Тя там ли е?

Нещо се свива в гърдите ми. Лорън. Какво?

— Не — казвам и усещам как гласът ми притреперва. — Замина за Стърлинг. За какво ти трябва?

— Е, няма значение. Ще се обадя у майка й. Казах й, че ще питам баща ми за онзи софтуер, който конвертира нещата от нейния Мак за Уиндоус. Както и да е, оказа се че го има и ще й го качи. Тя ми беше казала, че е доста спешно, защото й трябвали някои неща от Мак-а... Ники?

— Тук съм. Приятно изкарване на ергенското парти, Раб.

— Чао, до скоро — казва той и затваря.

Сега разбирам защо Тери толкова му се нервира. В началото не можех да разбера, но сега знам.

[1] fanny (шотл.диал.) — пичка — Б.пр. ↑

27. НАПРЕЖЕНИЕ В ГЛАВАТА

Главата ми ще се пръсне. Скапаната му мигрена. Твърде много мисля, това е шибаният ми проблем! Не че някой от тия галоши край мен би го разбрал. Главата ми е препълнена с какво ли не. Това е като имаш мозък. Постоянно мислиш, блъскаш се, напрягаш се на кой точно от всички тия шибани нагли парчета трябва да разбиеш първи мутрата. А да кажеш, че са един и два. Край нямат. Подли мазни копеленца, все нещо ти се хилят зад гърба, вярвай ми, знам го и веднага ги надушвам. Смотаняците си мислят, че никой не ги вижда, но аз ги виждам, виждам ги и то как. Просто го знаеш. Винаги се надушва, просто на сто процента.

Имам нужда от шибания Нурофен. Надявам се Кейт да се върне по-скоро от майка си с шибаната си ревлива дъщеричка, защото едно чукане винаги помага, облекчава скапаното напрежение в главата. Хич не мога да ги разбера тия копелета дете все казват — не, не сега, боли ме главата. Като по шибаните филми. Ако питат мен, само едно здраво чукане го оправя главобола. Ако всяко копеле с главобол се изчука, светът определено ще стане по-добър, мамка му.

Чувам шум край вратата. Сигурно е тя.

Но чакай, чакай малко. Май не е тя, да еба.

Някакво копеле май се опитва да разбие вратата... Седнал съм на тъмно, заради главата ми и копеленцето майчино си мисли, че няма никой! О-хо, има-а, има и то така, че свят ще му се извие!

Game on!

Претъркулвам се от дивана на пода, като някое от ония копелета, Брус Уилис или Шварценегер и изпълзвам зад вратата на хола. Ако копелетата знаят какво правят първо ще дойдат насам, а не на горния етаж. Вратата се отваря, явно тъпакът е успял да я насили. Вече са вътре. Нямам представа колко са, но по звука не ми се струват много. Колкото и да са влезли, няма значение, защото просто никой от тях няма да излезе.

Жестоко... направо върховно... Стоя изправен до стената и чакам. Влиза някакъв шибан сополанко с бейзболна бухалка, малкото

кретенче. Голямо разочарование. Затварям вратата зад него.

— Нещо търсиш ли, копеле?

Малкият нещастник се обръща и започва да размахва бухалката пред носа ми, но очевидно се е насрал от шубе веднага.

— Махни се от пътя ми! Пусни ме! — крещи тъпака. О, аз познавам копеленцето! От пъба, от пъба на Сик Бой! Той също ме разпознава и очите му ще изскочат. — Нямах представа, че е твоят апартамент, човече, само ще се...

Колко само е прав, наистина не ще да е знаел.

— Хубаво, бе, пич. Давай, излез! — ухилвам се и соча вратата. — Ето. Какво чакаш!

— Махни се... не искам да си имам неприятности...

Усмивката ми се стопява.

— Искаш или не искаш, вече ги имаш — осведомявам го. — А сега ми дай шибаната бухалка. Не ме карай аз да ти я взема. За твое добро ти казвам, не ме карай да ти я вземам!

Копелето е замръзнало на място и целият трепери, а очите му почват да се пълнят с вода. Жалко манафче. Шибан плашлив педал. Той сваля надолу бухалката, извивам бързо китката му и я вземам, а с другата ръка го сграбчвам за гърлото.

— Защо не ме удари бе, шибаняк? А? Мижаво страхливо копеленце!

— Аз не... аз не знаех, че...

Пускам го и хващам бухалката с две ръце.

— Това трябваше да направиш! — изкрещявам и го халосвам здраво. Той успява да се предпази с ръце и бухалката се фрасва в китката на копеленцето и той изскимтява като премазано псе на магистрала. Започвам да го млатя юнашки като си мисля какво би станало, ако аз не бях тук, а бяха само Кейт и детето.

Спирам, защото забелязвам, че по шибания килим на Кейт има кръв. Дребното копеленце се е свило на пода и циври като бебе.

— МЛЪКНИ! — изцепвам се. — Стените са като от цигарена хартия и някой тъпанар ще извика куките!

Намирам една стара покривка, връзвам главата му с нея и отгоре нахлупвам бейзболната му шапка. После го карам да си обърне джобовете и му давам с какво да почисти килима. Няма нищо в

скапаните му джобове, малко дребни, връзка ключове и малко пликче с хапчета.

— Това екстази ли е?

— Ъ-хъ... — той усърдно стърже килима с четка, адски притеснен.

— Нямах ли кока?

— ...не...

Проверявам бравата на външната врата. Копелето е изкъртило пластината на касата, но не е сцепило дървото за свой голям късмет. Нагласям горе-долу нещата. Ебаси пипкавата работа, после ще трябва всичко да се сменя.

Връщам се в хола, където малкото копеле продължава да стърже.

— Моли се петната от кръв да излязат. Ако ми дуднат за шибаните петна, кълна се, че още много кръв ще видиш!

— Да... да... излизат петната — вика той.

Оказва се, че копелето се казва Филип Муър и живее в Лохенд. Инспектирам килима. Свършил е добра работа.

— Добре, сега идваш с мен за малко — нареждам.

Малкото манафче толкова се е спекло, че не казва и дума, а само идва с мен до шибания му бус. Отварям предната врата до шофьора и копеленцето се качва. Аз заобикалям и сядам на кормилото. Напълно съм спокоен, че няма да духне — направо се е гипсирало тъпото парче.

— Ти ще бъдеш навигатора, копеле. Знаеш къде отиваме, нали?

— Ъ-ъ...

— Отиваме у вас.

Пускам радиото и потегляме към Лохенд. Бусът е пълна браква, едва се движи. По радиото бичат едно старо парче на Слейд, Мама We Are Crazy Now и аз започвам да припявам.

— Слейд са супер — казвам на пикльото. Спираме пред шибания блок.

— С майка си и баща си ли живееш?

— Да.

— В къщи има ли някой?

— Не... но скоро ще си дойдат.

— Тогава по-добре да побързаме. Действай!

Влизаме и правя оглед. Има готин телевизор, тия с плоските екрани и видео, но от онези новите, с дискове, DVD или както там му

викат. Нова стерео-уредба, от онези с многото говорители.

— Добре, пич, започвай да товариш — казвам му.

Копелето още го тресе шубето, а аз се оглеждам за любопитни тъпащи по улицата. Ако някой ни изтропа, всичко ще бъде на негов гръб и той го знае. Мятаме се в буса и право обратно у Кейт. Най-голямото е, че намерих CD с Род Стюърт, най-доброто. Веднага го тафих.

Когато пристигаме, тя се е върнала с малкия.

— Франк... бравата... — казва тя и сочи изпопадалите отново по земята винтове. — Вкарах само ключа и те изпопадаха... — Тя забелязва дребното копеленце зад гърба ми. Той пак се е спекъл заради бравата. Има пълното основание да се шашка, вярвай ми.

— Чакай — казвам ѝ, излизаме и се връщаме с телевизора, който сме хванали от двете страни.

Тя е взела детето в ръце.

— Бравата... Франк, какво става? Какво е това? — зяпа тя телевизора.

— Това приятелче тук — разправям ѝ и започвам да раздувам историята, която измислих в буса по пътя обратно. — Той е истински самарянин, а, пич? Имаше малко оборудване, та му викам донеси го насам. По-добро е от старите ти неща, бъди сигурна.

— Но бравата...

— Стига с тая шибана брава, Кейт. Казах ти още преди — скапаната брава има нужда от ремонт. Ще извикам моя приятел Стиво, той е ключар и ще я оправи. Погледни това чудо на техниката! Ново новеничко DVD! Сега ще се наложи да продадеш старите боклуци.

— Много мило — казва тя. — Мерси, Франк...

— Не на мен трябва да благодариш, заслугата е изцяло на Филип, а, момче?

Кейт поглежда към гипсираното копеле. Излязла му е шибана синка под окото.

— Мерси, Филип... Какво ти е на лицето?

Веднага се намесвам.

— Това е дълга история — разправям ѝ. — Цялата работа е, че Филип ми дължи някои услуги. Взел си ново стерео и телевизор и ми звъни, че мога да взема старите му неща. Ебаси, викам си, сигурно ще

ми пробута купчина стари вехтории, нали знаеш, но пичът вика, не, само на осемнайсет месеца са!

— Сигурен ли си, Филип? Изглеждат ужасно скъпи...

— Нали ги знаеш младите пичове, всичко трябва да им е последна мода. Тия неща за тях са като от каменната ера! Браво на пича, първо за мен се сети, ама едно друго копеле си беше решило, че на него му се полагат и се опита да го шашка нещо. Та — вдигам бейзболната бухалка, — наложи се да си поприказваме с тъпото парче, да му изясним как стоят нещата, нали, Филип?

Малкият оръфляк пуска тъпоумна усмивка. Кейт включва телевизора.

— Картината е разкош! — Тя подскача като малко момиченце на Коледа. Виж, виж, моето момиче — казва тя на детето, — Чичко Боб от Сръчни ръце! *Можем ли да го поправим! Можем, как да не можем!*

— Само най-доброто, скъпа! Само най-доброто!

Малкият мизерник не обелва и дума, има късмет, че е жив. Мисля си, че бих могъл да намеря приложение на тази тъпа малка марионетка. Извеждам го навън.

— Така, сега можеш да се омиташ, но утре в 11 сутринта имаш среща с мен в кафене Дел Сол в долната част на Лийт Уок.

— Защо? — поглежда ме той и отново го затрися шубето.

— По работа. Дребните копелета като теб се забъркват в какво ли не, когато не бачкат. Безделните ръце на Дявола дърпат опашката, нали? Лийт Уок, единадесет, ясно? Ако закъснея, ще търсиш Лексо! И стой далече от всякакви каши, защото вече работиш за мен! В кафето, сутринта, запомни ли?

Малкото наглярче спира да се тресе от шубе, но още му държи влага.

— Ще получавам ли заплата?

— Да. Най-голямата. Ще те оставя жив. Това ти е заплата — прошепвам в ухото му. — Всъщност знаеш ли какво — викам, забелязвайки, че ръцете му са отрупани с пръстени на всеки един шибан пръст. — Хубави пръстени. Сваляй ги!

— О, не, човече, не пръстените...

— Веднага — скръцвам.

Малкото копеле започва да ги дърпа.

— Не щат да излязат...

Изкарвам ножа си.

— Хубаво, тогава дай на мен да ти ги сваля — предлагам. Чудна работа, да видиш как веднага сами излязоха. Малкият сополанко ми ги подава гробовно и аз ги прибирам в джоба без един, който му подавам.

— Днес се справи добре. Ако продължаваш в същия дух, ще си ги получиш като заплащане. Ако обаче нещо се правиш на отворен или прецакаш нещо, мъртъв си. Утре сутрин в кафето — натъртвам, прибирам се и затварям вратата.

Звъня на Стиво по мобилния и му казвам, че е спешно.

Кейт разправя:

— Стереото е велико, Франк! Не мога да повярвам! Толкова мило беше от негова страна!

— Да-а, свястно хлапе. Взех го да работи за мен. Като са малки трябва да ги държиш под око. Няма ли работа, веднага се забъркват в каша. Аз ли не го знам — казвам й.

— Много благородно от твоя страна, че помагаш на момчето. Всъщност си един голям добряк, а?

Думите й ме карат да се чувствам странно, някак хубаво, но в същото време си мисля — нищо чудно, че бившето й гадже е било толкова чевръсто с юмруците, с тези нейни приказки. Но е добре, че тя е доволна, все пак.

— Нали така вика оня, политикът по телевизията, де, че като имаш собствен бизнес, трябва да се погрижиш и за другите копелета: Нали ме разбираш? Мятай си якето и да излизаме. На бира и китайско.

— Детето...

— Остави шибаното дете при майка си. Хайде, побързай. Цял ден се трепа. Бира и китайско. Полага ми се да разпусна на няколко бирички. Хвърли я у майка ти, а аз ще изчакам Стиво да оправи вратата. Няма да му отнеме никакво време, но ако нещо се забави, ще му оставя ключовете да ги хвърли в пощенската кутия като си тръгва. Ще се срещнем у майка ти след малко.

Кейт се преоблича, гримира и натоварва ревлата отново в количката.

Изнасям стария телевизор в коридора и превключвам новия на *Шотландския футбол: поглед отвътре* по Скай. Странно, главата вече изобщо не ме цепа и това без изобщо никакво чукане.

28. МРЪСЕН № 18740

Странно нещо е животът. Бегби, Спъд, сега и Рентън се завърнаха в живота ми, всички актьори са на основната сцена, за да участват отново в неповторимата пиеса наречена Саймън Дейвид Уилямсън. Ако нарека първите двама жалки неудачници, ще прозвучи като грозна обида към всички, които влизат в тази категория където и да е. Рентън обаче: собствен клуб в Амстердам. Никога не съм си мислил, че притежава качествата да се задържи някъде по-дълго.

Разбира се, крадливото копеле съвсем не е във възторг от присъствието ми. Бях предупредил този онанистки боклук, че няма да го изпусна от поглед, докато не си получи парите обратно и те вече са в портмонето ми. Седнали сме на маса пред някакво кафене на Принсенграхт и той внимателно опипва подутия си нос.

— Не мога да повярвам, че ме удари — мрънка той. — Винаги ей казвал, че насилието е за неудачниците.

Бавно поклащам глава. Направо ми се иска да му забия още един.

— Досега не ми се беше случвало да бъда обиран от приятел — казвам. — И как изобщо имаш нахалството, направо наглостта да се опитваш да ми насаждаш някаква вина?! Не само, че ми сви парите — изръмжавам, усещайки как ядът ми отново се надига, удрям с юмрук по масата и повишавам глас, предизвиквайки учудените погледи на двама тлъсти американци до нас, — ти компенсира и Спъд! А тоя нещастен друсар си е траял с години! Изтърва се само защото пак се беше надрусал!

Рентън надига еспресото към устните си. Духва и отпива.

— Казах вече. Съжалявам. Наистина съжалявах, ако това те успокоява. Смятах да си оправя сметките с теб, но нали знаеш как става с парите, все се отлага. Мислех си, че си забравил...

Облъчвам го с поглед. С кой, по дяволите, си мисли, че говори шибаният му кретен? На коя планета живее този малоумник? Планета Лийт, през осемдесетте, бас държа.

— ...не точно да го забравиш, но нали знаеш... — замълчава и свива рамене. — Наистина беше си малко егоистично от моя страна.

Но аз трябваше да се разкарам, Саймън, трябваше да се махна от Лийт и тия лайна с дрогата.

— А аз не трябваше, предполагам. Малко егоистично било. Малко — натъртвам и удрям отново по масата. — Най-голямото шибано омаловажаване на хилядолетието!

Чувам единият от американците да казва нещо, което ми звучи на скандинавски и после разбирам, че те всъщност са шведи или датчани. Просто изглеждаха твърде дебели и твърде тъпи в тия торби, които са се навлекли, че ги бях сметнал за американци на средна възраст.

Рентън дърпа козирката на бейзболната си шапка, за да се предпази от слънцето. Изглежда изморен. Бивше деграде и друсар... но ако си Саймън Дейвид Уилямсън по силата на собствената си същност моментално се издигаш над тези глупости.

— Смятах първо да дам пари на Спъд — казва той, побутвайки чашката. — Мислех си, Сик Бой е боен пич, предприемчив тип. Той ще се оправи, ще се изправи на крака.

Замълчавам и обръщам демонстративно глава към някакво корабче, което се движи по канала. Някакъв як пич на корабчето ни забелязва, надува клаксона и маха.

— Ей, Марк! Как си!

— Добре, Рикардо, радвам се на слънцето, приятел — извиква в отговор Рентс и маха.

Шибаният Рент Бой, стълб на светското холандско общество. Забравя, че аз съм го виждал друсан до смърт, виждал съм го как отчаяно квичи за хероин, как бърка в откраднатия портфейл като изгладнял хищник, който разкъсва малък, но незадоволителен бозайник.

Сега той ми разказва своята история, която ми се струва интересна, макар да имитирам безразличие.

— Дойдох тук, защото е единственото място, което познавам — започва той. Вдигам вежди и той се поправя: — Е, като изключим Лондон и Есекс, където работихме по фериботите. Но точно така и ми дойде идеята да дойда тук. Нали точно така правихме след смените на ферибота, помниш ли?

— Тъх... — кимам. Спомените ми са съвсем мъгляви. Не мога да се сетя как е изглеждал градът преди, бяхме тъпкани с дрога.

— Странно, част от мен винаги е смятала, че лесно ще можеш да ме откриеш тук. Мислех, че все някой ще дойде на почивка и ще ме срещне. Смятах, че тук ще е първото място, където ще ме потърсиш.

Проклинам собствената си глупост. Никой от нас не се сети за Амстердам. Господ знае защо. Надявах се, че аз или някой познат ще се натъкне на него из Лондон или може би, Глазгоу.

— Първо се сетихме за Амстердам — лъжа. — И дори идвахме на няколко пъти. Просто вадиш късмет. До сега.

— Значи ще кажеш на другите за мен? — пита той.

— Майната им на другите — изръмжавам презрително. — Знаеш ли колко ми дреме за Бегби и подобните му? Нека тъпото копеле само си търси парите. Тоя психопат няма нищо общо с мен.

Рентън се замисля за малко, после продължава с историята си.

— Гледай колко странно! Когато пристигнах първо отседнах в ей оня малък хотел, — сочи той надолу по Принсенграхт. После намерих стая в Пийп, нещо като амстердамския Брикстън — обяснява той, — на юг от Туриствил. Откачих се от дрогата, започнах да се запознавам с някои хора. Тоя Мартин, с него се сблизихме, той се беше занимавал с музика в Нотингам. Започнахме да прави партита по клубовете, ей така, на майтап. И двамата си падахме по хаус, а тук всичко беше техно. Искахме да разбием европейските догми. Нарекохме се Лукс. Вечерите ни станаха доста популярни. После се появи този пич, Нилс, и ни покани да правим всеки месец партита в неговия малък клуб, после стана на две седмици, после всяка седмица. После вече се наложи да се преместим в по-голямо място. — Тук Рентън се усеща, че звучи доста надуто и почти се извинява. — Искам да кажа, че изкарваме добре, но винаги сме на една две лоши вечери от фалита. На нас обаче не ни пука: като свърши, свърши. Не искам да правя клуб просто заради самия клуб.

— Значи така излиза — усещам как презрението опъва гърдите ми, — ти се въргаляш в мангизи и не щеш да подхвърлиш един-два пършиви бона на приятелите си.

Рентън немощно протестира, което още повече подчертава вината му.

— Казах ти как стана. Просто бях теглил мислена черта между предишния и сегашния си живот. И освен това не се въргалям в мангизи, щом платим на всички след партито за вечерта, всичко делим

на две. Дори нямах банкова сметка допреди две години. Открих си, чак когато ни обраха една нощ. Преди се мъкнех с бали пари по джобовете всяка шибана събота. Но е вярно, живея добре. Взел съм си апартамент на Бруверсграхт — казва той и сега вече определено ще се пръсне от самодоволство.

Какво стана с неспокойния му дух? Да правиш клубни партита толкова дълго направо може да те умори от скука.

— Значи движиш един и същи клуб цели осем години? — обвиняващо питам.

— Всъщност клубът вече не е съвсем същият. Доста се променил. Участваме и в големите фестивали като Данс Вали, празненствата за Денят на кралицата, Лав Парейда в Берлин. Движим из цяла Европа, Щатите, Ибиса, денс-фестивала в Маями. Мартин е публичното лице на Лукс, за пресата и така нататък, а аз стоя в сянка... по разбираеми причини.

— Като мен, Бегби, Втората Награда и Спъ... о, разбира се, не и Спъд, не, не, ти го уреди човека, нали? — пак го обвинявам. Още не мога да повярвам, че е дал на Мърфи, а не на мен.

Рижият Агент се обръща към мен:

— Как е Спъд?

Поклащам глава известно време, все едно го преценявам и по лицето ми грейва щастливо злорадство.

— Изпаднал — казвам му. — О, той беше чист преди да получи пачките от теб. После профука всичко за дрога. Сега е тръгнал по пътя на Томи, Мати и цялата тая сбирщина — допълвам лъчезарно.

Скапай го с чувство за вина, гадното предателско копеле. По бледата му кожа не се забелязва изчервяване, но погледът леко се смекчава:

— Серопозитивен ли е?

— Да — отвърщам, — и ти със сигурност имаш голяма заслуга за това. Поздравления!

— Сигурен ли си?

Нямам никаква представа как е имунната система на този мърляч. Ако не е хванал СПИН, заслужава да го хване.

— Толкова съм сигурен, колкото и самият той.

Рентън се замисля за малко и казва:

— Много лошо.

Просто не мога да се сдържа и вдигам мизата:

— Али също. Те живеят заедно. Имат хлапе. Британският данькоплатец трябва да ти благодари, че ще му спестиш сума си пари.

Този път Рентън се връзва. Чистопробни лъжи, макар, че не бих се учудил, ако на Мърфи са му изгорели бушоните, като го гледам на какъв хал е. Но всичко това е само една първоначална вноска от цялата мизерия, което смятам да извъртя на Рент Бой. Той малко се е успокоил и дори се опитва да демонстрира някаква жалка имитация на безразличие.

— Много потискащо. Добре е да си тук — усмихва се той, оглеждайки надвесените тесни сгради, които приличат на стари пияници, които се придържат един за друг. — Майната му на Лийт. Да идем в червения квартал и да ударим няколко бири — предлага той.

Потегляме и изкарваме чудно, наливайки се с бира. После отново сядаме пред друго кафене и аз съм вече сигурен, че дребните ми лъжи са попаднали право в целта, макар копелето да го разиграва пич след многото бири.

— Опитвам се да се оправям като прецаквам колкото се може по-малко хора — казва той надут, докато наблюдаваме как край нас преминават буйни английски тийнейджъри.

Как ли не!

— Да — съгласявам се, — трудна работа. Обаче тъпите копелета са нашият най-голям ресурс — казвам и той ме поглежда с искрено объркване, затова се налага да разяснявам. — Ресурс за нас, мъжете с амбиции, или иначе казано единствените, които имаме значение сега.

Рентън тръгва да протестира, но после размисля, плясва ме по гърба и аз разбирам, че по един перверзен начин ние отново сме станали почти приятели.

Тази нощ предпочетох да дремна на дивана у Рентс, отколкото да се върна в лудницата на хотела. Очевидно старите приятелчета на Раб от ултрас групичката бяха навити да разковат всичко и всеки вечерта, но явно внезапно бяха осъзнали, че скоро ще си заминават и бяха решили да наваксат — пушеха хеш и чукаха като за последно де що заварят и съвсем бяха забравили, че трябва да бият някого. За днес имат план да ходят в Утрехт и да правят изпълнения с някакви задръстени местни дървеняци. Майната му, оставам с Рентън.

Рентън живее с това немско гадже, Катрин, кисела, кльошава наци-пичка без никакви цици, всъщност типа, по който Рентс винаги си е паднал. С вид на момченца. Винаги съм си мислил, че копелето е прикрит педал, но никога не му е стискало да извърви целия път, затова и чука гаджета, които приличат на момчета. И сигурно го прави в гъза, за да получи необходимата стегнатост за малкия си кур. Тази Катрин обаче определено си заслужава да се пробва. Вероятно. Коцрамбите без цици и задници обикновено са доста мръсни като компенсация за липсата на цялата онази тапицерия, на което ние мъжете особено се наслаждаваме. Тази студенокръвна тевтонска кучка едва отрони някоя дума и дори не реагира на опитите ми за любезност с лек примес на флирт. Как изобщо, мамка му, *magnifico Italia* се е съюзила с тези псевдо-саксонски копелета през Вторият Световен Въргал? Но, да, вероятно бих ѝ теглил едно здраво... Ако не за друго, то поне да подразня Рентс. Адски странно, копелето просто си седи пред мен, такъв един, в добра физическа форма, с почти европейски вид. Той все още е слаб, но не по онзи отвратителен начин. Има малко мръвка по този рижав череп. Косата му е изтъняла и започнала да опада. Плешивостта е истинско проклятие при рижите пършивци.

Най-добрата тактика занапред е да започна да оплитам копелето и да докарам нещата така, че да ми има известно доверие. Тогава ще го отнесе. И много добре знам от кого. Защото тук не става дума за пари, а за предателство. Така че започвам да подгрявам темата още като се приготвяме да излезем за по бира.

— А що се отнася до Бегби, ти си се превърнал в герой из Лийт — да обереш до шушка този нещастник — казвам му. Разбира се това е нагла лъжа. Бегби е гадняр, но никой не си пада по крадливите копелета.

Рентън много добре го знае. Той не е глупав, всъщност в това е целият проблем, рижият Юда може да е всичко, но не и глупак. Клепачите на копелето се спускат по онзи стар циничен начин, когато не вярва или не е съгласен с това, което чува.

— Не съм сигурен в това — отвръща. — Бегби има много приятели, които са същите психари. Тия копелета биха разковали всеки, само, за да се позабавляват. А аз им дадох доста добър повод.

Напълно вярно, крадливо копеленце. Чудя се как оная грамада Лексо Сетерингтън, бившият „съдружник“ на Бегби, дислоциран в моя

хотел, намиращ се на по-малко от половин миля оттук, би реагирал, ако знаеше, че Рентс е в града. Дали не би бил склонен да раздаде малко правосъдие от името на стария съдружник, а? Вярно, той плюе Бегби, но това, разбира се, не означава нищо за такива изроди като него. Поне е сигурно, че на секундата ще звънне на другарчето си Франсоа и психарят ще дотърчи още със следващия полет. О, няма пет-шест, тая буца определено пада тарикат и обича закачките. За него ще бъде велик кеф да съобщи на Бегър Бой кой е адресът на Рентс.

Изкушаващо, но не. Лично аз искам да съм вестоносецът, който ще съобщи добрата новина. Рентън има клуб, апартамент, гадже. За никъде няма да се разбърза, особено, ако е спокоен за сигурността си тук.

— Може и да си прав — отвръщам кисело, но после сменям тона и добавям: — Но защо не прескочиш до Единбург, да видиш приятелите — казвам, сещайки се, че аз почти не съм се виждал с моите, откакто се върнах.

Рентън вдига рамене:

— Аз си ходих до вкъщи на няколко пъти. Инкогнито, така да се каже.

— Изобщо не съм разбрал... — казвам страшно раздражен, че копелето си е шетало напред-назад без изобщо да го усетя.

Рижият лисугер се изсмива здраво.

— Не мислех, че искаш да ме видиш.

— О, даже много исках да те видя — уверявам копелдака.

— Точно това имах предвид — казва той и добавя, повдигайки вежди с надежда: — Чух, че Бегби е още на топло.

— Да. И там ще си остане още няколко години — лъжа с най-безизразния си маниер, който мога да разиграя. И очевидно се справям добре.

— Тогава може и да отскоча — усмихва се Рентън.

Чудо. Нека копелето се пробва. Започвам страшно да се забавлявам.

По-късно чуквам среща на Тери и Раб, с известна задна мисъл, че Рентън може да ни е полезен с тези негови музики и контактите си в Амстердам. Когато му обяснявам с какво сме се захванали, той изглежда доста заинтересован. Така че, ето ни — аз, Рентс, Раб, Тери и Били, седим и пием бира, пушим джойнт и си лафим в Хил Стрийт

Блус Кафе на Уормощраат. Тери и Били бегло си спомнят Рентс отпреди — около клуба „Клаудс“, диското, футбола и всичко останало. Тери все още го гледа с недоверие. Напълно е прав: никой не вярва на измамници, което прекарват своите, и просто няма начин — копелето ще си получи заслуженото.

Раб Биръл, който (напълно разумно) се е отцепил от утрехтската група, явно преценявайки, че с разбит нос и посинено око сватбените снимки не се получават особено добри, се опитва да ни обяснява някакви пинизи в кафенето. Той очевидно нещо ни е кисел на мен и Тери, неизвестно защо, но най-вероятно затова, че сме го зарязали с неговите приятелчета-ултраси. Копелетата са искали да възродят добрите стари времена, а Раб си е паднал по по-лежерни занимания. Пичът доста разбира от филми и има предложение, в което Тери силно се съмнява:

— Все пак, не разбирам, защо трябва да снимаме точно тук — казва той на Раб.

Раб ме поглежда, страшно сериозен и напрегнат.

— Забравяте за куките. Такъв филм... — той се поколебава и леко се усмихва, когато Тери свива устни и чупи китки, — ...добре, Тери, такъв вид филм, какъвто се опитваме да направим попада под Ударите на ЗП.

— Хубаво, Господин шибан студент — прекъсва го Тери, кажи ни какво е ЗП!

Раб се прокашля и поглежда Били, после Рентс, все едно търси някаква подкрепа.

— Става дума за Закона за порнографията. Законът, който се занимава точно с това, което се опитваме да правим.

Рентън не казва нищо, физиономията му е абсолютно неразгадаема. Кой всъщност е той? Той е предател, порта, мръсно копеле, долен егоист, той е всичко това, което е необходимо на един мизерник с бачкаторски произход, за да се впише в глобалния капиталистически ред. И аз му завиждам. Аз искрено му завиждам, защото копелето пет пари не дава за никой освен за самия себе си. Опитвам се да стана като него, но онзи шибана импулсивност, наследствената ми полу-шотландска, полу-италианска импулсивност ме работи. Гледам го как си седи спокойно, наблюдавайки всичко

внимателно от ъгъла на сцената и усещам как ръката ми се впира все по-силно в страничната облегалка, кокалчетата ми побеляват от яд.

— Трябва много да внимаваме с куките — заключава Раб нервно. Поглеждам го и клатя отсечено глава:

— Има си начини и средства да се заобиколят. Забравяш едно: куките са престъпници със забавено развитие.

Раб ме гледа с недоверие. Рентън обаче се намесва:

— Сик Бой, ъ-ъ, Саймън е прав. Хората стават престъпници, защото израстват в престъпно общество. Повечето куки започват като анти-криминални елементи и затова им отнема по-дълго време да влязат в час. Но тъй като чрез работата си се потапят напълно в криминалния свят, те бързо набират скорост. В наше време най-доброто място за престъпника е в полицията. Така разбираш какво сработва и какво не.

Виждам как Биръл захапва темата, сякаш най-сетне намерил сродна душа за подобни приказки. Копелето би могло дори да спори дали луната пък не е направена от синьо сирене, ако го оставиш. Затова решително се намесвам преди с Рентс да са почнали да разтягат локумите.

— Всякакви спорове по този въпрос са излишни. Оставете куките на мен и забравяте. Вече подготвям почвата. Очаквам първия резултат в близките дни. Всъщност, още сега трябва да им звънна. Излизам от бара и се надявам, че ще имам сигнал на зеления GSM работа. Изкушен съм да захвърля скапаната играчка за задръстеняци в канала, но вместо това я прибирам в джоба си, влизам в близкия магазин за тютюн, купувам фонокарта и набирам от близката телефонна кабина. Усещам сладко извратен сексуален порив без никаква причина и звъня на Интерфлора да изпратят дузина червени рози на Ники и още толкова на луничавата ѝ приятелка Лорън. Само като си представям Лорън в леглото още повече се възбуждам.

— Без бележка — казвам на служителката.

После се обаждам на най-смелите и умните в Лийт.

— Здравейте. Казвам се Саймън Уилямсън, собственик съм на Порт Съншайн. Обаждам се за резултатите на конфискуваните хапчета — обяснявам, измъквайки от джоба си листчето, което кебап ченгето ми беше дало. — Номерът ми е нула, седем, шест, две.

След дълго чакане, чувам извинителен глас:

— Съжалявам, сър, лабораторията е малко претоварена...

— Добре — срязвам я в стил нетърпелив, недоволен данъкоплатец и окачам слушалката. Първата ми работа като се върна е да напиша гневно оплакване до шефа на полицейското управление.

29. „...ДУЗИНА РОЗИ...“

Лорън и аз получаваме шокираща доставка. По дузина рози за всяка, кърваво червени с дълги тъмно зелени дръжки. На картичките пише само нашите имена. Лорън е напълно изперкала — мисли си, че може да е някой от колежа. Малко сме и махмурлии — снощи пихме до късно след като тя се върна от лоното на семейното огнище в Стърлинг.

Даян също се показва от стаята си и определено е впечатлена от букетите ни.

— Късметлийки! — казва тя и прави физиономия на ревливо бебче. — А къде са моите? Къде е моят принц? — стене тя.

Партньорката ми по рози се мръщи и стиска зъби докато оглежда букета, сякаш вътре има скрита бомба.

— В магазина трябва да знаят кой ги е изпратил! Ще се обадя и ще разбера — вряска тя. — Това е сексуален тормоз!

— Стига глупости! — срязва я Даян. Оня копелдак в Под Крушата миналата седмица е сексуален тормоз! Това тук е романтика. Смятай, че си извадила голям късмет, скъпа!

Случката придава някаква интрига на останалата част от деня, която ми помага да издържа няколко скучни лекции преди да се прибера в къщи и да се преоблека за смяната в сауната. Искам с Джейн да си разменим смените и тя се навива, но не мога да намеря Боби да го потвърди. Той несъмнено се е забил в някоя от сауните и се поти със своите приятели. Днес е четвъртък, което означава, че е вечер на гангстерите. По леко разплутите им солидни тела има толкова злато, колкото и пот. Странно, но от понеделник до сряда идват главно бизнесмени, петък са момчета, които са решили да се почерпят, а съботата е отредена за футболисти, ала днес е четвъртък — деня на криминалните типове.

В края на смяната забелязвам, че съм свършила кърпите и прескачам до салона за масаж в съседната стая. Джейн здраво налага с юмруци огромната купчина плът на масата, порозовелите от сауната тлъстини са придобили леко блатен оттенък от подовото осветление

върху зелената теракота. Лицето на Джейн е осветено отдолу и забелязвам усмивката ѝ, но не и очите, кимам към купчината девствено бели хавлиени кърпи, грабвам няколко и се измъквам, докато тресящите се месища пъшкат под насечените каратистки удари. Думите му звучат приблизително така:

— По-здраво... не се бой... никога не се бой да го правиш по-здраво...

Малко ми става криво, защото стоплям, че това е същият, който обикновено търси мен. Няма страшно. Най-накрая срещам Боби и той се съгласява на размяната. Боби е с някакъв тип, Джими, клиент, чието пълно име не знам и който пита, дали не бих се пробвала като компаньонка. Поглеждам с голямо подозрение.

— Не, не... Просто ми се струва, че би била идеална компания за един мой колега. Парите са добри, предвижда се изискана вечеря... — усмихва се той.

— Вечерята не ме притеснява, притеснява ме следващата част, номер 69 — ухилвам се в отговор.

Джими поклаща кратко глава.

— Няма нищо такова. Човекът просто обича компанията, това е всичко, просто му се иска да излезе с хубаво момиче под ръка. Това е сделката. Всичко друго е, ако сами се договорите... само между вас двамата. Той е политик, от чужбина.

— Защо точно аз?

Той започва да се смее от сърце с гръмък смях, който разкрива всичките му пломби.

— Ами, едно на ръка, смятам, че си негов тип и второ ти винаги изглеждаш добре облечена. Бас държа, че си от онези момичета, които имат по няколко убийствени тоалета в гардероба си — казва той и пуска магарешка усмивка. — Помисли си.

— Добре, ще си помисля — казвам му и тръгвам към къщи, този път без да ударя едно питие по пътя. После влизам в стаята си и правя малко упражнения за изпъване, за корема и малко дишане. След това си лягам и се потапям в най-здравия сън, който съм имала от месеци.

На сутринта се събуждам с леко напрегнато очакване и както обикновено изпреварвам Лорън и Даян в банята, вземам си душ и

прекарвам сума си време в чудене какво да облека. За какво е цялото това оживление? Ами, тръгвам за Лийт и съм повече от доволна, че момчетата са се върнали. Странно, но нещо наистина липсваше през последните няколко дни. Когато стигам в пъба, разбирам какво е било то. Сик Бой или Саймън, както би трябвало да го наричам, в краткото време, в което бе отсъствал се бе превърнал от ордъовър в главно ястие. Бях склонна да си мисля, че донякъде си падам по Раб, но когато видях Саймън с огледално лъщящите му черни обувки, черен панталон и зелен пуловер без яка, си помислих: чакай малко, тук има нещо. Беше си пуснал брада на няколко дни, а зализаната му прическа а ла Стивън Сегал бе подменена с къса, свежа и почти пухена подстрижка, което някак го омекотяваше. Очите му блещукаха и прескачаха от едно лице на друго в компанията, като се задържаха по-дълго върху мен като че ли.

Той изглеждаше толкова превъзходно, че веднага се усъмних в собствения си външен вид. След дълъг спор със самата себе си, бях стигнала до бял свободен панталон, черно-бели маратонки и къс син суичър, който като се закопчае, подчертава цепката между гърдите ми, прихванати в тясна блузка с остро деколте.

Поглеждам Раб и сега установявам, че той е просто клиширан хубавец, напълно лишен от всякаква харизма. Това качество, обаче, просто струи от Саймън. Начинът, по който опира лакът на дългия бар и опира брадичка на китката си, небрежно потривайки косъмчетата на врата си. О, как ми се иска моите пръсти да правят това, вместо неговите.

Нещо се е случило. Саймън, както вече го наричам в мислите си, се разпорежда с всички, Тери страшно се забавлява, а Раб изглежда угрижен. Сватбата му е чак след няколко месеца, но той реши да изтегли ергенското си парти много по-рано, в случай, че го дрогират и го хвърлят в товарния вагон за Варшава или на някакво такова място. Не изпускам Саймън от поглед, но той не дава никакъв признак, че е мъжът с розите.

Мелани закъснява малко и сяда до мен. Забелязвам как Саймън поглежда с раздразнение часовника си. Дватамата с Раб не престават да спорят за филма. В разговора изниква ново име, загадъчния Рентс от Амстердам.

Саймън вдига ръце шеговито.

— Добре, добре, де, филмът ще се снима в Амстердам, поради правни причини, или по-скоро, ще трябва да изглежда все едно е сниман там. Вътрешните снимки обаче могат спокойно да се направят тук — настоява той. — Искам да кажа, че всичко от което се нуждаем са няколко външни кадъра с трамваите, каналите и така нататък. Никой няма да разбере.

— Да, вероятно — съгласява се Раб, здраво спечен от притеснение.

— Добре. Точка по този въпрос — казва помпозно Саймън, после поглежда право към мен и усещам как гърдите ми се надигат, а вътрешностите ми се свиват от тази негова усмивка, която ме осветява като морски фар. Аз също пускам стегната усмивка в отговор. Саймън небрежно поглажда наболата си брада. Искам да го насапунисам хубаво, да го обръсна с онези, старите остри бръсначи и да наблюдавам всички емоции в тези големи, тъмни очи, докато прокарвам бавно бръснача по лицето му...

Мислите ми текат на пресекулки, защото е трудно да се съсредоточа само върху Саймън, но сега той казва:

— Тери, ти трябваше да напишеш сценария, как вървят нещата?

Единствената ми мисъл обаче е — искам да те чукам Мистър Саймън Сик Бой Уилямсън, да се залепя за теб и да изстискам вяска твоя капчица вътре в мен, да те използвам, да те употребя и изтощя, така че да не поискаш никога вече друга жена...

— Направо супер, но не съм написал нищо на хартия. Всичко е тук — усмихва се широко Тери, потрепвайки с пръст по челото си и гледа мен, сякаш аз съм задала въпроса и в стаята няма никой друг. Тери. От този тип мъже, които трудно би харесала, но с които би спала, просто защото кипят от ентузиазъм. Може би точно той е тайната цветарка.

— Тери, сексът е в главата ти, всички го знаем. Но сега имаме нужда от сценарий.

— Знам какво имаш предвид, жребецо — усмихва се той и прокарва пръсти през къдравата си коса, — но аз просто не си падам по писането. Може да запиша нещата на диктофон, после някой да ги свали на хартия — добавя той, поглеждайки с надежда към мен.

— Значи, искаш да кажеш, че не си направил абсолютно нищо — нахвърля му се Раб и оглежда компанията.

Поглеждам Мелани, която повдига незаинтересовано рамене. Рони се хили, Урсула дъвче някакви десертчета, а Крейг гледа сякаш са му открили рак на стомаха. Тери все пак изважда няколко листа А4. Драсканиците са невъобразими.

— Защо тогава казваш, че не си написал нищо? — пита Раб, издърпва листата и започва да ги разглежда.

— Писането не е много по моята част — вдига рамене Тери, но очевидно е доста притеснен. Раб клати глава и ми подава творението на Тери.

Зачитам написаното, което е такова отчайващо дърво, че не мога да не го споделя:

— Тери, какви са тези глупости! Чуйте това: „Пичът чука гаджето в ануса. Гаджето лиже другото гадже.“ Направо е кошмарно!

Тери пак събира нагоре рамене и още веднъж прокарва ръка през къдравата си четина.

— Нашият Мистър Лосън е един изчистен минималист — изпръхтява Раб, взема листата от мен и му ги размахва под носа. — Това е боклук, Тери. Няма никаква история. Само ебане — смее се той и подава листата на Саймън, който ги изучава безразлично.

— Нали това искаме, Биръл. Нали ще правим порно? — опитва да се защити Тери.

Раб смръщва лице и сяда обратно на стола си.

— Да, точно това искат твоите нещастници, онези, на които си показваш долнопробните домашни клипчета. Смятах, че сме се захванали да правим истински филм. Искам да кажа, че дори не е написано като сценарий — махва той с ръка.

— Може и да не изглежда така на хартия, Биръл, но актьорите са тези, които вдъхват живот... както правеше онзи, Джейсън Кинг, по телевизията — казва Тери връхлетян от внезапно вдъхновение. — Така, с много скрити намеци и така нататък. Шейсетте пак са на мода, трябва малко от този дух!

Докато тече този разговор, останалите, които изглеждат доста отегчени и разсеяни не обелват и дума. Саймън слага листата на масата пред себе си, обляга се назад и започва да барабани по страничната облегалка.

— Като човек с опит в индустрията, позволете да се намеся — казва той с този свой помпозен маниер, от който не можеш да

разбереш дали е ироничен или просто се надува.

— Раб, защо не вземеш сценария на Тери и не вплетеш някаква история в него.

— Той си плаче за това — казва Раб.

— Е, няма нужда да пишеш дисертация, Биръл — не се дава Тери.

— Точно така — казва Саймън, прозявайки се и протягайки се като котка, а очите му просветват на слабата светлина. — Смятам, че се нуждаеш от малко помощ, Тери. — Той се обръща към останалите. — Смятам, че най-добрият ход е, ако Раб и Ники вземат основните идеи и ги вкарат във формата на истински сценарий. Съвсем грубо, само го нахъсайте на сцени, интериори, екстериори... Имам предвид, че вие сте студентите по филмово изкуство, вие сте виждали как изглеждат сценариите — той ни пуска толкова подкупваща усмивка, че предполагам дори Раб е поласкан.

Не, не, Саймън, не искам да работя с Раб, а с *теб*.

Тук се намесва Тери.

— Обаче без много... няма да ми се обиждате, студентски работи. А защо аз да не поработя заедно с теб, Ники? — казва той с надежда, обръща се към мен и добавя: — Искам да кажа, може да изпробваме някои пози, така, просто да видим дали ще сработят.

— Тери, мисля, че няма нужда да се готвим. Направо ще действаме пред камерата — казвам му бързо. Поглеждам към Саймън и си мисля, че *ние* бихме могли да порепетираме позите, но той говори нещо в ухото на Мел и тя се хили. Само да беше погледнал насам.

— Смятам, че за нас с Ники ще е по-лесно да го направим, така или иначе се виждаме всеки ден в Университета — казва Раб и ме гледа.

Бих предпочела да е със Саймън и дори съм склонна да поразигравам игрички, но все пак кимам одобрително, защото си мисля: дали пък Раб не е изпратил цветята в крайна сметка? Но защо тогава Лорън?

— Добре — съгласявам се с мек тон. — Звучи разумно.

Тери най-сетне кротва и се заглежда към бара.

— Много добре. И порно-разказа да се подреди както трябва. Духане, мъж-жена, жена-жена, анално, празнене — разпростира се

Саймън — много кадри с връзване, белезници и всякакво друго разнообразие, което ви мине през главата.

Тери се оживява малко и веднага се включва в разговора, щом Саймън зачеква откровения секс.

— Големият ни проблем е аналния — Саймън се обръща към Мел и мен. — Или по-точно, това е големият проблем, който имате вие момичета.

Студеният му поглед, придружен с думата анален, кара вътрешностите ми да се сгърчат.

— Аз не го правя — казвам му.

Мел също поклаща глава и взема думата за пръв път днес.

— Няма начин да правя такова нещо. — Тя хваща погледа на Тери, някак се засрамва и го ритва по крака. — Не и пред камерата, Тери!

Саймън е смръщил лице.

— М-м-м-м... трябва да поговорим за това. Смятам, че това е основно нещо напоследък. Искам да кажа, в личен план не ми е кой знае каква страст, но цялата работа е, че ние живеем в анално общество.

Раб върти очи театрално, а Тери клати одобрително глава.

— Помислете малко — настоява Саймън. — Някакви провинциалисти от задръстени градчета се хвалят по телевизията, че извънземни бият път чак от други галактики, за да вземат проби от мазните им ануси... в модерното порно, на Зейн, на Блекс, винаги има тройно проникване. Само вижте нещата, които прави Бен Дувър. Младите готини гаджета винаги го поемат отзад в наши дни.

— Направо жестоки касети — добавя мъдро Тери. Саймън кима нетърпеливо.

— Значи, навремето, ако жена го поемаше анално по порно филмите, това се смяташе за извратено, а тя беше някоя стара чанта с провиснал целулит и готова за пенсия. Сега всичко се обърна. Ако някое младо гадже наистина иска да стане порно-звезда, аналното чукане е направо задължително.

— Не и за мен — казвам тихо и само Саймън успява да ме чуе, но решава да го пренебрегне. Аз обаче давам сила на гласа си и своите притеснения. — Много от жените не правят анален секс. Някои правят само жена-жена. Няма да правим някое долнопробно мръснишко

порно. Смятах, че ще бъдем новатори и ще пуснем някои несексистки диалози и теми. Какво стана с всичко това? Или един уикенд на инфантилни момченца из Амстердам успя да го заличи?

— Не. Ние ще бъдем новатори — настоява Саймън, — но трябва да покрием задължителната програма и тя включва аналното. Това не е истинско, Ники, това е само роля.

Не, *истинско е*. Трябва да бъде истинско. Да те чукат си е да те чукат и това е едно от малкото неща в живота ни, които са истински, които не са нагласени.

— Така е — казва Раб и от глупост става адвокат на Саймън, — не трябва да забравяме, че става дума за един вид представление, не за реален секс, просто шоу. Искам да кажа, кой реално в сексуалния си живот прави тройно проникване?

— Само ти и твоите приятели педали от колежа — натъртва Тери. Раб не му обръща внимание и продължава, притеснен, че не са го разбрали правилно.

— Нека направим истинска история, с реални хора, които действат така сякаш правят истински секс. Аналното проникване е като червената херинга, така да се каже, адска рядкост в живота и ако момичетата не искат да го правят, няма проблем.

— Не — клати глава Сик Бой. — Разбираш ли, Раб, всичко се дължи на начина по който гледаме на ануса си. Ние днес смятаме, като цяло, изобщо като биологически вид, че ако душата се намира някъде из тялото, то тя е в ануса. На това се дължи всичко. Напълно логично е. Затова всички си падаме по анални шегички, анален секс, анални хобита... сфинктера, не мозъка или космоса, е последната бариера. Точно това ни прави революционери.

Но аз не искам да го правя, така че вдигам вежди и поглеждам Мел и Урсула за подкрепа.

— Пак ви казвам, не ми харесва. Опитвала съм веднъж. Намирам го за болезнено, дистанцирано, студено и неудобно. Обичам да се чукам, а не да се гъзя и да се зверя и пръхтя като жалък клоун правейки опити да видя, докъде бих могла да го поема.

— Може би се нуждаеш от по-сериозно отваряне. Някои момичета, които имат опит, наистина си падат — казва Тери.

— Не ща анус като Суецкия канал. Но и не искам да развалям купона — Тери ми смига. — Просто не е за мен. Не че имам нещо

против хората, които го правят, просто не искам аз да го правя.

— Мен не ме притеснява особено да го правя, но не искам другите да знаят за това — казва Мелани. — Имам предвид, има някои неща, които не искаш да показваш пред всички. Право на личен живот.

— Аз не съм такова момиче! Това ли е? — смее се Тери.

— Ами Тери, за теб може да няма значение, но при жените е друго.

— Не би трябвало, не и в тези феминистки времена — контрира Тери, После се обръща към Раб, — или трябваше да кажа пост-феминистки. Виждаш ли, Биръл, понякога се вслушвам в дивотиите ти!

— Радвам се да го чуя. Саймън плясва с ръце.

— Мислете за Бакара! Никой не си пада по гаджета, които пеят „Sorry, I’m A Lady“ в този бизнес. Искаме да чуем „Yes, Sir I Can Boogie“.

— Правилно, Саймън — усмихвам се аз, — но ни трябва подходящата музика.

Сик Бой отваря портфейла си.

— Това е музиката — казва ми той, показвайки пачката банкноти вътре. После сграбчва някакъв филмов афиш. — И това. Ние сме на най-предната линия във всичко тук. Да не го забравяме. Искам да кажа, откъде се започна с тази анална мания?

— О, да, направо идеално за обществото, в което живеем, самовлюбено чак до дъното на ректума си — подхвърлям.

— Не скъпа, всичко тръгва от порното. Тези копелета са истинските пионери. Порнографията кихва и поп-културата хваща настинка. Хората искат секс, секс с насилие, с храна, с животни и много, много унижение. Да им дадем всичко това. Погледни телевизията — унижение, погледни вестниците и списанията — унижение, погледни класовата система, ревността, цялата горчивина, която се процежда от собствената ни култура: в Британия хората искат да гледат как го начукват на другите — горещи се той и за момент заприличва на извънземно от *Близки срещи с третия вид*, хванат в сноп слънчева светлина, промъкнал се през тясната пролука между кооперациите отсреща. — Както и да е, ще продължим с този спор по-късно.

Тери поглежда хитро и казва:

— Знаеш ли какво, може би е по-добре да вземем Джина. Тя няма да има угризения да пусне отзад.

— В никакъв случай, Тери! Тя става за домашно порно, но няма истинските качества на филмова звезда. Остави кастинга на мен. Оня ден се натъкнах на един пич, с който се познаваме отдавна, Майки Форестър. Той има сауна. Някои от гаджетата, които работят за него си ги бива. Няма да има проблеми с кастинга. Джина не ни трябва — казва той и потреперва само при споменаването на името ѝ.

Тери вдига рамене.

— Ти решаваш, приятел, но тя разправя, че щяла да ти строши главата, ако не я вземеш във филма — информира той Сик Бой със закачлива усмивка.

Мелани кима и потвърждава.

— Така е, не бих се заяждала с нея, защото е адски откачена. Може и наистина да го направи.

Саймън — Сик Бой, се плясва отчаяно по челото.

— Великолепно. Преследва ме някакъв шибана стара чанта, а титулярките не искат да правят анален секс. Предайте на бившата невеста на Бегби да си го начука!

— Ти ѝ го кажи! — хили се Тери.

Когато срещата свършва, всички започват да се разотиват, а аз се замотавам и казвам на Саймън:

— За кастинга... Може би ще успее да помогна. Ще питам някои приятелки. Момичета, които са посветени, така да се каже.

Саймън бавно кима.

— Трябва да тръгвам, но ще ти се обадя по-късно — казвам, забелязвайки, че Раб ме чака и в погледа му със сигурност долавям огънчето на ревността.

30. ПАКЕТИ

Малко се изтървавах с дрогата, човече, взех едно-друго от Сийкър. Али ми е казала, ако се надрусам, да не се прибирам вкъщи, така де, вика, няма да търпя това край Анди. И си е напълно права, затова не се и връщам у нас. По-голямата част от седмицата изкарвам по други явки — у Мони, у мама и клетия Парки, което е малко гадно от моя страна, защото и самият той гледа да се откачи. Нещастникът съвсем няма нужда да ме гледа как се потя и треперя под носа му. Най-кофтито е, че вече всяко кривване се заплаща много скъпо. Сега като те пуска, свят ти се извива даже от едното боцване от време на време. Сякаш тялото ти помни всичко, което си му причинил в миналото и вика — „съжалявам, но ще трябва да го отнесеш яко“.

И така, връщам се вкъщи за пръв път от дни наред. Анди трябва да е на училище и се надявам, че Али е излязла. Да, апартаментът е празен, така че се тръшвам в големия, изкорубен фотьойл, пускам касетата на *Алабама 3* и започвам да припявам. Върху мен скоква Запа — котаракът, единственото същество на света, което не ме съди. Преглеждам някои неща, които оня ден си записах в библиотеката на Лийт. Влязох да се скрия от дъжда, но се задържах и доста време си водих бележки за историята. Мотото на Лийт е „Постоянствай!“ и точно това би трябвало да направя. Пускам телевизора без звук и поливам малко цветята, надявайки се, че Запа не е ровил пак голямата юка.

Но денят е наречен за лошо, да бъде един шантав, кофти ден. Защото на вратата се звъни и когато отварям направо съм като треснат от гръм.

Лично дивият котак стои пред мен. Чудя се, кога е излязъл, после сърцето ми сякаш се откъсва и тупва някъде из гръдния ми кош, защото, защото, какво ли е казал Сик Бой. Не мога и дума да продумам, но дивият звяр се усмихва и аз намирам езика си.

— Франко, радвам се да те видя, човече. Кога излезе?

— Вече съм навън от три шибани седмици — вика той и без да пита се промъква край мен вътре. Обувките му тракат по пода, целите

в метал, значи и гледам да не издраска паркета, че Али ще се побърка заради хазяина, който е някакъв шантав маниак, човече.

— Не си губих времето, вярвай ми. Уредих се с пичка само няколко часа след като излязох. Чукам за Шотландия, копеле — разправя ми той. — А ти какви ги дробещ? — вика, а лицето му става едно такова кисело. — Пак си на шибания хероин, а?

Когато гледаш право в окото на тигъра, братко, по-добре да не шикалкавиш, да не шикалкавиш *прекалено много*, значи.

— Всъщност не, човече, но още си броя дните, полека лека, значи. От сума си време не съм помирисвал.

— Гледай и да не помиришеш, че до гуша ми дойде от шибани наркомани. Искаш ли една линейка кока?

— Ъ-ъх... ъ... — не знаех какво да кажа, човече. Аз никога не знам.

Бегби приема това за „да“ и вади пакетчето. Изсипва бая прашец, значи и макар да не си падам много по коката, викам си, трябва да го направя от чисто протоколни причини, значи. Само с мярка обаче, нали. Една линейка няма да ми навреди кой знае колко.

Франко започва да приготвя дозите.

— Разбрах, че си бил на топло в Пърт — вика той. — Ебати скапаният пандиз. Липсваше ми, тъпо копеле такова — разправя той с малка усмивчица, което приемам, значи, че просто съм липсвал на котака, а не че не съм бил в пандиза с него.

Какво да кажеш на такова нещо?

— И на мен ми липсваше, Франко, човече, ама добре изглеждаш, в добра форма, значи, трябва да ти се признае, човече.

Той потупва стегнатия си като камък корем.

— Да-а, не си губих времето вътре, здраво поработих, не като някои тюфлеци. Сега обаче ми се връща щедро, да знаеш, на сто процента — казва той и прави огромна линия. — Забих една млада пичка, живеем в Уестър Хейлз, но ще се местим на Лорн Стрийт. Няма да гния в Хейлз, я! Тя е много точно гадже и така — казва той прокарвайки ръка по стъкления часовник-коте. — Вярно, с дете е, така да се каже. Ходила с някакъв копелдак, дето се прави на много отворен. Ама му разбих мутрата. Копелето трябва да се радва, че се отърва само с това. Бях отседнал при майка ми, но там не се издържа, не спира да каканиже за шибаната Елизабет и нещастника, с който

излиза — разправя Франко, който вече е набрал скорост от коката и изстрелва сричките като АК-47.

Дърпам една линия и се изправям, потривайки нос.

— Ъ-ъ-ъ... А как са децата?

— Оня ден ходих да ги видя. Добре са, но тая путка Джун ми ходи по нервите. За чий ми беше да се забърквам в тая каша? И чуването не беше чуване и нищо, трябвало е да ида да си прегледам главата.

— Вече, отърси ли се, ъ-ъ, от пандиза, значи?

Бегби го е изтресла здраво коката, копелето здраво се е навило и се цъккли сякаш ще ми откъсне главата.

— Какво се опитваш да ми кажеш, а? А?

— Ъ-ъ, нищо, само, дето като аз излязох бая време ми трябваше да се включа в живота, така да се каже — обяснявам. Но Бегър Бой е на скорост и плещи за пандиза и започвам здраво да се притеснявам, защото си мисля за Рент Бой, за парите, които получих, за това как се изпуснах пред Сик Бой и какво ще стане, ако гадният котак каже на Бегби.

Франко приготвя още кока, а аз още бръмча от първата доза. Известно време дрънка за извратеняците в кафеза, после ме зяпва с тези свои лоши, лоши прожектори и вика:

— Спъд, знаеш ли, като бях в пандиза... получих един пакет.

Рентън му е дал дела!

— Да, човече. И аз получих един също! От Марк...

Бегби заковава и направо зяпва в душата ми, човече.

— Получил си шибан пакет от Рентън, адресиран до теб?

Още трептя като струна и не знам какво да кажа, само завалям:

— Не знам, Франко, не знам, не знам дали е бил от Рент Бой, така да се каже. Искам да кажа, беше анонимно, значи. Но, нали знаеш, само си помислих, че друг не може да е.

Напълно избеснял Франко забива юмрук в дланта си и започва да ходи нагоре-надолу. Започва да ми дрънчи алармата в главата, звъни на пожар, та се къса, човече. Защо дивият котак ще ръмжи, значи, ако си е получил парите?

— Точно така, Спъд! Това си и помислих веднага! Само това крадливо наркоманско копеле може да праща пакетите с педалското порно, с разните му пичове дето се чукат и си духат, значи, само той!

Той ни натрива носовете, Спъд! ИЗРОД НЕЩАСТЕН! — изревава Франко и прасва един як юмрук на масата, стъкленият пепелник пада на пода, но за щастие не се счупва.

Гей порно... какво, по дяволите...

— Така е, само Рент Бой ги играе тия игрички, така да се каже — викам, опитвайки се да стопля за какво става дума, адски щастлив, че не се изгървах за мангизите.

— Дори оня, дето го разковах на трески в затвора, пак си представях, че е копелето Рентън — изсъсква звярът. После прави още две линии. Дръпва едната и разправя:

— Видях Сик бой, в шибания му пъб, скапания Порт Съншайн!

Копелето наистина добре се е подредило. Разбира се, с него не може да се говори, в главата му са само далавери.

— Аз ли не го знам, човече, аз ли? — кимам и се навеждам да смръкна нова линия, макар сърцето ми все още да думка и да се потя от първата.

— Видях и Втората Награда на Съркъс Клоуз със сектантите...

— Чух, че котакът бил се хванал с пастор Кристофър Рийв, значи — задъхвам се, докато коката ме връхлита като товарен влак.

Бегби се пльосва на надуваемото ми кресло.

— Да, поне докато не му налях малко акъл в главата. Завлякох го в пъба ЕН1 на Майл. Не щеше и капка да пийне, така че му бутнах няколко водчици в скапаната лимонада — казва той с някак бавен безрадостен кикот. — Сигурно пак се е закачил, копелето — вика Бегби. — Трябват му малко забавления. Да пееш химни по цял ден и да четеш шибаната библия? Ебаси тъпотииите, така че изиграх добрият самарянин и спасих копелето от живот, пропилян в скука. Тия ти промиват мозъка, копелетата в скапаната му мисия. Ще им дам едно шибано християнство...

Замислям се над това и си спомням как Втората Награда наистина се справяше добре да влезе в релси отново.

— Но докторите са казали, че не трябва да пие, Франко — прекарвам пръст през гърлото си и издавам звук все едно се душа, — или капут.

— Той ми излезе със същите шибани глупости — „докторите това, докторите онова“, но аз му го казах направо — качеството на живота е това, което има значение! По-добре една година да си

отживееш, отколкото петнайсет в мъка и мизерия. Като ония дъртаци в Порт Съншайн. Казах му да си направи чернодробна трансплантация и да започне на нова сметка!

Принуден съм да слушам всичко това безкрайно, човече, и изпитвам облекчение, когато Бегър Бой си тръгва, защото всичките му тези истории с насилие направо натежават, значи. Винаги се притесняваш дали да кимаш правилно, където трябва и така нататък. Макар коката още да ме държи, успокоявам топката, изчаквам малко котакът да се отдалечи и излизам в ситния дъждец, насочвайки краката си в посока Централната Библиотека, моста Джордж IV. Постоянствай!

Прави ми впечатление повече от друг път колко се е променил градът. Този град вече не е твой. Разширява се, разширява се и центърът е всъщност само за бизнес котаци, за пазар, за студенти и туристи. Ако махнеш и тоя декор отзад, замъка де, няма да го познаеш — ще е като всеки друг град.

Главата ми още е омаяна, когато влизам в читалнята и гледам как едно гадже чете микрофилм.

— Ъ-ъх... извинете, можете ли да ми помогнете с това нещо? Никога не съм го правил досега, значи — казвам, сочейки свободна машина.

Тя само ме поглежда за секунда и вика:

— Разбира се.

После ми показва как се зарежда. Толкова е просто човече, толкова просто, че се почувствах като пълен тъпак. Но най-сетне! Скоро вече седя и чета за голямото предателство от 1920, когато Лийт е бил засмукан в Единбург срещу волята на народа. Тогава са започнали всичките проблеми, значи, казвам ти! Четири към един са били против, четири към един!

Когато тръгвам в посока на добрия стар порт Лийт, дъждът започва здраво да плющи. Нямам пари за автобусен билет, така че вдигам яката и смело напред по дългия път. В Сейнт Джеймс Център се моткат някакви млади котаци и моето приятелче Къртис е сред тях.

— Как е, приятел? — викам. Коката почти ме е пуснала.

— Д-д-добре, С-с-спъд — отвръща ми той. Малкият пич е малко нервен заради заекването си, но ако не го пришпорваш много, момчето скоро хваща правилния ритъм и разговорът потича като поток, човече. Поприказваме си малко преди да продължа през Джон Люис, оттам

излизам на Пикарди Плейс и потеглям по Уок, гледайки да вървя плътно до сградите, че да не ме вали.

Пресичам границата, Пилриг, значи, навлизам в Не-Толкова-Слънчев Лийт и гледам Сик Бой на улицата, който явно е в по-добро настроение. Мислех си, че ще се направи, че не ме вижда, но, не, човече, котакът даже един вид се извинява, е, извинява се както той може в най-добрия случай, значи.

— Спъд. Хайде... да забравим за оня ден, човече — вика ми.

Той очевидно не ме е натопил пред Франко, макар Генералисимус да е бил в неговия пъб, така че храня по-добри чувства към пича, някак си.

— Добре, Саймън, и аз така да се каже, съжалявам, братко. Благодаря, че не си споменал за онази работа на Франко, значи.

— Майната му на тоя нещастник — казва той, поклащайки глава. — Толкова неща са ми на главата, че не мога да ги мисля такива като него. — Сик Бой прави жест към близкия пъб, така известния „Храста“. — Да пийнем по бира, докато мине дъжда.

— Супер, но... ъ-ъ, ще трябва да черпиш, приятел, нямам пукната пара, значи — признавам си.

Сик Бой въздиша тежко, но все пак влиза, така че тръгвам по него. Първият, който виждам вътре е онзи образ, Братчеда Доуд. Котакът седи на бара и щом ни вижда, веднага ни хваща за слушатели и започва да реди старите глагоуски приказки: за по-добрия им футбол, по-добрия транспорт, пъбове, клубове, по-евтините таксита, по-топлите хора, всичките обичайни протестантски простотии, човече. Може и да е прав, но котакът не си седи там, а е дошъл тук.

По едно време Братчеда става и отива в кенефа, а Сик Бой ме гледа едно такова ядно и казва:

— Кой, мамка му, е тоя пътьо?

И аз му раздувам за Братчеда и за това как ми се ще да знам PIN-кода на котака, защото, виждаш ли, ако го знаех, щях да изтараша джобовете му за кредитната карта. Големи мангизи има в тая сметка, значи.

— Все разправя как сам можеш да си избереш кода в тая Клайдсдейл Банк.

Когато Доуд се връща и сяда, си взимаме по още една бира. И тогава става чудото! Братчеда си сваля якето и двамата със Сик Бой

само се споглеждаме. Той е там, човече, точно пред очите ни! На едната ръка Братчеда си е татуирал лъва с надпис „Винаги готов“ отдолу, а върху другата Крал Били на коня. Под коня е нарисувана лентичка, а в лентичката е татуиран този PIN-код, така че да не може никога да го забрави. 1690^[1].

[1] 1690 — 1 юли 1690 г. — свещена дата за протестантите във Великобритания, която днес се празнува на 12 юли по Грегорианския календар с шествие на оранжистите. Счита се, че на тази дата се поставят основите на конституционната монархия, след победата на протестантския крал Уилям III (известен и като крал Били) срещу католическия му предшественик Джеймс II при река Бойн. Привържениците на Глазгоу Рейнджърс ФК са твърди оранжисти и дори наричат себе си Били Бойс. — Б.пр. ↑

31. „...ДА ТИ ОТРЕЖАТ КРАК...“

Квартирата ни на Толкрос се е превърнала в малка манифактура. Джойнтът и кафетата са в постоянен оборот. Аз и Раб работим върху сценария. Даян седи близо до нас и се рови в бележките си за дипломната си работа и се кефи на кикота ни докато ние се бутаме един друг пред компютъра. Тя хвърля от време на време някой поглед в монитора и хъмка одобрително, давайки някое и друго полезно предложение. В ъгъла Лорън също работи върху някаква курсова задача и се опитва да ни засрами, че ѝ пречим. Очевидно заинтригувана, тя въпреки това отказва да погледне сценария. Аз и Раб продължаваме да я дразним като прошепваме някоя думичка като „духане“, „анално чукане“ и се кискаме, докато Лорън почервенява и мърмори „Фелини“ или „Пауъл и Пресбъргър“. Даян накрая вдигна ръце и си събра нещата.

— Махам се, не мога да издържам — казва тя.

Лорън ни поглежда с досада.

— И на теб ли ти пречат?

— Не — казва тъжно Даян, — но всеки път когато хвърля поглед се възбуждам. Ако чуете бръмчене и въздишки от моята стая, ще бъдете сигурни какво правя.

Лорън се нацупва и дъвче долната си устна. Ако толкова я притеснявахме, защо не се премести и тя в своята стая? Когато приключваме грубия вариант от около шейсет страници и го разпечатваме, любопитството ѝ надделява и тя се сядва да чете пред компютъра. Поглежда заглавието и после, натискайки клавиша Page Down, чете с нарастващ потрес и неприязън.

— Това е ужасно... отвратително... непристойно... и дори не е поднесено с някакъв пиниз. Няма никакви художествени качества. Пълен боклук! Не мога да повярвам, че сте могли да напишете толкова унизителна, експлоататорска гадост... — пени се тя. — И смятате да правите всичко това с хора, непознати хора, и ще им позволиш да направят всички тези неща с теб!

Ще ми се да ѝ го зачукам и да кажа да, всичко без аналните сцени, но си послужвам надменно и язвително с цитат, който съм запаметила за подобни случаи:

— Ще съм доволен, ако знам, кое е най-лошото: да бъдеш изнасилен стотици пъти от пирати, да ти отрежат крак, да те пребият българи със сопи, да те налагат с камшик до смърт, на пода да те изгорят, да те подложат на дисекция, да гребеш окован на някоя галера, накратко казано — да преживееш всички болки и нещастия, които някой е изпитал — тук поглеждам Раб и двамата завършваме в хор, — или да стоиш и нищо да не правиш?

Лорън поклаща глава:

— Какви са тия глупости?

— Волтер, „Кандид“^[1] — срязва я Раб. — Учуден съм, че не го знаеш, Лорън — казва той на нашето момиченце, което се тресе от нерви и пали цигара. — И какво отвърнал Кандид? — Раб вдига пръст, поглежда ме и двамата се цепим в един глас — „Това е чудесен въпрос!“

Лорън продължава да се гърчи пред монитора, гледайки злобно, сякаш нарочно я дразним, макар че ние просто се кефим на сценария.

— Чудесни цветя — казва Раб, който сякаш се опитва да разведри настроението и поглежда към моите рози. — Видях още един такъв букет в кофата. — Той се усмихва предизвикателно. — Какъв е случаят?

Лорън го стрелва с поглед, но аз усещам невинността на забележката, което пък моментално ме навежда на мисълта, че е бил Сик... Саймън. Определено Раб отпада от заподозрените.

Оставаме будни, докато не отворят кафенетата, преглеждаме отново сценария и правим някои допълнения. Изморени сме и се стягаме как ще покажем сценария на другите в Лийт, но забележките на Лорън силно ни ободряват и излизаме в чудно настроение. Отскачаме до най-близкия ксерокс, правим няколко копия и ги подвързахме. Докато се настаняваме, за да закусим в едно кафене, през цялата радостна възбуда и умора, осъзнавам всъщност колко разстроена беше Лорън. Във внезапен изблик на вина питам:

— Смяташ ли, че трябва да се върнем и да проверим как е тя?

— Не, това само ще влоши нещата. Дай ѝ малко време — преценява Раб.

Това напълно ме урежда, защото изобщо не искам да се връщам. И защото ми е голям кеф да седя тук с Раб. Наслаждавам се на силното кафе, портокаловия сок, донатите, радвам се на това, че седим тук със сценарий на масата. Филмов сценарий, който самите ние сме направили, ликувам, че сме постигнали нещо, Раб и аз, просто седнахме и го направихме. Усещах огромна близост с него и си мислех, че може би ми се иска да имаме заедно повече моменти като този. Но сега не ставаше дума само за секса, както при нарастващата ми мания по Саймън, всъщност дори беше по някакъв начин странно асексуално чувство. Не само чукане, но й моменти като този. Това ме кара да се замисля.

— Смяташ ли, че приятелката ти би одобрила, ако знаеше, че цяла нощ си прекарал с друга жена и си писал с нея порно сценарий?

Раб го приема буквално. Той се отдръпва емоционално от мен, игнорира въпроса с едно повдигане на рамене и си налива още кафе от каничката. Известно време цари тишина, после той сякаш се кани да каже нещо, но размисля, плащаме, излизаме от кафенето и се мятаме на първия автобус за Лийт.

По целия път ми е пред очите, а когато пристигаме в пъба той е вече там. Саймън Уилямсън. Другите започват да се точат. Урсула по анцуг, който би изглеждал кошмарно на всяко английско момиче, но на нея й стои някак готино. Крейг и Рони, сиамските близнаци. Лицето ми светва, когато виждам Джина за пръв път след като ми беше помогнала. Отивам до нея и слагам ръка на рамото й.

— Страшно ти благодаря, че ми помогна тогава — измърквам.

— Издрайфа ми се на блузата — казва сърдито тя и аз се връзвам, но тя явно си прави майтап и се усмихва. — Беше само едно петънце. На всички ни се е случвало.

После влиза Мелани и ме прегръща адски сърдечно, сякаш сме най-добри приятелки. Настроението ми се вдига и даваме на всеки по едно копие от сценария.

— Не забравяйте — обяснявам, — че това е най-грубия вариант. Всякакви забележки са добре дошли.

Поне заглавието ги грабва. Всички се подхилват като гледат първата страница, на която пише:

СЕДЕМ ТЕКА ЗА СЕДМИНА БРАТЯ

Аз набързо разказвам сюжета.

— Историята приблизително звучи така: седем пича, работят на Нефтена платформа. Един от тях, Джо, се хваща на бас с друг, Томи, че всеки от седмината „братя“ ще се изчука по време на отпуската им за уикенда на брега. Условието обаче е не само да се изчукат, но й всичките им сексуални предпочитания да бъдат задоволени. За съжаление, двама от тях искат да правят други неща свързани със спорт или културни занимания, а трети е безнадежден девственик. Така всички козове са в полза на Томи, но пък Джо има съюзници — Мелинда и Сузи, които движат бардак от висока класа и те заедно заговорничат да намерят подходящите жени, които веднъж за винаги да оправят пустите седмина „братя“.

Саймън кима ентусиазирано, пляскайки с ръка по бедрото си.

— Това звучи добре. Това, мамка му, наистина звучи добре.

Докато останалите четат, двамата с Раб решаваме да слезем долу за по питие в празния, затворен пъб. Приказваме си глупости за сценария и за Университета около половин час и след това се качваме горе. Когато отваряме вратата, всички мълчат като треснати от гръм. Мисля си, о, не, но после осъзнавам, че те ни гледат със страхопочитание.

Внезапно гръмкия смях на Мелани разтърсва стаята. Тя хвърля ръкописа на масата, напълно неадекватна.

— Това е толкова откачено — подхилва се тя с ръка на устата. — Направо сте върховни!

Тогава Тери се намесва, гледайки към Раб:

— Да, става, но гледай, Биръл, това не ти е някакъв колежански проект. Трябва да можеш да се хванеш за кура и да свършиш, а не да се хванеш за брадичката и да мислиш. Такъв е реалния свят, приятел.

Раб го гледа и едва се сдържа:

— Прочети шибаното нещо, Лосън! Седем пича на нефтена платформа, по дяволите, излизат в отпуска и се срещат с тия седем гаджета...

Саймън поглежда враждебно Тери, после се обръща към нас със стъклен поглед, наистина развълнуван.

— Това тук е дело на истински гении, приятели — казва той, изправя се, стисва Раб за рамото, целува ме по бузата, пресяга се през бара и налива щедро Джак Даниълс по чашите.

— Вътре има от всичко! Направо се влюбих в сцените с връзването и пляскането. Богата работа!

— Това е — ликувам, като се опитвам да запазя някакво самообладание и усещам как ме връхлетява умората, насъбрана от безсънната нощ, — британският пазар си е такъв. Физическото наказание... Типично британски фетиш? Културните корени са в общественото образование и възпитателните методи на държавата?

Раб кима ентузиазирано.

— Това също разкрива нашето софт-порно наследство и репресивната същност на цензуриращата култура — казва той и раздува още повече претенциите ни. — Направо не мога да повярвам как Лорън можа да каже, че тук няма никакво изкуство!

— Майната му на изкуството, Биръл! Най ми харесва онази част с пича, който има мания за минети — намига Тери и долната му устна поглажда горната.

Саймън кима бавно със строго задоволство и с ентузиазма на екзекутор казва:

— Сега трябва да направим кастинг.

— Аз искам да играя и седемте братя — бърза Тери. — Може да се постигне с ефекти и тук-таме редактиране. Трябват само няколко перуки, различни дрехи, очила и такива работи...

Всички избухваме в смях, но смехът ни е леко притеснен, защото знаем, че Тери е напълно сериозен. Саймън клати глава.

— Не, всички трябва да получим роли — или поне да намерим момчета, които са фотогенични.

— Няма никакъв проблем в това отношение — казва Тери, попипвайки доволно пакета си. После се обръща към Раб. — Нещо не ти се чува гласа, а Биръл? Не си ли падаш по един малък етюд, като ключовата дума тук е „малък“?

— Майната ти, Тери — казва Раб с театрална усмивка. — Достатъчно ми е голям, макар, че шибаната ти уста и половинметров не може да я затвори!

— Ще ти се, Биръл — подиграва се Тери.

— Деца, моля ви — казва с апломб Саймън. — Може да сте забравили, но сред нас има дами. И това, че правим порногра... ъ-ъ, развлекателен филм за възрастни, не означава, че трябва да бъдем

простаци в личен план. Запазете мръсотиите за себе си, не им е мястото тук, край тази маса.

Ние сме замаяни от постижението си, Раб и аз. Тъкмо се приготвяме да отскочим до Университета да проверим резултатите от курсовите си работи, когато Саймън се доближава до мен и прошепва в ухото ми:

— Цял живот беше мираж, а сега си истинска.

Той е изпратил цветята!

Мягаме се на автобуса към града и Раб не спира да говори за филма и изобщо филмите, но мисълта ми е другаде. Дори не го чувам и не го виждам, единственото, за което мисля е Саймън. *Цял живот беше мираж, а сега си истинска. Аз съм истинската за него.*

Но животът ни не е истински. Това не е истинският живот. Това е шоу. Когато пристигаме в Университета, виждам, че Маклимънт ми е дал петдесет и пет точки. Не е кой знае какво, но минавам. Приложил е и труден за разчитане коментар.

Добър опит, опорочен от дразнещия навик да се използва американската копелдашка версия на нашия език. „Colour“ не се пише „color“. Независимо от това, в работата могат да се открият и някои добри тези. Да не се забравя, че шотландските емигранти са оказали влияние и в сферата на науката и медицината — не всичко е било само политика, философия, образование, инженерство и строителство.

Минавам. Сега вече мога да забравя за тази част от курса и тоя дърт копелдак, от когото ми се повдига.

[1] „Кандид или оптимизмът“ — Волтер, Философски новели, 1759 г. — Б.пр. ↑

32. МРЪСЕН № 18741

Гледам към задния двор, където някаква клета женица си простира прането. Тежки, мрачни облаци се носят над покривите, закривайки прекрасното синьо небе. Женицата поглежда нагоре и с унило, сбърчено чело осъзнава, че ще вали и изритва от яд кошницата с прането.

Кастингът за филма не беше сложен. Крейг и Урсула ще направят сцените с връзването, Тери, като основен тъпкач ще оправи Мел отзад. Рони ще играе ролята на боксьора, който се одървя, наблюдавайки как Ники и Мелани го правят (той определено няма да е единствения), а аз ще играя оня пич, който иска оргия. Ще звънна на Майки Форестър да докара някоя от малките си курветини за минетчийската сцена. Трябва ни само още един брат за сцената с нормалния секс и ще видя, дали няма да мога да навия Раб или дори Рентън. А за девственика сигурно ще трябва да потърся някой по-млад жребец.

Проблемът с този филм, за да стане както го искам, е в парите. Решен съм да не е някакво просяшко начинание. Ще им покажа на тези в Лондон колко сгрехиха, пренебрегвайки С.Д.У като сила, като играч в индустрията. Но в никакъв случай не трябва да се прави евтин боклук, защото точно това очакват те. Нямам достъп до такива пари, които разглезените келеши хвърлят за глупости. Но Спъд с неговата сапунена глаугоуска звезда — Братчеда Доуд ми даде идея и аз правя необходимите проучвания, които вероятно ще дадат резултат. Разбира се, освен дребнавите му схеми, аз имам далеч по-комплициран план в главата си, който по необходимост изключва Даниел Мърфи.

Алекс Маклийш?

Всичко опира до дълбочината на мисленето, Саймън и аз съм голям почитател на отбора, който си събрал, особено това момиче — Ники. Мърфи от друга страна, ами, той даде своята лепта, но не смятам, че притежава необходимия професионализъм, за да бъде член на тима.

Благодаря ти, Алекс. И аз така виждам нещата: Мърфи е само временно назначение. Вземам пример от самия теб, обикалям

континента, търся нови звезди на терена. Разбира се, може да се окаже трудно да примамя любимеца на публиката Марк Рентън обратно в Лийт. Но така или иначе ще започна своята издирвателна мисия по-близо до вкъщи. В пъба има оставени няколко съобщения от някой си Пол Карамаландинос от Линкс Ейджънси, рекламна юпи фирма на Куийн Шарлот Стрийт, за които се счита, че олицетворяват „новия Лийт“. Съобщенията са относно това, как същия Карамаландинос се интересува от форума „Бизнесът в Лийт срещу Дрогата“. Усещам едновременно как цялото ми тяло се напруга и устата ми се пълни със слюнка, което означава, че съм попаднал на следа и връщам обаждането. Разговорът е ползотворен. Пичът ми съобщава, че и други бизнесмени са се свързали с него и че предлага учредителното събрание да бъде другата седмица в Асембли Руумс. Пита ме, дали имам предвид някого, когото да „доведа на масата“, така да се каже. Замислям се за недоимъка си от легитимни контакти. Кой, по дяволите, бих могъл да взема? Лексо с нечистоплътното си тайландско кафененце? Майки Форестър с неговата сауна и келяви курви? В никакъв случай. Това е моя и само моя далавера. Подмятам на Пол, че може би е по-добре да задържим нещата в тесен кръг — аз, той и няколко от имената, споменати от него.

— Съвсем разумно — съгласява се той с премерен глас, — поне докато не наберем скорост. Много баби — хилаво детенце.

Аз издавам подходящите звуци, затварям и си записвам в календара вероятната дата, която трябва да бъде потвърдена по-късно. Напълно съм уверен, че ще накарам този нещастник да ми яде лайната с раболепна благодарност за отрицателно време. Набрал инерция от този успех, решавам да се прицеля право в десетката и звъня на Рентс.

Започвам да го омайвам, като му раздувам за далаверата или по-точно раздувам толкова, колкото бих искал да знае той. Докато говоря, най-трудно ми е да се справям с неговото мълчание, което от един момент нататък е просто мъчително. Искам да видя онова лице, онези хитри пресметливи очи.

Той обаче изглежда доста впечатлен.

— Има някакви перспективи — казва с тон, който би могъл да бъде определен като сдържан ентузиазъм.

— Точно така, те ще се хванат.

— Вярно, Глазгоуските протестанти са доста предвидими — разсъждава Рентс. — Искам да кажа, всеки друг, както във Великобритания, така и в Ейре, от десетилетия се надява тия шест държави просто да изчезнат, докато тия чекиджии разиграват пътьовската си пантомима.

— Така е — съгласявам се, — в тях няма и капка оригиналност, особено в „хуните“ и скапания им Глазгоу Рейнджърс. Да си наречеш агитката, имитирайки Уест Хям! Гепили са го от песента на Милуол. Няма и капка съмнение, че повечето от тях си държат парите в Роял Бенк ъф Скотланд, но не може да няма и в Клайдсдейл Банк.

— Какво точно смяташ да правиш?

— Както ти казах, имам нужда от няколко офшорни сметки. Ела тук да направим комбина, Марк — подканям го и преглъщам. — Имам нужда от теб. Длъжник си ми. Влизаш ли в играта?

Следва съвсем кратко колебание.

— Да. Можеш ли да прескочиш по някое време? Да обмислим заедно нещата и да уточним детайлите.

— Мога да дойда в четвъртък — казвам и се опитвам да не звуча твърде ентузиазирани.

— Значи, ще се видим тогава — казва той.

Не бой се, ще ме видиш, ще ме видиш и то как, крадлив риж изрод!

Тъкмо затварям телефона и зеленият GSM извънхва. Франко е.

— Взех си мобилен, копеле — осведомява ме той. — Направо жестоко! Тази вечер си организирахме школа по карти. Малки, Мак Карън, Лари и така нататък. Нели се е върнал от Манчестър, копеле.

— Засечка, Франко. На бачкане съм — казвам с престолено разочарование, дълбоко облекчен, че не съм в този психарски Ротари клуб, който е известен помежду им като школата по карти на Бегби. Да се оставя група пияни кретени да ми източат парите не е моята представа за добро вечерно забавление.

Много любопитно обаче — Бегби звънна тъкмо след като говорих с Рентън. Сигурно съдбата иска да ги събере.

33. МИЕНЕ

Али мина само веднъж, с хлапето, значи, но така и не можахме да поприказваме. Въпреки това съм учудващо весел и бодър, весел и бодър, човече, защото изследванията ми вървят добре и съм чист. Али беше... ъ-ъх... доста скептична човече, защото не ѝ е за първи път, но да бъда честен към нея, значи, така де, гласува ми доверие под въпрос, така да се каже. Другото добро нещо е, че със Сик Бой пак сме приятели, един вид. По-късно имам среща с него, защото двамата сме замислили една далавера.

Бях в апартамента на малката ми сестра Ройсин, която, ако бъда откровен като нашия Мистър Бегби, трябва да кажа, че не е от момичетата, с които бих тръгнал. Тя е с десет години по-млада от мен, много пробивна, много мобилна и така да се каже, никога не е одобрявала особено традиционния лайфстайл на клана Мърфи. Гаджето ѝ обаче е готин пич, намерил си е работа в Испания и ми е оставил абонамента си за футболния сезон на Ийстър Роуд. Не съм стъпвал на мач от векове, човече, но зелените и без това се дънят. Този Алекс Маклийш ми напомня малко за Рентън и оня полицейски котак от сериала NYPD Blue, как се казваше, че не мога да се сетя? Робинзон Крузо? Не, не, но беше нещо такова. Е, може просто да е дошъл сезона за смяна на козината, нали? Сега обаче сме взели онова френско момче в защита и дребния черен котак в Центъра. Така че може да ида на мача с Динфърмлин, да преборя скуката, човече, най-големият убиец, значи. Скуката и напрежението. Първото плаче за кока, а второто за крек.

Присъствието ми е прието хладничко от сестрата, значи, направо студено, човече. Искам да кажа, че девет месеца сме ползвали едно временно жилище, значи, но след това сме се появили в различни времена, човече, направо различни епохи, значи. Вземам абонаментната карта, пъхам я в задния джоб и си тръгвам от Ройсин, малката Рош, значи.

Докато слизам надолу по стълбите чувам тия зверски викове и писъци. Като стигам до площадката гледам Джун, на Франко бившата,

с двамата малчугани на Бегби — единият пищи, та се къса, а големият отнася здрав пердах от Джун, която е истерясала, човече, здраво се е смахнала.

— ВИДЯХ КАК ГО УДАРИ! НЕ СМЕЙ ДА СЕ ОПРАВДАВАШ! КОЛКО ПЪТИ ДА ТИ ПОВТАРЯМ ИЗРОДЧЕ ТАКОВА!

Дребосъкът на Бегби само стои и поема ударите, човече, като някаква гумена кукла, само се огъва и изобщо не му дреме. Котакът е като хип-хоп дивак, значи, тресе се, но не отстъпва. По-малкото котанче пък, се е заковало от шубе и не издава и звук.

— Ей, ей! — викам. — Здравсти, Джун!

— Спъд — казва тя и внезапно започва да се хили и да клати глава. Пълен срив човече, пълен.

Шантава ситуация, по-шантава — здраве. Дори не знаех, че живее в този вход.

— Ъ-ъх... Добре ли си? — викам и взимам торбите ѝ с пазара като забелязвам, че дръжката на едната се е скъсала.

— Да... Благодаря, Спъд... Заради тия двамата... — хълца тя и кима към дребните.

— Такива са си момчетата — усмихвам се. По-дребният ми пуска изплашена малка усмивчица, но големият котан от котилото на Бегби ми хвърля поглед, от който кръвта ти се смразява, човече, дори и при толкова невръстно коте, значи. Няма грешка — син на Бегби, определено, сто процента!

Джун вади ключовете и отключва. Дватамата се втурват вътре, големият крещи нещо за Скай Спортс. Джун ги гледа как изчезват в апартамента. Отряд по пълното разрушение. После се обръща към мен и вика:

— Щях да те поканя на чаша чай, Спъд, но вътре е пълна разруха.

Разрухата не е само вътре, човече, вярвай ми. Самата Джун наистина изглежда направо разсипана. По начина, по който го казва, се сещам, че иска да поговори с някой. Не бях забравил за срещата със Сик Бой и Братчеда Доуд в кръчмата, човече, но и на мен щеше да ми дойде добре малко общуване. С Рош и Али някак не се получи, те само чакаха да ми видят гърба, значи.

— Не може да е по-лошо от у нас — казвам ѝ. Джун ме поглежда, сякаш го обмисля и после решава, че звучи напълно

правдоподобно.

Вътре е пълна кочина от разхвърляни играчки и дрехи. В умивалника са струпани чинии, които сигурно не са мити от години. Едвам намирам място на кухненския плот да оставя пазарските чанти.

Джун цялата трепери, предлагам ѝ фас и подавам огънче. Слага чайника, но не може да намери никакви чисти чаши и тръгва да мие една, опитвайки се да изстиска малко препарат в нея, но се чува само пърдящия звук от празното пластмасово шише Скуизи. Отива и вади нова бутилка от торбите, но не може да я отвори, защото ръцете ѝ здраво се тресат. Тя избухва в сълзи, не просто хлипане, а истински вой този път.

— Съжалявам, просто нервите ми, всичко тук се руши... погледни на какво прилича тук. Заради хлапетата... Такива значи... Никой не ми помага... Франк го пуснаха, но оттогава е идвал само веднъж да ги види и дори не ги е извел! Току-що излязъл от панделата и ми се мъкне с маркови ризи, ръцете му целите в пръстени... Просто не мога да се справя, Спъд... Не мога да се оправя...

Поглеждам купчината от чинии.

— Знаеш ли какво, ще ти помогна да ги измиеш. Ще спретнем набързо кухнята, значи. Една бърза атака! Ще се почувстваш по-добре, човече, като ги разкараш, значи, защото няма начин, когато се чувстваш адски скапан, сякаш са ти източили силиците, значи и като видиш мивката до горе с чинии, по-лошо от това няма, човече, това е най-лошото, сякаш цялата ти енергия изтича в тоя шибан канал. Така че, споделен проблем — половин проблем, Джун, човече.

— Не, не, няма нужда...

— Ей! Давай! — Слагам си аз престилка. — Атака, човече, атака!

Джун протестира, докато аз се захващам с чиниите, но някак хилаво протестира и дори ме отменя като напредвам малко и за нула време всичко изчезва, човече, проблемът го няма и всичко е отново чисто и възможно, човече. Просто си разчисти главата и го направи, човече, просто го направи. Чаткаш ли? Като мен с писането, просто влез и го направи!

Ето, свърших едно добро, човече, най-обикновено, практично нещо! И целият жуза, човече, целият звъня, все едно съм на най-яката кока, позната на човечеството, човече. Трябва да се отбележи, че гаджетото Джун е в по-добра форма, отколкото я намерих, определено.

Но когато пристигам в пъба вече доста съм закъснял и може да се каже, че Сик Бой не е на седмото небе от щастие. Братчеда Доуд му надува главата и когато се доближавам Сики ми набутва часовника си в носа.

34. МРЪСЕН № 18742

Седя в тая дупка на Уок, която трябва да мине за пъб и чакам едно нещастно деграде и наркоман да дойде и да ме спаси от този досаден глазгоуец с преждевременно посивяваща коса, чиито дълбоко вкопани черти и очи имат постоянно стреснатата недоброжелателност, която е обичайно да видиш у овцете на Горджи Фарм. Добре дошъл в Шотландия, няма що. Тоя шибаняк, Братчеда Доуд, този псевдо-саксонец, северно европеец, филистер с тлъсти бутове, хунско нищожество, този троглодит-мутант от копторите на западното крайбрежие има наглостта да се опитва да ми пробутва цитати на латински. *Латински на мен* — ренесансовия човек на Средиземноморието, якобински материал. Той ми взима питие и вдига чаша:

— *Urbi et orbi* — казва той.

— Наздраве, *similia similibus curantur* — пускам язвителна усмивка. Зениците на Братчеда Доуд се разтварят като черни дупки, които засмукват всичко около себе си.

— Не я знам тази, каква е тази сентенция — вика той, повече от впечатлен, всъщност направо тресящ се от вълнение.

Е, и аз не знаех какво означава неговата, но жив да не съм, ако си призная това пред един протестантски кирливец.

— Клин клин избива — намигам. — За изтрезняване, значи. Напълно подходяща за момента.

Братчеда Доуд накланя глава настрана и ме гледа с плам.

— Ти си интелигентен мъж, веднага си личи. Хубаво е да срещнеш някой на твоите вълни — клати той глава и физиономията му се изкривява в болезнена гримаса. — Лошото е, че не срещам много такива хора.

— Мога да си представя — казвам и кимам безизразно, което минава напълно незабелязано покрай вечно дъвчещата му десертчета и дъвки чутура.

— Искам да кажа, твоето приятелче, Спъд, хубав човек, но може би не чак толкова умен. Виж ти си друга работа — тук трябва да има

някой — чука той с показалец по челото си. — Спъд ми каза, че правиш филми и така нататък.

Странно, че Мърфи е благоволил да ми направи такова благоприятно представяне. Не порно, а филми — ни повече, ни по-малко. Това ме кара да приема донякъде сантименталната мисъл, че вероятно съм бил малко несправедлив към моето крадливо другарче.

— Налага се, Доуд. Както казват: *ars longa, vita brevis*.

— Животът е кратък, изкуството — вечно. Една от моите любими — кима той с огромна усмивка, която разсича лицето му.

Най-сетне пристига ми амичи Мърфи, но изглежда странно превъзбуден. Когато глазгоуския плъхоебец отива до кенефа изразявам крайното си недоволство.

— Къде, на майната си, се губиш? Не сме тръгнали на курорт. Писна ми да слушам тоя досадник да ми дудне!

Но копелето изглежда адски доволно от себе си.

— Не можах да се сдържа, човече, натъкнах се на Джун, значи. Трябваше да й помогна за миенето, значи, нали се сецаш? Нямахше начин.

— Разбирам — казвам с вещина. Просто и сам можех да се сетя. Това е Спъд, все пак, не може да устои на каквато и да е форма на изкушение, макар че трябва истински да съм изпаднал да мия крек и да пуша с Джун. Странно, но не си го бях помислял за нея, особено с тия деца наоколо, но напоследък всички дърпат крек й ако бъда откровен, тя има точно този изтощен и износен вид на крек-курва.

— Е, как е Джун? — питам, без да знам защо. Искам да кажа, не че ми пука особено.

Спъд свива устни и издухва въздух през тях, издавайки вулгарен пърдящ звук, който е прекалено силен и би предизвикал доста неловка ситуация в някое заведение от класа.

— Много беше зян, ако сме честни, човече — казва, докато този пародиен образ Доуд се появява от тоалетната и поръчва по още едно.

— Не съм учуден — кирам и на всички ни е ясно защо. Доуд вдига чашата си със светло и чуква тази на Спъд.

— Наздраве, Спъд! Като сме зле — така да сме!

После повтаря същия тъп ритуал с мен и аз пускам фалшива усмивка.

Започва да ме хваща съклета и търся каквото и да е, само и само да се разсея от настоящата си компания. Пускам лека лъчезарна усмивка на сервитьорката, от онези, които в младостта ми предизвикваха неволно пооправяне на прическата. Сега обаче ми се отвърща с леко небрежно закривяване на устните.

Обикаляме няколко бара и така стигаме до града, като най-накрая влизаме в Сити Кафе на Блеър Стрийт, старо мое свърталище. Забелязвам, че са сложили бiliarдни маси — единственото нововъведение от последното ми идване. Ще се наложи да бъдат разкарани: привличат прекалено много малоумници. Вече наистина започвам да се изнервям от непрестанното дуднене на Братчеда Доуд, до степен, че направо се радвам, когато виждам да влиза Майки Форестър с една напълно изперкала, но все пак секси курветина.

Сигурно ще стана Мистър Популярен в Сити Кафе, защото направо вдигам нивото на клиентелата тук. Заобиколен съм от най-големия мизерник и наркоман, който Лийт някога е раждал плюс един глазгоуски кирливец и келявия Майки Форестър. Цяла тайфа нечистоплътни миризливци. На персонала сигурно ще се наложи да вика фирма за обезпаразитяване след работно време.

— Това е Майки Форестър — соча Майки на Доуд. — Той е партньор в няколко сауни и движи цяла конюшня от апетитни малки курви, които духат, за да ядат. Трикът е стар като света: закачаш ги на дрога и после ги пускаш в отдел продажби, за да си я заработят, ако ме разбираш.

Доуд се обръща и кима, хвърляйки на Майки повторен, леко неодобрителен поглед, гарниран със завист.

— О, да, Сийкър също го прави — казва Спъд с похотливата провиснала усмивка на тийнейджър със забавено развитие, която му се лепи като лайно на гърло от бутилка.

Поклащам глава:

— Сийкър обаче само ги чука. Тази ходеща развалина няма абсолютно никакъв друг шанс за своя хот-дог — обяснявам. Позволявам си да изпитам леко неудобство от подобно оплюване, опипвайки бутилката GHB в джоба ми, доставена от Сийкър този следобед. Още един човек, който има своето приложение, за жалост в строго ограничена област. Дръпвам Спъд към мен и прошепвам в

ухото му, забелязвайки бучката кафява ушна кал, която го е затапила и носът ми се сбръчка от гравивата хлебна миризма:

— Отивам да си кажа няколко думи по бизнес с Майки — Бутам двайсетачка в ръката му. — Ти забавлявай глазгоуския кирливец.

— Момчета, ще трябва да ме извините за малко, само да кажа здрасти заради доброто старо време — обяснявам на Доуд и се отдалечавам в посока на Форестър.

Форестър е от онези пичове, които явно никой не харесва, но с които всеки си има някаква работа. Той ми пуска усмивка и зъбите му ми напомнят блоковете в Бингхям — напълно обновени, откакто не ги бях виждал. Изненадан съм, че Майки е предпочел елегантните естествено бели коронки, вместо да се хвърли на злато. Има тен от солариум, а изтъняващата му прошарена коса е подстригана ниско. Сребристо-синия костюм на него издава качество. Само обувките — от скъпа кожа, но нелъснати и най-фатално — белите хавлиени чорапи, които всеки психар още от осемдесетте получава от майка си на стекове от коледните разпродажби — го издаваха като бивш духовен събрат на Мърфи.

— Здравсти, Саймън, как е?

Чувствам се поласкан, че е избрал да ме нарича Саймън, вместо Сик Бой и отговарям съответно:

— Лежерно, Майкъл, лежерно! — Обръщам се към гаджето. — Това ли е прекрасната млада дама, за която си ми говорил?

— Една от тях — ухилва се той и добавя: — Уанда, това е Сик... ъ-ъх, Саймън Уилямсън. Той е този, за който ти приказвах. Току-що се върна от Лондон.

Гаджето е много точно. Слабо, някак лъскаво и пригладено с тъмен сексапил, латинско гадже, както би се изразил Братчеда Доуд. Тя е още в разцвета на наркоманския курвалък, когато всички изглеждат наистина великолепно, точно преди да настъпи големия срыв. После ще трябва да се буди с крек, да работи на крек и така красотата ѝ ще се изпари, а Майки или някое друго копеле ще я понижат в ранг от сауната на улицата или някой крек-бардак. О, *Dame Commerce*, старата гранд-дама е толкова предвидима.

— Ти ли си пичът с филма? — пита тя отнесено, демонстрирайки онзи друсарски маниер — печален, но леко арогантен,

с който се сблъсквам при всеки свой социален контакт от шестнадесетгодишна възраст.

— Радвам се да се запознаем, скъпа — усмихвам се, стисвайки ръката и леко целувайки я по бузата.

Ставаш, гадже!

Така с Майки набързо стигаме до кастингово споразумение. Харесвам това гадже Уанда, макар и да е напълно зависима от Майки и следователно изцяло в негова власт, тя все още не прикрива презрението си към него. Кое то всъщност удвоява удоволствието на сводника да стяга въжето около шията ѝ. Тя все пак има още гордост, макар че дрогата първо ще изсмуче всяка следа от нея преди да пристъпи към външния ѝ вид, старата формула, която означава приходи за Майки.

Всичко е уредено и аз се връщам при Спъд и Доуд. Последният обяснява на първия на доста висок глас за жените.

— Единственото нещо, което можеш да правиш с жените е да ги обичаш — заключава той с пиянска увереност. — Прав ли съм, Саймън? Кажи му!

— Мисля, че има нещо в това, Джордж — усмихвам се.

— Обичай ги и бъди достатъчно смел, достатъчно смел да ги обичаш. Fortes Fortuna Adjuvant... съдбата помага на смелите. Не съм ли прав, Саймън? Не съм ли прав?

Спъд прави опит да се намеси, спестявайки ми, слава богу, досадата да потвърждавам ентузиазирани тъпните на този плъхоебец.

— Да, но понякога, така да се каже...

Братчеда Доуд го прекъсва с широк жест и за малко да преобърне пълната халба на съседа си. Кимам на момчето леко извинително.

— Никакво „но“, никакво „поякога“. Ако се оплакват, дай им още любов. Ако и след това са недоволни — дори още повече любов — цепи се той.

— Точно така, Джордж. Твърдо вярвам, че способността на мъжа да дава любов надвишава способността на жената да я приема. Ето защо ние управляваме света. Толкова е просто — обяснявам набързо.

Доуд ме гледа със зинала уста, очите му се въртят като плодчетата на ротативка, устремили се към джакпота.

— Този човек тук, Спъд, този човек е гений!

Този Братчед Доуд е от типичните представители на Глазгоуската раса кирливци — напива се бързо и то само от една-две бири. После вместо културно да се строполи и да припадне, остава в това състояние до безкрай. Клатушка се, ръкомаха, повтаря тривиалното си, маниакално послание с увеличаваща се враждебност.

— Благодаря ти, Джордж — кимам. — Но, налага се да кажа, че вече ми омръзна тази обиколка из баровете. Самият аз работя на такова място, а пък и е пълно с хора — кимам към Форестър, — с които не искам особено да се срещам. Да си вземем нещо за вкъщи и да вдигаме.

— Става! — реве Доуд. — Отиваме у нас! Имам страхотен запис, който трябва да чуете! Един приятел има банда... Върховни! Най-добрите, вярвайте ми!

— Чудесно — усмихвам се и скърцам със зъби. — Какво ще кажеш за малко компания, в женския смисъл на думата? — Поклащам пред носа му червения GSM.

— Какво ще кажа? Жестоко! Какво мога да кажа! Какъв човек само! Какъв човек! — възкликва Доуд към всички, които си пият на групички край нас, а косъмчетата по врата ми настръхват в желание да напуснат бара от неудобство. Някои хора биха се поласкали от подобна похвала, но не и аз. Твърдо вярвам, че хвалбите от безмозъчни кретени са много по-вредни за имиджа, отколкото и най-голямото очерняне от страна на истински просветените.

Запътваме се към вратата, аз вървя най-отпред, пробивайки си трескаво път през тълпата, забавяйки леко ход само, за да се усмихна на едно гадже в тясно зелено костюмче, което има хубаво лице, но кофти прическа, която не ѝ пасва особено. После несъзнателно забавям, преминавайки край две около трийсетгодишни гаджета, които са го ударили на живот, заебали са всякакви диети и са решили, че останалата част от живота им ще се състои от водка, Ред Бул и добро хапване. Преди да излезем окончателно правя рязък завой, за да избегна компанията от нагли пичове с шарещи очи и златни зъби, които нахълтват в бара.

Доуд още каканиже славословия по мой адрес на Спъд, докато се измъкваме в нощта. Потрепервам. Не ми е студено, не е и от наркотиците. Просто усещам висините, ширините и дълбините на своя замисъл, а дрънканиците на Доуд още повече подчертават

чудовищните, но изискани параметри на моя план. Мамка му, хубаво е да си жив!

35. PIN МАНГИЗИ

Отиваме в апартамента на Доуд с няколко бутилки, човече. Сик Бой купи абсент, което е малко терсене, така да се каже, защото искаме да усмъртим Доуд, а не нас, значи. Сик Бой зяпа с отвратена гримаса снимката на Глазгоу Рейнджърс над камината, а аз се размазвам върху големия кожен фотьойл. Какъв кеф да си метнеш лапите във въздуха, приятел.

Джордж явно е очарован от перспективата за няколко секс писани, а ако съм напълно честен, човече, може би няма да е най-лошото нещо на света. Но си мисля, че Сик Бой го каза само, за да прикоткаме Братчеда у тях, значи.

Разбира се, не го казвам на Доуд, значи, защото не това са думите, които този котак от западното крайбрежие иска да чуе.

— Къде са гаджетата, Саймън, навити ли са...

— Само си го търсят, приятел — кима Сик Бой. — Чудесни екземпляри. Правят порно филми, пълна програма — мърка най-подлата твар сред котациите, а Доуд върти очи и цупи устни.

Този Сик Котан ми кима, слага ръка на устата си, сякаш се прозява и започва да пълни чашите с абсент.

— Ъ-ъх, Доуд — започвам, за да отклоня вниманието му, — кажи как стана, че ти викат Братчеда? — Забелязвам как Сик Бой небрежно подправя питието на Доуд с ГНВ. Аз много не си падам по тия изпълнения, значи. Разправят, че ако сложиш прекалено много можеш да го оставиш на място, просто сърцето му спира да бие и точка. Сик Бой обаче явно разбира какво прави, защото точно отмерва на око необходимата доза.

Доуд е повече от щастлив, че съм му задал този въпрос и тръгва ла раздува, за да задоволи любопитството ми, така да се каже.

— Историята е следната: един мой приятел от Глазгоу, Боби, той на всички вика „братчед“... — Сик Бой му подава чашата. — Просто такъв му е лафът още от малък. Израснали сме заедно в Дръм — казва той, отпивайки глътка. — Та една вечер излязъл да се позабавлява с пичове, които не знаели за този му навик и той все разправял Братчеда

Доуд това, Братчеда Доуд онова... така ми лепна и оттогава съм Братчеда Доуд... — обяснява той и си сръбва от чашата.

Скоро очите на Доуд натежават и той дори не забелязва, че Сик Кет е спрял касетата с бандата на неговия приятел и я е сменил с Кемикъл Брадърс.

— Порно филми... — заваля той и потъва в този диван, очите му съвсем се затварят и напълно отцепва.

Аз и Сик Бой се нахвърляме да тарашим джобовете му. Мислех си, че ще ми е кофти, защото Доуд всъщност е свестен пич, но не, старият крадлив ген се обажда и аз целият трептя от възбуда, човече и не пропускам нищо по пътя си.

— Стига, остави го! — кима Сик Бой към тлъстата пачка, която съм измъкнал.

И е прав, човече. Ставам малко алчен, значи, но си мисля, че пичът няма да усети липсата на няколко банкноти от тази тежка бала. Знам обаче какво иска Сик Бой, тази карта от Клайдсдейл, която скоро откриваме и конфискуваме.

Излизаме навън и отиваме до банкомата точно в 11.57, набираме номера и никой от нас не е особено учуден, когато машинарията сработва и изплюва 500 лири. После повтаряме процедурата в 12.01.

— Глазгоуски кирливци, а? — подхилва се Сик Бой и после добавя любовно: — Тъпи парчета!

— Вярно и добре, че е така — казвам.

— Правилно — потвърждава Сик и ми подава половината пачка, но спирайки точно преди да я пусне в лапата ми. — Никакво херо, човече, нали? Да купиш на госпожата малък подарък!

— Няма проблеми — отвърщам. Този котак сега ще ме учи как да си харча парите, човече, няма да мине тая, не върви. Но усещането е все пак хубаво, като в старото време, когато Сик Бой и аз въртахме далавери до откат, бяхме най-добрите, човече. Е, може би не чак толкова добри както някои момчета, които познавам. Но ми става кофти за Братчеда Доуд, значи, защото е свястно копеле, значи, дори пада приятел, но всичко вече е свършено. А и той какво толкова се дуе, с тия негови велики претенции и такива неща, значи. Като се правиш на толкова отворен, все някой ще се намери да те сложи на мястото ти. Сик Бой също не трябва да го забравя, но, хей, гледай, започвам да звуча като Франко, значи!

Връщаме се у Доуд, слагаме картата в портфейла му, а портфейла обратно в джоба. Сик Бой прави силно кафе, оставя го да произстине и дава на Доуд да пие. Кофеинът го връща между живите и краката му така някак рипват, че ритва масичката и преобръща няколко питиета.

— Полека, котако, по-полека!

— Май се матира, Доуд — смее се Сик Бой, докато нашият любим глазгоуски пич се надига, потривайки очи, страшно объркан.

— Вярно... — казва Доуд и започва да си събира главата. — Този абсент е направо убиец — пъшка той и поглежда часовника на камината. — Мамка му, *tempus fugit*, така да се каже.

— Типично по глазгоуски — подхвърля *Felinus Draifus*, което е моето ново латинско име за Кофти Котака, — само плямпат, но като се дойде до същината не могат да се мерят с пичовете от Лийт!

Доуд се надига и на инат се запрепъва навън към денонощния.

— Искаш да видиш какво значи пиене? Сега ще ти покажа какво значи пиене!

Аз и Кофти Котака си хвърляме по един поглед с надеждата, че Доуд ще се строполи, преди да свърши парите.

36. МРЪСЕН № 18743

Подрънкването на тежки алуминиеви бидони по каменния под. Високите подвиквания на момчетата, които карат бирата. Търкалянето на един бидон подир друг от камиона върху рампата, после надолу по наклонените дъски и трясъка с който се приземяват в мазето, преди да бъдат вдигнати, за да се наредят върху останалите. Такова, тряскане, такова викане.

В главата ми е страшна боза. Спомням си с ужас, че съм обещал да ида у майка ми тази вечер — на семейна вечеря. Не мога да преценя кое ще бъде по-лошо в това ми състояние — нейното непрестанно суетене или пълното безразличие на стария, което от време на време прераства в открита враждебност. Една Коледа преди много години, с него останахме насаме в кухнята и той изсъска с пиянска злоба в ухото ми:

— Да знаеш, че игричките ти са ми ясни, малко копеле!

Спомням си, че бях адски объркан и изплашен. Какво съм направил, което той да надуши? После, разбира се, се досетих, че не става дума за нищо конкретно, той просто прехвърляше върху ми собствената си самоненавист като казваше, че ме познава, че познава природата ми, тъй като и той бе същия. Основната разлика, която пропускаше обаче бе, че той е неудачник, а аз — не.

Главата ми обаче се цепи. Снощното изпълнение: колко зор за някакви си петстотин лири кирташки пари. Разбира се, Мистър Мърфи е очарован от дребните ни приходи, но за мен всичко това бе пробно изпитание.

Спъд се справя добре в един девалвиран национален шампионат, но това не означава, че може да играе на европейските финали. Алекс Маклийш?

Има си хора за всяко нещо, Саймън и лично аз съм склонен за привличането на този Рентън, от Европа. Той е темпераментен играч, е, вярно, в миналото ни е разочаровал, но понякога човек трябва да поеме риска на това ниво. Алекс Фъргюсън го доказа с Ерик Кантона. Но напълно сериозно считам, че този Мърфи няма

необходимата класа в конкретния случай. И все още харесвам това момиче, Никола Фулър Смит, все пак.

Повече от съгласен съм с теб, Алекс. И двамата познаваме таланта, щом го видим.

Скапаният махмурлук обаче ще ме довърши и целият треперя, докато момчетата с бирата бодро пеят, а Мораг ми подвиква:

— Трябва ни още бира „Бекс“!

Това не е животът, който бях планирал. Треперейки се мъча нагоре по стълбите с една каса, после с втора и започвам методично да пълня хладилниците на бара. Скоро ме хващат нервите и паля цигара в офиса. По-лесно е да откажеш хероина, отколкото фасовете. Все пак, пощата пристига и носи добри новини под формата на писмо, което е от самия началник на полицейското управление в Лийт!

Лотианска Полиция
RL/CC — С.Д.У.

Скъпи Мистър Уилямсън,

Относно: Бизнесът в Лийт срещу наркотиците

Благодарим за изпратеното от вас писмо на 4-ти т.м. Отдавна поддържам становището, че войната с наркотиците може да бъде спечелена единствено с подкрепата на обществеността. Тъй като голяма част от търговията със забранени от закона наркотични вещества се извършва в пубовете и клубовете, бдителните собственици на обществени заведения са в авангарда на тази борба. Особено съм доволен да ви поздравя за активната позиция и желанието да обявите вашето заведение за зона без наркотици.

Искрено Ваш,

Р.К. Лестър
Началник Полицейско Управление

С повече от час на разположение до отварянето на пъба, вземам писмото и отивам в магазина за рамки нагоре по Уок и поръчвам да ми го сложат в елегантна златна рамка. После се връщам и го закачам за гордост на заведението точно зад бара. В действителност, това ще послужи като официален документ за търговия с наркотици, тъй като никой „бдителен гражданин“ няма да ми се пречка и да смущава главния дилър. *Най-сетне* ще бъда оставен на мира и това е всичко, което човек може да иска от живота: да движи бизнеса си на спокойствие и да го начука на всички останали. С други думи да бъде *bona fide* сертифициран член на капиталистическата класа.

Солариумът, който съм поръчал, най-сетне пристига. Не искам тебеширени тела във филма. Правя половинчасово изпитание на новия уред.

Подпален, в съвсем буквалния смисъл, търча до първия уличен телефон, откъдето звъня на *Ивнинг Нюз* и стискам нос, докато говоря в слушалката.

— Един тип в Лийт, този, собственикът на пъб Порт Съншайн, ъ-ъх, опитва се да започне онази кампания — „Бизнесът в Лийт срещу дрогата“. Получил е такова, писмо, де, от началника на полицейското управление, че силите на реда го подкрепят, значи.

Как само подскачат при споменаването на главната кука! За по малко от час ми пращат едно луничаво слабоумно репортерче с фотограф, точно, когато първите ми клиенти влизат. Старият Ед и компания отиват право до черната дъска да проверят какъв е специалитетът за деня (Овчарски пай). Новинарите щракуват няколко снимки и задават въпроси, докато аз се изтягам назад в стола си и го раздавам тежкарски. Казвам им, че печеното на Мо е толкова известно в Лийт, колкото гювечетата на Търпин в Уедърфийлд. Дребосъкът примигва на парцали, но все пак не се оплаква от положението.

Началото на деня съвсем не е толкова лошо, а и съм с петстотин лири по-богат. Разбира се това е слаба бира в сравнение с онова, от което се нуждая за да направя истински, високо бюджетен порнофилм, но така или иначе на хоризонта изплува нова, по-значима далавера. Порнографията е жанра, в който съм избрал да се изявявам засега, но не смятам да оставам твърде дълго на това ниво. Ще покажа на ционисткото семейство на бившата голям среден пръст. Триумфално си спретвам тлъста линия кока и тя ме заковава, но се

налага да се бъркам за кърпичките си „Клийнекс“, за да спра шуртящия си нос.

Адски странно, че едно запиване със Спъд Мърфи и някакъв шибан глазгоуски тъпак може да се окаже толкова вдъхновяващо. Коката е супер, обаче — буквално издухва скапания махмурлук. Телефонът звъни и Мораг задържа слушалката в другия край на бара. Всеки грам мас на тая жена струва чисто злато! Да, може и да взема някоя апетитна студентка, като Ники например, просто за един вид облекчение на нагона, но няма начин да се справи по-добре от този стар бойлер на бара.

— За теб — казва тя.

Очаквам да ме търси някое гадже, дори се надявам да е Ники, но не, това е шибания Спъд, който иска на ходим на клуб и да профукаме парите на киртака Доуд, сякаш двамата сме пак големи приятелчета.

— Съжалявам, приятел, но съм много зает в момента — кратко го информирам.

— А какво ще кажеш за четвъртъка?

— В четвъртък — изключено. Какво ще кажеш за никога? Никога устройва ли те? — питам раздражено, преди да отсека: — Чудесно! — и трясвам слушалката на фона на потресеното мълчание от другата страна на линията. После вдигам отново и набирам някой, който би могъл да ми бъде от полза, а именно Скрийл от Глазгоу и го питам дали може да открие определени хора.

Още от най-ранна възраст осъзнах, че другите хора са просто пионки, които можеш да разместваш и поставяш, където смяташ за необходимо, така че в крайна сметка да създадеш ситуацията, от която може да се извлече оптимално удовлетворение. Също открих, че чарът работи по-добре от заплахите, а любовта и привързаността по-лесно от насието. При любовта и привързаността само трябва да се оттеглиш или да заплашиш, че ще го направиш. Разбира се, някои хора прецакват виртуозния ти план. Това обикновено са приятелите и любовниците. Най-добрият ми приятел избяга с парите ми. Рентън. Другият, който ме е прекарвал здраво е старецът на жена ми.

И на двамата ще им го втъкна. Но точно сега, искам да говоря със Скрийл, мой стар *глазгоуски приятел*. Да, време беше да се намерим, особено след като съм вече за постоянно на север от границата. Обменяме поздрави, лафим за дреболии, после насочвам

разговора по бизнес и Скрийл просто не може да повярва на ушите си какво се иска от него.

— Искаш да ти намеря гадже, което работи *къде?!*

— Да продава билети на стадион Иброкс — повтарям търпеливо. За предпочитане да е срамежлива, уязвима, така по-невинна, която може би живее при родителите си. Няма значение как ще изглежда.

Останалата част го прави още по-подозрителен.

— Какво, по дяволите, си намислил, Уилямсън?

— Можеш ли да го направиш?

— Остави на мен — отсича той с разбиране. — Нещо друго?

— Очилат пич, който живее с майка си...

— Това вече е лесно!

— ...но и който работи в централния клон на Клайдсдейл Банк в Глазгоу.

Скрийл отново настоява да повтори молбата си и започва да се смее.

— Да не си тръгнал да ги сватосваш?

— В известен смисъл — казвам му. — Можеш да ми викаш Купидон — подхвърлям преди да се сбогуваме и да усетя успокояващия допир на пакетчето кока в джоба си.

37. „...ПОЛИТИЧЕСКИ ПРАВИЛЕН ТЕК...“

Лорън ми е истински сърдита и не мога да я открия никъде. Може и да си е отишла в Стърлинг. Положителният момент е, че това означава, че ѝ пука, да, пука ѝ и то как. Даян не се шашка особено и продължава да си работи по проекта. Чукайки с химикалка по зъбите си тя преценява обстановката така:

— Лорън е много задръстено малко момиченце, но е още твърде млада и ще се оправи.

— Този ден няма да е скоро — казвам. — Кара ме да се чувствам като скапана курва... — Успявам да изрека думата и тя ме срязва на две. Мисля си за уговорката, която имам с Боби и приятеля му Джими от вчера. За тази вечер. Доста е различно от сауната, където екстрите зависят само от теб, макар да се очаква на правиш поне чекии, докдето аз спирам — моите бездарни чекии, продължение на калпавата ми техника за масаж. Имам обаче нужда от работата и от парите, особено с приближаващата великденска ваканция. Но излизането с някой, някъде в нечия хотелска стая е пресичане на още една бариера, която си бях обещала да не прекрачвам. Само вечеря и питие, каза Джими. *Всичко друго е между вас.*

Тръгвам да излизам, изтупана от глава до пети — с черно-червената си рокля под черното ми палто Версаче. Опитвам да се измъкна без да ме види Даян, но тя ме засича и подсвирва:

— Важна среща, а?

Усмиввам се колкото се може по-загадъчно.

— Мръсна късметлийка! — смее се Даян.

Излизам на улицата и понеже не съм свикнала да ходя на високи токове, веднага махам на едно такси. Спирам таксито на около петдесет ярда от хиперлюксозния хотел в Ню Таун, защото искам да се наслажда на пристигането си, да попия всичко. Хотелът е със старинна фасада, но вътре всичко е ултра-модерно. Фоайето е с огромни витражи, почти до земята. Автоматичните врати се отварят пред мен и портиерът с фрак ми кимва. Чувам потракването на токчетата си по мраморния под, докато се насочвам към бара.

Не искам да се издавам, че търся някой, но ако ме попитат, не бих могла да кажа кого. Как ли изглежда един баски политик? Никога не мога да запазя самообладание в подобни ситуации. Барманът в този хотел ме е виждал преди, сигурна съм, може би в сауната и напрегнато ми кима. Аз сърдечно му се усмихвам, усещайки как се обливам от гореща вълна, сякаш съм обърнала набързо двоен скок. Не, всъщност е по-лошо, чувствам се сякаш съм съвсем гола или като улична курва с висещ под минито задник и високи до коленете ботуши. Системата в хотела обаче работи безгрешно. Тук не допускат клиентите им да бъдат обезпокоявани. Ако бях някоя проститутка на свободна практика, досега да са ме изритали на тротоара, вероятно и в компанията на няколко ченгета.

Моят клиент е виден баски националист, който е дошъл да види как работи шотландския Парламент или поне това е официалната причина. Знаех, че ще е облечен в син костюм. На бара има двама мъже със сини костюми и двамата гледат към мен. Единият е с бяла коса и хубав тен, а другият е с тъмна коса и маслинена кожа. Моля се да е тъмнокосият, по-младият, но очаквам да е другия. Точно в този момент внезапно някой ме побутва по ръката. Обръщам се и пред мен стои типичен испанец със син костюм, светло син, който подхожда на очите му. Той е около петдесет годишен, но добре запазен.

— Вие ли сте Ники? — пита той с надежда.

— Да — казвам и той ме целува леко по двете бузи. — Вие сигурно сте Севериано.

— Имаме общ приятел — усмихва се той, разкривайки ред облечени зъби.

— И как се казва? — питам и имам чувството, че съм в някой от филмите за Джеймс Бонд.

— Джийм, сещаш се, Джийм...

— О, да. Джим.

Започвам да се притеснявам, че ще ме замъкне в стаята си веднага, но той поръчва питиета и казва доверително:

— Много си хубава. Красиво шотландско момиче...

— Всъщност, аз съм англичанка? — подхвърлям.

— О! — възкликва той, явно разочарован.

Разбира се, той е баск. Значи, би трябвало да представлявам политически правилен тек за него.

— Макар да имам шотландско и ирландско потекло?

— Вярно, имаш келтски кости — казва той одобрително. До тук с *Мис Аржентина*. Приказваме на общи теми, допиваме питиетата си и после се запътваме към чакащото ни отвън такси, което ни хвърля на съвсем късо разстояние до другия край на Ню Таун — на не повече от петнайсет минути път пеша, може би двацет с високи токове. През цялото време поддържам захаросана усмивка на пълно одобрение.

— Красивата Нийки... толкова красива...

Вечеряме в ресторант, известен като най-модерното място в момента. За начало си поръчвам плато с морски деликатеси, в което има сепия, раци, омари и скариди, гарнирани с възможно най-творчески забъркания сос от билки и лимон. Главното ястие е агнешко печено в стил *pouvelle-cuistine* със спанак и отбрани зеленчуци, а за десерт си вземам карамелизиран портокал с щедра сладоледена заливка. Всичко това се прокарва с бутилка Дом Периньон, много ароматно, но доста тежко шардоне и две големи брендите. Извинявам се, отивам до тоалетната и повръщам всичко, после си измивам зъбите, преглъщам няколко глътки магнезиево мляко и правя гаргара с Листерин. Храната е отлична, но аз никога не ям каквото и да било след седем. После Севериано вика такси и се връщаме в хотела.

Малко съм нервна и доста подпийнала, когато влизаме в стаята, затова пускам телевизора, където върви документален филм с клиширани кадри на гладуващите в Африка. Севериано взима бутилката вино, подарък от хотела, от кофата с лед и налива две чаши. Той изува обувките си, изтяга се на леглото, облегат на набухнатите възглавници и ми пуска усмивка — нещо между умилителната усмивка на малко момченце и тази на отвратителен дърт перверзник. В нея ясно личи какъв е бил преди и какъв ще стане скоро.

— Седний до мен, Нийки — потупва празното място до себе си той.

За миг почти съм склонна да се подчиня, но превключвам на бизнес вълна.

— Мога да направя масаж и ръчно облекчаване. Не повече.

Той ме поглежда тъжно, големите му латино очи, почти се просълзяват.

— Ами-й, щом е така-а... — казва той и започва да си разкопчава ципа. Възбуденият му пенис изскача като кукла зад завеса.

Започвам да го масажiram, но отново се появява стария проблем: просто не съм особено добра в чекиите. Направо го изяждам с очи, наслаждавайки се на властта си над него. Неговите горящи очи, които напълно контрастират с леда у Саймън: леда, който, както се казва в една реклама, бих искала да разтопя, но в същото време усещам как китката ми се изморява от еднообразното движение — просто не е достатъчно стимулиращо за мен. Не, направо е адски отегчително. Това се предава и върху него и той ме гледа отчуждено, разстроено, дори с досада. Въпреки това на мен ми допада начина, по който изскача черешката от дългия му надиплен препуциум и решавам, че искам да се позабавлявам с нея. Поглеждам го, облизвам устните си и му казвам:

— Обикновено не го правя, но...

Баскът е очарован от предложението.

— О, Нийки... Нийки, бейби...

Бързо спазарявам доста добра цена, възползвайки се от преимуществото си в момента и го поемам в устата си, като предварително се уверявам, че съм събрала достатъчно слюнка, която да действа като бариера срещу всякакъв лош вкус. С това изобилие от кожа рискът е прекалено голям. Въпреки това първоначалният допир е със свеж, остър вкус, което ме подсеца за испански лукчета, но вероятно това е просто етноцентрична асоциация. Може и да съм непохватна с чекиите, но знам как се прави свирка: дори като дете винаги съм била орален, набутай-всичко-в-устата тип.

Усещам, че е на път да свърши, така че издърпвам неудовлетворения му кур от устата си и той започва да се моли и пъшка, но нямам никакво намерение да поемам спермата му. Испанецът направо полудява и тялото ми замръзва в спазъм от страх, когато ме сграбчва и аз трезво разсъждавам от порядъка на няколко секунди, че ще бъда изнасилена и се опитвам да преценя с какъв вид ответно насилие бих могла да си послужа. После разбирам, че единственото, което той прави е да се търка в мен като куче, горещият му дъх в ухото ми изрича превъзбудено нещо на испански и той се изпразва върху роклята ми.

Не беше изнасилване, но и не беше по взаимно съгласие и усещането беше унижително. Избутвам го ядосано и той се свива в леглото, напълно разкаян, сипещ извинения:

— О, Нийки, толкова съйжелявам... моляй те, прости мий... — Той се претъркулва към сакото си откъдето вади банкноти, за да е сигурен, че наистина ще му бъде простено, докато аз ставам и отивам в облицованата с огледала баня, вземам една хавлиена кърпа, намокрям е и изчиствам спермата му от себе си.

След това той е доста чаровен, разкайващ се и аз се успокоявам и допиваме виното. Започвам леко да се напивам и той ме пита, дали не може да ми направи малко разсъблечени снимки със своя Полароид. Разигравам отново номера с бедната студентка и той вади още пари. Събличам си роклята и изсушавам на стенния сешоар мокрото петно, докато той подготвя апарата.

Кара ме да позирам и аз благославям, че си сложих сутиена „Уондърбра“, а той щраква няколко кадъра. Забелязвам, че на първите моментални кадри съм излязла доста сърдито и намръщено, затова се пробвам с изкуствена голяма усмивка за следващите. Притеснявам се за кокалестите си колене върху снимките и направо съм сигурна, че започвам да отглеждам малко бирено коремче. Заразена от ентузиазма му и напълно разсеялата ми се параноя, правя малко шоу, демонстрирайки гъвкавост. Голяма грешка, защото Севериано отново започва да се възбужда, скача от леглото и се опитва да ме целуне. Наистина се притеснявам, съзнавайки, че съм почти гола и следователно по-уязвима. Отдръпвайки се назад, вдигам длан, придружена с леден поглед, което очевидно охлажда страстта му.

— Извийнявай, Нийки — моли се отново той. — Аз съм свийния... Навличам отново роклята си, слагам парите в чантичката си и казвам сдържано, но любезно довиждане и излизам от стаята. Минавам по коридора и стигам асансьорите, усещайки странна смесица от унижение и просветление, които се борят за надмощие. Съзнателно насочвам мисълта си към парите и лекотата, с която съм ги изкарала, което ме кара да се чувствам по-добре. Асансьорът пристига и вътре стои младо пиколо с лоша кожа и количка пълна с багаж. Той кима отсечено и аз се качвам, забелязвайки обрива по челюстта му. Това обаче определено не е акне, защото е само от едната страна на лицето му. Осъзнавам, че сигурно се е бил някъде или е просто е тротоарна екзема след пиянска нощ. Докато се спускаме надолу той ме поглежда с извинителна усмивка и аз също пускам някакво подобие в негова посока. Вратите на асансьора се отварят и аз излизам, все още

трескава и объркана. Само искам да се измъкна от хотела, да избягам от местопрестъплението.

Тръгвам да пресичам фойето и дори виждам през стъклената врата пред себе си паважа навън, който блести от дъжда и уличните лампи. Внезапно обаче тя се отваря и вътрешностите ми се преобръщат от притеснение, когато виждам кой влиза. За мой неистов ужас това е моят преподавател, Маклимънт, който върви право срещу мен и лицето му се разтапя в усмивка от това, че ме е разpoznал.

Господи.

Лицето му се набръчкава като влажен вестник и погледът му се изпълва с лепкаво, мръснишко презрение.

— Мис Фулър-Смит... — Този глас, груб и режещ, но в същото време мек, раздира съзнанието ми.

О, Господи. Усещам как пулсът ми се учестява и звукът от токчетата направо ще ме оглуши. Обзета съм от маниакалното усещане, че всички във фойето ни гледат, все едно сме сложени в рамка.

— Здравейте, аз... — опитвам се да започна, но той ми пуска съмнителен поглед, сякаш познава всичките ми тайни. Оглежда ме от горе до долу и в очите на този стопроцентово развратен лектор, се появява стоманен отблясък.

— Ела да те черпя едно питие — кима той към бара, което прозвучава по-скоро като нареждане, отколкото като молба. Просто не знам какво трябва да отговоря.

— Аз не... Аз съм...

Маклимънт бавно поклаща глава.

— Ако не дойдеш, много ще ме разочароваш, Никола — казва той, въртейки очи и аз схващам посланието. Разбира се, аз си предадох последната курсова работа, но нещо още ме кара да се подчиня. Бях отсъствала доста и той можеше да ме прецака. Ако се издъня, татко щеше да ми спре издръжката и щях да съм до тук. Правя унизителен обратен завой и възвръщайки си отчасти самообладанието, го последвам към бара, където барманът ме поглежда студено, докато Маклимънт ме пита какво искам за пиене.

Сядам с тоя дърт тъпак на бара и преди да успея да взема предимство като го питам какво прави тук, той успява да ми зададе същия въпрос първи.

— Чакам моя приятел — отвърщам, повдигайки чашата с малцово уиски към устните си. Това би избрал и Саймън и очевидно Маклимънт също го одобрява. — Но ми се обади по GSM-а и каза, че са го задържали.

— О, колко жалко — казва Маклимънт.

— А вие, какво правите насам? Идвате ли често тук? — питам. Маклимънт за миг се вцепенява, очевидно считайки, че тъй като едно съм студентка, второ жена и трето по-млада, той би трябвало да е този, който задава въпросите.

— Бях на среща на Шотландското Общество — казва помпозно той, и по пътя за вкъщи ме изненада дъжда и реших да пийна едно тук. Наблизо ли живееш? — пита той.

— Не, на Толкрос, аз... ъ-ъ... — потрепервам, защото с ъгълчето на околото си виждам Севериано, баскът, да слиза надолу към бара с някакъв друг костюмар зад него. Обръщам се в обратната посока, но пичът с костюма, не баския парламентарист, идва право към нас.

— Ангъс! — провиква се той и Маклимънт се обръща и се ухилва като на стар познат. — Коя е очарователната млада дама? — интересува се непознатият.

— Това е Мис Никола Фулър-Смит, Рори, студентка в Университета. Никола, това е Рори Макмастърс, депутат в шотландския парламент.

Стисвам ръката на този около четирийсет годишен здравеняк, тип ръгбист.

— Защо не се присъедините към нас? — пита той, сочейки моя баск, който гледа към нас с крива физиономия.

Опитвам се да възразя, но Маклимънт е грабнал питиетата ни от бара и се е насочил към близката маса. Опитвам се да пусна дискретна извинителна усмивка към баска, който ме гледа бясно, сякаш съм му устроила засада. Сядам колкото е възможно по-благопристойно и колкото го позволява роклята ми. Усецам се толкова безсилна и превърната в някакъв обект тук, много повече отколкото ако се бях чукала с непознат пред видеокамерата.

— Това е сеньор Енрико Де Силва, от баския регионален парламент в Билбао — казва Макмастърс. Ангъс Маклимънт и Никола... ъ-ъх, Фулър-Смит, нали?

— Да — усмихвам се безхарактерно и сякаш потъвам в стола. Енрико! А ми каза, че името му е Севериано! Той ме поглежда с печално съзаклятничество.

— Млада лейдий е ваша партньорка, да? — пита той Маклимънт и гласът му леко притреперва.

Маклимънт леко се изчервява, после усмивка сбръчква лицето му преди да се изсмее на глас:

— Не, не, Мис Фулър-Смит е моя студентка.

— А какво учий тя? — Енрико или Севериано, или просто баскът пита.

Усещам как нещо се надига у мен. Мамка му, и аз съм тук. Намесвам се.

— Специалността ми е кино. Но ходя на курс по шотландска култура. Много е интересно — усмихвам се в агония, мислейки си, че преди минути държах пенисът на този мъж в устата си.

Извинявам се и отивам до тоалетната, напълно съзнавайки, че очите им са фиксирани в задника ми, че говорят зад гърба ми за мен, но нямам избор, имам нужда от спокойствие, за да помисля. На път съм да звънна на Колин вкъщи, толкова съм отчаяна и обърквана, но решавам, че Саймън е по-подходящ.

— Изпаднах в тъпа ситуация, Саймън. Намирам се в Роял Стюърт Хотел в Ню Таун. Можеш ли, моля те, да ми помогнеш?

Саймън изглежда доста студен, дори раздражен, следва пауза, но накрая той казва:

— Предполагам Мо може да се справи и сама известно време. Скоро съм при теб — прокашля се той и затваря.

Скоро? Какво, по дяволите, би трябвало да означава това? Ретуширам малко грима си, сресвам се и се връщам във фойето.

Когато сядам край масата, тримата мъже ме гледат с развратно съучастие. Говорили са само за мен, знам го. Маклимънт е доста пиан. Той къдри някакво несвързано безкрайно изречение, което според мен се отнася до авторитета и връзките на Шотландия в Европейския Парламент и завършва с:

— ...и точно това забравят нашите английски приятели.

— Не успях да схвана смисъла. Как да приемам тази позиция? Като националистическа или юнионистка?

— Просто най-обща — казва той и кожата около очите му се набръчква.

Аз се пресягам за чашата си със скок.

— Странно, но винаги съм си мислела, че термина „северни брити“ се използва иронично, даже саркастично от националистите в Шотландия. Бях страшно учудена, когато разбрах, че е измислен от юнионистите, които биха искали да бъдат приемани като част от Обединеното Кралство — поглеждам към баска и депутата. — Така че това е един вид аспирационен термин, тъй като никой англичанин не би се нарекъл „южен брит“. По абсолютно същия начин както и „Власт Британия“ е написана от шотландец. Това е молба за приобщаване, която никога няма да бъде удовлетворена — клатя тъжно глава.

— Точно така — казва депутатът. — Ето защо ние смятаме...

Продължавам да гледам Маклимънт, докато обяснявам на политика.

— Но от друга страна, много е жалко, че Шотландия така и не успя да извоюва своята свобода от Общността. За толкова дълго време! Имам предвид, вижте само какво постигнаха ирландците.

Маклимънт се вбесява и започва да ми отговаря, но забелязвам Саймън, който влиза във фойето и му махам. Той е елегантен, с небрежно спортно яке и пуловер без яка. Кожата му изглежда някак потъмня от преди. Да, очевидно е, че е бил на солариум.

— О, Ники, бейби... Извинявай, че закъснях, скъпа — казва той, навежда се и ме целува. — Готова ли си за купона? — пита той и чак тогава поглежда мъжете около масата. Изражението му е като на разглезен котарак, комуто са подхвърлили остатъците от вчерашната вечеря. Той набързо се здрависва с всеки от тях. Нафукан и категоричен Сик Бой напълно владее ситуацията.

— Саймън Уилямсън — рязко заявява той, после с малко по-мек тон пита: — Надявам се, че приятелката ми е била в добри ръце?

Другите поглеждат към баскът и пускат нервни, виновни усмивки. Всички те се чувстват на тръни в негово присъствие, той без всякакво усилие ги бе поставил на колене. Но аз се чувствам ужасно, страшно унижително и за първи път от толкова дълго време, още от времето, когато се наложи да направя първата си чекия, се чувствам като истинска курва. Саймън ми помага да си облека палтото и съм толкова щастлива да се разкарам оттук.

Когато влизаме в колата, усещам, че плача, но курвенското чувство ме е напуснало. Знам, че сълзите ми са неискрени, защото така искам Саймън да ме отведе в къщи, в леглото. Искам да го накарам да си мисли, че съм негова жертва и толкова го искам, искам го тази нощ. Но Саймън не е впечатлен от водопадите.

— Какво има? — пита той с равен тон, докато подкарва колата нагоре по Лотиан Роуд.

— Забърках се в една каша, която ми изкара акъла — казвам му. Саймън го обмисля, после казва отегчено:

— Случва се всекиму — но от тона му съдя, че няма предвид себе си. Спираме пред нашата кооперация, излизаме от колата и поглеждам към небето. То е ясно и цялото осеяно със звезди. Никога не бях виждала такова нещо, не и в града. Веднъж Колин ме води по източното крайбрежие, в едно бунгало до Колдингхам и цялото небе бе буквално зарито от светлинки. Саймън поглежда нагоре и казва:

— Небесата звездни над мен и законът на морала в мен.

— Кант... — казвам със смес от възхищение и вцепенение, чудежки се накъде бие с тия приказки за морала. Дали не се досеща какво съм правила? Но той просто се обръща рязко и изглежда някак обиден. Не казва нищо, но в очите му има подканящ поглед.

— Това е мой любим цитат от любимия ми философ — обяснявам. — Кант.

— О... и на мен ми е любим — казва той и лицето му се озарява в усмивка.

— Да не си учил философия? Учил ли си Кант? — питам го.

— Малко — кима той. После ми обяснява. — Традицията на шотландското образование. Минаваш ги всичките — от Смит през Хюм до евромислителите като Кант.

В тона му се прокрадва такова самодоволство, че някак ми се свива отвътре, защото ми напомня за Маклимънт. Хич не искам да мисля за него по този начин и затова се осмелявам да попитам:

— Защо не се качиш за по кафе или може да изпием чаша вино?

Саймън поглежда часовника си.

— Кафето ще ми дойде добре — казва той.

Качваме се по стълбите и аз отново си мисля за неговата намеса, надявайки се да ме попита какво е било всичко това, но той се прави,

че нищо не е станало. В коридора забелязвам, че под вратата на хола се процежда светлина и сърцето ми се свива.

— Даян или Лорън. Някоя от двете е будна — обяснявам шепнешком и го вкарвам в моята стая. Той сядна на стола, но забелязва стелаж с CD-та ми, става и започва да го разглежда с непроницаема физиономия.

Отивам да направя кафе и се връщам с две големи керамични чаши. Той е седнал на леглото и се е зачел в сборника с модерна шотландска поезия, един от задължителните текстове при Маклимънт. Слагам чашите на килима и сядам до него. Той оставя книгата и ми се усмихва.

Искам да го разкъсам, но нещо твърдо като гранит в тези очи ме спира. Те сякаш гледат през мен, вътре в мен. После изведнъж се изпълват с невероятна топлина, която би била немислима само преди секунда. Блясъкът им е толкова силен, че съм като хипнотизирана, усещам как губя очертания, ставам нематериална. Единственото, което усещам вътре в себе си е гладът ми за него. После чувам как той казва нещо, някаква фраза на чужд език, преди ръцете му да прилепнат нежно от двете страни на лицето ми. Той спира за малко, неговите огромни абаносови очи ме изпиват и тогава той ме целува: по челото, после по двете бузи, всяка целувка е силна и нежна, отмерена с невероятна прецизност, изпращаща наелектризиращи импулси в неясното ми аз.

Усещам как тялото и душата ми се разделят, енергията на това отделяне трепти в унисон с радиатора на централното отопление, намиращ се точно до нас. Докато докосва гърба ми, си мисля за червени рози, как чашките им се отварят и падам назад върху леглото. Точно в този момент внезапен порив на воля ме обладава и си мисля — той ме променя, аз също трябва да го променя и ръката ми се прехвърля през врата му и го придърпвам към себе си, отваряйки устни. Целувам го толкова силно, че зъбите ни изщракват едни в други. После пак го целувам, ближа очите му, носът му, опитвам солената ивица от ноздрите до горната му устна, после пак го целувам по бузите и устата. Ръцете ми се придвижват към тялото му и започвам да издърпвам пуловера, но той не вдига ръце, за да ми помогне, а сваля роклята от раменете ми. Аз обаче не помръдвам, ноктите ми се впиват в мускулестата плът на гърба му, заклещваме се, защото и той не може

да свали роклята ми. Той някак успява с умението на ловък джебчия да разкопчае сутиена ми през плата на роклята. Отдръпвайки се рязко назад, със сила издърпва едновременно и роклята и сутиена ми, и се налага да го пусна, ако не искам да скъсам презрамките. Гърдите ми са голи и всичко се забавя, докато той ги гали с внимателно страхопочитание, като дете на което са подарили малко, пухено животинче.

Още веднъж се вглежда дълбоко в очите ми и с откровен, почти тъжен и разочарован израз на лицето си казва:

— Изглежда трябва да стане сега.

После се изправя, съблича се гол до кръста, аз свалям краката си от леглото и събличам първо роклята, после бикините. Между краката ми се усеща такава пулсираща топлина, че не бих се учудила, ако пубисните ми косми горяха. Поглеждам нагоре към Саймън, който се е освободил от панталоните си и боксерките Калвин Клайн и за секунда изпитвам огромен шок, защото не виждам никакъв пенис. Просто няма пенис! Помислям си, че сигурно е скопен и това обяснява нежеланието му за секс! Та той няма кур! После разбирам, че съм се подвела, че, да, той определено има пенис и то какъв, но от мястото, откъдето го гледам не мога да видя, че курът му стърчи като заредено оръдие право срещу мен. И аз го искам! Искam го в мен сега! Не искам да го отлагам за после. После ще ти духам, после можеш да ме лижеш, да ме търкаш, да ме изучаваш по какъвто искаш начин, но, моля, нека свършим с това веднага, просто ме изучай на секундата, защото горя! Той ме поглежда в очите и кима, кима, представяте ли си, той ми кима, сякаш е прочел всичките ми мисли. После той е върху мен и в мен, изпълвайки ме изцяло. Аз се задъхвам и се нагласям, тъй като той става още по-твърд, после преобръщам и двама ни и се превръщаме в една кривяща се, тресяща се, сформирана маса и не знам кой забавя отново нещата, за да им се наслади и тогава мощта на нашите любовни тласъци сякаш се отделя от нас като самостоятелна сила и ние се блъскаме един в друг и е като на война. За секунда имам чувството, че съм победила и него и себе си. Искam още, повече, отколкото той може да ми даде, повече, отколкото би могъл да даде който и да било. После силата набъбва вътре в мен като нещо, което е успяло да се откъсне и ме завлича и отнася със себе си. Оргазмът ми е на накъсани гневни тласъци и чак, когато започвам да идвам полека на себе си, осъзнавам,

че съм крещяла като луда и се моля Лорън или Даян да не са ме чули, защото би прозвучало твърде демонстративно и нелепо театрално. Саймън приема крясъците ми като сигнал да направи онова, което трябва да направи, сграбчва ме за косата и издърпва лицето ми назад, за да ме накара да го погледна в очите и свършва толкова могъщо, че неговият оргазъм удължава моя. После притиска лицето ми до гърдите си и аз сякаш успявам да мерна сълза в окото му. Той обаче не ми позволява да се помръдна и да проверя това, хватката му е толкова здрава, а и аз съм напълно изтощена. Сред разрухата на прогизналото ми от пот легло и преди да се унеса в сън с неговата миризма и тежкия застоял аромат на секс в ноздрите си, в главата ми има само една единствена мисъл — колко е хубаво да те изучукат като хората.

38. МРЪСЕН № 18744

Това беше приятна изненада, както обикновено е всяко позвъняване на белия GSM. Сексът с Ники, разбира се, бе великолепен, но както при всяко първо чуване го има онзи механичен елемент, който неволно те дразни. По-късно, когато се приготвях да си ходя, тя ми подметна, че май си падам да манипулирам хората. Подмятането ѝ бе по-скоро игриво, отколкото нещо сериозно, но може би все пак зад него се криеше нещо по-дълбоко. Няма значение. Със секса е както при всеки друг спорт: най-надарените винаги се концентрират повече върху собствената си игра, отколкото върху тази на противника. Усмихнах се загадъчно без да давам отговор. Майната им на либералите, които плямпат за „честността“ във връзките: ако беше така направо щях да погина от скука. Във връзките всичко опира до надмощието и е вече време да укротя топката с нея. Тя ще се огъне пред мен, знам го, и това ще е най-сладкия момент. Казвам ѝ, че съм си сменил номера на мобилния и ѝ давам този на червения GSM. Голямата тръпка е да изтриеш един номер от белия и да го прехвърлиш в червения.

Онова дете стана, докато гледах звездите пред тях също беше Шантаво. Пуснах онзи цитат от песента на Ник Кейв и си помислих, че ме обижда^[1]. Не разбрах, че има предвид Кант — философа. Дори звъннах на Рентън да му кажа. Той смята, че Кейв дословно е гепил цитата от някоя книга на тоя Кант. Накъде е тръгнал светът, мамка му щом и любимият ти изпълнител те разочарова с такова долно плагиатство?

Да, сексът беше страхотен. Нейната стегнатост, сила и гъвкавост са впечатляващи. Това ми напомня да продължавам с фитнеса и да внимавам с килограмите. Но възбудата, която получих от него е нищо в сравнение с усещането, когато вземам в ръце ранното издание *Нюз* от будката за вестници „Бар“ в началото на Уок. Статията е на шеста страница със снимка на моя милост и малка фотография на шефа на полицията Рей Ленъкс, учудващо млад пич с тънък мустак, който сякаш е изваден от сапунката *Вилидж Пийпъл*. Набутвам се в съседния

бар „Макс“, взимам си бутилка бира „Бекс“ и започвам трескаво да чета:

СЪДЪРЖАТЕЛ НА ПЪБ В ЛИЙТ ПОВЕЖДА КРЪСТОНОСЕН ПОХОД СРЕЩУ ДРОГАТА

Бари Дей

Един самоотвержен собственик на бар обяви война на безскрупулните дилъри на убийствена дрога като екстази, кокаин, марихуана и хероин. Местният жител Саймън Уилямсън, новият собственик на Порт Съншайн Армс в Лийт е бил истински отвратен, когато е заловил две млади момчета да вземат хапчета в неговия бар. „Мислех, че съм се нагледал на какво ли не, но дори аз бях шокиран. Най-силно ме потресе, колко нагло и неприкрито се върши всичко това. Така наречената дрога-култура е навсякъде. На това трябва да се сложи край. Виждам съм с очите си как животът на толкова хора просто отива на боклука. Това, което предлагам е повече от една обикновена кампания. Става дума за кръстоносен поход за нов морал. Време е бизнесмените да подплатят думите си с инвестиции“. Мистър Уилямсън наскоро се е завърнал в Лийт след дълъг престой в Лондон. „Да, аз наистина болея за тези немалко млади хора, които са лишени от шансове и живеят отвъд закона. Все пак и аз съм човек. Но идва време, когато трябва да кажеш «стига» и да престанеш да ги милваш с перце. Вече твърде много хора седят в сумрака на стаите си, загубени за този свят и потопени в самосъжаление...“

Това беше най-великата новина за самоотвержения собственик и местен жител, Саймън Дейвид Уилямсън. Снимката показва един гробовно сериозен Уилямсън на бара, а отдолу текста гласи: **ДРОГА-ЕПИДЕМИЯТА: САЙМЪН УИЛЯМСЪН СЕ БЕЗПОКОИ ЗА МЛАДЕЖТА НА ЕДИНБУРГ.**

Но най-сладка е редакционната статия:

Лийт може да бъде горд със своя високо морален местен бизнесмен, Саймън Уилямсън, чиято нова инициатива бележи началото на гражданския отпор срещу бедствието, сполетяло нашата общност. Макар проблемът да е международен и в никакъв случай да не се ограничава с Единбург, намесата на местните хора е от съдбоносно значение за изкореняването на този недъг. Мистър Уилямсън олицетворява новия Лийт — напредничав и с поглед устремен към бъдещето, но в същото време с чувство за отговорност към „своите“, особено младежите и децата, станали жертва на злонамерени дилъри, съсипващи още крехкия им живот. Мотото на Лийт е „постоянствай“ и никой не трябва да забравя, че Саймън Уилямсън прави точно това. Нюз безрезервно подкрепя неговата кампания.

Фантастично! Обръщам бирата и се връщам в апартамента, където си правя щедра линейка, за да отбележа събитието. Моята кампания. Хората харесват смелите. Сещам се за Малкълм Макларън и Пистълс. Е, Малкълм, този твой изтърган наръчник скоро ще бъде осъвременен.

Решавам да взема такси до майка ми. Когато пристигам, тя е на седмото небе.

— Толкова се гордея с теб! Моят Саймън! В *Ивнинг Нюз*! След всичко, което преживях заради тази дрога!

— Време е за връщане на стари дългове, мамо — обяснявам. — Знам, че съвсем не съм бил ангелче навремето, но е време нещата да се преобърнат.

Хвърляйки упорито самодоволни погледи към стария, тя цитира преповтаря от статията:

— И всичко в името на младите! Знаех си, че в крайна сметка Саймън ще излезе свястно момче! Знаех си! — чурулика тя триумфално към баща ми, който изглежда напълно незасегнат от нейния ентузиазъм и безучастно продължава да гледа надбягванията. Той никога не ги спира, макар напоследък да не залага.

Сега е момента и аз да натрия носа на дъртото копеле.

— Освен това на хоризонта има и нова приятелка, мамо, така да се каже, по-специална от останалите — казвам и тя ме прегръща отново.

— О, синко... Чу ли това, Дейви?

— Хъ-ъм — прокашля се стария негодник и ме гледа скептично. Един притежател на абонамент за надбягванията в Кад Роувърс, веднага би разпознал сродна душа и на трибуните в Баундърс. Това вече е без всякакво значение, защото Саймън Уилямсън още държи юздите. Дейвид Джон Уилямсън, от друга страна е прецакан, грохнал, озлобен неудачник, който нищо не е постигнал, освен, че е направил ад живота на една добра, благочестива жена.

Спомням си, когато бях малък, той беше страхотен авторитет в очите ми и ако съм честен, винаги е бил мил към мен. Водеше ме навсякъде, дори в домовете на гаджетата си. Винаги ме подкупваше, за да не казвам на мама. Да, винаги се отнасяше добре с мен. Дори другите деца ми викаха, че искали баща им да бъде поне малко като моя. После, щом влязох в пубертета и започнах да проявявам интерес към жените, всичко приключи. Бях се превърнал в конкуренция, която трябва да се отстрани и прекара. Това обаче не му помогна особено, защото аз вече бях много напред с материала.

— Избра ли си фаворит, татко? — питам.

— Един-двама имат шансове — промърморва кисело той, като си дава зор да е любезен, само защото тя е в стаята. Ако бяхме само двамата, той просто щеше да свали вестника, да ме изгледа продължително и да ме попита, ръмжейки — „За чий си се дотърлил тук“. Това щеше да е цялото посрещане, което щях да получа.

Майка ми не спира да се вълнува за анонимната специална дама и аз внезапно осъзнавам, че всъщност не съм сигурен коя точно имам предвид. Дали имам предвид Ники, особено след снощи или Алисън, която работи в бара, или тази дребна дебела глазгоука, за която си мисля? Все някоя. Просто не мога да видя нищо по-встрани от далаверата. Ако номерът ми сработи, то това ще е произведение на истински гений. Която и да стане специалната лейди, вече съм подготвил почвата.

— Само обаче, ако се грижи за момчето ми и не се опитва да ми отнеме моя малък bambino — заканва се тя към хипотетичната курветина.

Не се задържам дълго — в крайна сметка трябва да движа цял бар. Но още щом прекрачвам прага, зеленият GSM звънва и отсреща е Скрийл с добри новини.

— Отидох и ти свърших работа, да знаеш — казва ми той.

Аз набързо изразявам вечна благодарност, после без да губя време звъня в пъба и оставям Мо и Али да се справят сами, промърморвайки нещо като търговска конференция за лицензите, която съм забравил. Отивам право на гара Уейвърли и се мятам на влака за Глазгоу. Взимам сценария с мен и преглеждам отново последователността на заснемане на сцените. Първо ще направим сцените с чукането, много, много чукане. Ще започнем с оргията и ще вървим назад. Когато пристигам в Киртаквил, вече съм се одървил здраво, но ерекцията ми бързо спада (и слава Богу!) щом виждам Скрийл, който ме чака на перона. Видът му го издава напълно — човек, толкова изцеден от дрогата, че ще се носи вечно травмиран и с налуден поглед. Това е голямата разлика — онази унила напрегнатост, която различава бившите наркомани с бачкаторски произход и техните събрата от средната класа. Хероин плюс културата на бедността и пълната липса на опит и очаквания за каквото и да било. Но да не забравяме, че Скрийл се справи по-добре, отколкото би очаквал и най-големия оптимист. Фаталната свръх-доза от прекалено чист хероин, която загуби неговия приятел Гарбо, някак го накара да си събере мислите. Сега той е чист, е, поне толкова, колкото един глазгоуски кирливец би могъл да бъде. Той пита за Рентън, което малко ме стряска, после за оня прочут единбургски прошляк.

— А Спъд, как е той?

Аз поклащам тежко и отчаяно глава, сякаш става дума за човек, който навремето ти е бил приятел, но сега може да бъде описан само като нежелано присъствие. Не, дори и това не. Копелето ми е истински враг. Помислям си, че Мърфи трябва да се премести насам, защото винаги е бил един задръстен кирливец, роден по погрешка в Единбург.

— За жалост, там нещата не вървят. Никакво развитие. Господ дава, но в кошара... нали знаеш? Години наред се трепя да помагам, но не би, толкова можах да направя, толкова можах и всички останали — мажа с благочестив тон.

Скрийл си е пуснал дълга коса, за да прикрие тия развяващи се джапанки, които представляват ушите му. Адамовата му ябълка

изпъква под проскубана козя брадичка.

— Жалко, много свестен пич беше.

— Спъд си е Спъд — усмихвам се, почти наслаждавайки се на мисълта как този прошляк ще гушне скоро букета и си мисля за мен и Алисън... не, не, не Алисън. Лесли. Нещо ме стяга в гърдите и не мога да не попитам:

— А Лесли... Още ли се навърта насам?

Скрийл ме гледа със съмнение.

— Да, но не я закачай!

Направо съм учуден, че е жива. За последно я видях в Единбург, след смъртта на малката Доун. После чух, че се преместила в Глазгоу и движела със Скрийл и Гарбо. После чух, че се предозирала. Предполагах, че е последвала Гарбо.

— Още ли се друса?

— Не, остави я на мира. Тя е чиста, оправи се. Женена е, има дете.

— Бих искал да я видя отново, заради доброто старо време.

— Нямам представа къде е. Веднъж я видях в Бъчнън Сентър. Чиста е и си е уредила живота — настоява той. Веднага надушвам, че гледа да ме държи далеч от Лесли, но още по-добре, защото има доста по-важни неща в момента.

Моят човек определено е свършил чудесна работа за С.Д.У. Влизаме в Клайдсдейл Банк и той ми сочи някакъв пич зад едно от гишетата. Направо идеален! Дебел, ленив, с очи, замъглени от транквиланти и очила тип Елвис Костело. Само да му пратя онази суперлъскава малка кучка, цялата му кръв ще иде в слабините и той ще заточи лиги след нея. Да-а, Ники ще го накара да каже и майчиното си мляко като в същото време ще лъска тоалетната й чиния с четката си за зъби. Браво, това е моя пич. Или по-скоро нейния пич.

Тя ми дължи услуга, че я измъкнах от онази каша с костюмарите в хотела. Така я гледаха, сякаш и тримата ще й се нахвърлят едновременно. Беше се спекла малко. Печената, лъскава, секси Ники. Тази работа изисква кураж и се надявам тя да е толкова отворена, колкото си мисля.

Що се отнася до мен, нямам търпение да се заема с момичето на моите мечти. Чувствам се толкова а ла Тери-Томас-на-палубата-на-океански-лайнер-с-млада-вдовица, че чак прокарвам пръст по горната

си устна да проверя, дали не са ми пораснали огромни мустаци. Моята далавера, моят филм, моята сцена.

[1] Kant и kunt (копеле) се произнасят еднакво. — Б.пр. ↑

39. „...ВЪПРОС НА ЦИЦИ...“

Лорън се върна от Стърлинг. Чудя се какво ли толкова е станало в семейното огнище, че е толкова положително заредена и жизнерадостна. Тя почти се извинява, че се е опитала да ми се меси, като обаче, разбира се, продължава да счита, че греша. Слава богу, телефонът иззвънява. Обажда се Тери, който ни кани на един „течен обяд“. Аз искам да отида, защото след два дни ще се наложи да се снимаме заедно в секс-сцена, така че е добре да го опозная малко повече. Лорън трябваше да бъде убеждавана, защото първоначалната ѝ идея бе да отпразнуваме сдобряването си като изпушим по джойнт и се посмеем на телевизионните новини, преди да отидем на следобедната лекция. Аз обаче настоях и дори успях да я накарам да си сложи малко очна линия и червило преди да тръгнем.

От вратата ме връща ново позвъняване — баща ми. Аз започвам да се чувствам виновна за снощните си изпълнения, докато той не спира да говори за Уил, все още непримирим с факта как би могъл собственият му син да се окаже педал. И каква тогава е разликата между двете му деца? И двете лапат курове, но дъщеря му си изкарва хляба с това. Нямам търпение да затворя и излизам.

Бизнес Бара е едно от онези места между клуб и пъб с диджей бокс и декове в ъгъла. Препълнено е, защото се носи слух, че Ен-Сайн, очевидно стар приятел на Тери и Били Биръл — брат на Раб, ще пуска днес тук. Тери ни представя на Били, който е доста добре сложен. Всъщност Раб изглежда като силно размита версия на брат си. Били се усмихва и ни стиска ръце с доста старомоден и джентълменски жест, но в който няма нищо изкуствено. Той изглежда в отлична форма и трябва да си призная, че извиква спонтанна хормонална реакция у мен, но е твърде зает, за да флиртувам с него.

Тери се пуска на Лорън, която се чувства наистина неудобно. На даден етап тя му казва да си махне ръцете от нея.

— Извинявай, кукло — Тери мята ръце във въздуха, — просто съм си такъв тип, тактилен, така да се каже.

Тя бърчи лице и се измъква към тоалетната за малко спокойствие. Тери се обръща към мен и тихо ми казва.

— Защо не поговориш с нея? Защо е толкова нервна? Винаги съм насреща, ако някое гадже има нужда от едно прилично чукане? Гарантирам!

— Тя беше доста по-отворена, преди да започнеш — подкачам го, но ми е трудно да не се съглася с него. Ако някой изчука Лорън, ще съм му вечно задължена, защото най-сетне ще кротне. Има прекалено много свободно време, което използва само, за да се нахъсва, да се потиска и да се безпокои за глупости. Чуждите глупости.

— Това не е ли Матиас Джак на масата в ъгъла? — пита Раб Тери.

— Да, човече, да! Били ми каза, че миналата седмица тук са били Ръсел Латапи и Дуайт Йорк. Където има футболисти — там има и гаджета — ухилва се Тери. — Какво обаче ще кажеш за тези Двенките, не са ли трепач, а, Раб? — Той е прехвърлил ръка през кръста ми и е разперил другата в очакване да прихване и Лорън. Тя обаче застава на разстояние и поглежда часовника си.

— Аз ще се връщам на лекции — заявява тя.

Раб и аз схващаме намека. Допиваме питиетата си и оставяме Тери, страшно доволен, че ще може да запива и да си приказва с Били на бара. Преди да си тръгнем му се усмихвам:

— Ще се видим в четвъртък.

— Нямам търпение — отвърща той весело.

— Съжалявам за всички тези простотии — казва Раб докато вървим към Норт Бридж, преминавайки покрай Скотсмън Хотел.

Макар че денят е ясен, духа силен, пронизващ вятър и разбърква цялата ми коса.

— Беше забавно — отвърщам, — и стига си се извинявал заради приятелите си, Раб. Много добре знам какъв е Тери и той е направо знаменит — натъртвам и се опитам да издърпам косата си назад, като я прехвърля зад ушите си. Поглеждам Лорън, която нагъва Кит-Кат и обгърнала тялото си с ръце, се мръщи срещу вятъра, после внезапно изругава и започва да примигва, защото нещо е влязло в окото ѝ. Сещам се, че ни предстои семинар за Бергман и почти се изкушавам да го пропусна. Въпреки това оставам и през цялото време се чувствам виновна, че ми е скучно, докато Лорън и Раб са почти изцяло

погълнати. След като семинарът свършва нямам желание да се моткам наоколо, Раб си тръгва и двете с Лорън се отправяме към къщи, където Даян е направила спагети.

Храната е добра, дори отлична, но аз едва преглъщам, защото дават *нея* по телевизията. Британската олимпийска сензация, медалистката Каролин Павит, както я определя Сю Баркър. Каролин се старае да покаже всичките си зъби, усмихвайки се широко, а косата ѝ е изрусена, но леко прораснала. Тя го разиграва сладкишче с лек примес на динамична персона, което направо увълчва Джон Перът и някакъв друг гост — футболист. Надявам се тимът на Али Макойст да разбие тъпата безцица крава и да я накара да изглежда толкова имбецилна, колкото всъщност си е. „Въпрос на спорт“? Какво, по дяволите, разбира тя от спорт? Трябва да нарекат предаването „Въпрос на цици“! А къде са твоите цици, скъпа? После поглеждам отново. Не може да бъде — виждам цици на екрана! Направили са ѝ цици! Британската олимпийска медалистка, безцицата анти-гимнастичка заедно с изрусената си коса и облечени зъби се е сдобила с чифт импланти, цинично навирени към нова медийна кариера!

Просто ми е ясна мръсната лъжлива кучка...

След вечерята Даян отива на гости у техните. Лорън и аз оставаме пред телевизора. Тя се дразни от някаква културна програма, където група интелектуалци обсъждат явлението „популярни японски романи, писани от млади момичета“. Показват множество снимки на авторките върху задните корици — всичките на хубави девойчета в софт-порно пози. „Но могат ли те да пишат“ — пита един критик. На което някакъв професор по съвременна култура, напълно сериозно излайва — „Не виждам как това изобщо би могло да има значение!“

Лорън почти побеснява от това! Изпушваме по джойнт и си взимаме още храна. Аз омитам още чиния спагети, а Лорън отваря бутилка червено вино. Спагетите, които съм изяла са съвсем малко, но ми се струва, че доста ми натежават и се сецам за снимките на Севериано/Енрико и очертаващото се коремче. Веднага отивам в банята и ги повръщам, мия си зъбите и пийвам магнезиево мляко, за да успокоя стомаха си.

Когато се връщам впервам завистлив поглед в Лорън, която продължава да нагъва. Тя е дребна и слаба, но се тъпче като разпрана. Тя е това, което те биха искали да бъдат: всички тези момичета от шоу-

бизнеса, които твърдят, че не са анорексички и ядат като коне. Ние обаче знаем, че това са долни лъжи, но не и за нашата Лорън. Тя постоянно дъвче нещо. Скоро червеното свършва и се отваря нова бутилка бяло вино. Уютна разпускаща вечер, точно като едно време, само аз и тя, съвсем сами, чисто женска вечер. Обаче в този момент се чука на външната врата, Лорън направо подскача от уплаха и след това смръщва вежди:

— Недей да отваряш — настоява тя.

Аз вдигам рамене, но чуването е настоятелно.

Ставам.

— О, Ники, недей... — моли се Лорън.

— Може да е Даян, сигурно си е забравила ключовете или нещо такова. Отварям и разбира се, не е Даян, в рамката е застанал Саймън, ухилен до уши. Той изглежда толкова зашеметяващо, толкова апетитно, че се налага да го пусна, макар да ми е ясно, че си играе с мен. Щом влиза в хола, лицето на Лорън помръква.

— Надуших спагетите — казва той, гледайки почти празната чиния. — Италианското в мен проговори.

— Можеш да хапнеш, ако искаш? Има още много? — предлагам и забелязвам как Лорън поглежда встрани.

— Мерси, но съм вечерял вече — потупва той стомаха си и погледът му се насочва към Лорън. — Много готина Т-шъртка — казва й той. — Откъде я намери.

Тя го изглежда и за миг си помислям, че ще го прати по дяволите, но тя само измърморва:

— От „Некст“, нищо особено.

После става, занася чинията си в кухнята и се прибира направо в стаята си. Чудя се, дали Саймън не е целял точно това с въпроса си.

Сякаш да потвърди подозренията ми, той вдига вежди и снижава глас.

— Това момиче има крещяща нужда от префасониране — заговорнически споделя той. — Иначе е много хубава. Дори под тези парцали си личи. Да не би да е лесбийка?

— Не мисля — казвам, почти през смях.

— Жалко — казва той умислено, с почти видимо съжаление. Това вече наистина ме размива, но той остава безучастен и аз отбелязвам:

— Лорън винаги ми напомня за първата глава от *Middlemarch* на Джордж Елиът.

— Освежи паметта ми — помолва ме Саймън и добавя: — Аз съм доста начетен, но не помня много цитати.

— „Тя имаше този тип красота, която още повече изпъква на фона на бедняшките ѝ дрехи. Някакво достойнство лъхаше от простото ѝ облекло“ — цитирам.

Саймън се замисля, но явно решава, че не е впечатлен. Това ме кара да се чувствам кофти и се мразя заради това. Всъщност, трябва да му кажа да си гледа работата. Защо одобрението на този съмнителен тип изведнъж е станало толкова важно за мен?

— Виж, Ники, имам едно предложение за теб — казва той страшно сериозно.

Направо ми се замайва главата. Какво има предвид? Продължавам да говоря общи приказки.

— Знам ги тези предложения. Днес се черпихме с Тери? По обед? Не знам дали ще издържи до четвъртък?

— Да, четвъртък е голям ден — казва замислено той, — но не става дума за това. Бих искал да ми помогнеш, за финансовата страна на нещата. Става дума само за бизнес.

Само за бизнес? След онази нощ? За какво говори той изобщо? Тогава той ми разказва странния си план, който звучи толкова вълнуващо, толкова интересно, че нямам друг изход, освен да се съглася.

Сик Бой, няма грешка.

Знам, че се опитва да ме манипулира, с цветята и така нататък, но аз се опитвам да правя съвсем същото. От цялата интимност, цялата онази нежност на предишната нощ не е останала и следа. Аз сега съм просто бизнес партньор, порно-звезда. Вървя през минно поле, но не мога да се спра. Добре, Сик Бой, ще играя твоята игра докогато искаш ти.

— Днес се запознах с брата на Раб — Били. Изглежда готин — казвам му, наблюдавайки да видя реакцията му.

Саймън вдига една вежда.

— Бизнес Биръл — казва той. — Странно, преди ергенското парти не знаех, че е брат на Раб. Все пак си приличат. Преди години се бяхме скарали, точно когато отвори Бизнес Бара. Бях с Тери, който

довтаса по работен гащеризон. Бая се намотахме. Казах на Бизнес — „Бокс, а? Не е ли малко буржоазен спорт?“. Просто се опитвах да се пошегувам, но той се върза. Както и да е, изрита ни навън — хили се той, по-скоро с презрение, отколкото със завист.

— Местенцето му си го бива — подхвърлям.

— Да, но той е само параван. Бизнес Бара е собственост на големите акули зад Били Биръл — кисело обяснява той. — Той е само един високопоставен барман и толкова. Питай Тери, ако не ми вярваш.

Саймън може да не завивда на Били, но определено завивда на бара му. Трябва да призная, че заведението е доста по-класно от Порт Сьншайн.

— Виж, Ники... — започва Саймън. — За онази нощ... Искам да излезем някой път като хората. В петък трябва да пътувам до Амстердам, да се видя с този мой стар приятел, Рентън. Пак е свързано с парите за филма. В четвъртък ще снимаме и след това сигурно ще се отцепим. Какво ще правиш утре?

— Нищо — казвам малко прекалено бързо, искайки ми се да добавя „ще те чукам“, но се въздържа. Трябва да запазя достойнство. — Ами... смятах да ходя на басейн? В Роял? След смяната ми в сауната?

— Великолепно! Там е страхотно. Често отскачам до фитнес центъра. Може да се срещнем там и след това да те заведа на вечеря. Добре ли е така?

Повече от добре. Пулсът ми бясно препуска, защото най-сетне го заковах. Той е мой и това значи, че... Какво значи? Значи, че това е моят филм, моята тайфа, моите пари. Значи абсолютно всичко.

Той не се задържа много след това и Лорън се връща в хола, искрено облекчена, че си е тръгнал.

— Какво искаше? — пита тя.

— О, нищо, само да ми обясни някои подробности по филма? — казвам, наблюдавайки как лицето ѝ се изкривява.

— Той наистина е влюбен в самия себе си, нали?

— О, определено. Когато реши да си бие чекия, първо си запазва стая в първокласен хотел — казвам ѝ.

За пръв път от много време двете се смеем с глас.

Е, още не го познавам толкова добре, но силно подозирам, че самочувствието никога не е било проблем за Саймън. Но сега сме аз и

той. Неизбежно, непредотвратимо.

40. МРЪСЕН № 18745

Вечерята в „Суийт Мелинда“ в Марчмънт беше пълен блясък. Срецнахме се на басейна. Ники беше по толкова зашеметяващ червен бански от две части, че за малко да получа удар. Изплашен, че ще изгубя самоконтрол, бързо се хвърлих в басейна и тя напълно наравно с мен изплува шестнайсет дължини, които съответстват на около трийсет в нормален басейн. После в таксито, към ресторанта. Тя изглеждаше повече от прекрасна, почти неземна, цялата светнала от физическото натоварване, така че нямах друг избор, освен да забия поглед в брояча. Стори ми се, че Ники леко се понамуси като разбра, че ще я водят в квартално заведение, а не в ресторант в центъра, но всичко се оправи, когато видя обстановката, обслужването и най-вече морските деликатеси. Аз си взех сепия с Перно и подлучена майонеза, докато Ники беше очарована от пържените кралски миди със сладък чили сос и сreme fraîche. Избрах леко бяло бургундско, а и домашният бял хляб имаше невероятен вкус.

Можех да мисля само за това как ще я отведа вкъщи, образът на това перфектно тяло в червен бански се бе загнездил в главата ми до степен, че ми беше трудно да говоря, дори да мисля за далавери и планове. А и тя определено не е от срамежливите. На задната седалка на таксито тя ми разтвори ципа, мушна вътре ръката си и започна да яде цялото ми лице с притеснително усърдие. В един момент болката от зъбите ѝ по долната ми устна стана толкова силна, че почти изкрещях и я отблъснах.

Пристигаме и плащаме на таксиджията, ципът ми е още отворен и нахълтваме във входа, където тя разкопчава колана ми. Измъквам жилетката ѝ през главата, повдигам нагоре блузата и разкопчавам сутиена ѝ. Вкопчаваме се един в друг още на площадката, вратата срещу моята се отваря и оня педофил, съседът, който живее с майка си, поглежда иззад вратата и после я затръшва. Ровя за ключовете си, отварям и на влизане Ники в движение разкопчава кадифените си джинси, панталоните ми се свличат на земята, вратата зад нас хлопва. Лягаме на пода, издърпвам джинсите ѝ, свалям копринените ѝ бикини

и заравям глава между краката ѝ. Путката ѝ има леко хлорен вкус от басейна, но аз се наслаждавам, докато я изучавам с език, после засмуквам клитора ѝ. Усещам как ноктите ѝ се впиват във врата ми, после отстрани на лицето ми и ми е трудно да дишам, но тя се опитва да ме избута назад и да се измъкне настрани, за да стигне пениса ми. Аз обаче не пускам тази сладка плът, но въпреки това тя успява и езикът ѝ първа с няколко къси електрически удара главата на кура ми, преди да го обгърне с устни. Оставаме заклещени така още известно време, после инстинктивно се отделяме един от друг, очите ни се срещат и всичко става някак забавено като при пътна катастрофа. Ръцете ни са навсякъде по телата, огледално повтарящи нашите търпеливи, почти реторични ласки. Усещам всеки мускул и сухожилие под нейната мека почти прозрачна кожа и имам чувството, че тя бавно сваля плътта от костите ми.

Разгорещяваме се и тя ме заковава с невероятната сила на бедрата си, които изглеждат толкова измамно деликатни. Тя е притиснала кура ми и го потрива в окосмяването си, после го вкарва в себе си. Чукаме се бавно известно време докато и двамата свършваме. После се запрепъваме към леглото и се просваме върху завивките. Аз се пресягам към чекмеджето и вадя пакетче кока. Тя отначало се дърпа, но въпреки това правя две линии, преобръщам я и подсушавам ямката в основата на гръбнака ѝ със завивката. Почти задушавайки се от вида на този невероятен задник, исипвам едната линия в това кътче на тялото ѝ и дърпам. Пръста ми се спуска между бузите ѝ, лекото докосване на ануса я кара да се стегне за миг, но аз продължавам и се промъквам в прогизналата ѝ вагина. Кокаиновия шемет преминава през мен като норуичкия влак през Хакни Даунс и аз отново ѝ го вкарвам, но този път тя е на колене, блъскайки се, притискайки се с все сила в мен.

— Дръпни я... — задъхвам се, сочейки линейката на нощното шкафче.

— Аз... не... взимам... такива... боклуци... — задъхва се тя, докато се гърчи назад като змия, нанизвайки се на кура ми с бясна сила и невероятна прецизност.

— Смръкни я, мамка му — изкрещявам, тя извърща глава с развратна усмивка и казва: — О, Саймън... — Пресяга се към тръбичката от свита банкнота и дърпа, докато я чукам, а аз леко

забавям, за да може добре да дръпне линията, после започвам да помпам с все сила, държейки я с две ръце за кръста. Извиващата се змия на тялото ѝ се е вцепенила, двамата сме като двете части на едно бутало и двамата свършваме едновременно крещейки.

Същата нощ го направихме още няколко пъти. Когато будилникът иззвънява, ставам и правя испански омлет и италианско кафе. След закуска отново се чукаме. После тя тръгва за Университета, аз дръпвам още една линия, правя си още едно двойно кафе, нахвърлям някои дрехи и дреболии, които ще ми трябват за Амстердам в чантата и потеглям за работа зашеметен и екзалтиран.

Нищо не може да те свали на земята повече от тази дупка. Очакват ме проблеми и не мога да реша, дали са от водопроводно естество или проблеми с персонала. И от двете по малко, защото очевидно старият бойлер е на път да експлодира.

— Пак Амстердам?! Ти току-що се върна оттам! Не става, Саймън, просто не става — нарежда Мо, тръска отсечено глава отказвайки да ме погледне и усърдно лъска плота на бара.

— Мораг, разбирам, че напоследък изисквам твърде много, но Алисън е тук, за да ти помага. Става дума за *tres* съдбоносна бизнес среща — казвам ѝ, оставяйки стария БТР да мрънка, отдалечавайки се.

Направо замръзвам, когато излизам и се отправям към летището. Полетът ми напълно предвидимо закъснява и когато пристигам chez Рентън вече е привечер. Атмосферата между него и онова гадже Катрин е доста обтегната и аз (слава богу) не успявам да я разведрия, подарявайки ѝ парфюм Калвин Клайн от безмитната зона. Подаръкът напълно подхожда за третодивизионна пичка.

— За теб, Катрин — усмихвам се, задържайки поглед, но ме посреща само къс тевтонска стомана. Определено няма да пропусна тази малка нацистка, ако ми се отвори парашута. След няколко секунди физиономията ѝ омеква и тя дори придобива кокетно изражение.

— О, ме-е-ерсий, нямаше нужда... — провлачва тя.

Всичко това, разбира се, има за цел да подразни Рентън, но ако с нещо съм го разстроил, той определено не ми прави удоволствието да го покаже. Отправляме се към Тисен Кафе отсреща, този онанистичен риж папуняк набира на GSM-а си някакъв негов приятел, с когото искал да ме запознае. Пичът очевидно се занимава с разпространение на порно. Да, старото приятелче Рентс си има своите приложения.

Бяхме измъдрили следната система: откриваме две банкови сметки в две различни цюрихски банки — едната за общи разходи по филма, а другата за продуциране. Първата сметка е с нареждане, ако прехвърли 5000 лири, парите да бъдат преведени в банка numero duo.

— Швейцарските банки не задават въпроси — обяснява Рентън, — а използването на две едновременно прави парите практически непроследими. Всички копелета, които са в порно индустрията ги използват, а също и собствениците на големи клубове.

— Това ни трябва, Рентс, да действаме — казвам му. Известно време си лафим, но рижият нещо се разсейва и аз знам причината. — Няма ли Катрин да отскочи да пийне нещо с нас, Марк? — усмихвам се докато пресичаме наклонения мост над канала, вървейки към пъба на ъгъла.

Той нещо смутолевя вместо отговор, докато влизаме в бара.

Мястото е жестоко, стар холандски дървен бар с огромни витрини, през които нахлува гаснещата светлина. Спирам да се наслажда на гледката, така че Рентън да купи пиенето. Старите навици умират трудно.

— Mak ik twee beer — казва той на усмихнатия барман.

Скоро изниква и този негов приятел, холандец на име Петер Мурън, към когото той се обръща на Миз. Миз очевидно е дистрибутор на „еротика за възрастни“ както сам се изразява. Думата „нечистоплътен“ във всичките й смисли сякаш е измислена за него. Той е слаб, с къса черна коса и сбръчкано лице, шарещи очи на гризач и рядка, кирлива брадица. Трябва да държи под око този тарикат. Той ни повежда към червения квартал и устата му не спира по пътя.

— Имам малък офис в Нойзюд Вурбургуол. Оттам се занимавам с дистрибуцията на видеозаписи. Отчасти собствена продукция, неща на приятели, европейски и американски перверзни, дори и домашно видео, ако е добре направено. Ако гаджетата са класни, образът — ясен, а сексът — изобретателен или поне достатъчно разпален, няма проблем — ще се заема — обяснява той, дърпайки дръжката на вратата. Шибан пуяк!

Качваме се по тясна стълба към офиса му. В дъното има остъклено пространство с купища техника за монтаж на видеофилми, няколко монитора и пулт. Явно Миз върши основната си Работа тук.

Той ми обяснява, че внася множество американски DVD-та, прави им пиратски шев и кройка и ги пуска като чисто нови.

— Всичко опира до монтажа — казва леко небрежно той, — монтажа и опаковката. За целта използвам и десктоп-издателската техника на един приятел.

Миз се опитва да мине за важна клечка, но аз съм се нагледал на такива неща в Лондон. Макар мангизите, които да носи тази техника да са впечатляващи, скоро се отегчавам и предлагам да се измъкнем за по още една бира.

Излизаме и минаваме покрай червените неони на витрините с курви. Започвам да си спомням някои неща за това място.

— Сещам се как дойдохме тук за пръв път като бяхме на шестнайсет с Рентс — казвам на Миз. — Пробвахме се подред при една едра курва от витрините. Хвърлихме чоп и Рентс влезе първи, докато аз останах да го чакам навън. Когато дойде мой ред, оная ми вика — „Надявам се, че не свършваш толкова бързо като приятелчето си. Той свърши за секунди и после ми вика, дали не можел да поседи малко вътре, та му направих кафе“. И когато излизам след сеанса, оставяйки я изчукана, все едно през нея е минал японски влак-стрела... — смея се, докато рижият нещо се опитва да подмята, че съм бил и толкова бърз като влакът стрела, но аз продължавам, независимо от жалките му опити за подигравка. — Излизам и му викам на тоя чекиджия, викам му — „Как беше кафето, приятел?“.

Влизаме в някакъв клуб, Рентън се носи из свои води и маха на кой ли не, сякаш кура му е станал с четири инча по-дълъг от онова провиснало жалко нещо, изпод нелепите му рижи пичи косми, чиято снимка навремето разлепихме по автобусните спирки. Да съм отново с него е адски странно. Чувствам се невероятно добре, няма и доза тъпа носталгия, а това, че не си вярваме придава жесток адреналин на приключението.

Удрям няколко малки и една-две бири, но го карам внимателно. След известно време Рентън ме издърпва настрана и просто не може да се спре да говори. Стара слабост, която се проявява с поемането на критична доза алкохол, независимо от вродения му стоицизъм, с който наблюдава света около себе си. Този път дори е още по-зле и ми признава, че почти не пие напоследък. За негов късмет, хората

обикновено са достатъчно наквасени, за да не си спомнят какви ги е дрънкало копелето. Но не и този път, Рент Бой.

— С Катрин не върви — казва ми. — Определено ще се върна за известно време. Далаверата ми допада, дори е възможно и да проработи... — Той се поколебава за секунда. — Бегби е на топло, нали?

— Поне още няколко години — лъжа.

— За убийство по непредпазливост? Не ме занасяй! — мръщи се Рентън.

Поклащам бавно глава.

— Франко не може да се нарече образцов затворник. Разковал няколко души, прецакал едно-друго. Ключът е хвърлен — правя небрежен жест с китка.

— Хубаво. Значи ще се пробвам.

Добри новини за Симоне Де Буржоа или по-скоро Саймън, който скоро ще се обуржоази. Вечерта тръгва на бързи обороти след като Миз ни снабдява с кока от едни мароканци, единият от които се опитва да ми досажда с приказките си, сякаш ме интересува черният му задник. Измъквам се в кенефа заедно с Рентс и дръпвам по една линия във всяка ноздра.

След кратко спречкване Рентън има наглостта да ме нарече расист и ние се връщаме при Миз.

— Не ми излизай с тия тъпи номера, Рентс! Знаеш, че в тялото ми няма и една расистка костичка! — натъртвам. Забелязвам, че Миз се е заприказвал с едно гадже с гигантски нос, който започва от челото и стига до началото на брадичката й, където се намира малка хубава устичка. Изглежда толкова шибано... Да я изчукам е направо *съдбоносно*, а Рентс ми надува главата с приказки за кока.

В това време гаджетото с големият нос се изпарява. Веднага се обръщам към Миз и питам коя е. Отвърща ми, че е просто приятелка.

— Тя има ли си гадже? Намери я! Кажй й, че я харесвам. Кажй й че искам да я чукам! — настоявам.

Той ме изглежда обидено и страшно сериозно.

— Ей, внимавай какво говориш! Тя ми е много добра приятелка! Извинението ми е толкова прозрачно неискрено, но копелето е с ампутирано чувство за ирония и го приема, мръщейки се. Ставам да се огледам за пичката с гигантския нос край бара, но се заприказвам с

някоя си Джил от Бристол. Не знам дали може да чете, да пише или да кара трактор, но подозирам, че се праска като вратата на дворски нужник при буря. В последствие се оказвам прав, прекарвайки с нея по-голямата част от нощта в нейния хотел. Обаждам се на Рентс по GSM-а и той ми отвърща сърдито:

— Къде се затри?

Осведомявам го, че съм срещнал хубава млада госпожица, а той може да се прибира при откачената си половинка, която ще го скъса не от чукане, а от нерви... Като предишната му, как беше, онази от преди толкова години... Хейзъл. Абсолютно аналогичен случай. Да, колкото нещата се променят, толкова повече остават същите.

Джил е много навита, абсолютно непретенциозно гадже на почивка, което прави онова, което правят непретенциозните гаджета на почивка и слава богу. На следващата сутрин помпозно си разменяме телефоните.

Малко съм разочарован, че трябва да изпусна безплатната закуска в нейния хотел, тъй като трябва да бързам за Рентън и да си взема сака. Когато отивам в апартамента му, очаквам да открия Рентс в уютната компания на Миз и мароканците, но ми отваря Катрин по пеньоар и ме пуска вътре.

— Сай-менш — казва тя по своя мрачно-драматичен начин. Рентън е станал, изтегнат в оранжева хавлия на дивана и щрака каналите. Напълно издържан в стилистиката на морков, рижият мерзавец.

— Марк, батерията на GSM-а ми е паднала, мога ли да използвам твоя? Трябва да пусна един SMS на тази супер пичка.

Той се надига и вади GSM-а от джоба на якето си. Набирам следното:

ЗДРАСТИ, ХУБАВЕЦО. НЯМАМ ТЪРПЕНИЕ ДА ДОКОПАМ ПРЕКРАСНИЯ ТИ ЗАДНИК ОТНОВО. НАДЯВАМ СЕ ДА НЕ СА ТИ ГО РАЗШИРИЛИ МНОГО В ПАНДИЗА. ОТНОВО ЩЕ Е МОЙ. ТВОЙ СТАР ПРИЯТЕЛ.

Проверявам в тефтерчето си и набирам телефона на Франко. Съобщението изпратено! Можете да ми викате Купидон!

Набързо се сбогувам и хващам метрото за летището точно навреме. Докато пътувам се обливам в хладна пот да не би рижото копеле да ми е гепило нещо ценно и проверявам сака си. Великолепният ми пуловер Роналд Мортесон е още там. И още по-важно, дали не е видял нещо инкриминиращо? Познавам му начина на мислене, сигурно е преровил всичко с клечка за зъби. Но, слава богу, всичко изглежда си е по местата.

Като пристигам, хващам такси от аерогарата и отивам право в пъба, където ме чакат Раб и двете му приятелчета от Университета с купища оборудване. Всичко е налице — Betacam-рекордери, DV-та, 8-милиметрови камери, монитор, звуков пулт и осветление. Биръл ми ги представя като Винс и Грант и аз ги пускам на горния етаж.

Декорът е минималистичен — няколко матрака, нахвърляни по пода. Докато момчетата нагласят оборудването, започват да пристигат действащите лица. Въздухът е наситен от напрежение. Сърцето ми леко подскача, когато с танцова стъпка влиза Ники и се промъква до мен и измърква:

— Как беше в Амстердам?

— Велико, но за това — по-късно — усмихвам се и се извърщам да помахам на Мелани, която влиза. Моята втора звезда също е доста секси — в смисъл, че е точното блюдо на точното място, макар да не е френска кухня. Тя трябва да е красива, но по-семпла.

Социалните условия са принудили Мел да се носи по-различно от Ники. Когато започна да разсъждавам по този начин, се благодаря на бога, че майка ми е италианка.

Моите звезди, моят екип. Каква група само! Освен Мел, Джина и Ники, тук са и Джейн — нейната приятелка, курветината от сауната и шведката (или норвежката) Урсула, която не изглежда толкова добре, колкото звучи, но затова пък е истинска машина за секс. Към тях се прибавя и Уанда, курвата на Майки, която изглежда малко налудно с поглед, замътен от хероин, седнала с кръстосани крака в ъгъла. От мъжете сме аз, Тери и неговите жребци Рони и Крейг. Раб и студентчетата изглеждат малко притеснени.

По време на репетициите ми стана ясно, че ще имам проблеми с Тери и компания. По отношение на секса не са зле, имат достатъчно

опит, но не разбират разликата обикновено чуване пред камера и порно-филм. Актьорските заложи са също под нулата. Дори най-елементарните реплики са пълна скръб. Моят план е да им вдъхна самочувствие като започнем с това, което могат да правят. Затова ще заснемем първо секс-сцените и най-първо оргията, която по сценарий е последна, но ще ги окуражи и ще помогне за изграждането на *esprit de corps*.

Има цял куп базови проблеми. Дадох на Мелани ролята на тийнейджърка, което приблизително подхожда на истинската ѝ възраст. Сега обаче гледам ръцете ѝ и виждам татуировка „Брайън“ на едната и „Кевин“ на другата.

— Мелани ти трябва да играеш невинна девица. Тези татуировки трябва да се прикрийт някак.

Тя вдига очи през облак тютюнев дим от „Ембаси Регал“, после започва да се кикоти с Ники. Джина пък се оглежда наоколо сякаш иска да изуча, разчлени и накрая изяде всички в стаята. *Tres* навита. Жалко, че е такава стара чанта.

Плясвам с ръце, за да привлека вниманието.

— Така, така, хайде златни, хайде! Слушайте! Днес е началото на целия ваш останал живот. Това, което сте правили преди аматьорско порно. Днес започваме да снимаме истински развлекателен филм за възрастни. Тук е решаваща вашата способност да се потопите в него, да влезете в ролите. Всички ли си знаят репликите?

— Да-а — провлачва Ники.

— Сигурно — кикоти се Мелани.

Тери вдига рамене по начин, който ми подсказва, че не е запомнил и дума. Вдигам очи към тавана и изучаващо го разглеждам в търсене на вдъхновение. Добре, че започваме с чуването.

Мелани и Тери се подготвят за началото. Дрехите се свличат без всякакво притеснение, докато приятелите на Раб нагласят техниката. Адски е шантаво да гледам Тери гол на Betacam монитора. Включвам дигиталните видео рекордери и нагласям кадъра, така че и двамата да са в него. Грант нещо се суети известно време с осветлението, опасявайки се да не „прегори“ кадъра, а Винс ми казва, че звукът е настроен.

— Камера! Хайде Тери, покажи ѝ на какво си способен! — казвам, макар той да не се нуждае от насърчение, защото веднага се

заема, обработвайки я с пръсти и език. Приближавам максимално и в кадъра попадат този млящещ език и мократа ѝ вагина. Тя обаче е леко скована и аз спирам действието.

— Мелани, скъпа, малко ми изглеждаш напрегната — отбелязвам.

— Ами, не мога така, като само ме гледат — оплаква се тя. — Не е като в онзи пъб, когато всички се включваха.

— Ще се наложи да се научиш. Това е порно-бизнесът, скъпа — казвам ѝ. Наблюдавам Ники, която ги гледа, малкото ѝ остро езиче облизва развратно и животински солта по леко жестоките си устни и аз усещам прилив на вдъхновение. Мога да разчета една кучка като отворена книга — тя е загоряла за екшън.

— Слушайте всички. Ново правило. Или си сваляте дрехите или се махате долу! — казвам, разкопчавайки колана си.

Раб изглежда като гръмнат зад триножника. Той поглежда Ники, после Джина, която вече се съблича. Ники също започва да си сваля дрехите и аз за миг затаявам дъх, за да проследя движението, с което си сваля блузата през глава. Мамка му, това гадже наистина е във форма. С доста спортен, делови маниер Ники казва на екипа:

— Хайде момчета! — И маха суетиена си, освобождавайки тези цици с чудесен тен и твърди като камък, които изпращат радарен сигнал право в слабините ми. Тя разкопчава полата си и после издърпва бикините, откривайки прясно избръснатия си триъгълник.

— Ни-кей — казвам, неволно прозвучавайки като Бен Дувър в неговите видео-филми като одобрителната пунктуация е от решаващо значение.

— Готови! — измърква, цупейки устни тя.

Мамка му, трябваше да срещна това гадже преди години. Щяхме да сме завладели света. Но пак ще го направим.

Концентрирай се, Саймън. Търся прикритие зад обектива и се опитвам да превключа на делови режим.

Големите цици на Джина вече се развяват навсякъде, а очите на Тери още малко ще изскочат. Понякога този човек ме потрися със своя долнопробен вкус към количеството, без да го е еня за качеството.

Клетият Раб все още се шашка здраво, но явно е, че иска да остане.

— Аз съм от творческата страна на нещата... с гаджето ми ще имаме бебе... Не искам да се включвам... Искам да съм създател на филми, а не порно звезда!

— Добре, екипът може да прави каквото си иска, но аз се включвам — обявявам, сваляйки Т-шърта си и оглеждайки се в огледалото на стената. Коремът не е зле, тренировките в залата и диетата дават резултати. Лесно качвам, но и лесно свалям. Необходима е само малка корекция в режима: никакво пържено, концентрат вместо бира, посещение на фитнеса три пъти седмично вместо веднъж, ходене вместо возене с таксита, кокаин вместо трева и да, отново цигари. Резултатът: килата просто се топят.

Уанда вдига глава и провлачва с наркоманския си глас, че най-секси са момчетата с дрехи, което ме разстройва, разстройва и останалите участници.

— Скиваш ли колко си популярен сред херо-курвите, а, Раб? — подмята Тери и Уанда му показва среден пръст.

Тактиката ми обаче сработва, защото Тери и Мелани наистина се разгорещават, а аз се възбудям. Точно тогава Ники се доближава до мен и измърква:

— Струва ми се, че искам да седна на коляното ти?

За малко да я напъдя с нещо като „Разкарай се, режисирам в момента“, но всъщност отвърщам с дълбоко гърлено „о'кей“, докато великолепният ѝ задник изящно се приземява върху бедрото ми. Усещам как пенисът ми се вдървява и се опира в дупката в края на гръбнака ѝ, докато гледаме Мел и Тери в разгара на екшъна. Трябва да съм съсредоточен, да не забравям, че аз съм режисьорът.

— Легни назад, Тери... Седни върху него, Мел...
ДИСЦИПЛИНА!

Мел е поела кура на Тери в устата си, дразни с език главата му и пак го поема дълбоко. В един момент Тери я спира и я насочва към облегалката на големия фотьойл... Ники леко се раздвижва и се отпуска назад в мен...

Дисциплината ще пресече глада ми...

Лактите на Мел са на облегалката, а Тери ѝ го е вкарал на задна прашка. Косата на Ники се спуска надолу по гърба, прасковеният ѝ аромат дразни обонянието ми... заплашвайки да изсмуче здравия разум от мен...

Дисциплината ще прекърши жаждата ми...

...сега Тери се отдръпва и аз изкашлям няколко окуражаващи думи, докато ръката ми поляга върху бедрото на Ники, тази гладка, съвършена копринена кожа...

Дисциплината ще ме направи по-силен...

Тери отново го вкарва и двамата с Мел започват да помпат като мощно бутало като ритъма определя тя, блъскайки се назад в кура му, сякаш иска да го откъсне. Тери има онзи самодоволен, леко унесен вид, какъвто имат мъжете, когато се наслаждават на секса, все едно, че нищо особено не става. Това е начин да не свършиш прекалено бързо, ако си с готино гадже, както и да продължиш по-дълго, ако си с някоя стара чанта. В основата си обаче е едно и също нещо.

...ако първо не ме убие...

Решавам да спра камерата.

— Стоп! Стоп, Тери! СТОП!

— Какво, мамка му... — пъшка Лимонадения.

— Добре. Сега, значи, искам да направите класическата за порното задна прашка.

Тери ме поглежда и протестира:

— Така не можеш да се изкефиш!

— Цялата работа, Тери, е не ти да се кефиш, а да изглежда, че се кефиш! Мисли за парите! Мисли за изкуството!

Хвърлям бърз поглед наоколо и виждам, че всички са се отпочнали, с изключение на Раб и хората му. Джина ме гледа с хищна усмивка и пита:

— Кога ще се включим и ние?

— Ще ти кажа — кимам, още от сега възнамерявайки да орежа всички кадри с нея.

Мелани е идеална за позата Папа Йоан Павел II, или както я наричаме в бизнеса — ЗП (задна прашка) — тя е слаба, гъвкава, но достатъчно енергична. Тери само лежи, но подсигурява чудесния салам върху, който Мелани се надига и спуска. Ръцете му я хващат за кръста в опит да промени темпото, да влезе по-дълбоко, но тя започва да се мръщи.

— Точно така, Тери, заслужи си парите! Чукай я! Мел, опитай се да гледаш в камерата. Не спирай да я гледаш. Трябва да чукаш Тери, но да обичаш камерата. Тери е само шибана приставка, само допълнение

на твоето удоволствие! Ти си звездата, бейби, ти си звездата... — Ники се пресяга и обгръща с ръка члена ми. — ...красива си, бейби, това е твоето шоу...

Избутвам нежно Ники, после ставам, държейки я за ръка.

— СТОП! — изкрещявам. После обяснявам на Ники. — Искам те там, да го поемеш с уста на Тери. Тери, справяш се отлично! Сега ти ще лижеш Мел, докато Ники ти духа!

— Но аз искам да свърша, мамка му! — стене той, докато Урсула се приближава към него с хавлиена кърпа, той я взима недоволено и се отправя към кенефа да се зачисти.

— Хайде, Тери — извиквам след него. — Не бъди неблагодарен. Казах да лижеш Мел, докато Ники ти духа. Животът е тежък, какво да се прави!

Успяваме да направим този кадър. Ники в действие с кура на Тери ме кара да се чувствам много странно, особено като личи, че ѝ харесва. Чувствам се облекчен като свършваме с това и правим пауза за обяд или по-точно някои правят пауза за обяд. Раб и аз оставаме да прегледаме заснетия материал на монитора. Налага се да звънна на останалите, защото се заседяват в шибания пъб. Ники явно е пила, вероятно има нужда от повече кураж. Шантава работа, изглежда съм започнал да изпитвам онова некомфортно собственическо чувство към нея. Съвсем не съм щастлив, че Тери трябва да я чука пред камерата. А какво още предстои само...

Джина продължава да ми мрънка.

— Аз и Урсула, а също Рони и Крейг нищо не правим!

— Ще въвеждаме хората един по един, докато се стигне до кулминацията — обяснявам. — Търпение! — Отново вкарвам в действие Тери и Мел. — Хайде, Тери — подканям го, докато той здраво помпа, — опитай сега малко анално...

Моите способности за мотивиране са напълно излишни: все едно да насърчаваш Дракула да пие кръв от вратна вена. Тери избутва Мел от себе си, слага я по гръб и прехвърля краката ѝ на рамената си. Той плюнчи усърдно пръсти и бута слюнката в ануса ѝ, а после бавно започва да ѝ го вкарва. Кимам към Ники и двамата разтваряме задника ѝ, като всеки дърпа внимателно по една буза. Раб е инструктиран да следи камерите, така че да имаме по един близък план на аналното

действие и по един на лицето на Мел, за да може да ги съчетаем при монтажа.

Мелани стиска зъби и прави гримаси (необходим план за женомразците, които си падат по насилие и които искат „кучката да страда“), но скоро започва да го намества и физиономията ѝ придобива мечтателен вид (кадър за мързеливите трансгресивно-романтични юпити, които след тежък ден, просто искат да се опънат на леглото и да се наслаждават на едно отпускащо анално чукане). Много е важно израженията да покриват всички основни емоционални бази. Всъщност това е порното, един социален и емоционален процес. Всеки може да заснеме генитален акт... Ники ме целува силно по устните и се спуска към члена ми, а аз мярвам Раб до бара, после Джина, която поглежда към него и очевидно се дразни, че не ѝ се обръща внимание, после Крейг, засмукал зърната на Уанда и си мисля, че никой от тях няма да ме контролира, никога... тогава осъзнавам, че нещо липсва.

— Стоп! — извиквам, точно когато Ники засмуква пениса ми.

— Какво?! — Тери продължава да помпа. — Сигурно се шегуваш!

Ники вади кура ми от устата си и ме поглежда.

— Не, Тери, не! Хайде! Трябва да направим същото анално движение, но на задна прашка.

— Деба... — псува той, но си го вади. Ники поглежда Тери, после Мел.

— Как беше? — пита тя.

Мел изглежда доста доволна.

— В началото е малко болезнено, но после е гот. Тери е много добър, винаги успява да го набути направо. Някои момчета не знаят как се прави и си го удрят в кожата помежду, в перинеума де, и така наистина е гадно. Тери знае как да го сложи без такива работи, направо — обяснява тя.

Лимонадения вдига гордо рамене.

— Опит, това е.

— Сотънски ноци за решетките, а, Тери — подмятам, Раб се изхилва, Джина също започва да се смее. Аз се вдъхновявам по темата и започвам да пея „Summer Nights“ от „Брилянтин“, само сменяйки думите:

— But ah-ha, those Saughton nights... tell me more... tell me more...

Всички избухват в смях, дори и Тери.

Ники обаче е настроена делово и ми иззема функциите, нетърпелива да продължим.

— Виж, Мел — казва Ники, — знаеш ли, кое беше най-страхотното, което наистина ме възбуди? Моментът, когато Тери те наплюнчваше отзад и те смазваше? Може ли аз да се пробвам?

— Добре, щом искаш — усмихва се Мел.

Тери изобщо не се впечатлява, но на мен ми порастват криле. Да, Ники е звездата тук! Това гадже има класа! Алекс Маклийш?

Лешоядите ще са по петите ѝ, ако не я вържем с договор, Саймън. Помисли за Агати, Латани...

Смятам, че няма страшно, Алекс. Не се безпокой, взел съм мерки по въпроса. Много неща се правят зад кулисите.

Но точно в този момент трябва да направя малко инструктаж и да напомня на Тери, че това е колективен спорт и трябва да запазим дисциплината си.

— Запомни Тери, не се изпразвай в Мел. Трябва да го извадиш и да се изпразниш върху лицето ѝ. Не забравяй последователността в порнографията — духане, търкане, лизане, чукане, различни пози, анално, двойно проникване и накрая празнене. Не забравяй добрите стари уроци.

Тери ме гледа със съмнение.

— Не си падам по чукане без да свърша вътре.

— Не забравяй, Тери, това не е секс! Това е постановка. Без значение е дали ти харесва или не...

— Разбира се, че ми харесва, това е солта на живота — отвърща той.

— ...защото аз и ти, в случая сме само курове. Нищо повече. Гаджетата са звездите!

Отзад Рони и Урсула се упражняват усърдно, а Крейг чука Уанда, която лежи като труп. Те са само декор на действието, което подготвям пред камерата.

— Аз съм готов — заявява Тери, който отново се е одървил. Раб гледа напълно неразгадаемо. Онова копеле Грант донаглася осветлението и кима на Раб. Винс казва, че записваме.

— Старт!

Ники маже с плюнка ануса на Мелани и я втрива полека навътре. Джина смуче кура на Тери, а Мел постепенно се спуска, прикляквайки върху него. Точно когато е на път да се надене, вратата рязко се отваря и влиза Мораг.

— Саймън... ъ-ъх... — задавя се тя и очите ѝ изскачат от орбитите.

— Такова... ъ-ъх... онзи... от *Сънди Мейл* е тук. Дошъл е с фотограф... — Тя се завърта на пети и излита навън, затръшвайки вратата.

Сънди... да му го начукам *Мейл!* Фотограф! Какво, по дяволите... Но в главата ми изплува, че тази вечер има среща на „Бизнесът в Лийт срещу дрогата“, но дотогава има още време...

В този момент зад гърба си чувам ужасяващ писък. Обръщам се и виждам, че Мел се е подхлъзнала и се тръснала с цялата си тежест върху Тери.

— А-А-А-А-А! МА-А-АМКА МУ! — вие той в агония. Мелани се изправя и започва да се извинява:

— О, Тери, извинявай, наистина извинявай, вратата се отвори, стреснах се и се подхлъзнах...

Курът на Тери ужасно е пострадал. Изглежда се е пречупил нещастникът, изглежда смачкан, целият е черен, син и червен. Той пици, Ники звъни в Бърза Помощ по GSM-а си, а аз си мисля — шибания *Сънди Мейл...* и какво, по дяволите, ще правим, ако пенисът на Тери не може да се оправи? Той е основния тъпкач...

— Раб, поemi нещата тук, закарай Тери в болницата...

— Но какво...

— Шибаната преса е долу!

Обличам се набързо и слизам. Долу ме чака млад нахъсан таблоиден прошляк, за който лесно можеш да си представиш, че след двадесет години седи все в същата дупка и върши същата работа на скапания си Мак.

— Тони Рос — протяга ръка той. Шашкам се от присъствието на фотографа и забелязвам, че Мо ми прави напълно объркани знаци. — Относно „Бизнесът в Лийт срещу дрогата“. Искаме да направим статия.

— О... колко навреме. Тъкмо се готвех да тръгна за учредителното събрание в Асембли Руумс. Елате с мен — подканям ги, нетърпелив да ги разкарам оттук.

— Трябват ни снимки на бара — намесва се фотографът.

— Винаги можете да ги направите. Сега по-добре да побързаме за Асембли Руумс и ще ви запозная с основните хора — обяснявам на журналиста, докато го избутвам през вратата заедно с ошашавения фотограф.

Но Мораг също е по петите ми и ми маха да се върна.

— Саймън — шепти тя, — какво беше това?

— Първа помощ, Мо. Тери не е добре. Заеми се!

Тръгнам по Конститушън Стрийт с двамата вестникари и се сещам, че съм подранил за събранието, но казвам на портиера на Асембли Руумс:

— Засечка, мислех, че е станало седем и половина.

Журналистчето, този Тони Рос, предлага да се върнем в Порт Сьншайн, но аз ги отвеждам в Нобълс. Така ми се отваря възможност да раздуя здраво за анти-дрога проекта, но съм малко разсеян, защото се безпокоя за кура на Тери и как това ще ни забави. Извинявам се, измъквам се навън и звъня на Раб от зеления GSM. Нещата никак не са розови.

После завличам Рос и фотографа обратно в Лийт Асембли Руумс за събранието. Пол Карамаландинос е основния, с който трябва да се установят връзки — рекламен агент, юпи, който продава алкохола на корпоративните магнати и пази техния дял от пазара.

Пол определено изпъква на фона на останалите. Болшинството са типичните загрижени граждани и по-точно нещастници, които хал хабер си нямат от дрога, нямат никакъв опит с наркотици и дори не познават някой, който е имал. Има и няколко стари магазинери, но повечето са представители на прииждащите универсални магазини. Има и един тип от местната администрация, алкохолик с червена мутра, чиито батерии са паднали окончателно отпреди двадесет години и сега основната му работа е да се влачи по погребения на колеги, на които никой друг не иска да отиде.

Рос задава няколко въпроса, приятелчето му прави няколко снимки, но те бързо се отегчават и се омитат, не че не ги разбирам. Около масата има достатъчно експертна мисъл, но тя идва само от три

глави, докато другите са повече от кухи. Те поне имат приличието да си мълчат и дискусиата се развива интелигентно. Решаваме да кандидатстваме за пачка мангизи, заделени от някакво Министерство или държавна агенция за местни образователни програми и избираме комитет, който да менажира парите и да движи бизнеса на групата. Вече доста съм се сблизил с моя средиземноморски приятел Карамаландинос и го предлагам за председател, напълно сигурен, че ще ми върне жеста и ще ме предложи за желанието от мен пост. Да, бих се радвал да бъда един Гордън Браун на този Тони Блеър и да приема фискално разумната, неблагодарно тежката роля, обичайно отредена за шотландците.

— Работата е тежка, но не възразявам да стана ковчезник — заявявам пред изпънатите физиономии около масата. Мамка му, ако това е каймакът на бизнеса в Лийт, тогава старото пристанище няма много шансове да се възроди. — Имам предвид, че е най-добре да изберем човек, който е свикнал да борави с пари. Смятам, че при обществените средства е важно не само всичко да е на масата, а и да се вижда ясно, че е там!

Речта ми жъне одобрителни кимания.

— Много разумно. Предлагам Саймън за ковчезник — казва Пол. Номинацията е повторена и гласувана. След безкрайно скучното събрание, завеждам Пол в Нобъл Бар за по питие, успявайки да разкарам тъпака от местната община, който се навърта наоколо с надеждата да бъде поканен. Чашките следват една след друга и малко ни хваща.

— Този пуловер — пита той, — да не е „Роналд Мортисън“?

— Определено — кимам гордо, — но забележи — шотландска вълна, а не Феър Айл.

Зад бара има млада привлекателна сервитьорка, на която пускам най-ослепителната си усмивка.

— Не съм те виждал насам преди.

— Не, започнах от миналата седмица — казва ми тя.

Двама с гаджето се заприказваме за малко, Пол ентусиазирано се включва без ни най-малко да подозира, че правя всичко това заради него. За разлика от тийнейджърските ми години и ранните двайсет, сега си правя труда да се заприказвам с някое гадже, само ако има сериозни изгледи за финансова или сексуална изгода. В Нобъл времето

за затваряне идва твърде бързо и след като вече съм напълно наясно, че Пол си пада по чашката и жените, го завеждам в Порт Сьншайн, където отварям горния етаж за по едно късно питие.

— Това гадже в пъба беше трепач. Струва ми се, че ще ти се отвори парашута, Саймън.

— Ще ти покажа нещо по-добро — казвам му и му пускам на DVD-то малко от кадрите, които заснехме днес. Пол вдига неволно вежди, което го издава като пълен секс-маниак. Чудесно. Промъквам се бързо в офиса и пускам охранителната камера на запис, като се уверявам преди това, че има заредена празна касета. После намирам видео-касетите от днес и ги занасям при него, бутвайки последната във видеото под големия телевизор на бара.

Невероятният задник на Ники изпълва екрана и ние се изтягаме, наблюдавайки я как духа на Тери, докато той лежи и лиже пътката на Мел, която се е надвесила над него. Къдриците на косата му в един момент сякаш напълно се сливат с пичите ѝ косми.

— Това е невероятно... — задъхано казва Пол. — И това го правите тук?

— Да-а, правим пълнометражен филм — обяснявам, докато камерата дава близък план на Ники, която смуче чепа на Тери, а жадните ѝ очи късат душата на зрителя. Това момиче е истинска професионалистка, същинска звезда. И кадърът е добър.

— Тази си я бива, а? — Пол отпива от чашата си и очите му са се изцъклили като на кокер, който бива опъван от ротвайлер. Гласът му изтънява напълно. — Да-а... коя е тя?

— Казва се Ники. Ще ви запозная. Тя е добра моя приятелка, готино момиче, образовано. Студентка е в Университета, истинския Университет — Единбургския, а не измислените университетчета тип „шунда рошава“, дето се нароиха през осемдесетте.

Клепачите му леко се спускат и усмивка набръчква лицето му.

— Дали тя... дали... имам предвид, дали прави и други неща?

— Сигурен съм, че бих могъл да я склоня заради теб.

— Наистина ще съм ти задължен — казва той и веждите му литват към небесата.

Започвам да правя линии кока, само за да видя реакцията му.

— Време е за кока!

Пол ме поглежда с онова стреснато притеснено изражение на младо гадже от извратено порно. Това е изражението, точно когато са й го вкарали в гъза за пръв път и целият свят потенциално ще го научи по видео или Интернет, макар тя да не е имала предвид точно това.

— Смяташ ли, че би трябвало, ъ-ъх... Дали е уместно при дадените обстоятелства...

Ту пускам в ход процедурата — „страшно ще ти хареса“. Ако това копеле не е кока-маниак аз съм фешън-консултант на Мистър Даниел Мърфи.

— Хайде, Пол — усмихвам се, докато правя линиите, — стига си се занасял. Ние сме бизнесмени, образовани копелета. Не сме никакви квартални отрепки. На нас са ни ясни нещата, знаем къде да дръпнем линията, да, и в двата смисъла...

— Ами... Само една малка дискретна линийка... — пуска свенлива усмивка Пол и надига мечтателно вежди.

— Така те искам, Пол! — окуражавам го. — Ние не сме като понизшите класи, виждал съм ги много тук, вярвай ми. Знаем си мярката. В крайна сметка, това е един малък гъдел, за бога!

Дърпам една здрава, Пол вдига рамене и ме последва. Това не са никакви си деликатни линийки, по-скоро са с дебелината на агнешки бутчета, отколкото на пуделски краченца. Мислех си, че нещастният онанист ще види камерата, която го снима, но очевидно той изобщо не я забелязва.

— Фу-у... Добра стока... — вика Пол и започва да жестикулира и да плещи като откачен. — Шефът ми в агенцията се снабдява с адски чиста стока. От един пич, който лети от Ботафого до Мадрид и после тук. Прекарва стоката в задника си във восъчна капсула. Страшна работа, много яка... но и тази тук си я бива...

Разбира се, драги. Е, вече мога да считам мисията за приключена и решавам да закрия вечерта неприлично бързо.

— Добре, Пол, ще трябва сега обаче да ме извиниш, приятел — казвам, сочейки му вратата. Има някои неща, които трябва да свърша.

— Искане ми се още малко да продължим... Целият трептя...

— Налага се да остана сам, Пол, имам среща с една дама — усмихвам се и Пол ми кима с усмивка, но не може да скрие разочарованието си, че го надрусам и изоставих. Изпращам го навън, стисвам му ръка и усещам, че нещастникът е изпънат като струна. Той

маха на едно такси и изчезва. Щях да оставя Пол още, но той си изигра картите твърде бързо. Бащата често използваше една реплика от филм с Джеймс Кагни — „никога не им позволявай да си поемат дъх“ и това се оказа най-добрият съвет, който някога съм получавал от него. Така определено е жестоко. Но ако ги оставиш да им се размине, те просто не се научават. После някой друг ще ги изработи много по-жестоко и със сигурност този някой ще е много по-безскрупулен. Жестоко е да си мекушав, както казваше Шейки. Или беше Ник Лоу?

Пол. Какъв кретен. Да съм го представел на Ники, на *моята* Ники? Сигурно се ебаваш! Такова парче се предлага на свръхвисока цена, толкова висока, че подобен нещастник никога не може да си я позволи.

Целия ден бях мислил за нея. Някои гаджета ти влизат под кожата, само защото не можеш да определиш какво точно в тях те разпалва. Тя е този тип. Красива, наистина, но способна да бъде различна всеки път. Лещи или очила. Косата спусната, на опашка, на плитка или прибрана. Скъпи маркови дрехи тип жената-вампи или спортно-небрежна. Поведение и жестове сърдечни, после дистанцирани. Знае *точно кои бутони* да натисне у мъжа и го прави без дори да се замисля. Да, това е моето момиче.

41. ЛИЙТ НИКОГА НЯМА ДА УМРЕ

Събота сутрин е, човече, Али спи, така че потеглям към библиотеката. Напоследък съм по-добре с дрогата, значи, злите кучета на глада не ме преследват така, защото съм се потопил в книгата, човече, но нещата не изглеждат особено добре, между мен и нея, значи. Повече от сигурен съм, че някой налива отрова там, някой я навива срещу мен. Не знам дали е сестра ѝ или по-вероятно Сик Бой, след като работи вече в пъба му. Този подъл котак само ме използва да изработим Братчеда Доуд. После не щеше и да знае за мене. Поне не ме изпорти на Франко за мангизите от Рентън, сигурно и няма да го направи, защото и аз имам едно друго срещу него.

Липсата на приятели поне ми отваря възможност да се хвана сериозно с книгата за Лийт. Събота обаче е кофти ден, много изкушения има в събота, човече, по улицата е пълно с котаци и дрога, така че тръгвам към града по най-прекия път към читалнята. Цялата тази работа с микрофилмите е егати странното нещо. Всичката тази информация, всичката история, дори и написана избирателно от едрите котаци, само на една ролка филм! Предполагам, че ще успея да намеря и други гледни точки, все пак, обаче.

1926, Общата стачка в Лийт. Четеш кой какво е казал тогава и направо разбираш, в какво са вярвали лейбъристите. Свобода за обикновения котак. Не като сега „разкарайте Торите“ или „дръжте торите далече от властта“, което е просто един по-мил начин да кажат „дръжте ни на власт, човече, дръжте ни на власт, защото ни харесва“. Правя страшно много записки, значи и времето направо лети, лети и изчезва, човече.

Когато се връщам вкъщи нещо не е наред. Влизам, направо подскачайки от радост, със записките под мишница, значи. Анди е облечен в официалното си костюмче и като се обръщам гледам Али с няколко готови пълни сака. И да, всичко изглежда, че са тръгнали да си ходят, значи.

— Къде беше — пита тя.

— Ей, само бях до библиотеката, значи, за тая книга с историята на Лийт, значи, малко проучвания, нали знаеш?

Тя ме поглежда, сякаш не ми вярва и ми се прииска да я накарам да седне и направо да ѝ покажа нещата, но лицето ѝ е някак напрегнато и виновно, значи.

— Отиваме при сестра ми. Нещата започнаха да стават... — тя поглежда към Анди, който държи онзи пластмасов Люк Скайуокър, с който налага един Дарт Вейдър, значи, и снижава глас. — ...знаеш за какво говоря, Дани. Щях да ти оставя бележка. Просто ми трябва малко пространство, за да помисля.

О, не, не, не, не, не.

— И за колко време, значи? За колко?

— Не знам. Няколко дни — вдига рамене тя, дръпвайки от цигарата си. Тя обикновено никога не пуши край дребния, значи. Сложила си е големите обеци като златни обръчи, човече, бялото яке и изглежда страхотно, просто страхотно.

— Нищо не съм взимал — казвам ѝ. — В джобовете ми няма нищо — казвам, преобръщайки ги демонстративно, човече. — Имам предвид, абсолютно нищо от сума си време. Само си работя върху книгата, значи.

Тя така някак бавно клати глава и вдига сака. Явно нищо няма да ми каже, няма да ми проговори.

— За какво толкова ще мислиш? — питам я. После викам — За него ли? Така ли? — аз един вид повишавам глас малко, после се успокоявам, защото не ща сцени пред малкия човек. Той не заслужава това.

— Няма никакъв „него“, Дани, каквото и да си мислиш. Аз и ти — това е проблемът. Няма и много останало от „аз и ти“, нали? Твоите приятели, твоята група, сега и твоята книга.

Сега е мой ред да мълча. Дребния човек ме поглежда и аз опитвам да се усмихна.

— Знаеш къде съм, ако ти потрябвам — казва тя, прави крачка напред и ме целува по бузата. Искам да я сграбча в ръце и да не я пусна, да ѝ кажа, че я обичам и искам да остане завинаги.

Но не казвам нищо, просто защото не мога, просто не мога. Самият Ад ще се заледи, докато успея да измъкна тия думи от устата

си, а толкова искам да ги кажа. Но просто е... сякаш съм физически неспособен да го направя.

— Докажи ми, че можеш да се справиш сам, Дани — прошепва тя, стискайки ръката ми. — Покажи, че си способен да контролираш нещата.

И малкият Анди поглежда назад и вика:

— Чао, тате!

И после ги няма човече, отишли са си. Поглеждам през прозореца и ги виждам да вървят по улицата към Джанкшън Стрийт. Аз се просвам на фотьойла. Запа, котаракът внезапно скача на дръжката и ми изкарва акъла. Аз го погалвам по козината и се разридавам, хлипам без сълзи, треса се като в някакъв пристъп, човече. В един момент дори не мога да си поема въздух. После малко се стягам малко, значи.

— Сега сме само аз и ти, приятел — казвам на котака. — За теб е по-лесно, Запа, човече, защото котките не се обвързват емоционално, значи. При вас е едно бързо на покрива и после бум, тряс и драго ми беше — казвам на момчето и го поглеждам право в дръпнатите му зелени очи. — Теб и това вече не те касае, човече — засмивам се, — искам да кажа, съжалявам за мъжката ти гордост, човече, наистина жестоко е, не е редно, значи, но е за твое добро. Наистина ми беше кофти като те водих на ветеринаря, не го забравяй, приятел.

Котакът отваря уста и измяква, значи, така че ставам да видя какво да му дам за ядене. Няма почти нищо както за Homo Sapiens, така и за семейство котки, хладилникът си е направо празен. Легенчето на Запа смърди, значи трябва да му взема нов пясък.

— Благодаря ти, човече — викам на Запа. — Страшно ми помогна. Вместо да седя тук и да се самосъжалявам, заради теб съм принуден да изляза за котешка манджа и тоалетна. Да се върна към света и така нататък. Ще ида по Къркгейт, ще ти взема хапване и ще те опесъча, значи.

Да, малките мравчици ме полазват и не мога да си намеря място. Вървя надолу по улицата и после поемам по Къркгейт. Правя си пазара в Куик Сейв и излизам пред статуята на кралица Вик в началото на Уок. Денят е учудващо мек за ноември и е пълно с народ. Дребни пичове думкат хип-хоп ритми, жени и деца дъвчат шоколадчета,

всякакви политически кота̀ци са опънали масички и подканят да си купиш революционни вестници и такива неща, значи.

Странна работа човече, тия политическите копелета като че ли всички са от лъскави семейства, значи, студенти и такива разни. Не, че нещо ми пречи, но значи, смятам, че тия дето са като нас трябва да агитират за промяна, значи, а не само да се друса̀ме. Като с Общата стачка, значи, така трябва да е. Какво става с нас? Джоуи Парки върви насреща ми и аз привличам вниманието му, така да се каже.

— Добре ли си, Спъд? Как върви? Ще идваш ли на събирането на групата в понеделник?

— Да-а... — отговарям. Дори не знаех, че в понеделник има сбирка. Тогава Парки, клетият, се налага да чуе всичко, всичките ми проблеми, човече, за това, че Али е отишла у сестра си с Анди.

— Много лошо, приятел. Но нали ще се върне, а?

— Разправя, че било само за няколко дни, че искала да премисли нещата. Искала да види дали ще се оправя сам. Адски губеща позиция, човече, по-лошо не може. Тя бачка в пъба, значи, онзи, на Сик Бой пъба. Кофтито е, значи, че ако се оправя сам, тогава ще си каже — „нищо му няма, значи, добре е“ и ще ме напусне. А ако се друсам и прецакам нещата ще каже — „гледай докъде го докара тази отрепка“ и пак ще ме напусне. Просто няма изход, никакъв изход, човече.

Момчето Парки си има работа, затова занасям котешката тоалетна на приятелчето Запа и му уреждам добро хапване. Сипвам стария напикан и насран пясък в един вестник и слагам всичко това в найлоново пликче. После сипвам новата тоалетна и нашият почва да я рови, след това се юрва да тича в кръг с вирната опашка и да се търкаля по земята и си мисля, човече, ако и аз можех така малко да се потъркалям и потърча, добре щеше да ми дойде.

И така, стоя си сам в къщи и отчаяно се нуждая от компания. Тогава си мисля, че може би изкуството ще спаси деня и вадя записките си, значи, и ги изчитам пак. Почеркът ми не е кой знае какъв връх, та ми отнема повечко време докато ги прочета. После на вратата се звъни и си мисля, че може да е тя, може да се е върнала, може би, за да ми каже — „не, глупаво е така, Дани Бой, не мога да изтърпя толкова време без теб, обичам те“, така че търча да отворям, но — не, не е Али.

Толкова далеч е от Али, колкото би могло да бъде. Франко е.

— Как си, Спъд? Наминах само да си полафим, значи.

Мислех си, че имам нужда от компания, всякаква компания, но всъщност съм искал да кажа почти всякаква компания. Никога не съм си падал по разкази за пандиза, особено след като и аз бях на топло. Точно сега, те ми идват като пълен кошмар. Така че, опитвам се колкото мога да отклоня вниманието на Франко, макар да е страшно трудно, към други теми, като например моята книга за историята на Лийт. Започвам да му разказвам за книгата. Разправям му, че трябва да интервюирам такива хора като него за книгата.

Но явно съм казал нещо не както трябва, защото Франко изобщо не изглежда доволен.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Опитваш се да ме дразниш ли?

Опа-а, леко, леко, див звяр такъв, леко.

— Не, Франко, човече, не, просто искам книгата да е за истинския Лийт, значи, за истински хора. Като теб, човече. Всички в Лийт те познават.

Франко се изпъва на стола, но слава богу, ми се струва, че този път го е приел като четка.

Опитвам се да му обясня какво имам предвид, промъквайки се като котак, значи, върху горещ ламаринен покрив, човече.

— Защото всичко се променя. В единия край е Скотиш Офис, а в другия новия парламент. Обуржоазяване, така му викат интелектуалците, значи. След десет години насам няма да са останали пичове като мен и теб, човече. Виж пъба на Томи Йангър, човече, сега е кафе-бар. Джейнс са го нарекли. Помниш ли нощите, а и сутрините, които сме изкарвали там!

Франко кима и знам, че му лазя по нервите, но като ми е нервно, човече, просто не мога да се спра... като съм притеснен — дума не обелвам, нервен — само плямпам.

— Ще ни отняма като саблезъбите тигри, човече. В града искат само котациите с пари, значи, виж само какво направиха с Дъмбидайкс. Искат да ни изтласкат по крайните квартали, на бунището на града, Франко, казвам ти, човече.

— Майната ти, не мърдам в никакви тъпи квартали повече — казва ми той. — Бях малко в Уестър Хейлз, като се събрах с нея. Само един единствен пъб, копеле, какво става там, мамка му?

— Така е, Франко, скоро старият Лийт няма да го има. Виж Толкрос, човече, сега е финансов център. Виж Саут Сайд — студентски град. Стокбридж от сума си време е станал Юпивил, добрия стар Стокърый. При нас и в Горджи-Далри са единствените места, които останаха за котаците от работническата класа, които са реално вътре в града, човече и само благодарение на футболните клубове. Слава богу, че и те не се изнесоха.

— Аз не съм ти никаква шибана работническа класа! — вика Франко и сочи себе си. — Аз съм шибан бизнесмен! — повишава глас той.

— Но, Франко, значи исках да кажа...

— Запомни ли? Запомни ли, а?

Това е, човече, като улица която си минавал стотици пъти. Ако съм научил нещо, то е да се шмугвам в първата пряка при такава ситуация, значи.

— Да, разбира се, разбира се, Франко — викам и мятам лапи нагоре да покажа, че се предавам.

Бегър Бой изглежда малко се успокоява, но копелето е докачливо и ядно, това е повече от сигурно.

— И ще ти кажа още нещо, ей така, безплатно ще ти го кажа, че да знаеш — Лийт никога няма да умре — натъртва Генералисимус Франко.

Котакът явно не схваща какво иска да му кажа, значи.

— Може би не Лийт, човече, но Лийт, *какъвто ние го познаваме* ще изчезне — пробвам се пак, но нямам намерение да задълбавам понататък, защото знам какво ще стане. Той ще каже — „не, няма“, аз ще кажа — „да, така е, човече, Лийт вече умира, не виждаш ли“ и той ще каже „не, няма, защото аз казвам така“ и с това ще се приключи.

Той прави две големи линии кока и аз се сещам за обещанието ми към Алисън, но, аз ѝ казах, че ще се откача от дрогата, а за мен дрога значи херо, също казах, че ще оставя крека, а не коката, никой не е споменавал нищо за кока, значи. В случая става дума и за Франко, така че отказът е практически невъзможен.

Коката още ни държи и потегляме да ударим по бира, но аз насочвам Бегби по-далеч от Порт Съншайн, което е доста лесно, защото той пие напоследък в Николс. Франко получава SMS на GSM-а си. Той се кокори и не може да повярва на очите си.

— Какво има, Франко, човече?

— **НЯКАКВО КОПЕЛЕ СЕ ОПИТВА ДА МИ СЕ ОТВАРЯ!** —
изревава той и две каки, които минават покрай нас с детски колички
едва не се подмокрят.

— Какво има?

— Шибано съобщение... не пише от кого е... — На котака далеч
не му е забавно и той натиска безразборно копчетата. Влизаме в пъба и
той продължава да се занимава с GSM-а си, докато аз взимам бирите от
Чарли, който е зад бара. Мобилният на Бегби пак извънхва и той
отговаря, този път адски предпазливо.

— Кой е?

Следва пауза и настроението му малко се разведрява, слава богу.

— Добре, Малки. Става.

Той го изключва и ми казва:

— Школа по карти у Майки Форестър. Там ще е Нори Хътън,
Малки Макарън и така. Дай да вземем някаква манджа за вкъщи и да
ходим.

Казвам му, че нямам пари, което не е вярно, но школа по карти с
Бегби означава, че трябва да играеш, докато той не спечели всичките
ти пари, независимо колко време ще отнеме. Така че, гледам да скатая.

— Хубаво, тогава ела да пийнеш едно, копеле — вика той.
Невъзможно е да откажа, така че отиваме в офиса на Майки, а Бегби не
спира да говори за Марк Рентън и как щял да го убие. Хич не ме радва
това му настроение, човече и хич не си падам по подобни типове като
Малки, Нори и Майки Форестър. Те седят около една маса и наоколо
има планини от кока, литри Джим Бийм и бира. Аз излизам от играта
след като загубвам четирийсет лири.

— Спъд, ти можеш да сменяш музиката — нарежда ми Бегби, но
разбира се, не мога да пуска каквото искам, защото той казва какво ще
се слуша. — Сложи Род Стюарт, копеле... *every day I spend my time...
drinking wine, feeling fine...*

— Май нямам Род Стюарт — вика Майки. — Преди имах, но
бившата ми гепи повечето плочи като се изнесе.

Франко го поглежда зверски.

— Иди си ги вземи от курвата, тъпако! Не може да се играят
карти без Род Стюарт! Това се прави на школите по карти — напиваш
се, пееш Род Стюарт и това е! По-добро няма, копеле!

— Видя ли снимките на Род Стюарт от вътрешната страна на онова CD? — пита Нори. — Накичил се с парцали като дърта уличница. А онази, видя ли я, дете е облечен като педал?

Аз много добре си спомням тези снимки, Род Стюарт със зализана назад коса, с мустаци и очила. Но си трая, защото виждам как реагира Франко.

— Какво искаш да кажеш, Нори, да ти го начукам?

— За албума, този *Greatest Hits*. Оня се облякъл като жена на една от снимките, а на друга е гримиран като педал.

Бегби направо се тресе.

— Какво искаш да кажеш с това „облякъл се като педал“? Смяташ, че Род Стюарт е някакъв шибан педал ли? Род шибания Стюарт? Това ли искаш да кажеш?

— Отде да знам дали е педал или не? — смее се Нори. Малки обаче се усеща.

— Хайде, Франк, раздавай!

— Род Стюарт не е педал — казва Майки. — Чукаше онази, Брит Екланд. Гледахте ли я в оня филм с Калън, онзи дете са го снимали горе, из Хайлендс?

Франко обаче не чува нищо. Той казва към Нори:

— Значи щом мислиш, че Род Стюарт е педал, значи всички, които го харесват са педали, така ли?

— Не, аз... аз...

Късно е, човече, аз се обръщам да не гледам и само чувам трясък и викове, а когато пак поглеждам не мога да видя лицето на Нори, сякаш са му сложили черна маска. Това обаче е само качулка от кръв, защото Франко е счупил бутилката Джак Даниълс в главата му.

— Франко, човече, имаше още пиене в бутилката — недоволства Майки, докато Бегби става и се отправя към вратата. Малки подпира Нори и го води към банята. Аз се изнизвам след Франко по стълбищата.

— Скапан отвореняк с тия свои мръсни подмятания — съска Генералисимус и се цъкли срещу мен, но аз не го гледам, само си мисля да го заведе в Николс и да пием по бира, малко да се успокои и после дим да ме няма към къщи. Невъзможно е човек да има чак толкова отчаяна нужда от компания, не и дотам отчаяна.

42. „...ПРЕКЪРШЕН ПЕНИС...“

Клетият Тери, такова нещо да му дойде до главата. Извикахме линейка и те го изнесоха право в болницата, където го прегледаха и му казаха, че има пречупен пенис. Явно беше сериозно, защото веднага го вкараха в отделението.

— Ако нещата се развият добре — казва докторът, — всичко ще се оправи. Ще бъде напълно дееспособен. Все пак може да има усложнения, но на този етап още не трябва да мислим за ампутация.

— Какво... — казва Тери, напълно ужасен, съобразявайки, че в болницата не дават легла, освен ако случаят не е наистина спешен.

Докторът го поглежда мрачно.

— Това е само най-лошият вариант, мистър Лосън. Казах го, само да подчертая колко е сериозно положението.

— Знам, че е сериозно! Даже много добре го знам! Това е моят кур!

— Така че вие трябва да си почивате и да избягвате всякакво натоварване. Лекарството, което ви дадохме, ще ви предпази от неволна ерекция, докато тъканта, да се надяваме, зарасне. Това е една от най-лошите травми, които съм виждал.

— Но ние само...

— Случва се доста по-често, отколкото си мислите — успокоява го докторът.

GSM-ът на Раб иззвънява. Саймън е. Раб казва, че той е много разстроен, но това очевидно е по-скоро заради прецакването на снимките, отколкото заради Тери. Дори аз и Раб не го намираме за смешно. Накрая той се обръща към мен и казва:

— Винаги съм знаел, че курът на Тери ще го вкара в беля, всички в квартала смятаха така. Но никой не си е помислял, че той ще вкара кура си в беля!

Но пак не е смешно. Джина, Урсула, Крейг, Рони и Мелани са вцепенени, Мел се чувства кошмарно, когато истината става очевидна.

— Не можах да се задържа...

— Беше злополука — казвам и я поглаждам по гърба с ръка. Целувам набързо всички и тръгвам за вкъщи, където разказвам историята на Лорън и Даян. Даян слага ръка на устата си, а малкото лице на Лорън не може да прикрие доволството си. Тя е направила вегетарианска лазаня и сядаме да хапнем.

— Значи край с вашите порно-планове — казва Лорън и си налива чаша бяло вино.

Направо да ти е жал да прецакаш ентузиазма ѝ, изглежда толкова щастлива.

— О, не, скъпа, шоуто трябва да продължи.

— Но... — Лорън наистина изпада в паника от новината.

— Саймън е категоричен, че ще заснемем филма. Ще намери заместник на Тери.

Сега Лорън избухва от яд.

— Теб те експлоатират. Как е възможно! Те те използват!

Даян загребва с вилицата, натъпква си устата, гледа ме известно време с напрегнато изражение, преглъща и вдига безразлично рамене:

— Лорън, това не те засяга! Успокой се, моля те!

Всичко това направо ме побърква. Трябва да се опитам да я накарам да погледне по-далеч от собствената си невроза.

— Писна ми да уча за кино, когато имам възможност да го правя. Защо толкова се впрягаш?

— Но това е порнография, Ники! Теб те използват!

Бавно издишам.

— Какво ти пука? Аз не съм глупава, изборът си е мой, така че... — казвам ѝ.

Тя ме поглежда с тих, овладян гняв в очите си.

— Ти си ми приятелка. Не знам какво са направили с теб, но няма да ги оставя да им се размине. Това, което правиш е срещу собствения ти пол. Самата ти още повече заробваш и потискаш жените по целия свят! Нали ти учиш за това, Даян! Кажи ѝ! — подканя я тя.

Даян взима дървената щипка и си сипва салатата.

— Нещата са малко по-сложни от това, Лорън. Колкото повече задълбавам, толкова повече неща изскачат. Не мисля, че порното *per se* е истинския проблем. Мисля, че проблемът е по-скоро в начина, по който консумираме.

— Не... не, не е защото винаги ни управляват мъже!

Даян кима в съгласие, сякаш Лорън е успяла да докаже твърдението си.

— Да, но вероятно в по-малка степен в порно-индустрията, отколкото в други сфери. Какво ще кажеш за лесбийските сцени, предназначени за гледане от жени? Къде се вмества това в твоята парадигма? — пита тя.

— Това е подменено съзнание — протестира Лорън.

Аз съм твърде заета, за да споря, дори и да имаше защо.

— Не си забавна, Лорън — казвам ѝ, ставайки от масата и вземайки сака си. — Оставете чиниите, момичета, като се върна ще ги измия? Обещавам. Малко съм закъсняла.

— Къде отиваш? — пита Лорън.

— До една приятелка, да упражним репликите — казвам ѝ, оставяйки клетата фригидна кучка да се задави със собствените си комплекси.

Тя дори скача от масата, но Даян я хваща за ръка и я дръпва обратно на мястото ѝ, говорейки ѝ като на малко дете, в каквото очевидно се е превърнала.

— Лорън! Стига! Сядай и се храни! Хайде.

До мен продължава да достига кавгата, докато се измъквам по стълбището и излизам вън на студа. Вземам автобуса до Уестър Хейлз, където живее Мелани. Първо упражняваме репликите си, после правим малко практически упражнения и аз оставам за през нощта.

На следващата сутрин изчакваме майка ѝ да се върне и след това хващаме автобус 32 към Лийт. Пръска лек дъждец, от който прогизваме целите, докато стигнем пъба. Съставът е малко оклюмал и аз се усещам, че наоколо няма камера. Вместо това на един от столовете е седнал около тридесет и пет годишен мъж с къдрава коса, големи бакенбарди и пронизващ поглед.

— Това е Дерек Конъли — обяснява ми Саймън. — Дерек е професионален актьор и ще ни подготвя по актьорско майсторство. Може би си го виждала по телевизията като шотландския злодей в *Ченгета*, *Жертвата*, *Емърдейл* или в *Тагарт*.

— Всъщност в *Тагарт* играх адвокат — казва Дерек извинително. Правим малко упражнения, после започваме да работим

по сценария. Ако с нещо го дразнят нашите опити да се правим на актьори, то той с нищо не го показва. Само да се бях старала малко повече в университетския театър. Нищо не ми костваше.

След това отиваме в апартамента на Саймън и аз му казвам, че съм репетирала с Мел.

— Трябваше да я поканиш и нея — казва той.

Но, не, няма да стане. Искам го целия за себе си.

43. МРЪСЕН № 18746

Макар, че вече е пролет още е доста студено и не е лесно да се отделя от Ники. Освен това хич не ми се среща с Мо и Али в пъба. Опитвам се да отложам този момент, сервирам закуска и сядам да направя няколко копия на касетата с Пол, който дърпа кока.

— Какво е това?

— О, само малко извънкласна работа — казвам ѝ, звънейки на царя на рекламата в Лийт по зеления GSM. Ники заявява, че трябва да ходи на училище и че ще ми звъгне по-късно. Наблюдавам я как се приготвя, задникът ѝ се движи елегантно под дългата пола. Странно, но при това момчешко облекло напоследък, много малко жени притежават грациозността за носене на поли, така че веднага се забелязва. Тя издърпва ципа на дългото си яке с качулка и въпреки пухения ръб на качулката виждам зашеметяващата ѝ усмивка, докато тя ми маха за довиждане и излиза.

Искам от Пол спешна среща в дванайсет на обед в Шоър Бар до Уотър ъф Лийт. Пристигаме почти едновременно. Пол изглежда озадачен, но не толкова, колкото очаквам да бъде съвсем скоро слагам една фактура, чекова книжка и химикалка пред него.

— Така, Пол, би ли подписал това?

— Много си бърз — казва той, слагайки очила, очевидно далекоглед и проучва фактурата и чека. — Не може ли това да почака... Какво... това са парите за образователното видео... и къде отиват? Не съм виждал такива фактури. Какво е Банана Адзури филмс?

Оглеждам просторния, солиден, облицован с дърво бар и огромните му прозорци.

— Това е моята филмова компания. Нарекох я на квартал Банана флетс, който се намира зад ъгъла и където съм израснал, с една елегантна препратка към италианското ми потекло.

— Но... защо?

— Ами — обяснявам, — Шон Конъри нарече своята компания Фаунтинбридж Филмс, защото там е родното му място. Просто ми се

стори адски стилно.

— Какво общо има това с образователния видео-проект „Бизнесът срещу дрогата“?

— Абсолютно нищо. Парите ми трябва да финансирам отчасти филм, наречен „Седем тека за седмина братя“. Има някои първоначални разходи. Става дума за развлекателен филм за възрастни или ако искаш, порнографски филм.

— Но... но... какво, по дяволите, е това! Не можеш да направиш такова нещо! В никакъв случай! — Пол се изправя, сякаш възнамерява да ме удари. Въобще не съм се пазарил за подобно развитие.

— Виж, ще върна парите, когато всичко се задвижи — обяснявам успокояващо. — Това е бизнес. Понякога се налага да вземеш от Питър, за да дадеш на Пол или обратното — усмихвам се, мислейки си за холандския дистрибутор на порно, Петер Мурен или още известен като Миз.

Пол става и тръгва да си ходи. Той спира и ме сочи.

— Ако очакваш да разпиша това, значи си откачил. И направо ще ти кажа: отивам право в Комитета и в полицията и ще им обясня що за мошеник си!

Вдига прекалено много шум. Слава богу, барът е още празен.

— Странно — отвръщам, — мислех си, че си наясно с правилата на играта. Грешил съм — вадя копие на записа. — Шефът ти може да се поинтересува от това, приятел. Ако искаш, можеш да я унищожиш, имам още копия. И не само за него. Имам едно за *Нюз* и едно за копелето от Съвета. Сниман си как дърпаш кока и дърдориш за твой човек, дето я носи в задника си.

— Сигурно се шегуваш... — казва той бавно, вторачвайки се в мен. После окото му притрепва.

— Честно казано — не — казвам, подавайки му касетата. — Вземи я, ако не ми вярваш — подхвърлям я на масата. — Всъщност, вземи я, без значение, дали ми вярваш или не. И седни.

Той мисли секунда-две. После се свлича съкрушен на мястото си, докато келнерката донася две големи чаши капучино. Тук определено знаят как се приготвя капучино. Но имам чувството, че само ще похаби капучиното това копеле, защото мислите му са другаде, всъщност вероятно вече приспособява вкусовите си рецептори към затворническата храна. Всичко това е много, много повече и от най-

лошия му кошмар. Но аз не искам да се влачи наоколо е посърнал вид, защото хората ще забележат и той лесно ще се издаде.

— Не бъди прекалено строг към себе си. Не си първия, който се е изхвърлил и са го сгасили — казвам, мислейки си за Рентън. — Не си и последния. Погледи го като поука. Никога не се доверявай на пич от кварталите с пачка — намигам съзаклятнически, — защото мангизите със сигурност са излезли от джоба на някое задръстено копеле. В случая това си ти — казвам му, сочейки го с пръст. — Но след това ще станеш по-силен. Гаранция.

— С какво право причиняваш това на мен! — умоляващо пита той.

— Току-що отговори на собствения си въпрос, приятел. Помисли си! Сега, ако обичаш, чупката, защото ме чака малко бизнес. Изпий си първо капучиното, тук го правят страхотно!

Но, не, той го оставя и аз се замислям за опитите си да намаля наркотиците на хилядолетието: кофеина и кокаина. Въпреки това, когато той се затъртя отчаян към колата си и потегля обратно към покрайнините с кариера, увиснала на косъм, аз вземам капучиното му и оставам да поседя, наблюдавайки гларусите, които крякат над главата ми и си мисля — да, Лийт е точното място. Как съм могъл да се застоя толкова дълго в мръсния сивкав Лондон?

С Дерек Конъли, актьора, изскача един малък бонус. Той и гаджето му Саманта са навити да изиграят онази част с брата, който иска стандартен секс и бива съблазнен за В&В. Наемаме някакво западнало място в Линкс. Раб протестира, защото имал работа в Университета, но след малко четкане успявам да го прикоткам заедно с Винс, Грант, такъмите и DVD-камерите. Бързо правим малко „партизански“ снимки на стандартния секс и частта със съблазняването. Резултатите са доста добри. Ако броим и недовършената оргия, вече имам двама от седемте братя.

Връщам се в пъба да огледам личния състав. Вътре е доста претъпкано. Забелязвам Бегби с физиономия тип ловец-убиец и Лари, които влизат през страничната врата, така че решавам да се чупя и да видя Тери в болницата преди да замина за Глазгоу с Ники. Мо беснее, че остава да бачка отново сама. Али влиза и видът и определено не е цветущ. Обяснявам на Мораг, че няма друг начин и просто трябва да

отида до Глазгоу, за да огледам възможностите за разширяване на бизнеса.

— Разширяване? Глазгоу? Какви ги плещиш?!

— Верига пъбове в стил Лийт. Ще направим франчайзинг на Порт Съншайн — първо на запад, после надолу — на юг. — Оглеждам разпадащия се коптор. — Ще продаваме марката — смея се. — Нотинг Хил, Айлингтън, Кемдън Таун, центъра на Манчестър, Лийдс... всички ще паднат като плочките на домино!

— Тая няма да я бъде, Саймън — клати тя глава, но аз се опитвам да се изнеса преди Бегби и неговия малоумен приятел да са ме забелязали. Но е твърде късно, той ме вижда и веднага пристига.

— Няма ли да изпиеш по едно с нас? — повече или по-малко изкомандва той.

— С удоволствие, Франк, но трябва да мина да видя един приятел болницата и след това се мятам на влака за Глазгоу. Звънни ми през седмицата на GSM-а и ще се видим да поприказваме.

— Хубаво... Би ли ми казал пак номера си?

Давам номера на зеления GSM и Бегби го нанася, очевидно забелязвайки, че не е същия, откъдето е получил омразния SMS.

— Това ли е единствения ти GSM?

— Не, имам още един за бизнес. Всъщност даже са три, но номера за гаджета си е чисто моя работа!

— Получих шибан SMS от някой, който се опитва да ми се отваря. Беше някакъв като чуждестранен номер. Не успях да се свържа обратно.

— Така ли? Телефонен тормоз, а? Скоро някой ще започне да те следи, Франко — шегувам се.

— Какво искаш да кажеш с това, мамка ти? — изглежда ме зверски Бегби.

Усещам как кръвта ми се смразява. Почти бях забравил измеренията на зашеметяващата му параноя.

— Това е шегичка, Франк. Хайде, приятел, давай го по-лежерно, по дяволите — правя се на духовит и по приятелски леко го бутвам с юмрук по рамото.

Следва пауза от около две секунди, които ми се струва десет минути, през които виждам как пред очите ми се отваря голяма черна дупка и засмуква целия ми живот. Тогава, тъкмо когато си мисля, че

съм си разрешил прекалено голяма волност, той явно се поуспокоява и дори прави опит да се пошегува.

— Никой не ме преследва, по-скоро всички копелета като че ли се разбягват от пътя ми. И това са така наречените ми приятели — казва той и ме гледа втренчено с някаква надежда.

— Казах ти, Франк, ще се видим другата седмица. Напоследък бях доста зает, учех се на занаята, дето се вика, но скоро ще съм свободен — обяснявам.

Тоя, Лари, ме гледа с лукава усмивка.

— Чух, че и друг занаят си подхванал, приятел...

Студени тръпки пробягват по гръбнака ми и се чудя, кой се е раздрънкарал, но кимам загадъчно и тръгвам, усмихвайки се на Франко и Лари. Обръщам се към Мораг и подвиквам:

— Бира за момчетата, Мо, за моя сметка. Наздраве, момчета! — чуруликам и когато се измъквам краката ми ме носят леко, леко, почти подскачам от радост, че съм се измъкнал от тая тиня в бара.

44. „...ОНЕЗИ, КОИТО ЧУПЯТ РЕКОРДИ...“

Сигурно е заради компанията, с която движа, но забелязвам, че все повече разсъждавам като местните. Животът е сладък. Топъл пролетен ден е и стъпките ми са леки, небрежни. Някакъв бачкатор подсвирква след мен, но аз го отминавам с почти снобско презрение, чувствайки се като гадна, апетитна и арогантна кучка. Сега мога да го правя с волно сърце след като свърших с курсовите работи. Вървя през все по-тъпкания с туристи център към болницата на свиждане на Тери. Клетия Тери.

Въздухът има онзи щипещ, свеж прохладен привкус, но с пуловер не е неприятно. Осъзнавам, че наистина се забавлявам с този филм. За мое учудване това не се дължи особено на секса. Аз съм навита, но никога не е толкова добър, колкото очаквам. Твърде много прилича на работа, твърде много се прави за пред камерата и заради това често е скучен и неудобен. Понякога се чувстваш като онези, които чупят всякакви рекорди, например сто души натъпкани в едно мини и тям подобни, а и Саймън с неговите „стоп“ и „старт“ изглежда не го прави толкова заради филма, колкото да упражнява властта си над нас. Но основното е, че се чувстваш част от нещо, чувстваш се ангажиран и жив.

Вчера заснехме сцената със замъка, една от най-трудните, в Танталън, Норт Бериук. Саймън намери един приятел дърводелец, който направи фалшив тумрук — от онези окови за крака с две дебели, врязани и заключени дървета. Рони трябваше да е с очила, а Урсула с бяла мини поличка и Т-шърт, така че ефектът от русата коса и тенът да е пълен. Рано сутринта заснехме Рони, който се качва на един панорамен автобус, а тя го преследва. После отидохме на автогарата. Автобусът за Норт Бериук беше почти празен. Заснехме Рони в автобуса как седи с вид на задръстеняк с цайси, бележник и фотоапарат. Раб в това време беше зад нас в каравана, карана от Крейг и снимаше екстериорните кадри.

Вътре в автобуса заснехме Урсула, която казва на Рони:

— Имате ли нещо против да седна до вас. Аз съм шведка.

Рони най-прихвана от уроците по актьорско майсторство. Дерек каза, че му идва отвътре.

— Не, заповядайте — отвърна Рони. — Аз изучавам древни замъци.

После заснехме сцената с тумрука, където той я вижда и тя обяснява, че се е заклецила, така че той не може да устои и я опъва отзад. Така се приключи и с третия брат.

Когато влизам в отделението, забелязвам, че разправиите между Раб и Тери продължават. Смятам, че Раб тайно се радва на затрудненото положение на Тери, макар че самият Тери изглежда в доста по-добро настроение. Шкафчето до леглото му е затрупано с плодове, които очевидно няма да бъдат изядени и всякакви консерви и кутии с храна за вкъщи. Около таза му има нещо като рамка, която се надига нагоре изпод завивките, явно да защити повредения му пенис.

— Изумително! Гипс ли е? Шина или нещо друго — питам.

— Не, нещо като бандаж.

Саймън оглежда самодоволно обстановката в болницата, все едно току-що я е купил. Вътре е топло и той е свалил пуловера си, но не го е вързал на кръста по най-обикновен начин, а го е прехвърлил през раменете си, сякаш е богаташ, отишъл да играе голф. Той ми се усмихва и след това се обръща към пациента:

— Та, как се държат с теб, Тери?

— В отделението има някои много засукани сестри, вярвай ми, но това направо ме убива. Всеки път, когато се надървя е адска агония.

— Мислех си, че са ти дали някакво лекарство, за да не се възбуждаш — разсъждава Раб.

— Подобни неща могат да действат на такива като теб, Биръл, но за мен такова лекарство още не е измислено. Докторът се шашка и ми вика, че така нямамо никога да зарасне.

Саймън го поглежда мрачно и съобщава лошата новина.

— Не е възможно да забавим снимките, Тери. Ще трябва да ти намерим заместник. Съжалявам, приятел.

— Никога не можете да ми намерите заместник — казва Тери напълно делово и без капка арогантност, просто като напълно неутрално съждение.

— Снимките иначе вървят идеално — пали се Саймън. — Рони и Урсула бяха ненадминати вчера, а Дерек и гаджето му бяха супер в

сцената с асансьора.

Тери оглежда Саймън, очевидно решен да охлади ентузиазма му.

— Между другото, Сики, защо си си сложил пуловера на раменете като някой педал?

Реагирайки с раздражено ледено изражение, Саймън потърква агнешката вълна между палеца и показалеца си.

— Това е пуловер Роналд Мортесън. Ако изобщо разбираше нещо от дрехи, щеше да разбереш какво означава това и защо съм решил да го нося по този начин. Както и да е — той поглежда към мен, после пак към Тери. — Радвам се, че си добре и че нещата вървят към подобрене. Ники, имаме работа за вършене.

— Определено — усмихвам се.

Раб поглежда Саймън с омраза, умирайки да попита къде ще ходим, но пропуска тази възможност, защото ние експедитивно се измъкваме, отиваме на гарата и хващаме влака за Глазгоу. Във влака Саймън ми прави инструктаж за набелязаната жертва и звучи вълнуващо, но и едновременно с това притеснително, че влагаме толкова усилия в преследването на този пич. Докато ми го описва сякаш го виждам пред себе си. Кратката ясна сводка на Саймън ме кара да се чувствам сякаш работим за МИ5.

— Тип без приятели, домошар, горещ почитател на градския транспорт, леко затлъстят. От породата, чиито родители искат да ги задържат вкъщи, съзнателно или подсъзнателно, опитвайки се да ги направят непривлекателни за противоположния пол като ги подтикват да се тъпчат с невероятни количества храна, която се поднася отвратително често. В нашия случай си имаме работа с екземпляр с особено лоша кожа, причинена от обилно акне а ла седемдесетте години, такова, каквото съвременните диети и препаратите за кожа практически са унищожили. А подобна бледност като при нашия човек може да се забележи само у един-двама източно европейски футболисти по телевизията и не може да се види на запад, дори в Глазгоу. Жертвата е очевиден традиционалист. Това, което трябва да вземем от него е списък с клиентите на банката — имена, адреси, номера на банкови сметки. Разпечатка или още по-добре на диск.

— Ами, ако не те хареса? — питам.

— Ако не те хареса, значи е педал, толкова е просто. А ако се окаже педал — намесвам се аз — лицето му светва в усмивка. — Мога

да разиграя педи, ако се наложи — доволно заявява той, — частта с флирта, разбира се — казва и сбръчква лице в погнуса, — не и секса.

— Това, което говориш са пълни глупости, не всеки нормален мъж си пада по мен — поклащам глава.

— Разбира се, че си падат или са педали, или импотентни, или...

— Или какво?

Лицето му се присвива в още по-широка усмивка. Бръчиците около очите му се намножават. Наистина изглежда като италианец — в това лице има толкова индивидуалност.

— Стига си задълбавала.

— Или какво? — подканям го.

— Или не искат да бъркат бизнеса с удоволствието.

— Не съм те спряла — усмихвам се.

Саймън пуска преувеличено тъжна физиономия.

— Това искам да кажа. Безсилен съм да ти устоя и той също няма да може. Помни ми думата — казва той и добавя нежно: — Вярвам в теб, Ники.

Наясно съм какво иска да постигне с тези думи, а също и че го е постигнал. Нямам търпение да започна. Слизаме от влака и намираме съответния пъб. Виждам го сам на бара — човекът от моите малки преследвачески кошмари. Саймън ми кима и изчезва, а аз преглъщам гордостта си и действам.

45. ВОЛНИЯТ ЕЗДАЧ

Мозъкът ми е, значи, мътен, та мътен, човече. Основно, защото си пуснах Лу Рийд и взех няколко хапчета да разпусна, така че съвсем не бях на себе си, когато Чизи Звяра ми звънна. Никога не съм го смятал за кой знае какво, значи, иначе не е лош пич, просто някак се лепна за мен в пандиза. Дори не знаех, че е излязъл. Цялата работа беше, че толкова се нуждаех от някаква компания, а пък Чизи имаше името на онзи кон, дето му го дало неговото приятелче Марсел. Това момче никога не подхвърля губещ кон. И така, Бени на Слейтфорд взима залога и влизаме в барчето да гледаме нашия бегач, значи, при залози 8:1. Сноу Блек — пълен аутсайдер с време 2.45 на Хейдок.

Не можах да повярвам, човече. Още от самото начало нашето момче повежда. По средата вече е откъснало всички и бяга само. Няколко се опитват да го доближат на последната обиколка, но пичът лети, направо хвърчи, значи. Всъщност това е най-предрешената гонка, която някога съм гледал. Не, че нещо се оплакваме, човече, дори през главата не ни минава да се оплакваме. Само крещим — ЙЕ-Е-Е-ЕС-С-С-С!!! и се хвърляме да се прегръщаме под огромния телевизор на бара и аз изведнъж замръзвам като си помисля какво им е било на онези, които са попадали в тия огромни ръчища. Успявам да се откопча и казвам, че ще взема още бира, за да празнуваме. Докато си бъркам в джобовете за пари, напипвам още от ония хапчета.

— Як залог, а? — целият размазан от щастие казва Бени.

— Много си прав, котако — ухилвам се.

— Човек трябва да се послушва и оглежда — отвърща на усмивката с усмивка Чизи. — Късмета на жребия, така да се каже. Понякога печелиш, понякога губиш.

Ебаси кефа човече, прибирам цели четири бона, а Чизи — осем и половина. Четири бона! Ще заведе Али и Анди на почивка, в Дисниленд например! Много мило от страна на Марсел и много гот от страна на Чизи, разбира се, че го сподели с мен!

Отиваме в пъба, обръщаме няколко бири още и после решаваме да се пуснем из центъра. Иска ми се да разкарам този образ, по

фамилия Чизхолм, колкото се може по-скоро, но нали ми направи добро, задължен съм му, така че е някак нормално да му правя компания още известно време. Чакаме такси, даже сме склонни на автобус, но нищо не идва. Шотландска работа, Шотландска Футболна Асоциация отвсякъде. Чизи тогава изчезва към паркинга на завода за бира. Мислех си, че е отишъл да пусне една вода, значи, но скоро пред мен се паркира синя Сиера и кой друг мислите, че виждам зад волана, освен звяра от семейство котки, известен като Гари Чизхолм.

— Конят ви е готов — вика Чизи, а златният му зъб блести все едно е някакъв озъбен тигър.

— О, да... — викам, качвайки се. Така и така, котаците от политиката разправят, че живеем в безкласово общество, значи няма значение чия кола ще вземеш. Всичко за всички, нали така, значи.

— Трябва да побързаме да не изпуснем хепи-ауъра в града, копеле — разправя Звяра и започва да се смее с оня смях, дето имаш чувството, че ти сваля месото от кокалите.

Зарязваме колата на Джонсън Терас, завиваме по Майл и се качваме по стълбите на Дийкънс. Кимаме на няколко познати лица, току-що пристигнали от Корт, значи и след няколко бири се чувствам мотан, човече, просто вече не държа толкова, така или иначе винаги съм си падал по друга дрога.

Чизи започва да плямпа за стари познати: пичове от пандиза, разни отвореняци и подобни. Това не е много моя тип разговор, защото все съм на страната на прецаканите, значи. Отивам в кенефа и си мисля за пачката в джоба си, човече, с тези пари мога да си взема и момиче, без проблем, без никакъв проблем, значи и по някаква причина взимам капути от машината и ги прибирам в джоба. Пак напипвам хапчетата и те направо ще ми прогорят панталона, човече. След миг вече съм ги глътнал.

Като се връщам, разбирам, че и Чизи мисли в същата посока, което страшно ме изнервя.

— Чука ми се, та две не виждам — подмята той. — Сега е идеално време да гепиш някоя пичка, точно между четири и шест следобед. Пълно е с курви дето се наливат от обяд и по това време вече не знаят на кой свят са. Пички, пазете се, Чизи тръгва на лов!

Точно в този момент не бе нужно да търсиш далеч. Едно рижо гадже седи само на бара. Белият ѝ чорапогащник е толкова провиснал,

човече, няма никаква еластичност, стои като торба с лайна. Тя се е насмукала като сунгер, човек даже и наум няма да му дойде да я доближи, но, разбира се, Чизи е право там. Той ѝ взима пиене, казва нещо и тя сядва при нас.

— Как си, приятел? — пита ме тя. — Аз съм Кас.

Мамка му, това гадже е яко спиртосано. Смее се гръмко с лице на сантиметри от моето, задържа ръката си за малко върху ташаците ми и после се подпира на бедрото ми. Това голямо, червено лице с размазани, промити от алкохол черти дъхти в носа ми, разкривайки пожълтели развалени зъби. Моите са същите, сигурно и лицето ми изглежда като нейното от пиенето, сигурно, като гледам глупавата пиянска усмивка на Чизи. Като се насвяткам лицето ми обаче не почервява, а губя цвят и ставам мъртвешки бял. Гаджето е положило все пак някакви усилия, намазала се е здраво с очна линия и червило, нещо пита какви зодии сме и други такива момичешки работи.

Но тя направо си мирише, човече. Май наистина се е насрала.

Погледът ми се е замъглил, значи, да, напоследък не съм от котациите, дето наблягат на пиенето. И тая тежка, мътна бира, човече. Чизи поема нещата в свои ръце обаче и ни извежда от пъба, отиваме обратно до Джонсън Терас и се мушкаме в откраднатата кола. Чизи дава рязко заден и за малко да смаже паркираната зад нас кола, но някак успява да спре и после да потегли надолу по паважа към Холироуд Парк в спускация се мрак.

Гаджето е, така да се каже, с много мръсна уста, значи. Псува като за световно и по едно време тръгва да се промъква на предната седалка и да се намества помежду ни, разкривайки рижите си пичи косми. Чизи ѝ тегли една майна, защото му пречи да превключи скоростите и колата се дави и трещи надолу по хълма известно време.

— Ей, копелета, кой иска да топне чушката? — кикоти се тя. Значи, с Али не сме го правили от години, но човек трябва съвсем да се е смахнал дори с пръст да я докосне тази.

Чизи се смее и за малко не ни трясва в металния портал на Холироуд Парк, но навреме извърта кормилото и ни вкарва вътре. Звяра паркира и ние тръгваме пеша из парка. Аз зяпам наоколо и се вглеждам в големия хълм на Артърс Сийт. Зад гърба ни има голям строеж. Някаква правителствена работа, за изборите и парламента, значи, така да се каже. Слънцето залязва и става бая студено.

— Къде отиваме — заваля тя от време на време, докато вървим след Чизи, който се насочва към задната част на строежа. Озоваваме се от външната страна на голямата ограда, с лице към хълма и скрити от пътя. Наоколо няма никой, макар че зад оградата се чуват гласове, явно някои от бачкаторите са се хванали извънредно, но и те не ни виждат.

— Търсих скатано място за купона — намига Чизи. Вече доста се стъмва. Аз измъквам хапче от джоба си и го глътвам — нерви, човече, чисти нерви, значи.

— Време е да свалим картите, мадам — смее се Чизи и копелето разкопчава дюкяна си и го вади, кура си, значи, дебело гумено нещо. Куровете на другите винаги изглеждат отвратително, човече.

— Ей, ти, действай — вика той на гаджето, а в гласа му истинска злоба, човече — заемай се веднага!

А тя, значи, гледа малко объркано, сякаш сега се сеца защо е цялата работа. Но после свива рамене, коленичи и го поема. Чизи просто си седи и гледа отегчено. След минута или някъде там той ѝ вика:

— Скапана работа. Дори не знаеш как се прави. — Той се обръща към мен ухилен. — Сега ще научим тази тъпа курва как се смуче, а, Спъд?

Той я хваща за косата, издърпва я и я повлича към купчината тухли наблизко.

— Стига, стига... Идвам, де, идвам — пици тя и го удря по ръката. Копелето се е смахнало.

— Леко, бе, Чизи! Мамка му — изцепвам се, но хапчето започва да ме хваща и гласът ми някак глъхне.

— Затваряй си шибаната уста! — заповядва ѝ Чизи, без да ми обръща внимание, а тя го гледа накриво. Той пак я слага на колене, точно до тухлите. — Спъд, качи се горе на купчината — вика ми той. Аз здраво съм се отнесъл, така че без да кажа нищо се качвам.

— Така — казва Чизи. — Сега си извади шибания чеп.

— Да бе! Я си еби... — завалям и с периферното си зрение забелязвам купола на Дайнамик Ърт Доум^[1]... и започвам да се хия като побъркан.

— Мръсно скапано копеле! — цепи се срещу мен нещастницата, противното ѝ лице ме гледа гадно, човече, сякаш аз съм този, който ѝ дърпа косата, а аз нищо не ѝ правя, значи, човече.

— Не... Няма такова нещо — викам. — Просто искам да сме приятели...

Чизи се смее и крещи:

— Млъкни, копеле! Просто искам да дам един урок на тази кучка...

Гаджето някак се отнася, аз — също.

— Раймънд ми каза, че ще мога да си върна детето — мрънка пияно гаджето в някакъв свой си свят, като мен...

— Давай, копеле — нарежда Чизи, а аз гледам смахнатата му физиономия и се хилия като някое тъпо хлапе, докато той ми разкопчава ципа и ми го изважда. Изобщо не чувствам нищо, но Чизи ме държи за кура. Чизи!!! Той поглежда надолу към гаджетото.

— Знаеш ли какъв е проблемът с гаджетата и свирките? — той премества погледа си върху мен. Нито една не съм срещал, която да ги прави както трябва. После пак се обръща към нея. — Сега гледай много внимателно, защото това, което ще видиш е най-доброто възможно образование, което някога ще получиш! — обяснява й той и пак ме поглежда. — Такива са кухите пички! Все си мислиш, че могат да готвят, защото майка ти ти е готвила, но те се справят само с най-простите неща. Ако трябва нещо въображение, така да се каже или нещо по-изискано — направо забрави! Същото е и със свирките! Гаджетата го лапат и движат главата си нагоре-надолу, все едно устата им е путка. Докато бях на топло едно момче ме научи как се прави... първо прокараваш езика си по дължината на кура... — Той ми го сграбчва и започва да го лиже... — В случая на Спъд не отнема много време... ха-ха-ха... Дайнамик Търт Доум... Сигурно е гот вътре.

— Мамка ти, копеле — задъхвам се, докато студения му език леко се плъзга по чувствителната кожа на пениса ми... вие ми се свят и все повече се стъмва...

— Действай боклук такъв! — изсъсква Чизи и си мисля, че има предвид мен, но това е за нея и тя последва неговия пример, поемайки главата на пениса му в уста.

— Доста добре-е... — казва й той. — Сега го близваш с език по главата... докато стане твърд и здрав...

Аз вече бях „твърд и здрав“, но не чувствах нищо. Просто нищо...

До мен достигат само думите на Чизи и си мисля за оня пич, дето спечели Оскара, там дето вика — „Аз съм владетелят на света“, бая дълъг филм, значи, гледах го миналото лято и сега се сещам за Сик Бой и бас държа, че като се гледа пред огледалото си вика така, „Аз съм владетелят на света“... а Чизи продължава...

— ...после започваш да го поемаш навътре в устата си, полека... полека... леко, деликатно... това не е шибано състезание колко кур можеш да налапаш... не спирай с езика... движи го по цялата дължина... добре... добре...

— Майната ти, Чизи, човече — пухтя, вътрешностите ми се преобръщат като гледам отвратителната физиономия на Чизи около кура ми и ако изобщо има някакво лице, което човек не би искал да гледа около оная си работа, това е неговото и точно тогава сякаш за пръв път разбирам какво става и си го издърпвам...

Очите му святкат и той ме поглежда, после свежда поглед към пияната пачавра, която още смуче кура му.

— Виждаш ли! — казва той, ликувайки. — Копелето свърши...

— Само се подхлъзнах на тухлите... тухлите... — викам му. Виждам всичко сякаш като през водниста каша, той я сграбчва бясно за главата.

— Сега трябва да увеличим темпото, сега смучи, смучи, смучи. СМУЧИ МРЪСНА КУЧКО! — И той здраво го ръга в устата ѝ, чука преобаната ѝ глава, набутва ѝ го право в гърлото и пръхти сякаш коментира надбягване:

— И Чизи води в последната обиколка, здравата го вкарва на скапаната курва и Чизи... УАААААААХХХХ!!!!

Той е сграбчил рижата ѝ грива като в менгеме, прави няколко резки движения и си го изкарва, оставяйки я да се дави със спермата му, да кашля и да си бърше устата. Той кима към нея.

— Честито, току-що завършихте успешно Школата по секс на Чизи.

Така не бива, човече, не, не, не, заклащам се напред, така да се каже и коленича до гаджетото.

— Няма нищо, няма — успокоявам я, успокоявам я и сякаш и двамата се нуждаем от това, човече. Тогава тя внезапно вдига глава.

— Сега и двамата, двамата, копелета такива! — крещи тя и започва да разтрива слабините ми, но не ми става и я целувам по

устата и само повтарям — „добре, добре“ и издърпвам чорапогащника и говняните ѝ бикини. Бъркам в путката ѝ и започва да ми става. Започвам да се пипкам да извадя капута от пакетчето. Трябва да... трябва да... трябва... трябва да сложа гумата и... успявам. В пресечената смазка, която се стича от нея има лепкави вонящи топчета... Чепът ми влиза лесно. Чувам Чизи, който се подиграва и хили, а тя ръмжи срещу него, но сякаш не съм там. Чукам я известно време, но усещането е пълен боклук, не е както си мислих, че ще бъде и как изобщо може да съм толкова тъп, че да си помисля, че ще бъде като с Али и страшно се ядосвам, ядосвам се на себе си и тя пици, пици и се опитва да ме предизвика, така да се каже:

— Давай! По-здраво! Само толкова ли можеш!

И аз продължавам, продължавам... докато не се изпразня в капута...

Претъркулвам се встрани и си издърпвам дънките, издърпвам направо върху гумата, която все още е на кура ми. Сега Чизи ѝ се мята, сграбчва я и я преобръща с гръб към себе си и се напъва да събере хрчка, а тя се цупи:

— Какво, мамка му да е...

Но Чизи смръква назад сополите си, правейки коктейл от сопол слюнка в устата си и после го изплюва върху нейния хванал коричка от лайна анус. Чизи е позитивен, в медицинския смисъл на думата, но иначе в живота е най-негативното копеле и изобщо не му дреме за капути. Предполагам, значи, някак, той знае или мисли, че и тя е позитивна, но сигурно не му дреме просто защото ѝ го вкарва отзад. Човек не трябва да го прави така, трябва по-полека... не че аз и Али изобщо го правим така или по-точно не го правим изобщо... но тя само пъшка и от очите ѝ кротко се ронят сълзи... прилича на изхвърлен на сухо кит или тюлен, който не може да се върне сам във водата.

Когато свършва, той изважда и забърсва измърляния си с лайна кур с чистата част на белия ѝ чорапогащник.

Гаджето се изтъркулва по гръб, лицето ѝ червенеет като рак, от носа ѝ текат сополи. Тя навлича чорапогащника и се цепи:

— Шибано копеле!

— Млъквай, кучко! — изкрещява Чизи и ѝ вкарва един право в лицето. Чува се хрущящ звук и аз се вцепенявам, дори след толкова пиене и хапчета ме заболява, сякаш мен е ударил. После тя изпищява

на умряло, когато той ѝ забива шут в едната цица. От шока си възвръщам гласа, човече, защото това не трябва, просто не трябва... Не е редно, така да се каже...

— Стига, Чизи... Разкарай се, копеле... Не бива, не е редно, значи!

— Знаеш ли какво не е редно? Сега ще ти кажа какво не е редно! Не редно курвите да не се къпят — сочи я той, докато тя тихо скимти и масажира гърдата си. — Тази кучка има нужда от един душ, копеле!

И той започва да пикае върху нея, мръсна застояла бирена урина, човече. Тя не се и помръдва, просто седи и реве. Изглежда толкова жалко, човече, пълна развалина, изобщо не прилича на човешко същество и аз си мисля дали и аз не изглеждам така в очите на другите, когато съм наистина друсан и така нататък? Някакъв пич, който си прави джогинга, облечен целия в бяло минава наблизо, поглежда ни, прави рязък завой и набързо се отдалечава без да сменя темпото си. Чизи е гадно копеле, всеки го знае. Всеки, който е направил каквото е направил той... но Чизи си излежа годините за това. Изплати вината си към обществото, така да се каже. Но какво си мислят за мен като ме гледат с него?

Тогава ми светва, просто ми светва, че и аз съм гадно копеле и така. Само че при мен няма такова... няма злоба, така да се каже, злобата да върша съзнателно гадости. Както повечето хора на този свят и аз съм гаден по пасивен начин, гаден по погрешка, гаден с бездействието си, защото не ми пука дотам за хората, които не познавам, че да се намеся, дреме ми само за най-близките. Защо не мога да съчувствам на всички, а не само на хората, които познавам? Чизи... Много е опасно да си приятел с Чизи, но той ми е близък от пандиза и такова... обади се за надбягването, което сигурно значи нещо... защото ще заведе Анди и Али в Дисниленд и всичко ще е точно отново и това го дължа на Чизи...

Значи после потегляме, аз и Чизи, де, измъкваме се от парка през Абихил и тръгваме да търсим къде да заседнем отново. Зарязваме кухата лейка да се мъчи сама, оставяме я на нещастieto и деградацията ѝ, така да се каже, но аз я гледам през рамо, защото натам съм се запътил и аз, човече, просто съм сигурен, след като Али ме зареже и край, дотам съм... Всъщност, тя вече ме е зарязала и може

би това е... но, не, сега имам пачка и всичко ще се оправи, също имам и книгата, освен това ще ходим в Дисниленд, човече...

С Чизи малко се мотаем, леко залитайки и накрая забиваме в някакъв пъб. Казвам му, че е психясал, че върши изродщини, а той ме поглежда и вика:

— Да не ти дреме за тия боклуци. Това ти е проблема, Спъд. Много си мек към тях. Такива като теб си мислят, че ако се държим добре с бежанците например и така нататък, всичко ще е наред, но не става. Знаеш ли защо? — Лицето му е на сантиметри от моето, но не мога да го фокусирам. — Знаеш ли защо? Защото копелетата готови да го поемат, готови са да търпят. Запомни го от мен!

Здраво съм се отрязал, друсан съм, а в джоба ми има цяла пачка. Но нещо в мутрата на Чизи ме дразни. Въобще няма нищо общо с това, което ми казва или с това, което направи на жената — нищо такова. Успявам да сглобя, че ме вбесява начина по който си вдига веждите, втренчва се в теб и отмята назад глава. Знам, че ще вкарам един на котака, знам го още минути преди да го направя. Минути, през които продължавам да му лазя по нервите, така че някак и двамата знаем какво ще стане.

После здраво замахвам и ми се струва, че не съм го уцелил, защото не чувствам нищо по ръката си, но виждам кръвта, която шурва от носа му и чувам виковете около бара.

Чизи слага ръка на лицето си, после става, вдига халбата си и от нея се разлива бира. Аз също скачам, той се опитва да ме удари, но пропуска, а барманът крещи здраво. Чизи хвърля чашата на земята и реве:

— НАВЪ-Ъ-ЪН!!

Тръгвам към вратата, но си мисля, — не, няма да изляза вън да се бия с Чизи, няма начин, човече, така че спирам точно на вратата и го оставям да излезе пръв, после я тръшвам зад гърба му и я заключвам. Чизи се опитва с шутове да влезе обратно, за да ме докопа, но двама от барманите пристигат, отварят вратата и му крещят да се разкара. Чизи не се отказва, отново се пробва да влезе, но единият от пичовете го сграбчва и Звяра му вкарва един. Дватамата с Чизи започват да се трепят, а другият барман ме сграбчва и ме изхвърля навън. И сега сме Чизи и аз срещу копелетата от пъба, което за пичовете от заведението не е особен проблем, така да се каже, защото аз съм пиан и друсан, Чизи е

съвсем пиян, а отгоре на това аз всъщност не мога и да се бия. Двамата го отнасяме и ония се прибират, оставяйки ни натъркаляни и стенещи на улицата. После тръгваме да вървим, държим разстояние помежду си и си крещим и се псуваме, но след това някак се сдобряваме и се опитваме да продължим с пиенето някъде. Навсякъде ни изхвърлят само в една пълна дупка, където пускат всички без значение колко са пияни, друсани или окървавени, но скоро ми причернява и припадам, а когато се събудявам, разбирам, че съм изгубил Чизи. Надигам се, излизам навън и се оказва, че съм някъде в Абихил и трябва да вървя.

— АЛИСЪН! А-ЛИ-СЪ-Ъ-ЪН... — чувам някой да вика, някакви деца на улицата ме гледат на тръни някак, аз се подхлъзвам по някакви стълби, падам няколко стъпала и се задържам на парапета. Викът се повтаря отново и аз за пръв път зацепвам, че той идва от мен.

Запрепъвам се към Роузи Плейс, минавайки покрай червените сгради по пътя към Ийстър Роуд и в същото време продължавам да крещя, сякаш имам два мозъка — единият крещи, а другият — мисли.

Две гаджета с якета на Хибс минават край мен и едната вика:

— Млъкни, бе, кретен!

— Аз отивам в Дисниленд! — казвам им.

— Като гледам вече си стигнал в шибания Дисниленд, приятел — отвърща една от двете.

[1] Dynamic Earth Dome — планетариум в Единбург. — Б.пр. ↑

46. МРЪСЕН № 18747

Ники е богиня. Наблюдавам я. Знае как да свири на тънката струна, как да накара някой да се почувства ценен. Например, не те пита просто дали искаш един фас, а казва — „Би ли искал да изпушиш една цигара с мен?“. Или „Да изпием ли малко вино заедно?“ и виното винаги е червено, никога бяло. Това отличава класното гадже от мърлите от Фиф или Есекс със селяшкото им студено къдрене. Тия пуйки увоняват всичко с пръдните си от бялото вино. „Да направя ли чай за двама ни?“ или „Много ми се иска да послушаме заедно Бийтълс. «Норуиджън Ууд». Би било чудесно!“. Или „Защо не идем да си изберем малко нови дрехи?“.

В нашата финансова далавера тя се справя по-добре от мен и започвам да се тревожа за собствения си напредък. Поне снимките вървят добре, макар че имах съмнителната чест да заснема Майки Форестър, на който Уанда направи свирка в един от асансьорите на Мартело Корт снощи. Брайън Кълън, стар приятел от Лийт, охранява най-високата кула в Единбург, имам предвид Мартело Корт, а не мизерния инструмент на Майки. Но така или иначе, брат номер четири е доволен.

Далаверата започва наистина да ме тревожи, но молбите ми са чути и Скрийл ми се обажда:

— Здравсти приятел — казва той в слушалката, докато се опитвам да не кихна и да прахосам голямата линия кока, която току-що смръкнах. Напоследък по-голямата част от белия прах засяда в кухините и синусите ми. Когато се издухам в кърпичка, по-голямата част от дрогата отива в нея, отколкото в дробовете ми. Направо ми се ще да си промия сополите. Носът ми се е сдухал. Минавам на крек.

— Скрийл. Тъкмо си мислех за теб, стари негоднико. Тъкмо викам на един приятел: Скрийл, приятелчето от Глазгоу, е, това е пич! Никога не ме е дънил! Някакви новини? Нещо ново?

— Какво си замислил, Сик Бой?

— Толкова ли е очевидно? — подхилвам се гадно. Това прави коката. Поръчал съм си бавен и скъп трип към Ада.

— Изобщо не е. Както и да е, гаджето, което търсиш се казва Шърли Дънкан. Тя е ниска, тлъста, живее с майка си в Говънхил. Няма гаджета. Срамежлива. Тя и приятелките ѝ пият в „Ол Бар Уан“ всеки петък след работа. Тази вечер ще е там.

Какво безподобно човешко същество е този Глазгоуец.

— Ще се срещнем в Сами Даус в шест.

— Нямах проблеми. Чао.

Отивам на гарата, спретнат в яке и панталон Армани и пуловера ми Роналд Мортесън. Обувките са Гучи. За съжаление не успях да намеря прилични чорапи в скрина и се наложи да обуя спортните Адидас с гадния ефект на хавлия. Трябва да ги разкарам, трябва да намеря магазин за чорапи на Уейвърли или край с мен.

Купувам светло сини копринени чорапи и дори се замислям дали да не дам адидаските на Скрийл, но пък той може да не разбере жеста. Преди да се метна на влака си проверявам SMS-ите. Рентън ми съобщава, че се е върнал в Шотландия. Копелето го е налегнала люта параноя. Дори не казва, къде е отседнал, за да не го изтропам на някой от приятелчетата на Франсоа. Скоро ще го открия къде се е заврял, няма страшно.

Звъня да запазя нощувка в Малмезон в Глазгоу, с мисълта, че ако отседна в скъп хотел, ще имам по-голяма мотивация.

След като слизам от влака отивам право в Самиз, където Скрийл вече ме чака на бара. Внезапно осъзнавам, че са изминали четири години. Опитвам се да не трепна, когато той ме представя като Сик Бой на няколко местни мизерници.

— Сик Бой тук е Почетен Господин — смее се Скрийл, — малко противоречие, но какво да се прави.

Нещастници. Ако в Глазгоу им вземеш ножовете и ги научиш на малко лична хигиена от тях ще станат великолепни домашни любимци. Скрийл обаче председателства сбирката и освен това е свършил добра работа, така че съм напълно съгласен да се сниша и да поема всичките му ебавки в очакване на главното ястие.

— Както и да е, къде е малката птичка? — снижавам глас и леко припявам песничката от един анимационен филм, който бях гледал, май беше песента на Катнип от „Хърмън и Катнип“. — *В настроение съм за любоо-оффф...*

— Дори не ща да знам какви си ги намислил — ухилва се Скрийл, което трябва да рече, че копелето направо си умира да разбере нещичко. Пликът, който пъхам в джоба му го кара да замълчи.

— Някой ден ще ти кажа, но не сега — казвам с хладна окончателност.

Излизаме и пресичайки Джордж Скуеър под монотонния дребен дъждец, навлизаме в Мърчънт Сити, както нечистоплътните копелета наричат тази част от смрадливата си кочина. Едно униформено ченге спира някакво деграде с кутийка бира и му вика да я хвърли. Ебаси нелепицата! Ако трябваше Глазгоу да се прочисти от пияници и мизерници, просто трябваше да натоварят цялото си шибано население на камиони за добитък и да ги закарат някъде в Хайлендс.

Споделям със Скрийл всичко това и той ми се сопва, че ако не съм му бил приятел със сигурност щял да ме заколи.

Аз пък казвам, че изобщо не съм изненадан.

Класически „Ол Бар Уан“. Просто би могъл да бъде където и да е другаде. Пълната безличност на такива места винаги се прехвърля върху клиентелата им. Безвкусно изложение на хора, които идват да се натръсват с колегите си от офиса след работа и се надяват някой или някоя да е толкова пиян или отчаян, че да се съгласи да ги изчука.

Приближаваме бара и Скрийл ми показва Шърли Дънкан оставяйки ме със закачливото:

— Късмет, братче!

Е, здравей, бейби. Можех и сам да се досетя коя е. Тя е с две други гаджета, едната, от които става, а другата си пада малко грозен курволяк. Моята Шърли обаче е с не едно и две килца над нормата. Едно от нещата, за които съм съгласен с Рентън е, колко отблъскваща е дебелината. Никакви дрехи не вървят на тлъсто тяло — това е една социално задушваща деформация, която подсказва лакомия, липса на самоконтрол и, нека си го кажем направо, душевно разстройство. Имам предвид у жените. При мъжете може да мине дори за проява на характер и *joie de vivre*.

Бих казал, че е в късните тийнейджърски или ранните двайсет години (това е още нещо за дебелината, колкото си по-тлъст, толкова по-малко значение има на каква възраст си) и дрехите ѝ са избрани от доминиращата ѝ майка. „Тези евтини дрешки в стил петдесетте за хора с умствени увреждания ти стоят чудесно, скъпа!“. Стоя си кротко на

бара, отпивам от чашата с Джак Даниелс и колата и чакам нейната приятелка, курволяка, да ми кацне всеки момент. Пускам ѝ една усмивка и тя ми я връща, отмятайки коса от очите си със заучена свенливост. Но тя не може да заблуди никого, явно отчаяно си го търси и смята да запише точки.

— Винаги ли има толкова народ тук рано в петък? — питам я, докато Стинг пее какво е да си англичанин в Ню Йорк.

— О, да, Глазгоу си е Глазгоу — отвръща тя. — А ти откъде си?

О, тази е толкова лесна. Защо не беше тя вместо Дебелата Берта?

— От Единбург, дошъл съм по бизнес, но реших да изпия едно преди да си замина. Сигурно току-що сте приключили работа?

— Да, преди малко.

Представям се на това гадже, което се казва Естел. Тя предлага да ме черпи, но аз настоявам да купя пиенето. Тя ми казва, че е с пиятелки и аз като истински единбургски джентълмен черпя и трите. Гаджето е впечатлено и не е ли очевидно защо.

— Този пуловер Роналд Мортесън ли е? — пита тя, докосвайки превъзходната вълна. Аз само се усмихвам многозначително. — Така си и мислех! — Тя ми пуска онзи открито преценяващ поглед, който не можеш да видиш в Единбург или Лондон от жена, освен, ако не е два пъти по-възрастна от теб. *Аз съм просто еднинбургец в Кирленд, о-о, о-о...*

Когато слагам питиетата пред тях, установявам, че са доста пияни, дори моята Шърли Дънкан. Естел ме поглежда и се обръща към Мерилин, третото гадже:

— Днес е в такова настроение, че може да те натика в меча дупка — кикоти се тя и се задавя с питието си.

— Само да внимава да не сбърка дупката — усмихвам се, улавяйки травматизиращия поглед на Шърли Дънкан. Тя определено е най-грозната от трите.

— Тя никога не бърка дупките — смее се Мерилин, а Естел я сръгва с лакът. Опитвам се да сдържа естествения си инстинкт да се насоча към Мерилин, дори Естел би свършила работа при спешен случай, но бизнесът си е бизнес. Шърли гледа смутено, да, тя определено е най-гламавата в компанията.

— А с какво точно се занимаваш, Саймън? — пита плахо тя.

— О, PR съм. Занимавам се главно с реклама. Наскоро се преместих от Лондон в Единбург, за да задвижа някои проекти.

— А с какви клиенти работиш?

— Главно от киното, телевизията, от този сорт — казвам и продължавам да разтягам локуми. Изпива се още сума си пиене и петната по-лицата им стават все по-големи и по-червени, те започват да светят като фарове, а хормоните се блъскат като във флипер. Представете си големия надпис над казиното тип Вегас:

ПЕНИС, МОЛЯ!

Гледам Естел и си мисля, че за шест месеца на Кинг Крос при пълна програма мога така да я преобразя, че да си изкарва хляба по гръб. Надушвам развалената стока, там където някой баща или приеман баща е оставил неизлечим психически белег, който сам чака да избие отнякъде. Личи си по очите, леко унилия, наранен израз, подсказващ склонност към саморазрушителна привързаност. Животът на такива момичета е изкривен от сексуално посегателство и тормоз, но не се заблуждавайте, те са програмирани така, че да търсят своя следващ мъчител със страстта, с която той гони тях. Купонът се прехвърля в Клатиз и аз се залепвам за Шърли Дънкан за пълен потрес на другите две и на самата нея. Започваме да се целуваме и скоро вече я водя към Малмезон.

— Правила съм го само веднъж... — казва тя.

Когато се озоваваме в леглото, стискам зъби и мисля за плана. Одървен съм като желязо, ръцете ми опипват тежките й цици, движат се нагоре-надолу по провисналите й бедра и задника й, напомнящ лунен пейзаж. Вкарвам й го и тя свършва почти веднага. За да не губя контрол над ситуацията, решавам да не свършвам, а да издам фалшив стон. Изпъвам се като струна и с едно последно конвулсивно движение на таза симулирам изпразване.

Замислям се, че за пръв път симулирам оргазъм. Чувствам се чудесно.

Когато утринната светлина се процежда в стаята, мащабът на моята саможертва става болезнено ясен и направо ми прилошава. Тя става от леглото и казва:

— Трябва да тръгвам. Днес съм на работа.

— Какво? — питам, леко обезпокоен. — Работите ли, когато Рейнджърс пътуват?

— О, не, аз вече не работя на Иброкс. Напуснах миналата седмица. Сега работя за туристическа агенция.

— Не рабо...

— Нощта беше великолепна, Саймън. Ще ти се обадя! Сега трябва да бързам!

Тя излиза през вратата, а аз оставам да лежа като покосен, изнасилен от тлъста минджа и всичко това благодарение некомпетентността на Скрийл!

Изяждам предплатената закуска и изпълнен със самоненавист тръгвам към Куийн Стрийт, звънейки на Скрийл по мобилния. Той се прави на ни лук ял, ни лук мирисал, но аз си знам, че копелето ме е насадило.

— Не съм знаел, шефе. Нищо, де, завърти се край нея и ще разбереш кой бачка там сега!

— Ъ-ъ-ъх — прекъсвам разговора с надеждата, че Ники се справя по-добре от мен.

47. „...ВЕЗДЕСЪЩИЯ КАРТОФ...“

Протрита съм и съм изморена. Мел и аз трябва да направим сцената на боксовия ринг с Крейг. Поне не се налагаше да го чукам след това. Сценарият беше променен, това бе първото нещо, което забелязахме, когато се срещнахме в един боксов клуб в Лийт през тази студена сутрин. Раб, който нагласяше камерата дойде право при мен.

— Не трябва да правиш това, не беше в нашия сценарий.

Не му казвам нищо, но отивам право при Саймън.

— За какво трябва да послужи това? „Джими вади осемнайсет инчов гумен кур с глава на пенис и от двете страни. По дължината разграфен като линия.“

— Така — казва той и маха на Мел да се приближи. — Реших, че има нужда от повече напрежение преди голямата лесбо сцена. Преди беше прекалено софт, прекалено сестринско и уютно. Смятам да придам малко по-контрастни черти на образите. Те и двете искат изключителните права върху кура на Там, нали?

Поглеждам Мел и тя ме поглажда по ръката.

— Всичко ще е наред.

Но сцената никак не е лесна за изпълнение. Мелани и аз сме на четири крака по средата на ринга и двупосочния кур е между нас и в нас. Трябва да натискаме с все сила назад, така че когато бузите на задниците ни се докоснат да се види, коя е поела по-голяма дължина и тя ще бъде щастливката, която Крейг ще изучука. Още по-гадно е как Саймън е организирал мизансцена. Копелето е довело сума си и народ от групичката фенове на домашно порно на Тери, които трябва да подвикват и да ни окуражават като на боксов мач.

Усещането е различно. За пръв път откакто се хванах с всичко това, имам чувството, че съм използвана, че съм превърната в предмет от тези отвратителни мъже около ринга, които кривят лица и крещят. В един момент усещам, че по лицето ми се стичат сълзи. Окуражителните подвиквания на Саймън — „Хайде, Ники, хайде, бейби... ти си най-добрата... толкова секси...“, направо ме дразнят и ме карат да се чувствам по-зле. Чувствам как пресъхвам отдолу и се

стягам. Само се моля той да млъкне. Каквото и да казва, чувам другите думи в главата му: *В Британия обичаме да гледаме как го начукват на другите.* След безброй повторения Мел и аз се свиваме в прегръдките си. Усещам само болка и унижение.

— Почивка, момичета. Имаме достатъчно горещи кадри за монтажа — казва Саймън.

Мел като „победителка“ изиграва чукането с Крейг. Саймън слага ръка на рамото ми. Усещането е като на слуз.

— Не ме докосвай — изсъсквам и избутвам ръката му. Когато Мел приключва двете потегляме заедно и отиваме в Ботаническата градина, където палим джойнт, наблюдаваме преминаващите мъже и се опитваме да преценим кой от тях гледа порно. После играем на прашки, слипове или боксерки, след това на „конски“ или „хамстерски“, опитвайки се да познаем какво се съдържа в долното мъжко бельо. Ставаме все по-друсани и шумни, по-подигравателни и по-злобни. Отмъщението ни е с погрешен адрес, но лекува.

По-късно Саймън минава край квартирата.

— Ти наистина се справи блестящо, Ники. Сцената беше адски трудна.

— Болеше ме — срязвам го. — Беше гадно!

Саймън ме поглежда, сякаш и той самия ще избухне в сълзи всеки момент.

— Съжалявам... Не предполагам, че ще стане така... И тия скапанияци на Тери... — Аз се свличам в ръцете му. — Ти се справи чудесно, Ники, но аз повече никога няма да ти причиня подобно нещо.

— Обещай ми! — поглеждам нагоре към него и го моля, обожавайки усещането на ръцете му около себе си, чувствайки се толкова мъничка.

— Обещавам — отвърща той.

— Както и да е — казвам му, — това беше краят и на брат номер пет.

— А какво става с другото нещо? — пита Саймън и аз му обяснявам, че всичко е под контрол.

Защото знам, че Алън ще се обади. След работа той ме заведе на вечеря в ресторант „Вездесъщия картоф“. Аз настоях да е там, защото ми допадна името. Саймън, Тери и останалите в Единбург се отнасят презрително към Глазгоу и неговите жители, но аз съм била там

няколко пъти по клубовете с компания от Университета и като страничен човек, считам, че там има повече атмосфера, жизненост и дружелюбие отколкото в Единбург.

„Вездесъщия“ беше втората ни среща. На първата в О’Нийлс лесно го запрещавах и после го питах не иска ли да сменим мястото. Отидохме в по-малък и по-тих пъб, а той изглежда напълно бе хлътнал.

В края на вечерта клетият нещастник направо пърхаше с крилца докато ме изпращаше до Куийн Стрийт за последния влак. Позволявайки му да ме целуне на платформата, усетих ерекцията му. Разбира се, проявих се като истинска лейди и не го споменах.

Качих се на влака и му помахах за довиждане колкото се може по-церемониално. Докато наблюдавах как фигурата му се смалява започнах да си го представям отслабнал, с по-стилни рамки на очилата, дори с контактни лещи и си помислих... не, не става.

На следващата ни среща във „Вездесъщия“ нанесох удара. Саймън ми каза да го давам по-полека, но той не знае колко е хлътнал Алън.

— Само искам разпечатка на всички клиенти на вашия клон, Алън. Никой няма да разбере, че е дошъл от теб. Искам да го продам на една маркетингова компания. Плюс банковите сметки.

— Ще... Ще видя... какво мога да направя...

Отивам в тоалетната и звъня на Саймън по GSM-а и му съобщавам добрата новина.

— Не, Ники, действай предпазливо, предвиждай реакциите му!

— Но той е луд по мен! Навит е!

— Може и да е навит за момента, но за да стане работата трябва да се лепнеш за него седем дни в седмицата по два и четири часа! Падаш ли си?

— Не, но...

— Сега всичко е наред, но като си легне сам в леглото, след като си протрие кура от чекии по теб, тогава идва горчивината, самоненавистта и най-важното — съмненията.

Саймън може и да не познава всички страни на човешката природа, но определено разбира от слабостите на хората. Разсъждаваше напълно разумно. Но кой би могъл да устои на

собствените си онанистични фантазии? Кой мъж би пренебрегнал такова нещо?

Но Саймън беше прав, Алън вече беше размислил. Докато бях там, всичко беше наред, но след като само за малко го оставих, той набързо бе възвърнал разсъдъка си. Когато се върнах, той ми каза, че може да ми даде имената и адресите, но не и банковите номера, защото това може да го вкара в голяма беля. Защо изобщо са ми притрябвали банковите сметки, след като става дума за маркетинг?

Какво можех да отговоря?

— Искам да ги продам на един хакер, който да влезе в системата и да ги изтрие.

— В никакъв случай! Не!

— Само се шегувам... — смея се.

Той ме поглежда притеснено и после се засмива също.

— Не знам пинкодовете и не мога да подпиша нищо, нали? Това просто спестява време на компанията за базата данни. Те се опитват да вкарат възможно най-много подробности за клиентите по възможно най-бързия начин — Взимам едно картофче от чинията си. — Чудесни картопки — казвам му, утешавайки се с мисълта, че картофите тук наистина са великолепни.

48. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.5

Единбург: точно такъв, какъвто го помня. Студен и влажен, макар да се предполага, че зимата е свършила. Хващам такси до Стокбридж, право в квартирата на приятеля ми Гавин Темпърли. Темпс е един от малкото ми приятели, които не са и помирисвали дрога, така че през годините поддържах връзка единствено, с него. Той никога не бе имал време за кретени като Бегби.

Когато пристигам пред вратата, момиче на около двацет тъкмо излиза. Гавин изглежда притеснен. Явно се бяха карали.

— Извинявай, че не те представих — казва той като влизаме вътре. — Това беше Сара. Така да се каже, сега не съм точно номер едно в нейния хит-парад.

Мисля си, че аз пък ще съм адски доволен само да вляза в чарта.

Слагам чантите си на пода и с Гав забиваме в първия пъб и след това отиваме за по къри. Къри ресторанта е добър и евтин, очевидно популярен сред женените двойки, но за съжаление и сред групи пияни тийнейджъри. В Амстердам има няколко добри къри ресторанта, но я няма тази къри-култура както тук. Групата шумни, пияни откачалки на няколко маси от нас също са част от тази култура. За щастие, аз съм с гръб към тях, така че мога по-спокойно да се наслаждавам на своите „бринджал баджи“ и „скариди мадрас“ за разлика от Гав, който е длъжен да наблюдава фронтално шумните им, отегчителни закачки. Скоро и двамата сме достатъчно пийнали, за да ни пука.

Докато не тръгвам да слизам на долния етаж до тоалетната. По стълбите сърцето ми спира и се качва в гърлото. Някакъв психар, със стиснати юмруци тича отгоре право към мен. Заковавам. Ад и кошмар... Това е той... Ще блокирам удара му и ще го просна, хващайки го за крака...

Не.

Това е друг идиот, който минава покрай мен и ме избутва, но аз нямам лоши помисли. Всъщност направо ми се ще да разцелувам този конкретен социопат, само защото не е Бегби. Благодаря ти, благодаря ти, шибан метъл такъв!

— Какво да не ми искаш автограф? — зъби се копелето, докато ме отминава.

— Извинявай, приятел, помислих те за друг — обяснявам. Психарят промърморва нещо, после се набутва в кенефа. За секунда си помислям, дали да не го последвам вътре, но се отказвам. Едно от нещата, което Раймонд, моят инструктор по шотокан карате, успя да ми набие в главата е, че най-важното в бойните изкуства е да се научиш, кога *не трябва* да ги използваш.

След вечерята двамата с Гав се връщаме у тях и продължаваме да прием и да раздуваме, да си говорим за живота, изобщо да наваксаме пропуснатото. В изражението му има нещо, което ме натъжава. Чувствам се отвратително, че изпитвам подобно чувство към него, не че нещо се надувам, а защото наистина го харесвам, но той сякаш е застанал лице в лице със собствените си ограничения, без да се научи да се наслаждава на това, което има. Той ми казва, че още е на същия пост в Отдела по заетостта и май само толкова ще може да се издигне изобщо. На няколко пъти вече са му отказали повишение, така че дори е спрял да се опитва. Предполага, че са го набелязали като пияница.

— Странно, защото, когато започвах там, беше задължително да пиеш. Репутацията на чест клиент из пъбовете показваше, че си социален, че си отборен играч. Сега те считат за алкохолик. Сара... тя пък иска да зарежа всичко и да заминем заедно. Индия и така нататък — поклаща глава той.

— Не му мисли, а тръгвай — съветвам го, а гласът ми прозвучава настоятелно.

Той ми хвърля такъв поглед, сякаш съм му дал акъл да се захване с педофилия.

— За нея е лесно да го направи, Марк. Тя е на двайсет и четири, а не на трийсет и пет. Има голяма разлика.

— Стига глупости, Гавин! Цял живот ще съжеляваш, ако не отидеш. Ако не отидеш, ще я загубиш и след двайсет години ще киснеш пак в същия този твой скапан офис, ще си се превърнал в жалък треперещ алкохолик, какъвто никой от нас не иска да става. И това ще е края, освен ако не те изритат по-рано за най-дребната глупост.

Очите на Гавин потъват навътре и придобиват стъклен отблясък и аз внезапно осъзнавам колко унижително и враждебно звучат

пиянските ми дрънканици в неговите уши. Преди можеше да си позволя да говоря така за работата на хората, да ги правя на нищо, но сега всички са се вкопчили в живота си и залозите са много по-високи с възрастта.

— Не знам — казва той унило, повдигайки чашата към устните си. — Понякога си мисля, че съм роб на навиците си. Че това тук е всичко — изрича той, оглеждайки добре подредената и мебелирана стая. Чудесен единбургски викториански апартамент — еркерец прозорец, голяма мраморна камина, идеален паркет, килими, стари или имитация на стари мебели, изрядно боядисани стени. Всичко е под конец и веднага се досещаш, че именно ипотеката на това място е основната причина той да иска да остане. — Струва ми се, че съм изпуснал влака — заявява той с веселието на човек, който скоро ще бесят.

— Не, просто го направи, това е — подканям го. — Можеш да дадеш апартамента под наем и като се върнеш пак ще е твой.

— Ще видим — усмихва се той, но мисля, че и двамата знаем, че няма да го направи, тъпото му парче. Гав долавя презрението ми.

— За теб е лесно, Марк. Аз не съм като теб — почти умоляващо заявява той.

Изкушавам се да попитам как, мамка му, е толкова лесно за мен. Проблемът е в собствената му глава. Но не трябва да забравям, че той ми е домакин и приятел, затова се задоволявам само да кажа:

— Ти решаващ, приятел. Ти си единствения човек, който може да изживее твоя собствен живот и си знаеш кое е най-доброто за теб.

Той придобива още по-мрачен израз, замисляйки се над думите ми.

На следващия ден решавам, че ще изляза и ще се завъртя наоколо. Слагам шапка, за да прикрия твърде лесно издаващата ме рижа коса и очила с диоптър, които използвам само като ходя на мачове или на кино. Надявам се, че това, заедно с деветте години отгоре и по-едрата ми фигура са достатъчно прикритие. Във всеки случай, гледам да съм по-далече от Лийт — най-вероятната територия, на която мога да бъде разпознат от приятелите на Бегби, които лично

ме познават. Бях чул, че Сийкър още живее в горния край на Уок и като последен глупак се отправям натам, към втората си подтилкаща среща.

Долните зъби на Сийкър са хванати в метална скоба. Така усмивката му е още по-зловеща, като на онзи, Челюстга, от Джеймс Бонд през ерата на Роджър Мур. Гав Темпърли ми каза, че цял отряд от Фиф или Глазгоу, в зависимост откъде идва клюката, пристигнали и се опитали да му извадят зъбите. Радвам се, че не са успели, защото тази смъртоносна усмивка е истинско произведение на изкуството. Гав каза, че Сийкър успял да си отмъсти по най-отвратителен начин на повечето копелета, които били замесени като ги излавял в последствие един по един. Може и да са пълни глупости. Вярно е само, че той е единствения, който познавам, в чиято компания не би ме закачил никой от старата чета на Бегби. Вероятно.

Сийкър се държа с мен, сякаш никога не сме се разделяли, веднага се опита да ми пробута дрога и беше истински изненадан, когато отказах. Докато стояхме в апартамента му моментално ми светна пълната кретения на това, че се бях домъкнал тук. Със Сийкър никога не сме били истински приятели. Всичко винаги е опирало до бизнес. Той така или иначе никога е нямал приятели. На мястото на сърцето му има само един леден блок. Изненадан съм, че макар още да изглежда много едър и як, не усещам физическа заплаха от него и се чудя дали би било същото с Бегби. Най-кошмарното у Сийкър е неговата тиха, безрадостна извратеност. Той издърпва изпод кушетката нещо, което прилича на капака от кутията на Монополи, обърнат с дъното си надолу. Направо не мога да повярвам на очите си. Вътре има използвани презервативи, пълни със сперма, но оставени така съвсем съзнателно.

— Резултатите от работата през седмицата — ухилва се той с мъртвешка усмивка, отмятайки дългата си коса от лицето. Това беше едно малко гадже, което забърсах в „Дъ Пюър“ — безизразно обяснява той, сочейки един от капутите. Те изглеждаха като мъртви войници на бойно поле, като жертви на масово изстребление. Въобще и не ща да съм бил в стаята, когато са били използвани.

Никога не знам как точно да реагирам при подобни обстоятелства. Забелязвам, че на стената виси флайърът на Дейвид Холмс за гига му във „Дъ Волтс“.

— Бас лоя, че е бил як купон — отбелязвам, сочейки го. Сийкър изобщо не ми обръща внимание, сочейки друг презерватив.

— Това беше една студентка, която забих в „Събстеншъл“. Англичанка — продължава той. След миг имам чувството, че всички тези пълни използвани презервативи са всъщност жени, разтопени смалени в жалки розови парчета гума от някакъв лазерен лъч, който излиза от кура на Сийкър. — Този пък — сочи той един презерватив с кафяв оттенък, — е от едно гадже, което срещнах във Уиндзор. Шибях я във всички дупки — казва той, преди да изсъска стандартната последователност: уста, путка, анус.

Представям си Сийкър върху някакво тъпо малко момиченце — той я чука в гъза, тя скърца със зъби от болка и си спомня думите на родителите и приятелите си как се замесва с неподходящи хора — безпощаден саундтрак на болката и унижението ѝ. Може би, дори когато всичко приключи, тя да се опита да се сгуши в копелето, за да може да излъже сама себе си, че всичко е било по нейно собствено желание, по взаимно съгласие, а не акт, сроден на изнасилване. А може би просто ще си събере моментално парцалите и ще се изпари.

Очите на Сийкър, които приличат на дупки от урина в снега, се преместват към друг капут.

— А тая беше истинска мръсна курва, която скъсах от шибане...

Сийкър е добре известен с опитите си да пристрасти гаджетата към твърда дрога. Майки Форестър и той им бутат хероин и после ги чукат докато са друсани. Двамата се кефеха да закачат гаджета за дрогата и после да ги чукат за дози. Гледам Сийкър и си мисля как хората се оставят да бъдат обсебени от злото в себе си, да ограничат и стеснят до минимум собствените си възможности за такава мизерна награда. И какво получава той от всичко това? Тек от труп.

И така, това е моята тайфа в момента: един обезверен чиновник и един стар познат дилър на хероин, с които Бегби няма допирни точки. Не, просто не мога повече, трябва да се махна оттук. Звъня на майка ми и баща ми, които сега живеят в Дънбър и се разбирам да мина край тях. Когато тръгвам Сийкър подмята:

— Ако размислиш за някоя и друга дозичка...

— Да, добре — кимам и се омитам.

Когато излизам навън поглеждам по протежението на Уок който едновременно ме привлича и отблъсква. Все едно стоиш на ръба на

скала, което хем те мами, хем те ужасява. Замислям се за едно яйчено руло и чаша чай в Канаста или халба Гинес в Сентръл. Дребните удоволствия. Но, не. Поемам в обратна посока. В Единбург има достатъчно пъбове и кафенета.

Звъня на Сик Бой, който все още се опитва да открие единбургското ми свърталище, но няма начин да му се доверя, а и не искам Гав да пострада. Питам го как върви и той е във възторг от филма и напредъка на своя финансов план. После ми съобщава една наистина потресаваща новина за Тери Лосън.

— Смяташ ли този следобед да му ходиш на свиждане? — питам. Той отвърща рязко и сухо:

— Бих искал, но този следобед съм на скуош. Биръл ще ходи — обяснява и ми дава телефона на Раб Биръл. Когато се срещнахме в Амстердам, Раб ми беше допаднал. Познавам съвсем бегло брат му, още от преди години, беше свестен пич и добър боксьор. Звъня на Раб и той повтаря цялата история с Тери. Раб ще ходи да го види и затова се срещаме в Докторския Пъб срещу болницата, където той ме запознава с тези две зашеметителни гаджета — Мел и Ники.

Аз знам кои са и очевидно и те са наясно донякъде кой съм аз.

— Значи ти си небезизвестния Рентън, за когото толкова сме слушали — усмихва се Ники сдържано, големите ѝ красиви очи сякаш ме засмукват, а зъбите ѝ буквално приличат на перли. Усещам как отвътре ми притреперва и ме удря лек ток, когато тя докосва китката ми. После взима цигарите си и казва:

— Ще изпушиш ли една цигара с мен?

— Отказах ги преди години — обяснявам.

— Значи нямаш пороци — закача се тя. Вдигам загадъчно рамене и подхвърлям:

— Ами, само дето съм стар приятел на Саймън.

Ники отмята дългата си кестенява коса от лицето, дърпа глава назад и се смее. Акцентът ѝ е леко носов, южно-английски, без претенциозността на баровците и без колорита на работническите класи. Тя е толкова потресаващо красива жена, че самата безстрастност на гласа ѝ почти може да те обиди.

— Саймън. Голям образ. Значи смяташ да работиш върху филма?

— Ще се опитам — усмихвам се.

— Марк ще се занимава с финансите и разпространението. Той има много контакти в Амстердам — обяснява Раб.

— Чудо — казва Мелани с прекрасен здрав бачкаторски акцент, който сваля и блажната боя от стените.

Черпя всички с по още едно пиене. Започвам да завиждам на Сик Бой, Тери, Раб и всички, които участват в секс-сцени с тези двете и решавам колкото е възможно по-скоро да вляза в този малък клуб. Повече от сигурен съм, че Сик Бой чука едната от тях или и двете.

Време е обаче за свиждане, така че отиваме в болницата и се отправяме към отделението.

— Как си, Марк? — сърдечно ме посреща Тери. — Как е в Амстердам?

— Бива, Тери. Съжалявам за инструмента — изказвам съболезнования. Тери е друг познат от отдавна и си спомням, че винаги е бил голям образ.

— Е... Случват се злополуки. Трябва да кротувам, а е много трудно при тези готини сестри наоколо.

— Мисли в перспектива, Тери — подканям го и кимам към момичетата, които са се заприказвали помежду си. — Ще ти потрябва пак.

— Много си прав. Това е солта на живота! Бъдеще без секс... — поклаща глава той с искрен ужас и наистина ти става страшно като се замислиш.

Усещам, че Мел и Ники се хихикат, нещо заговорничат, мислят някаква пакост. После внезапно дърпат щорите около леглото на Тери. За мое пълно изумление, Ники разголва циците си, Мел я последва и те започват да се целуват бавно и дълбоко галейки се една друга по гърдите. Стоя като гръмнат и се опитвам да съотнеса това, което виждам с Единбург, който познавах от преди.

— Стига... Спрете... — пици Тери, чийто шевове сигурно се късат, докато ерекцията му се надига под бандажа. — МАМКА ВИ, СПРЕТЕ...

— Какво казваш? — пита Мел.

— Моля... Не се майтапя... — скимти той с ръка на очите. Накрая те наистина спират, скъсвайки се от смях и оставяйки го да се гърчи от болка. Оставаме още малко, а Тери само си мечтае да се разкараме.

— Ще дойдеш ли да пийнем нещо, Марк? — предлага Мел, докато излизаме от отделението.

— Да-а, хайде да изпием заедно по едно уиски — мърка Ники. Срещал съм стотици като нея по клубовете: постоянно готови на флирт, излъчващи мощна сексуалност. В началото ти се замайва главата, чувстваш се единствен, но скоро разбираш, че те го правят с всички. Но аз, все пак, не се нуждая от подканване да се присъединя към тях. Зажаднял съм за компания, макар коремът ми да е издут и перисталтиката усилена.

— Трябва да отскоча само до тоалетната. Забравил съм какво е да се натъпчеш с къри и да се наливаш с бира.

Набързо намирам мъжката тоалетна. Помещението е голямо, има шест умивалника и шест алуминиеви кабинки. Избирам най-близката до вратата, свличайки за скорост гащи и панталони и започвам да разтоварвам. Боже, какво облекчение. Тъкмо, когато вече си бърша задника чувам някой да влиза в тоалетната и да се набутва в съседната кабинка. Тъкмо когато съседът се настанява, аз приключвам с бърсането и чувам мощна псувня, последвана от блъскане по общата метална стена. Гласът ми звучи познато.

— Ей, приятел, тук няма никакъв кенефпапир. Ще ми бутнеш ли малко отдолу?

Тъкмо се каня да кажа, да, разбира се и да наругая обслужването кенефите, когато свързвам в главата си гласа със съответното лице и кръвта ми замръзва. Не може да бъде. Не и тук. Просто не може да бъде.

Поглеждам отдолу под преградата — около десетсантиметров процеп. Хубави черни обувки. Но са напукани. А и чорапите.

Чорапите са бели.

Инстинктивно издърпвам собствените си крака встрани и гласът злобно изкрещява:

— Размърдай си задника, бе!

Треперейки откъсвам парче тоалетна хартия и внимателно я пъхам отдолу.

— Супер — изръмжава недоволно гласът.

Докато издърпвам боксерките и панталона си, отвърщам — „Няма проблем!“ с най-префърцунения възможен глас, целия треперещ от ужас. Набързо се измъквам без да си мия ръцете.

Виждам Раб, Ники и Мелани, които ме чакат до машината за безалкохолни, но поемам в обратната посока, подтичвайки по коридора. Трябваше да се измъкна. Трябва да запазя спокойствие, да наблюдавам от разстояние и да видя, кой ще излезе от вратата, да се уверя дали наистина е той или не и да приключа с това изтезание, но не, налага се да се изпаря от шибаната болница, колкото е възможно по-бързо. Онова не беше привидение. Копелето е истинско. Той е жив. Той е на свобода.

49. САМ В КЪЩИ 2

Шибаната Джун е на телефона, пили, че трябва да отида, защото Шон е претрепал Майкъл. Викам си, време е да науча тъпото малко копеленце Майкъл да не се държи като някаква шибана пикла.

— Не ме занимавай с глупости. Зает съм в момента — викам й. Ако се грижеше за децата както трябва нямаше да ги има тия проблеми.

Сега пък другата започва да се обажда.

— Какво става, Франк? Слагам ръка на слушалката.

— Шибаната Джун. Дудне, че децата се биели. Нали за това са момчетата, да й еба майката — викам и си махам ръката от слушалката.

— Просто ела веднага, Франк! — продължава да крещи Джун. — Всичко е в кръв!

Трясвам телефона и си мятам якето.

— Нали щяхме да излизаме — вика Кейт и нещо ми прави физиономии.

— На синът ми му изтича кръвта, тъпанарка такава! — викам й и отпрашвам като си мисля, че трябваше да й вкарам един, щом е толкова нечувствителна. Може и да си го изпроси някой път. Вече ми лази по нервите. Това са жените. Да, вярно, в началото всичко е чудесно, меден месец и това, но никога не продължава дълго, помни ми думата.

Бусът е прецакан и затова тръгвам по Уок и първото копеле, на което се натъквам е Малки, който излиза от букмейкърския пункт. Веднага ти става ясно накъде се е запътил, щом излиза оттам. В шибания пъб, разбира се. Сигурация. Не бях го виждал, откакто строших бутилката в чутурата на Нори.

— Здравсти, Франко! Имаш ли време за по бира?

Трябва да бързам, но ме преследва адска жажда.

— Само набързо, Малки. Семейна криза. Едната ми пили на главата по телефона, а другата ми дудне вкъщи. В пандиза беше къде по-добре.

— На мен ли го казваш — вика Малки.

Свястно копеле е този Малки. Странно, като си помисля за Нори, се сещам как навремето строших главата на Малки, беше много отдавна и заради нещо по телевизията в квартирата на Гоугс Низбет. Какво беше... А, тенис... Не си спомням кой играеше, но беше шибания Уимбълдън. Да, строших бутилката с шери в главата му. Сега това всичко е забравено, всички бяхме поркани и такива неща се случват. Вярно, Малки си го бива. Той слага две халби светло пред нас и ми разправя за някакъв тъпак Сайбо от Локхед.

— Значи, Сайбо носел автоматичен нож в джоба си. Копелето се спречкало с тайфата на Дани Съдърланд и някой от тях се пробвал да го изшути в ташаците, но не уцелил, а го праснал по джоба с ножа. Ножката му се отворила, била с ония яките големи пружини и му се забила право в ташаците.

Опитвам се да си спомня за тогава, когато му треснах бутилката в главата, на Малки, де. Дали беше заради тениса или беше скуош? Със сигурност беше нещо с някакви шибани ракети. Аз бях за едното копеле, той за другото... ебах го, всичко ми е мъгла.

Малки ми казва, че Нели се е върнал от Манчестър и е махнал скапаните татуировки от мутрата си, там с някаква си хирургична техника. Нищо чудно. Тъпакът на нищо не приличаше — самотен остров на челото, змия на едната буза, котва на другата. Ебати малоумника. Човек се чувстваше като на лунапарк с него. Копелето винаги се е мислело за голямата работа. Много гот, че се е върнал стига да не започне да се мисли за нещо, дете не е и никога няма да бъде.

След няколко бири отивам при бившата и я намирам пред стълбите да се разправя с някаква крава, която се завърта на пети и се изпарява веднага щом ме вижда.

— Къде беше! Вече чакам такси! — вика тя.

— Бизнес — отвръщам и поглеждам Майкъл. Копелето държи някаква кърпа на брадата си, която е цялата в кръв.

Премествам поглед към Шон и правя крачка към него, а той отстъпва и се свива.

— Какви ги вършиш, тъпак такъв!

Тя се намесва:

— Можеше да му пререже врата! Да му среже сънната артерия!

— Какво, мамка му, е станало?

Очите ѝ се цъклят, сякаш се е друсала.

— Опънал тънка жица на вратата, точно на височината на врата на Майкъл! После започнал да го вика, че дават оная реклама, дето момченцето бие дузпа за Хибс срещу Хартс, за мобилните телефони. Майкъл се втурнал като луд и късмет, че оня нехранимайко не премерил добре височината, иначе щеше да го среже право във врата. Ако я беше сложил на място, щеше да му е отрязал главата!

Мисля си, много добре, просто супер, защото според мен момчето проявява инициатива, значи. Навремето като хлапета с Джоу си ги въртахме такива. Поне момчето показва дух, желание да върши разни неща, а не да дреме пред телевизионните игри като повечето хлапета в наше време. Поглеждам Шон.

— Видях го от *Сам въщи 2* — вика той.

Само я фиксирам тая тъпа путка Джун с ръце на кръста.

— Значи ти си виновна — викам ѝ, — щом ги оставяш да гледат шибаните видеокасети!

— Аз съм била виновна, значи?!

— Да ги оставяш да гледат видео, дето им пълни главите с насилие! — срязвам я тъпата пуйка, нямам намерение да споря с нея, не и на шибаната улица. Щото ако започна, накрая тя ще го отнесе и затова на първо място се разпърдя работата помежду ни, защото шибаната крава ми пили нервите докато не издържа и не ѝ нашокам канчето. Таксито пристига и аз се качвам.

— Аз ще го закарам да го зашият, ти се разкарай — казвам ѝ, защото не искам да ме виждат с тоя боклук, мамка му. Хората може да си помислят, че пак сме се събрали! Винаги съм казвал — не гложаш стари огризки като можеш да си позволиш меню в Макдоналдс.

Определено изглежда като крек-курва, да, сигурно се друсала и то пред шибаните дечица... но, не, тя даже не знае какво е крек, просто така си изглежда — като изцеден лимон.

Дръпвам Майкъл в таксито и отлепяме, оставяйки я да стои на улицата. Малкият още държи кърпата на брадичката си. Не е редно, не е редно Шон да му погоди чак такъв номер.

— Бие ли те много брат ти? — питам.

— Да... — отговаря Майкъл, а очите му такива влажни, като на момиче.

Трябва да му вкарам малко акъл в главата на това момченце, че иначе цял живот ще се мъчи. Повече от сигурно е. Няма тъпата му майка да се сети, я. Ще стои със скръстени ръце, докато не стане следващата издънка и ще ми рони крокодилски сълзи, куха лейка скапана.

— Само не ми се разревай сега, Майкъл! От двамата с чичо ти Джоу, аз бях по-дребният и той ми ги въртеше още по-кофти. Трябва да се научиш да се защитаващ, значи. Хвани една бейзболна бухалка и строши главата на копелето докато спи, разбра ли? Това ще го вкара в правия път! При Джоу проработи, само дето аз го направих с тухла. Точно това трябва да направиш. Може и да е по-силен от теб, но не е по-силен от тухла по тимберицата!

Явно дребният се замисля сериозно по въпроса.

— А ти имаш мен, имаш кой да ти го каже, да те посъветва защото като бях на твоята възраст мен нямаше кой да ме научи и за всичко трябваше сам да се сецям. Старият копелдак, баща ми де, мамка му, му дремеше на оная работа!

Малкото копеленце се шугави нещо на седалката и гледа глупаво.

— Какво има? — питам.

— В училище ни учат да не псуваме. Мис Блейк ни казва, че не е хубаво.

Мис Блейк ни казва, че не е хубаво. Нищо чудно, че Шон се е опитал да го претрепе.

— Знаем аз какво й трябва на твоята Мис Блейк — казвам му. — Даскалите хабер от света си нямат! Гледай мен! — соча себе си. — Ако бях слушал даскалите доникъде нямаше да стигна в живота!

Копеленцето се замисля, личи си. Голям мислител е дребният, като баща си. Влизаме в болницата и направо в спешното, идва някаква сестра и прави тъпия си оглед.

— Работата не може да мине без няколко шева!

— Вярно — викам. — Това и сам го знам. Нали ще ги направят?

— Да, седнете и ще ви извикам — разправя тя.

После чакаме до хиляда и едно, мамка му. Каква тъпацина, значи! Можеше да го зашият вместо да го зяпа тая пуйка! Търпението ми се изчерпва и тъкмо се каня да закарам малкото копеленце обратно у дома и там да се оправяме, когато ни извикват. Питат всякакви въпроси, сякаш си мислят, че аз съм го срязал, значи! За малко да ми

кипне вече, но се сдържам, че дребосъкът да не натопи Шон, дори по погрешка!

Когато най-сетне свършваме прошепвам в ухото на Майкъл:

— И недей да портиш Шон в даскало, нито на Мис Блейк нито на някое друго копеле! Кажим им, че си паднал!

— Добре, тате!

— Заеби добре или не, само внимавай да не го изтропаш!

Викам му да стои мирен да ида да дръпна един фас в кенефа. Няма вече къде да изпушиш една цигара в наше време, ей!

Сума си време не мога да намеря кенефите и накрая трябва да катеря чак до горния етаж. Като стигам вече ми се и сере и така нататък, значи. Бас държа, че шибаната кока е била смесена с някакво разслабително, да еба. Няма начин, ще трябва да троша пак нечия тиква за това! Юрвам се в една кабинка, тъкмо свалям гащи и се настанявам, когато виждам, че няма кенефпапир. Очакваш някой да се грижи за чистотата в шибаните кенефи, а те са истинско гнездо на зарази, значи! Слава богу, в съседната кабинка сере някакво друго копеле.

— Ей, приятел, тук няма никакъв кенефпапир. Ще ми бутнеш ли малко отдолу?

Тишина.

— Размърдай си задника, бе!

Отдолу се показва малко хартия.

— Супер! — извиквам.

— Няма проблем — отвръща копелето, а гласът му един префърцунен. Сигурно е някой от тия докторите, дето не ебават никой и само се дуют, значи. Чувам как се трясва едната врата, после другата. Мръсното копеле даже не си изми шибаните ръце. Ебаси болницата!

Късмет вади педала му с педал, че не беше там като излязох! Хубаво си изтърквам ръцете, защото не съм като някоя от тия свини! Само ако разбере, че оня тъпак е зашил детето с мръсните си лапи...

50. „... ПЕЧЕНА РИБА В КАСЕРОЛ...“

Тоя Марк е странна птица. Чудя се, дали не го притеснихме с това показно на цици пред клетия Тери. Чакахме го пред кенефите, но той изчезна и не дойде да прием, дори не каза едно „довиждане“.

— Може пък да се е насрал — засмя се Мел, — и да е отишъл да се преоблече до вкъщи!

После ударихме по няколко, върнах се у нас да чакам моя нещастник от Глазгоу да звънне и започнах да готвя риба в касерол, докато си дърдорях с Даян. Тя беше интервюирала за дипломната си работа момичетата от сауната — Джейн, Фрида и Натали.

Даян е доволна как се развиват нещата.

— Наистина съм ти задължена, че ме свърза с тези момичета, Ники. Вече съм събрала достатъчно за статистически валидна група, което пък придава някаква научна достоверност на тестовете ми.

Тя е умно момиче и я бива да бачка яко. Понякога ѝ завиждам.

— Ти ще завладееш света, скъпа — казвам ѝ. Отивам в кухнята, пълня съд с вода и пускам касетата на Поли Харви. Започвам да поливам цветята, някои от които изглеждат доста запуснати.

Чувам звъненето на GSM-а си в хола и извиквам на Даян да го вдигне. Тя мълчи известно време преди да каже:

— Съжалявам. Мисля, че грешите. Аз се казвам Даян, Ники ми е съквартирантка.

Тя ми донася телефона и чувам гласа на Алън. Явно такава треска го тресе, че не може да отличи английски от единбургски акцент. Представям си го как бачка в тъпата си банка и чака да се пенсионира със златен часовник за безупречна служба.

— Ники... Искам да те видя пак... Трябва да поговорим — мяучи той докато отивам към стаята си с телефона. Клетият Алън!

Тия задници винаги имат нужда да говорят.

— Ники? — умоляващо и с болка въздиша той.

— Алън — отвързвам, за да покажа, че го слушам, но не за дълго, ако смята да ми губи времето.

— Мислех... — казва той напрегнато.

— За мен? За нас?

— Да, разбира се. За това, което каза...

Не си спомням какво съм говорила. Какви тъпи екстравагантни обещания съм му давала. Искам онова, с което той разполага и то веднага.

— Виж, с какво бельо си? Боксерки или слипове?

— Какво искаш да кажеш? — изскимтява той. — Що за въпрос? На работа съм!

— Не носиш ли гащи, когато ходиш на работа?

— Да, но...

— Искаш ли да знаеш, с какво съм облечена?

Следва пауза.

— Какво-о-о...

Направо чувствам горещия му дъх в ухото си, клетия нещастник. Мъжете са такива... кучета. Точно това е думата. Наричат ни кучки, но отлично знаят, че това е проекция на собствената им същност: преглъщащи жадно, раздразнителни, лишени от всякакво достойнство животни, които се движат на глутици. Нищо чудно, че кучето е най-добрият приятел на човека.

— Не някое скъпо секси бельо, а избледнели протрити бикини с дупки по тях и разръфан ластик. Причината е, че съм студентка и нямам пари. Нямам пари, защото не искаш да ми дадеш една най-обикновена разпечатка с имена и банкови сметки. Аз не притежавам рп-кодовете им и не мога да измъкна нито лира от сметките. Просто искам да шитна списъка на тази маркетингова компания. Ще ми платят по петдесет пенса на име. Това прави петстотин лири на хиляда имена.

— В нашия клон имаме повече от три хиляди клиента...

— Скъпи, това прави хиляда и петстотин лири, което значи, че ще си върна всички дългове. Значи също, че съм склонна и щедро да възнаградя този, който ми помогне.

— Но ако ме хванат... — въздъхва тежко той. Постоянната агония, в която живее Алън опровергава схващането, че невежеството е блаженство.

— Няма да те хванат, скъпи — казвам му. — Ти си твърде умен.

— Ще се срещнем утре в шест. Ще нося списъка.

— Ти си ангел! Трябва да бягам, че съм сложила ядене във фурната. До утре, миличък!

Затварям мобилния и тръгвам през хола към кухнята. Даян ме поглежда над купчината от книги, която е струпала на масата.

— Проблеми с мъжете?

— Мъжете не са проблем, клетниците — казвам високопарно. — Абсолютно никакъв проблем. — Правя движение напред с таза и се хващам между краката. — Силата на вагината!

— Да-а — Даян почуква с химикалка по зъбите си. — Точно това е най-тъжното, което открих при моите изследвания. Всички тези момичета, с които говорих, те притежават цялата тази сила, силата на циците си, задниците си, вагините си, но я продават твърде евтино. На практика я дават за нищо. Това е направо трагедия, момиче — казва тя, сякаш ме предупреждава.

Домашният телефон звъни, но изчаквам да се включи секретаря и да чуя чий е гласа. В началото изобщо не мога да позная.

— Здравсти, Ники, взех телефона ти от Раб. Искам да се извиня за вчерашното си изчезване. Получи се малко неловка ситуация.

Сещам се, че е Марк Рентън и вдигам.

— О, Марк, не се безпокой за това, миличък — сдържам се да не се изкикотя, а Даян ме поглежда въпросително. — Сами се досетихме за това. Нали спомена къри? Кажй какво правиш?

— В момента ли? Нищо. Приятелят, у когото съм отседнал излезе с гаджето си и седя и зяпам телевизия.

— Значи си съвсем сам и скучаеш?

— Да. А ти какво правиш? Искаш ли да пийнем нещо?

Не съм сигурна, че искам, не съм сигурна и че си падам по Марк.

— Не, не съм в настроение да ходя по пъбове, но можеш да отскочиш насам за по чаша вино и джойнт, ако искаш — казвам му. Не, той не е мой тип, но знае много за Саймън, който пък определено е мой тип.

И така Марк пристига час по-късно и аз съм изненадана, макар и не шокирана, когато разбирам, че двамата с Даян се познават от отдавна. Единбург си е такъв — най-голямото село в Шотландия. Сядаме, пушим и си лафим известно време, като през цялото време се опитвам да насоча разговора към Саймън, но Даян и Марк са твърде погълнати един от друг. Чувствам се напълно излишна. Накрая той предлага да идем в Бенетс или Ай Би.

— Супер, става — казва Даян. Странно, тя никога не зарязва работата си така, а тази вечер смяташе да се потопи отново в дипломната си работа.

— О, не ми се излиза — казвам им. — Струва ми се, че щеше да бачкаш цяла нощ. Поне така каза, Даян — смея се.

— Не е спешно — усмихва се Даян, стискайки зъби. Докато Марк отива до кенефа, аз правя физиономия.

— Какво? — пита тя с лека усмивка.

Сключвам ръце в прегръдка около раменете си. Тя ми хвърля отегчен поглед, но около устните ѝ играе притеснена усмивка. Той се връща и те излизат.

51. МРЪСЕН № 18748

Рентън все още не припарва до добрия стар порт Лийт. Не мога да го виня. Той дори не ми казва къде е отседнал, макар да знам, че родителите му сега живеят някъде извън града.

Ники ми каза, че между Рентс и Даян здраво прехвърчали искри, когато бил у тях в квартирата. Очевидно навремето я е опъвал. Не си я спомням, не че бившите на Рентс са толкова многобройни, колкото са хората по следколедните намаления по Принсес Стрийт. Копелето винаги се е опитвало да държи гаджетата си далеч от мен, за да не реша да му ги измъкна под носа. Рентън винаги е имал склонността да се вживява във връзките си, дори понякога е изглупявал от любов. Но каква трябва да е тази жена, щом излиза с този риж чекиджия?

Скрийл ме уреди с още едно гадже, Тина, която беше значително по-малък проблем от дебеланата и ми даде пълен списък на всички с абонамент за мачовете за сезона. Също ми сподели и че е таен привърженик на Селтик. Ето това става като се следва политиката за равнопоставеност при назначаване на работа.

Седя си в пъба и съм напълно щастлив, въпреки групата дребни кретенчета, които още висят край джубокса. Тоя Филип нещо се е надул, виждам го вече няколко пъти да си говори с Бегби. Очевидно е решил, че е голямата работа, но поне се държи с повече уважение към мен, защото знае, че с Франко сме си близки, в известен смисъл.

В момента Филип дирижира подигравките към своя едър буцест приятел: тъпия Къртис със заекването, който винаги е обект на шегите им. Копелетата искат да се покажат пред малките тъпи пички, които са довлекли със себе си, но цялата веселба пада доста малоумна.

— Той е шибан педал — подмята един от компанията, а друг кретен започва да се тресе от хилеж сякаш има нервно разстройство. Ние определено не бяхме толкова застреляни и задръстени на тази възраст.

— Не съм! Н-н-н-не с-с-съм п-п-педал! — извива нещастника Къртис и се втурва към тоалетните.

Филип вижда, че ги гледам, обръща се към гаджетата, после към мен и казва:

— Може и да не е педал, но е девствен. Не го е правил досега! Кандис, защо не му пуснеш? — пита той малоумното девойче до себе си.

— Майната ти — отвръща тя и ме гледа притеснено.

— О, девствеността — усмихвам се. — Не я похабявайте! Истинските проблеми идват след като я загубиш — казвам им, но само си хабя остроумието с тия тъпащи.

Отивам и аз до кенефа да пусна една вода, а там още е Къртис, да-а, този определено не е от най-блестящите умове. Всъщност самото му съществуване дава основание на хора като анархистите да заявят, че не съществуват добри закони. Например, законът срещу кръвосмешението съществува, за да не се подмотват такива като него наоколо. Това е, кретенията го мъчи момчето и май си е нещо близък със Спъд, което е напълно логично. И какво се получава? Под моя шибан покрив съм събрал двойник на Бегби и Двойник на Спъд! Копелето Филип и приятелчетата му явно постоянно тормозят Къртис. Както навремето аз правех със Спъд в училище, после долу на реката, после в Линкс и на железопътната линия. Странно, мисълта за това ме кара да се чувствам малко гузен. Пичът пикае точно до мен и ме поглежда с усмивката на роден идиот, целия на тръни и страшно притеснен. Аз неизбежно свеждам поглед и поглеждам оная му работа.

Оная му работа!

Най-големият чеп на света! Имам предвид кура, а не Къртис.

Приключвам с уринирането и оглеждам своя собствен пенис изтръсквам го и го прибирам. Не мога да гледам как той прави същото. Този имбецил има по-голям чеп от моя! По-голям от на когото и да било! Как е възможно да се прахосва така подобно нещо! После, отивайки към умивалника, небрежно подхвърлям:

— Как вървят нещата, приятел? Къртис беше, нали?

Пичът се обръща и ми хвърля притеснен поглед. Той идва до съседния умивалник, спечен от ужас.

— Д-д-добре — отвръща той. Очите му сълзят, той постоянно мига, а дъхът му е кошмарен, сякаш е смукал собствения си немит кур, което в неговия случай е напълно възможно, дори при проблеми с гръбнака. Сигурно коремът му е пълен със застояла сперма, пресечена

от евтина бира и кофти дрога. Смрадта е точно като от ония химически кенефи по рейвовете или големите рок концерти. Но аз продължавам да мисля за инструмента на този идиот.

— Движиш със Спъд, а? — питам и без да изчакам отговор, добавям: — Със Спъд сме големи приятели още от деца, да знаеш!

Тоя Къртис ме поглежда внимателно да види дали не го будалкам. Не че щеше да разбере.

— А-аз х-х-харесвам Спъд — казва той и добавя с горчивина, — т-т-той единствен не ми се подиграва...

— Пич на място е Спъд — кимам и като го слушам как заеква, се сещам за онази стара антивоенна песен: *„средната възраст на американските войници беше д-д-д-деветнайсет“*.

— Той разбира, че човек понякога се стяга — обяснява малкият пич с големият...

Приятел на Спъд! Господи, мога да си представя разговора помежду им! „П-п-поякога с-се ст-ст-стягам“. „Не бой се, и аз съм така. Вземи си няколко хапчета и ще се оправиш“. „Добре, супер.“

Аз не бързам, кимам съпричастно докато си плакна ръцете и боже мой, тоя вонящ кенеф има нужда от едно хубаво измиване. Не плащаме ли на чистачите за това? Не, животът би бил твърде прост, твърде не-шотландски, ако хората вършеха работата, за която им се плаща. А този притесненият, той какво би трябвало да върши?

— Няма нищо лошо в това, човек да се притеснява и да е срамежлив. Всички сме били така — лъжа. Слагам ръцете си под сешоара. — Дай да те черпя едно пиене — усмихвам се, отръсквайки капчиците по кожата си.

Пичът обаче не е очарован от офертата.

— Няма да се върна там — казва той, сочейки ядосано към вратата, — само да ми се подиграват!

— Знаеш ли какво, приятел, аз ще отскоча до Кейли да обърна една бира. Имам нужда от почивка. Защо не дойдеш с мен?

— Добре — съгласява се той и се измъкваме през страничната врата направо на улицата. Студено е и вали суграшица. И това ми било пролет! Пичът е, както казват, само кур и кости, все едно всеки залък, който слага в устата си се натрупва право в кура му и никъде другаде. Сигурно като се изпразни с огромния си чеп, после трябва да изпие кофи вода, за да не се дехидратира напълно. Адамовата му ябълка

адски релефно изпъква, жълтеникавата му кожа е цялата в петна... определено не е някоя филмова звезда. Но в света на порното се търси друго...

Влизаме в топлия, гостоприемнен Кейли пъб с горяща камина и аз слагам няколко бири и брендита пред нас в един тих ъгъл.

— И сега, кажи защо тия твои приятели непрекъснато се заяждат с теб...

— З-з-защото съм с-с-рамежлив... и з-з-заради з-заекването ми...

Размишлявам върху проблема, откривайки, че ми е трудно да запазя безпристрастния тон преди да продължа:

— Заекването ли те прави срамежлив или си срамежлив, защото заекваш?

Къртис вдига рамене.

— Ходих на лекар и ми казаха, че е на н-н-нервна почва...

— Добре де, защо си толкова нервен? С нищо не се различаващ от приятелите си. Не си нещо с две глави да кажеш. Всички се обличат еднакво, другите се с една и съща дрога...

Копелето навежда глава и сякаш не протичат никакви мисловни процеси под тази бейзболна шапка. После казва с измъчен шепот:

— Н-н-но... не и щом не съм го п-п-правил, а т-те вс-всички са г-г-го правили...

Средната дължина при шотландския махленски чекиджия е д-д-деветнайсет инча...

Тук определено нищо не мога да кажа. Просто кимам колкото се може по-състрадателно. С нарастващо притеснение осъзнавам, че тия копеленца дори не са достатъчно големи да се чукат законно, камоли да пият в пъба. Слава богу, че на стената виси тапията от шефа на полицията Ленъкс.

— Ф-филип си м-мисли, че е ж-ж-железен, защото движи с Б-б-бегби. Преди ми б-б-еше най-д-д-добрият приятел. Може и да съм с-с-срамежлив с гаджетата, но не съм п-п-педал. Дани... Спъд, той разбира, че може да се с-с-рамуваш като си с н-н-някое гадже, което х-х-харесваш.

— Значи не си чукал някое гадже от тия, дето се влачат с вас?

Физиономията на пича става мораво червена.

— Не, н-н-не... не съм...

— Толкова по-добре за тях. Ти ще ги разкъсаш с твоя инструмент — кимам надолу. — Не можах да се сдържа и го видях, приятел. Бас държа, че са те кърмили до късно! Да имаш италианска кръв? — питам.

— Не... Ч-ч-чист шотландец съм, з-з-значи. — Той ме поглежда сякаш може да съм някой скрит педал.

Копелето, може да се каже, е пълен пацифист във войната между половете. Гаджетата вадят голям късмет, защото с оръдие като неговото досега да ги е разбил.

— Не може да не ти се е отварял някой сгоден случай... — подмятам.

Това вече напълно го изважда от равновесие, очите му започват па сълзят и той изплюва, заеквайки камъчето:

— Б-б-бях с... с... с... едно гадже и т-т-тя ми в-в-вика, че ми б-б-бил много г-голям и ч-ч-че съм бил из-из-изрод...

Егати късмета вади нещастника — първият му шанс за секс да се падне с някаква малоумница.

— Няма такова нещо, приятел. Тя е изрод, тъпата му путка заспала — поклащам глава. Раменете му сега са провиснали безпомощно надолу, очите му се стрелкат нервно, а дъхът му би накарал всяка жена да предпочете да засмуче ануса му, отколкото да го целуне. Бас държа, че всичко е заради някаква кикимора, която така и не е разбрала, че изпуска шанса на живота си.

— Виж, сещаш ли се коя е Мелани?

Малкият леко се ободрява.

— Тази дете прави домашно порно с вас на горния етаж?

Мамка му! Никой не трябваше да знае! Поемам си дълбоко въздух и устоявам на изкушението да го попитам кой ни е изтропал.

— Да, същата — казвам тихо.

— Д-да, в-в-виждам съм я.

— Харесваш ли я?

Малкото копеле пуска умислена усмивка.

— Да, в-в-всички я харесват... и онази другата, дете се и-и-изразява о-о-особено — казва той мечтателно.

Нека копелето първо да проходи преди да го карам да тича, така да се каже.

— Добре, защото и тя те харесва. И двете те харесват.

Нещастникът се изчервява.

— Честно — уверявам го.

— Н-н-не... П-п-подиграваш се...

Просто няма достатъчно часове в денонощието, за да постигнеш желанието с това момче.

— Виж, приятел, аз съм полу-италианец, от майчина страна. Ти католик ли си?

— А-а-ами, да, н-н-но никога не ходя на ц-ц-цър...

Правя жест да замълчи.

— Не е важно. Заклевам се в майка си, че Мелани те харесва и би искала да се пробваш заедно с нея в един от тези филми — изправям се с цялата си сериозност и отивам да взема още пиене. Нека копелето помисли върху това. Когато се връщам, той се кани да каже нещо, но имайки предвид колко време ще отнеме, бързо го прекъсвам:

— И освен това ще ти се плати. Ще ти платят да опънеш Мелани, а и други гаджета. Не просто домашно порно, а истински порно-филм. Какво ще кажеш?

— Ти се ш-ш-шегуваш...

— Несериозен ли ти изглеждам? Моят водещ човек, Тери, е временно неспособен и ни е нужна свежа кръв. Ти си човекът! Да ти се плати да изчукаш Мел! Хайде, човече, какво повече искаш?

— Ами, п-п-просто си п-п-падам по Кандис — опитва да се защити той.

Още един романтик. Колко тъжно.

— Виж, приятел, знам, че приятелите ти се подиграват — соча навън. — Но бъди сигурен, че и гък няма да могат да ти кажат като станеш порно-звезда с топ-пички на твое разположение. Помисли си — намигвам, обръщам си пиенето и зарязвам нещастника да се заеме точно с това — с мислене.

Когато се връщам в Съншайн, Спъд седи в ъгъла, напълно игнориран от Али. След известно време той се надига, прави опит да й даде някакви пари, а тя му казва да си ходи. Той е много зян и изглежда като пълна отрепка. Видът му е на долно кокаиново деграде. Маста по косата му е толкова много, че би могъл да снабдява всички ресторанти в Лийт, където се пържи нещо. Клепачите му са толкова отпуснати, сякаш са постоянно затворени, около очите му има огромни черни кръгове като гигантски шайби, кожата, подобна на съсухрила се

палачинка е набраздена от напукани кръвоносни съдове. Здравсти хубавецо! Ето иде благоверния Али, какъв чудесен избор, миличка! Оставям те сама за няколко години и гледай какво се случва. Толкова си снизила критериите си, че просто си се превърнала в пълна комедиантка. Но никоя друга — от Марти Кейн до Френч и Соундърс, та чак до Керълайн Ерн не е предизвиквала толкова смях, колкото ти, когато влезеш в някой бар с това чудо под ръка. Копелето сега повишава глас и предчувствам, че намесата ми само ще усложни нещата, затова правя тайно знак на Али да го разкара.

Виждам Къртис, който се връща и демонстративно отбягва приятелчетата си, а онзи Филип бива избутан, когато се пробва да го прегърне приятелски през рамо. Вместо това той се запътва право към Спъд и го подпира на излизане от пъба. Моята нова звезда. Новият Тери!

Мо и Али изглежда се справят толкова добре, до степен, че дори не бяха забелязали отсъствието ми. Решавам да се възползвам и да опитам отново късмета си като се измъквам навън през страничната врата, завивам зад ъгъла и се качвам в апартамента си. Тъкмо се каня да си пусна някое видео на Ръс Майер за вдъхновение, когато забелязвам отражението си в огледалото на стената. Скулите ми доста са изпъкнали. Да-а, очевидно отслабването върви доста добре.

Шаймън, поздравления за успехите в твоето нашинание с Филма!

Благодаря, Шон. Порнографията никога не ми е била иштиншка слабост, но винаги съм оценявал един добре направен филм, да не говорим ша един хубав шадник.

Всичко върви по ноти. Почти всичко. Сещам се, че Мо ми каза, че Бегби пак е идвал да ме търси.

Разбира се, проверявам зеления GSM за съобщения и намирам SMS от „Франк“, както обича да се подписва той.

**ТРЯБВА ВЕДНАГА ДА ТЕ ВИДЯ
НЯКОЙ ЩЕ УМРЕ СКОРО**

Много добре знам, „Франк“. И този някой трябва да бъде Рентън. Има и друго съобщение от Сийкър. SMS-ите са ги измислили за хора

като него, човече.

ГОТОВ ПО ВСЯКО ВРЕМЕ

Дрога. Добре. Останал ми е много малко прах. Вадя пакетчето и правя една тлъста линия, която ми идва точно навреме. Сега наистина се нуждая от цигара. Паля и димът влиза толкова леко и свежо след коката.

Поглеждам в огледалото, вирам се в дълбочина.

— Виж, Франко, време е двамата да поговорим открито, да попрочистим малко атмосферата. Ти си се вманиачил по Рентън. Вярвам, че ще оцениш откровеността ми. Нека бъдем честни и да си признаем, че работата не опира само до пари. Ти си в положението на отритнат любовник. Разбира се, всички в Лийт го знаят. Добре, да приемем, че си луд по него. Като беше на топло и чукаше ония момченца в пандиза, сигурно си виждал само него, нали? Страшно съжалявам, че не потръгна между вас. Странно, мислех, че ти си активния в тази двойка и го вкарваш на Рентън. Но май съм сгрешил. Явно ти си пискащата, ронеща сълзи кучка, превита одве, докато той подготвя задника ти и ти го вкарва дълбоко, а ти само скимтиш и се гърчиш като курва с обратна резба...

Звъни се на вратата.

Отварям и самият той от плът и кръв е пред мен.

— Франко... Тъкмо си мислех за теб... Влизай, приятел... — заеквам точно като Къртис.

По погледа в очите му усещам, че той е прочел мислите ми.

Дали не съм говорил прекалено високо... Не, разбира се... Но ако е творил капака на пощата да ме шпионира... и гласът ми се е чувал в коридора...

— Шибания Рентън... — изсъсква той.

О, господи, мили боже, моля те, не ми причинявай това...

— Какво? — успявам да изгъргоря.

Бегби надушва, че нещо не е наред. Той ме гледа по оня гаднярски, преценяващ начин и тихо казва:

— Рентън се е върнал. Видели са го.

И нещо в главата ми, някаква първична същност крещи: действай, Саймън! Действай! Действай за Шотландия, не, по-добре нека бъде Италия.

— Рентън? Къде? Къде е това мръсно копеле! — И в този момент виждам Ада, дълбоко зад зениците вторачени в мен и се опитвам да гледам със също толкова омраза, но това е все едно да гасиш доменна пещ с воден пистолет. Всеки момент очаквам да нападне като кобра и се моля: мамка му, нека го направи веднага, да ме избави от мъките, защото дори и след такава доза кока не мога да издържам повече.

Бегби задържа погледа ми и слава на всички богове, гласът му се снижава в тихо съскане.

— Надявах се, че ти ще можеш да ми кажеш къде е копелето!

Плясвам се по челото и започвам да ходя нервно, навивайки се на Рентън за всичко, което шибанякът ми е причинил. Спирам рязко и соча към Франко, да, соча го побеснял, защото без онова копеле, чантата нямаше да изчезне и да, той е виновен за всичко.

— Бегби, ако копелето наистина е тук, искам си парите... — После набързо обмислям как Франсоа ще приеме моя малък етюд и добавям, прокарвайки длан по челото си: — А аз тъпака едва свързвам двата края и се опитвам да правя филм...

Точно в целта. Франко изглежда удовлетворен от моята реакция очите му се присвиват още.

— Имаш ми шибания GSM! Ако Рентън се свърже с теб, веднага звъниш!

— И обратното, Франко — казвам му, къпейки се в беса си подклаждан с пълна сила от действието на коката, усещам мощта на чистото презрение и убедителността на жестовете си. — И да не си посмял да го докоснеш преди да си получи парите, плюс компенсацията... Тогава вече прави с него каквото искаш... Можеш да разчиташ на пълно съдействие!

Явно съм изглеждал достатъчно достоверно, защото Бегби казва:

— Добре! — Обръща се и тръгва да излиза.

Рентън. Не мога да повярвам, че крия мръсното копеле. Не за дълго обаче. Банковите сметки вече са оправени. Веднъж да приключо с филма и всеки ще тръгне по пътя си.

Тръгвам след Франко надолу по стълбите, а той се обръща и пита:

— Къде, на майната си, си тръгнал?

— Ъ-ъх... Връщам се в пъба. Бях се измъкнал за малко и се връщам.

— Чудо! Ще черпиш по бира! — казва той.

И така, този еталон за тъпота ме последва и се налага да пия с него на бара. Получавам, все пак, един бонус — пакетче с кока от него, което ще ме изкара поне докато ида до Сийкър. Но положението не е розово. Поне Спъд се разкара, но не и без да разреве Али. Този българник подкопава работната дисциплина сред персонала, мамка му.

Бегби още е обзет от мания-гранде, плещи за пощенски пратки, от което пулсът ми рязко се учестява. Той продължава да каканиже как Рентън е извратен педал — сладка музика за моите уши. О, така ми се иска да се срещнат с Рентън, само от любопитство, за да видя докъде ще стигне Франко. Изненадващо той ме пита за филма.

— Ами — отвръщам, карайки я внимателно, — всъщност, правим го главно за забавление, Франк.

— А тия порно звездите, мъжете де, техният дали е... имам предвид, дали трябва да им е с определена дължина?

— Не е задължително. Е, очевидно, колкото е по-голям, толкова по-добре — казвам му.

Франко се хваща като орангутан за пакета и го подрусва, от което ми се сгадява.

— Значи аз сигурно ставам!

— Да, но най-важното е способността да го надървяш пред камера. Някои копелета с големи патки не успяват. Най-важно е да си постоянно одървен, затова Тери е толкова подходящ... — Спирам, защото забелязвам, че Франко ме гледа с бясна омраза. — Добре ли си, Франк?

— Да... Просто си мислех за оня мръсник, Рентън... — казва той, обръща на екс чашата си и започва да дрънка за децата си и как Джун не се грижела за тях като хората. — Само виж вида й, като от Аушвиц. Изглежда сякаш мие крек, значи...

— Така е. И Спъд вика, че много е затънала и съвсем се е стопила. Пушенето на крек има тоя ефект. Имам предвид и аз дърпам от време на време по някоя линийка, но лулата те изсмуква — обяснявам му, наслаждавайки се, докато топя Мърфи в тази каша.

Бегби ме гледа в пълен потрес, кокалчетата му побеляват от стискане на чашата. Поемам си дълбоко въздух, очаквайки експлозията.

— Лулата... крек... Джун... ПРЕД ШИБАНИТЕ МИ ДЕЦА?! Веднага забелязвам каква възможност ми се отваря и продължавам:

— Виж, Спъд каза, че е „мил“ с нея. Казвам ти го, само защото трябва да знаеш, заради децата и така нататък...

— Така значи! — изревава той, поглеждайки към Алисън, която изглежда напълно съсипана. — МЪЖЪТ ТИ Е МРЪСНИК! ШИБАНО БЕЗПОЛЕЗНО ДЕГРАДЕ! ДОЛЕН НАРКОМАН! ТРЯБВА ДА ПРИБЕРАТ ДЕЦАТА ВИ В НЯКОЙ ДОМ, МАМКА МУ!

След което Франко излита от бара, Алисън стои като гръмната за секунда-две и после избухва в сърцераздирателни хлипания, а Мо тръгва да я утешава.

— Какво... — циври тя. — За какво говори... Какво е направил Дани...

Налага се да поема бара докато се разиграва тази мелодрама.

Доволен съм, че маймуноподобното същество Бегби се е разкарало, независимо, че персоналът ми отново е изваден от строя. Следващият клиент на конвейера за изгубени души, който се води за пъб, е не някой друг, а самия нещастник Пол, моето приятелче от „Лийт срещу Дрогата“, който сякаш носи цялата мирова скръб върху плещите си. Избутвам го в едно тихо ъгълче на пивницата и той започва направо да плещи за парите.

— Залагам главата си, Саймън!

Аз обаче съм брутално откровен:

— Затваряй си устата иначе край с жалката ти кариера, заклевам се! — След като вече съм уточнил най-важното, приемам по-лъчезарно отношение. — Виж, Пол, не се безпокой! Ти просто не разбираш от този бизнес. От моята индустрия. Ще върнем шибаните пари — весело припявам, изпитвайки огромно удоволствие, че съм запазил изцяло разсъдъка си, докато всички край мен напълно са го загубили.

Какъв малък екскремент е само този Пол.

— Ето, това е един човек, който разбира от икономика — усмихвам се, когато старият Еди влиза в кръчмата с нос, вирнат нагоре като римски император. — Как е, Еди, приятелю?

— Бива — промърморва Еди.

— Чудесно, чудесно! — усмихвам се. — Какво ще пиеш? За сметка на заведението, Ед — казвам му.

— Щом черпиш, нека бъде халба специално пиво и голямо уиски Граус.

Дори просташките волности на тоя креслив алкохолик не могат да ми развалят настроението днес.

— Разбрано, Едуардо! — усмихвам се и подвиквам към стария бойлер. — Мо, моля те, скъпа! — Кимам към Пол и после се обръщай към Ед. — Отварям стария си приятел Пол на някои търговски номера — Извинявай, Еди, а ти в кой бизнес беше преди, че съм забравил?

— Бях китоловец — отвръща старата развалина.

Морски човек! Е, здравей, моряко или по-точно здравей, творецо на китова мас...

— Така, така. А, познаваше ли Боб Марли?

Старият труженик на морето клати отрицателно глава.

— По корабите не съм срещал никой Боб Марли. Не и по мое време, значи — казва с цялата си откровеност Ед и обръща голямото уиски на екс.

— Твой ред е, Пол — усмихвам се лъчезарно, — смятам, че можеш да вземеш още едно на Ед. Отличителен белег за цивилизоваността на едно общество е отношението към по-възрастните, а ние в Лийт сме на светлинни години пред останалия свят в това отношение. Съвършено прав ли съм или просто точен, а, Ед?

Еди гледа агресивно Пол.

— Ще пия едно уиски, но да е Граус — предупреждава той смаяния рекламен сутеньор, сякаш прави огромна услуга на нещастника.

Не обръщам внимание на мяуканията на тоя юпи-педал, зарязвам Мо и Али да се наслаждават на горчилката в живота, защото в пъба влиза Тери Лимонадения.

— Тери! Изписаха ли те?

— Ъхъ — хили се той. — Ама още трябва да взимам ония хапчета и да внимавам.

— Чудесно! Какво ще пиеш?

Настроението ми още повече се повишава! Скоро ще разполагам с пълен отбор. Алекс Маклийш?

Това е от решаващо значение, Саймън. За жалост, в наши и само с една единадесеторка нищо не можеш да постигнеш. Трябва да имаш поне четиридесет в резерва, които са готови за действие.

— Заради шибаните хапчета не мога дори да пия — пъшка Тери, прокарвайки ръка през тези ми ти къдрици. Мустакът а ла порно-звезда, който си пусна на майтап е обръснат.

— Леле, Тери, какъв кошмар, братко! Никакво чукане, никакво пиене — смея се, кимайки към приятелчетата на Ед, които ближат по половин бира в ъгъла. — Но, така ще се подготвиш за бъдещето, така да се каже!

— Да-а — въздъхва печално Лимонадения, докато наблюдавам оня чекиджия Пол, който вече е осъзнал, че цяла вечер бих могъл да го отбягвам и е решил да си бие шута, излизайки със смачкан фасон от пъба.

За да ободря Тери, го завеждам в офиса и правя няколко „пуделски краченца“ от пакетчето кока, което ми остави Бегби. Съобщавам му за височайшето посещение на Монсенъор Франсоаз Бегби и бялата благодат, която е оставил. Тери дърпа след мен своята линия и аз се разпалвам да дрънкам за филма. Той обаче гледа нещо неспокойно.

— Добре ли си, Тери?

— Не... кура ми... сигурно е от коката, адски боли и целият пулсира.

Клетият Тери превит одве изскача от офиса. Наистина е тъжна гледка да видиш един някога толкова горд мъж, лишен от своята мъжественост. Започвам да се тревожа за сексуалния живот на Мелани и ѝ звънвам, считайки, че би било добре да я запозная с младия обещаващ Къртис.

52. КРЕК КУРВА

Бесен съм! Заслужава да я убия! Безотговорна, калпава майка! Да, ще си го получи, кучката... но пък хлапетата не трябва да ги пращат в дом и ако майка ми не ще да ги вземе... ще се наложи да я стегна, защото аз и Кейт не можем да ги гледаме... МРЪСНА ШИБАНА КУРВА!

Заради нея ме наваля и скапания дъжд, все едно съм бил под душа. Целите ми обувки се напълниха като прескачах шибаната локва от запушената канализация. Когато се връщам вкъщи, само си мятam якето, изритвам мокрите обувки и слагам новите Тимбърленд патъци.

— Къде отиваш, Франк? — провиква се Кейт.

— До оная шибана наркоманка, курвата, дето гледа синовете ми!

Шибан дъжд! Направо може да те побърка. Всички копелета смъркат от студа, но половината ги е стресъл колумбийския грип, който пък се причинява от много смъркане. Сик Бой е най-зле в това отношение, не че имам нещо против някое и друго дръпване, но не и миене — крехът е за загубеняци, не и пред моите собствени шибани синове!

Стигам при нея и тая ме гледа с такъв поглед, сякаш има наглостта да отрича. Само отивам при дребните.

— Обличайте се, отивате на гости!

Няма начин да ги взема при нас с Кейт. Забрави. Чудя се дали старата ще ги иска като разбере каква е работата, като види в каква опасност са.

— Какво... Какво има? — пита Джун.

— Ти, ти, мръсна шибана курва, стой настрана от мен, казвам ти — само я предупреждавам. — Търпението ми е на изчерпване и не отговарям какво мога да направя, ако си отвориш голямата шибана наркоманска уста!

Тя ме познава достатъчно добре, за да разбере, че не се шегувам, очите ѝ се разширяват, а лицето ѝ става като тебешир. Само я виж, пълна развалина, как не съм го забелязал по-рано? Чудя се от колко време е всичко това! Децата са почти готови и питат:

— Къде ще ходим, тате?

— При баба ви. Тя поне знае как се гледат деца — поглеждам я. — И не ходи да се друса с наркомани.

— Какво искаш да кажеш? Накъде биеш? — има наглостта да пита мръсната брантия.

— Отричаш ли? Отричаш ли, че шибания Спъд Мърфи е бил тук миналата седмица?

— Беше... но нищо не е станало. Освен това не е твоя работа — казва и очите ѝ светкат от злоба.

— Да мие пред собствените ми деца? Не било моя работа?! — Обръщам се към хлапците. — Вие двамата! С майка ви имаме разговор. Излезте на стълбите и ме чакайте! Хайде, изчезвайте!

— Да мие... да... но... — вика тя. — Просто ми трябваше малко помощ...

Двете дребни копеленца се измъкват и аз я фиксирам.

— Ще ти дам аз едно миене! На ти едно МИЕНЕ! — прасвам я в мутрата и от носа ѝ шурва кръв. Сграбчвам я за косата, толкова и е мазна, че трябва да я навия около юмука си, за да я хвана както трябва. Тя пищи, аз я дръпвам до мивката, слагам тапата и пускам кранчетата до край докато се напълни. Потапям я до врата и крещя.

— МИЕНЕ, ЕТО ТИ МИЕНЕ!

Тя успява да си измъкне главата, плюе кръв и вода и се мята като риба на сухо. Чувам глас. Майкъл е застанал на вратата на кухнята и вика:

— Какво правиш на мама, татко?

— Мия ѝ главата! Разкарай се на стълбите! Изчезвай да не дойда!

Копеленцето се изпарява и аз пак я натапям в мивката.

— ЩЕ ТИ ДАМ ЕДНО МИЕНЕ, МРЪСНА КРЕК КУРВА, СЕГА ЩЕ ТЕ ИЗМИЯ ЕДНО ХУБАВО!

Издърпвам ѝ главата от мивката, но мръсната откачена курва сграбчва малкото ножче за зеленчуци и ми го забива право в шибаните ребра! Изпускам я, а тя взема, че строшава една чиния в главата ми! Вкарвам ѝ един здрав, тя пак се просва и пищи. Докато се търкаля по земята успявам да извадя ножа от себе си. Навсякъде е омазано с кръв. Сритвам я и я зарязвам свита на топка, изскачайки на стълбите. Точно

отсреща, една дърта кикимора е застанала на вратата и е обгърнала децата с ръце.

— Хайде момчета — викам им, но те само си стоят, затова сграбчвам Майкъл, нямам време за губене, а шибаната Джун се е изправила на крака и излиза на площадката, започва да ми крещи и вика на старата отсреща:

— ИЗВИКАЙ ПОЛИЦИЯ! ТОЙ СЕ ОПИТВА ДА МИ ВЗЕМЕ ДЕЦАТА!

— Мамо! — пищи оня лигльо Майкъл. Шон трябваше наистина да му откъсне главата, сигурно дори не ми е син, толкова дребно педалче и му прасвам един шамар с обратното на ръката, а тя го сграбчва и двамата почваме да го дърпаме. Копеленцето квичи, аз го пускам и те двамата се плъсват на стълбите. Старата пачавра отсреща се цепи и двама полицаи притичват право по стълбите.

— Какво става тук?

— Нищо. Гледайте си работата — викам им.

— Опитва се да ми вземе децата! — пищи тя.

— Истина ли е? — пита ме по-дъртия от двамата.

— Тези деца са мои! — репча се.

Дъртачката отсреща се намесва:

— Той бие момичето, видях го! И малкия! Мръсник! Знам го много добре!

По-старото ченге ми разправя:

— Сър, ако не излезете на улицата, ще ви арестувам и ще ви обвиня в нарушаване на реда! А ако тази дама повдигне обвинение, смятайте, че сериозно сте го загазил!

Пада още крещене, но си тръгвам, защото не искам да ме окошарят заради тази мръсница. А ченгетата ме гледат, все едно съм някакъв шибан боклук! Не трябваше да удрям Майкъл, но тя е виновна, да ме докара до такова състояние. Ще ида право в Социални грижи и на всички ще им стане ясно, че тя е тази, дето се друса, курва с курва, при това пред децата...

Ако са решили да арестуват някой, да вземат да приберат оня от *Сам Вкъщи 2*. Знам, че като се е снимал в тия филми и той е бил дете, но не мога да си го представя как спи спокойно сега.

53. „...ДОРИ ОТПУСНАТ БЕШЕ ПОВЕЧЕ ОТ ТРИЙСЕТ САНТИМЕТРА...“

Отивам у Саймън. Всичко е с главата надолу, но не ми пука. Скачам върху него и притискам устни в неговите. Той е напрегнат, скован.

— Ей, чакай, имаме гости — казва той. Влизаме навътре и на кожения диван седи един млад пич, който съм виждала в пъба на Саймън. Едно от онези леко враждебни присъствия в сянка, което забелязваш с ъгълчето на окото си. Сега обаче той прилича на най-обикновен тийнейджър: дългнест и отпуснат, миризлив, пъпчив и нервен. Усмиввам му се и виждам как лицето му става пурпурно, очите му се навлажняват и клетникът отмества поглед.

Продължаваме да го гледаме и аз се чудя какво прави той тук. Саймън мълчи. На вратата се почуква, отивам да отворя и влизат Мел и Тери. Тя ме целува, влиза, прегръща Саймън и сяда до Дългуча.

— Как е, Къртис, миличък?

— Д-д-добре — отвръща той. Тери още е доста унил.

— Това е Къртис — казва ми Саймън. Той ще се присъедини към групата. — Момчето едва пуска усмивка и си мисля, че всичко това е някаква шега. После Саймън поглежда Мел и пак мен, обяснявайки: — От този необещаващ материал искам вие, дами, да направите най-темпераментния жребец, роден някога в Лийт. Е като не броим, разбира се, златните хитове — Саймън скромно се покланя и отстъпва назад.

— Той е голямо момче — киска се Мел, — ако разбираш какво имам предвид.

— Покажи й, Кърт, не се срамувай — насърчава го Саймън, отправяйки се към кухнята.

Аз и хвърлям един поглед, докато той разкопчава колана и си отваря ципа. След това започва да вади онова нещо от боксерките си, вади, вади и то не свършва. Дори в отпуснато състояние penisът му е повече от трийсет сантиметра и виси надолу, почти до коленете му. Онемявам. А дебелината му... Никога не съм се вманиачавала по

размери, но това тук... Пичът определено е вътре. Повече от половин метър, как би могъл да бъде вън? Девствен (докато Мелани не го е докопала, бас държа), почти изрод, но определено човекът за нашето шоу.

Саймън го инструктира да се избърсне долу, че да му изглежда още по-голям, както правят истинските порно звезди.

Тери се намесва:

— Внимавайте да не стане някоя бяля с бърсненето. Нима ще му се доверите да размахва бърснач около подобна забележителност?

— Намерил се кой да говори! Махнаха ли ти шевовете?

Само се чудех как ще го възбуждаме, за да играе, но предполагам, че Мел е напред с материала.

— Аз ще му помогна с бърсненето — обажда се тя.

Явно нямаме проблеми в това отношение. Саймън ме привиква в кухнята.

— Мел го оправи снощи, така че тя поема попечителството — потвърждава той. — Трябва да го разглобим и после пак да го сглобим, но с друг имидж. Трябва да направим една Елайза Дулитъл от него. Не само по отношение на техниката. Всеки тъпак може да се чука и всеки идиот с достатъчно навит партньор може да изпълни всички пози — хвърля кос поглед той през вратата към Тери. — Господи, колко сме заслепени от любовта си към секса. Трябва обаче да го преобразим напълно, да го превърнем в чувствително човешко същество. Дрехи. Излъчване. Поведение. Маниери.

Кимам в съгласие, но първо се налага да се заемем с малко истински бизнес. Казваме на останалите да ни чакат в пъба и Саймън подава на Къртис опакована кутия, докато дългучът излиза през вратата.

— Това е подарък, отвори го!

Къртис разкъсва хартията и отвътре се вижда безвкусната, мъртвешка глава на надуваема секс-кукла.

— Името ѝ е Силви. За упражнения през дългите самотни нощи, макар да ми се струва, че отсега нататък едва ли ще разполагаш с много такива. Добре дошъл в Седем тека!

Клетият Къртис не е много наясно какво да прави със Силви, докато тръгва надолу с останалите. Саймън ми казва да поостана, за да обсъдим онова, което той нарича „далаверата“.

Успяхме да се докопаме до двата списъка, всеки на отделен диск. Бащата на Раб ни помогна да ги съединим като ги прехвърли в един и същи формат. Оказа се, че от притежателите на сезонен абонамент за мачовете на Рейнджърс, 182 имат открити банкови сметки в Клайдсдейл Банк. От тях 137 са тези, чийто PIN-код е 1690. Въобще не мога да разбера как Саймън би могъл да знае това, макар, че най-търпеливо ми бе обяснил, както и Раб, а после и Марк, но все още не мога да го разбера. Въпреки курса на Маклимънт далеч не мога да вникна в шотландския манталитет и култура. От тези 137, 86 използват Интернет, за да управляват сметките си.

Най-важното е, че парите в тези 86 сметки варират от 3 216 лири на червено до 42 214 на плюс. Саймън ми обяснява, че той и Марк са влезли в системата на Клайдсдейл. Използвайки PIN 1690 са издърпали 62 412 лири от по-големите сметки и са ги прехвърлили в швейцарска банка в Цюрих, осведомява ме той и прави две линии кока.

— Не си падам — казвам и вадя хартийките си за цигари и тютюна от чантата си.

— О, знам. И двете са за мен. Имам две ноздри — обяснява той. — Е, поне засега. След три дни голямата част от парите, без 5000 лири ще бъдат прехвърлени в друга швейцарска банка, Banque De Zurich, на името на Банана Адзури Филмс.

— Значи отиваме да празнуваме в пъба?

— Не-е-е... — казва Саймън. — Финансовата част се управлява от теб, мен и Рентс. Ние сме единствените, които знаят за това. Не го споменавай пред никого — предупреждава ме той, — или ще ни натикат на топло за дълго време. Ще държим парите в тези сметки, те са много повече, отколкото ни трябва за филма. Ще идем при другите по-късно. Засега аз, ти и Рентс ще го отбележим в тесен кръг.

Аз съм във възторг, ликуваща и леко притеснена в какво точно сме се забъркали. Тръгваме и се срещаме с Марк в ресторант Кафе Роял, където си взимаме стриди и поръчваме бутилка Боланже. Марк налива шампанското по чашите и прошепва към мен:

— Справи се брилянтно!

— И вие двамата се справихте чудесно! — отвърщам, но този път наистина ме втриса от шубе. — Цялата работа е само между нас — настоявам нервно и Марк кима в съгласие. — Което означава, че Даян не трябва да знае нищо?

— Напълно вярно — тържествено заявява Марк. — За подобно нещо затварят и изхвърлят ключа. Чакайте, а Раб? — добавя загрижено той. — Той сигурно знае нещо след като взе информация за компютърните програми от своя старец.

— Раб е пич — казва Саймън, — но понякога го раздава доста пуритански и сигурно ще се подмокри, ако разбере мащаба на измамата. Но той смята, че сме източили кредитната карта на някакъв кретен — нищо повече. Освен това му платих за услугата. С това въпросът е приключен — усмихва се той, а после безгрижно запява някаква странна песничка, която не бях чувала.

*По зелените, тревисти хълмове на Бойн^[1]
Оранжевите с Уилям биха се за наща свобода
Но зелените, тревисти хълмове на Бойн
Напук на всичките злини
Да бъдем предани и твърди като тях
Не ще се предадем! Бог с нас!*

— Обичам Шотландия — възторгва се Саймън и отпива от шампанското. — Има безброй малоумници, които вярват в пълни глупости, че е толкова лесно да се изкарат пари. Целият номер със Селтик срещу Рейнджърс^[2] е най-голямата далавера измислена някога. Става дума за патент, който да източи не само тия тъпаци, а и техните деца и децата на техните деца. Франчайз нон-стоп! Мъри, Макен — тия момчета много добре знаят какво правят.

Марк ми се усмихва и се обръща към Саймън.

— Сега като сме богати, надявам се твоята отдаденост на киното да не се е разколебала...

— Ни най-малко — отвръща Саймън. — Сега разбирам, че не е само до парите. Всеки задник може да прави пари. Става дума да създадеш нещо, което да прави още пари. Става дума за изява, за самоосъвременяване, за това да покажем на мамините синчета, родени със сребърна лъжичка в уста, че можем да правим всичко, което и тия задръстеняци могат. И дори по-добре.

— М-м-м — казва Марк, — да прием за това! — и вдига чаша.

Саймън не казва нищо, само стиска устни и ме гледа, сякаш се готви за откровение, което му е неприятно. После казва с лек упрек в гласа:

— Никакво безразборно харчене, Ники. Аз ще контролирам портфейла, така да се каже. Когато имаш нужда от пари, само ми казваш!

Не знам защо изобщо вярвам на Саймън. Не смятам дори, че той и Марк си вярват един на друг. Но на мен почти не ми пука за парите и другите подробности. Харесва ми играта. Чувствам се жива!

— Както и да е, ако ни хванат, само трябва да завъртиш очи пред съдията и да кажеш, че си била изиграна от двама зли далавераджии от крайните квартали, а ние с Рентс ще потвърдим, нали Марк?

— Определено — отвърща той и си долива шампанско. След това отиваме в Рикс Бар на Хановер Стрийт.

— Това не е ли Матиас Джак? — Саймън сочи един тип в ъгъла.

— Не е изключено — казва Марк и поръчва още една бутилка шампанско.

Накрая на вечерта със Саймън се връщаме в неговия апартамент и цяла нощ се чукаме като животни. На следващия ден се връщам у дома доволно изморена, протъркана и възпалена, отивам на лекции и след това отбивам смяната си в сауната. Когато се връщам Марк е в апартамента, седи и говори с Даян. Той набързо ме поздравява и си тръгва.

— Та каква е цялата работа? — питам я.

— Той е стар приятел. Ще излизаме утре пак.

— Само заради доброто старо време?

Тя се усмихва загадъчно и повдига вежда. Цялата някак лъчи и се чудя дали не са правили секс.

По-късно Саймън, Раб и аз отиваме в Нидри, където ме беше водил и преди, за да огледаме техниката за монтаж. Нямах представа, че места като Нидри съществуват в Единбург, всъщност никъде преди не бях виждала такива. Пичът, който движи това малко предприятие е стар приятел на Раб от дните, когато се е влачил по стадионите с футболните хулигани. Повечето от тях сега явно са станали предприемачи, а съответния Стийв Байуотърс прилича повече на социален работник, отколкото на бивш ултрас. Тия момчета, екс приятели по агитка са като масоните.

— Значи, тук има всичко, за да се свърши работата — казва той, изрядно спретнат като проповедник в някоя секта.

Когато си тръгваме Раб подхвърля:

— Няма грешка, а?

Сик Бой поклаща глава:

— Да, но да го направим в Амстердам. Законът за порнографията, нали се сецаш?

— Как ли пък не! — смее се Раб, но подозирам, че Саймън има нещо наум.

[1] Бойн — река в Източна Ирландия, където протестантския крал Уилям III побеждава католическия крал Джеймс II — 1690 г. — Б.пр. ↑

[2] Противопоставянето на ФК „Рейнджърс“ срещу ФК „Селтик“ е на религиозна и политическа основа — „Рейнджърс“ са протестанти и оранжисти, докато „Селтик“ са католици. — Б.пр. ↑

54. МРЪСЕН № 18749

Сити Кафе е пълно с клъбъри, които се мотаят и чакат да започне купона. Влизат Къртис и компания, които ме канят да седна при тях. Засядаме до групичка очевидни студенти, които са потънали в разискване на тъпи теории за световни конспирации и страшно се паят кой е умрял и кой не: Елвис, Джим Морисън, принцеса Даяна. Хлапашкото им чувство за безсмъртие не им позволява да повярват, че някой наистина е напуснал купона. Отцепени в свят на буржоазни фантазии, отричащи смъртта.

Някои от децата на предградията, като Филип например, се подсмиват ехидно на дивотиите им. На тях им е ясно, че това са пълни глупости. От ранна възраст в този град те са видели достатъчно смърт, а СПИН епидемията през осемдесетте напълно ги е лишила от такива невинни представи. Странно, но и нашето поколение изпитваше същото като тези деца от предградията. Но с подтискащите мисли вече е свършено, поне за мен.

— Тия са по-умрели от баба ми — викам на единия от студентите и дребосъците с пръстените здраво се изсмиват и се хвърлят да се обясняват с възпитаниците на университета.

Докато тече тази размяна на реплики, аз привличам вниманието на Къртис.

— Погледни приятелчетата си. Твоите хора направо побъркват студентчетата. — Той бавно свежда глава. — Сега превърти напред двайсет години и ми кажи кой ще има хубава къща, работа, бизнес, пари, кола и кой ще живее в някой вертеп на социални помощи?

— Тези вдясно ще са добре... — кима Къртис.

— Знаеш ли защо?

— Защото имат образование.

Не е зле.

— Да, и това е част от цялата работа. Някакви други причини?

— Защото имат богати родители, които ще им дадат пари, за да започнат? Контакти и така нататък?

Това момче не е толкова тъпо, колкото си мислех.

— Умно, Кърт, умно. А сега събери две и две и ми кажи какво следва?

— Не знам.

— ОЧАКВАНЕ! Те ще имат всички тези неща, защото очакват да ги имат. Как биха могли да очакват нещо друго? Такива като теб и мен НЕ ОЧАКВАТ подобни неща. Ние знаем, че за да ги получим трябва яко да бачкаме. Що се отнася до мен, свръх-интелигентен, но не достатъчно квалифициран човек, аз нямам достъп до този живот. Защо си мислиш, че се налага да движа в средите на черната икономика и в периферията на обществото? Защото си падам по забавните образи? Защото сводниците, курвите и дилърите са мой тип хора? Не си познал. Занимавал съм се със сводничество, обири, кражби, измами с кредитни карти и дилърство не защото ми харесва, а защото не мога да вляза в легитимния бизнес на ниво, положение и възнаграждение, които считам адекватни на знанията и уменията си. Аз съм трагично объркан човек, Кърт, трагично объркан. Но това може и ще се промени — обяснявам и поглеждам часовника си. Скоро е време за начало на снимките. — А, и още нещо — обръщам питието си. — Вече използвали куклата, която ти подарих?

— Ъ-ъх... — казва той, страшно притеснен. — Спука се.

— Спука се! Мамка му, да можех и аз така да ги пукам като ги чукам! — изсмивам се в обърканата му физиономия.

Всички допиват питиетата си и отиваме в клуба на Ен-Сайн. В началото правим малко снимки на дансинга с клъбъри в действие. Раб снима Къртис, който танцува с приятелите си, после обръща камерата към Ники, която говори с Мел и след това се отправя право към него. Тя започва да танцува пред дългуча, после го издърпва за ръка и го отвежда в офиса, който Карл е опразнил за нас.

Когато клубът затваря се хващаме за същинската работа е се приготвяме да заснемем една от ключовите сцени. Раб и приятелчетата му разполагат оборудването в офиса.

— М-м-мислиш ли, че Ни-к-ки н-н-наистина ме харесва — пита Къртис.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, м-м-мисля, че с-с-се държат добре с мен, само з-з-защото ти си им к-к-казал!

— Ако искаш да не те харесват не ги гледай с тия умилни погледи. В теб е силата, запомни го! — натъртвам.

— Н-н-но, г-г-гаджетата не... — през лицето му преминава спазъм, — не... м-м-ме х-х-харесват!

— Малките задръстени курви не те харесват, да. Но те още не са дорасли. Гаджетата, които са преминали през своя Пилриг^[1], свеждат нещата до най-важното. А ти го имаш в изобилие. На дълж и шир — хиля се.

Кърт тръгва да пикае пак от нерви, а аз се приближавам до Ники.

— Опитай да накараш Къртис да се чувства желан. Самочувствието му е ударило дъното.

Когато дългучът се връща от кенефа, Ники отива при него и я чувам да казва:

— Къртис, нямам търпение да ме изучукаш!

Този недорасляк с провиснала челюст само примигва и се изчервява.

— К-к-какво и-и-искаш да к-к-кажеш?

Просто не мога да се сдържа и започвам да се превивам от смях.

— Ти си гений, Къртис! Комедиен талант! Тази реплика влиза в сценария! — И започвам да дращя по моето копие.

След като съм нахъсил моите звезди, Раб ми кима и сме готови да започваме.

— Така, приятели, това е най-ключовата сцена във филма! Тук „Джоу“ печели баса срещу „Там“. Къртис, в тази сцена на твоя образ „Кърт“ му е за пръв път, така че не се притеснявай, ако си нервен, така и трябва да бъде — от теб се очаква именно това. Само искам вие двамата да повторите това, което казахте преди малко. Така. Ники, вкарваш го в офиса, затваряш вратата и казваш...

— Искам да те чукам — провлачва Ники сладострастно, гледайки Къртис.

— Къртис, а ти казваш...

— К-к-какво и-и-искаш да к-к-кажеш?

— Великолепно! После Ники, ти го отвеждаш до бюрото. Къртис, остави Ники да води. Готови! Да започваме!

Разбира се, нищо не се получава толкова добре колкото спонтанното изпълнение, но след много опити успяваме да направим няколко използвани кадъра. Сега вече и шестимата братя са изучукани,

като единствения проблем е, че пениса на Тери не се е възстановил достатъчно за аналното чукане. Няма място за притеснение, имам една идея.

[1] Пилриг — границата между Лийт и Единбург. — Б.пр. ↑

55. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.6

Вече казах на Мартин и Нилс, че се нуждая от малко почивка. Казах на Катрин, че трябва да се върна до вкъщи и да се видя с нашите. Но каквато и да считах, че е причината за настоящото ми състояние на духа, друга беше същинската причина. Даян Кулстън.

Тъкмо вече мислех, че не мога повече и пак се възбуждах и така почти цяла нощ върху резервното легло на Гав. Опитът ми подсказва, че това няма нищо общо с любовта и емоциите, че е просто реакция между две чужди тела, намиращи се в близост едно до друго. И потенциалът на подобно привличане бързо се изчерпва. Но майната му на опита. Така че това е всичко, което правихме миналата седмица, обикновено у Гавин, но той все още не знаеше.

Тази сутрин тя е сложила моя Т-шърт. Винаги е някак гот да видиш някое гадже да прави това. Мотаем се из кухнята и си правим тостове и кафе. Гав влиза, готов за работа. Вижда я, обръща глава и излита от кухнята. Аз викам след него да се върне, просто не искам, да се чувства като на гости в собствения си дом.

— Гав! Ела тук!

Той послушно се връща обратно.

— Това е Даян — представям я. Даян се усмихва и протяга ръка. Той я стисва и пийва малко чай с тост с мен и да, гаджето ми. Но аз продължавам да мисля за Катрин и какво да кажа на Даян. Все още тази мисъл ме мъчи, когато я оставям и тръгвам към града.

Когато нещо толкова нормално започне да ти се струва необичайно, значи си водил преобан живот. В Принсес Стрийт Гардънс съм със снаха си Шарън и племенницата си Марина, която не бях виждал до този момент. За пръв път от години виждам и Шарън. Мисля, че последния път беше в кенефа на погребението на брат ми, когато я чуках докато още беше бременна с Марина.

Не само, че не изпитвам никаква емоционална връзка с човека който съм бил тогава, но дори не мога да си представя какво е представлявал той. Сигурно се самозаблуждавам, разбира се, човек

никога не може да бъде сигурен, но такава е усещането. Дали все още сякаш да бъда същия човек, ако бях останал тук? Сигурно не.

Шарън е надобеляла. Тялото ѝ е тапицирано с тлъстини. Старата Шарън, чувствената, похотлива Шарън с големите цици сега е увита в килим от телеса. Не мога да си представя как ѝ изглеждам аз, това си е неин проблем, просто съм откровен в негативната си реакция. Щом се разговаряме обаче, изпитвам вина заради собственото си отвращение. Тя е свята жена. Седим и пием кафе, Марина се вози на въртележката, възседнала някакво конче със зловеща мутра.

— Жалко, че нещата между теб и онова момче не са потръгнали — казвам ѝ.

— Да, разделихме се миналата година — Тя пали цигара „Регал“ и ми предлага, но отказвам. — Той искаше деца. А аз не искам още едно — обяснява тя и добавя: — Но вероятно не е само заради това.

Седя и бавно кимам, чувствайки се едновременно незаинтересован и сконфузен както винаги, когато хората изсипват най-съкровени си тайни върху главата ти още от самото начало.

— Случва се — свивам рамене.

— А ти, как е при теб? Има ли някой?

— Ами, малко е сложно... Миналата седмица срещнах една жена... — обяснявам и лицето ми странно се озарява, а по устните ми се Плъзва усмивка като си я представям, — ...с която се познаваме от преди. А и в Холандия има друга, но там нещата се клатят. Всъщност, там е приключено.

— Същия стар Марк, а?

Винаги съм си падал по по-продължителните връзки, отколкото по авантюрите за една нощ, без да блестя особено в нито едно от двете. Но когато срещнеш някой, без значение, колко пъти си се дънил навремето, винаги си мислиш... да. Толкова сме преизпълнени с надежда, че даже не може да почакаме малко.

— Виж... — пресягам се и бъркам в чантата си, откъдето вадя един плик. — Това е за теб и Марина.

— Не го искам — казва тя и го избутва.

— Не знаеш какво има вътре.

— Знаем. Пари?

— Да. Вземи ги!

— Не.

Опитвам се да разбера какво си мисли.

— Виж, знам какво се говори за мен в Лийт.

— Никой не говори нищо за теб — казва тя с тон, който се предполага, че трябва да ме успокои, но всъщност е страшно шибано подкопаващ егото ми. Не може да не...

— Не са от наркотици. Кълна се. От моя клуб — обяснявам, опитвайки се да преглътна иронията на подобно твърдение. Всеки, който печели от нощен денс-клуб дължи парите си, макар и индиректно, на наркотиците. — Нямам нужда от тях. Искам да направя нещо за... племенницата си. Моля те — примолвам се и продължавам притеснено да се обяснявам: — С брат ми бяхме много различни. И двамата бяхме откачалки, но по различен начин. — Шарън ми се усмихва, в отговор ѝ отвърщам със същото, странно разнежен при спомена за лицето на брат ми Били, за това как се биеше заради мен и внезапно съм обхванат от разкаяние, че може би е трябвало да бъде по-благоклонен към него. По-малко критичен, по-освободен и така нататък. Но това са глупости, човек е бил това, което е бил и си остава това, което е. Майната им на угризенията. — Странно, но това, което ми липсва сега от него не е споменът, не е това как е било помежду ни, а възможността нещата между нас да потръгнат по-добре. Променил съм се в толкова много отношения. Сигурно и с него щеше да е така.

— Може би — казва тя внимателно и с очевидно съмнение, макар да не разбирам дали има предвид него, мен или и двамата ни. Поглежда плика и го опипва. — Сигурно вътре има стотици.

— Осем бона — казвам ѝ. Очите ѝ за малко да изскочат.

— Осем хиляди лири! Марк! — Тя снижава глас и се оглежда наоколо като в шпионски филм. — Не можеш да се мотаеш по улиците с толкова пари! Могат да те пребият и какво ли не...

— Тогава ги внеси в банката. Виж, няма да ги прибера и ако не ги вземеш остават на масата. — Тя се опитва да каже нещо, но аз я изпреварвам. — Виж, нямаше да го направя, ако не можех да си го позволя. Не съм тъпак.

Шарън прибира плика в чантата, стисва ръката ми и в очите ѝ проблясват сълзи.

— Не знам какво да кажа...

Това е сигнал да се измъквам. Казвам ѝ, че ще заведа Марина на *Играта на играчките*, докато тя отскочи до банката и по магазините.

После докато вървя по улицата, хванал за ръка хлапето, започвам да се чудя какво ще се случи, ако се натъкна на Бегби. Обхваща ме параноя, че ще направи нещо на детето или на Шарън и аз моментално хващам такси до Доминиън, защото вероятността да срещнеш Франко в Морнингсайд е минимална. Когато филмът свършва, отвеждам Марина обратно в апартамента на Шарън.

После докато вървя към моста Джордж IV забелязвам друго познато лице да се изнизва от... не, не може да бъде... не и от библиотеката! Тръгвам зад него и го хващам за яката с полицейска хватка. Той подскача като опарен, но когато вижда, че съм аз, целият грейва в усмивка.

— Марк... Марк, човече... Как си?

Влизаме в най-близкия бар да се почерпим. Иронията е, че бара се казва *Мърлявия Мърфи*, стар прякор на Спъд, с който всички го дразнеха. Докато слагам двете халби Гинес пред нас, не мога да не забележа, че Спъд изглежда толкова зле, колкото и преди. Той започва да ми разказва за този свой проект да напише история на Лийт, което направо ми отнася главата. Не само защото звучи интересно, а самата идея за Спъд като писател е убийствена. Но той говори за книгата адски разпалено и после минаваме на хора и спомени.

— Как е Суони? С този крак едва ли движи много наоколо — казвам.

— Суони е в Тайланд — отвръща Спъд.

— Майтапиш се... — оставам потресен за втори път. Суони постоянно раздуваше как ще иде там, но изобщо не мога да си представя, че го е направил.

— Да-а, котакът успя! — кима Спъд, явно не по-малко впечатлен от мен. — На един крак и така нататък...

Известно време приказваме за Джони Суон, но има друго нещо, което наистина искам да знам и питам колкото се може по-небрежно:

— Кажу Спъд, а Бегби излезе ли от пандиза?

— Да. Навън е от сума си време! — обяснява Спъд и на мен ми прималаява. Лицето ми изтръпва, ушите ми звънят. Не мога да се концентрирам върху това, което Спъд говори, а главата ми започва да се върти. — Още след Нова Година. Котакът дойде вкъщи оня ден. Поткачен от всякога, значи — казва сериозно той. — Дръж се далече от него, Марк, той не знае за парите...

— Какви пари? — отвърщам с невъзмутима физиономия.

Спъд пуска огромна щастлива усмивка и ме прегръща. За хърба като него здраво стиска. Като ме пуска, очите му са пълни със сълзи.

— Благодаря, Марк — казва той.

— Нямам представа за какво говориш — вдигам рамене и замълчавам. Ако наистина не знаеш нещо никой не може да го изкопни от теб. Дори не питам за състоянието на имунната му система, нито пък тази на Али и детето. Сик Бой е патологичен лъжец, но вече не е нито толкова добър, нито толкова забавен. Поглеждам часовника в пъба.

— ...виж, приятел, трябва да вървя. Имам среща с едно гадже.

Спъд ме поглежда малко тъжно и явно премисля нещо.

— Виж, котако, знаеш ли, значи, дали не би могъл да ми направиш една услуга?

— Разбира се — кимам с нежелание, опитвайки се да отгатна с колко ще ме ужили.

— Разбираш ли, Али и аз... ъ-ъх, ще се местим. Ще остана малко у едни приятели, но не мога да взема котака. Би ли го взел за известно време?

Чудя се какъв точно котак има предвид, после стоплям, че говори за истински котарак. Просто не мога да понасям тези създания.

— Съжалявам, приятел... Не си падам по котките... Освен това живея у Гав.

— А-ха... Разбирам — казва той толкова тъжно, че не мога да го оставя така и звънвам на Даян. Питам дали не си пада да погледа временно един котарак. Даян приема офертата съвсем спокойно и дори ми казва, че Ники и Лорън са мислили да вземат котка, така че дори ще им дойде добре да пробват. Казва ми, че ще говори с тях и съвсем скоро след това ми звънва обратно.

— Твоят котарак е уреден с временно убежище! — заявява тя. Спъд е очарован и уточняваме час, в който да занесе съществото на Толкрос. Оставям Спъд и тръгвам в същата посока, но чувствам как грозен гняв се надига в мен и ме яде отвътре. Стягам се и звъня на моя бизнес партньор по мобилния.

— Саймън, как върви?

— Къде си?

— Не е твоя работа. Сигурен ли си, че Бегби е още в пандиза? Един човек ми каза, че е излязъл.

— Кой ти каза такава неща? — чуди се невинно той. Претенциозният Сик Бой разиграва открита шотландска душа.

Много неубедително.

— Няма значение.

— Глупости. Още е на топло, доколкото знам.

Лъжливо копеле! Прекъсвам разговора и потеглям надолу към Грасмаркет и после през Уест Порт към Толкрос, а в главата ми се блъска трескави мисли, стомахът ми се гърчи от кошмарни чувства.

56. „...ПРЕМЕТНАТ ВЪРХУ РАМЕНЕТЕ МИ“

Явно съм се привързала към Запа, котаракът, за който се грижим. Започнах да правя котеробика след като го видях по Ченъл Фор миналата седмица. Първо правя трийсет клека с него, преметнат върху раменете ми и после придържайки го отдолу по трийсет маха на всяка страна.

Влиза Лорън и ме гледа направо изумена.

— Ники, какво правиш с клетия котарак?

— Котеробика — обяснявам, притеснена да не реши, че съм го ударила и на содомия. — Когато човек е зает, домашните любимци се чувстват пренебрегнати и това просто е начин хем да поддържаш форма, хем да си общуваш с животното. Едновременно се упражняваш и поддържаш близък контакт с котката. Трябва да се пробваш — казвам ѝ, оставяйки го на пода.

Лорън поклаща глава невярващо, но аз бързам и излитам, защото днес снимаме последната порно сцена с Тери и Мел, а Къртис ще се изявява като секс-каскадьор, замествайки Тери в опасните за пениса му кадри. Тръгвам към Лийт и се срещаме в квартирата на Саймън.

По лицето на Къртис е изписана откровено тъпа усмивка. Иначе момчето е възприемчиво в сексуален аспект. Той върви по петите ни с Мел като гладно кученце, което си проси храна, а в случая чукане. Не, не е честно така. Това момче търси нещо повече. Търси любов, принадлежност, приемане. Всъщност, по своя наивен начин той ни напомня за собствените ни нужди. Той наистина иска да бъде харесван от нас. Дори да бъде обичан. Ние обаче само го дразним, макар и не през цялото време, защото злобата ни пресъхва.

Защо го дразним? Дали защото се наслаждаваме на собствената си власт или както би твърдяла Лорън, просто защото ненавиждаме това, което правим?

Не, всъщност както казах по-рано, той просто е една по-малко достолепна версия на всички нас: нещастник, който преследва нещо, което вечно му се изплъзва. Но в неговия случай, малкото копеле разполага с повече време. Може би точно това определя нашето

поведение и отношението ни към него. Още го усещам между краката си. Винаги съм мислила, че съм малка и стегната отдолу, не съм и подозирала, че мога да поема такова огромно нещо. Човек често изненадва себе си.

— Харесва ли ти? — доближавам врат до лицето му.

— Да, хубаво мирише.

— Искам да ти обясня за парфюмите, Къртис, да те науча на толкова много неща. Така че, когато остареея и погрознея, а ти си все още хубав млад мъж, който отваря девиците из целия град, да не ме мразиш. Да ме помниш с добро и да се държиш с мен като с човешко същество.

Мел се усмихва и отпива от червеното си вино, вероятно не съзнавайки колко сериозно говоря.

Къртис от своя страна е ужасен от тази мисъл.

— Никога няма да се държа лошо с теб! — почти изкрещява той. Тези млади момчета, толкова сладки и чувствителни, как така се превръщат в чудовища? Макар че, когато остарееят те отново стават мили за втори път. Никой явно не е казал това на Сик Бой Саймън. Къртис е толкова негов ученик, колкото и мой. И изобщо не одобрявам уроците, които му преподава.

Раб и екипът слизат и нагласят камерите. Но Къртис е страшно мил. Не иска да прави содомитски изпълнения с Мел.

— Това е адски мръсно, не искам да правя подобни неща!

— Браво, Къртис! — намесвам се, а Мел натъртва:

— Къртис, това не ме притеснява!

— Добре, да го оставим за момента! — внезапно казва Саймън и поглежда часовника си. — Хайде, отиваме на кино!

Чудя се какво е намислил, Раб протестира, но въпреки всичко Саймън ни набутва в едно такси и отиваме във Филмхаус, където има панорама на Скорсезе. Дават *Разярения бик* с Дениро.

На бара след прожекцията Къртис се обръща към Саймън, очарован:

— Беше велико!

Тъкмо Саймън се кани да отговори, но аз го срязвам:

— Има ли някаква причина, поради която сме тук? — питам.

Саймън не ми обръща внимание и обяснява на Къртис.

— Ти си актьор, Кърт. Дениро също. Искал ли е Дениро да надебелява като свиня за ролята и да движи месеци наред в този вид? Искал ли е да го млатят на ринга? — Той ми хвърля кос поглед. — Не намеквам нищо. Дали е казал на Скорсезе — „това е мръсно“ или „от това боли“ или „това е малко безчувствено, несъпричастно и някак експлоататорско“? Не. Не и не. Защото той е *актьор* — натъртва той. — Нямам предвид теб, Мел. Ти поне не се правиш на примадона.

Сега разбирам, че целият този цирк се разиграва колкото заради Къртис, толкова и заради мен. Манипулацията му е толкова очевидна, колкото одървения пенис на Тери.

— Ние *не сме актьори*, ние сме участници в порнографски филм — казвам му.

— Не. Това са дивотии на средната класа. Само културтрегерите не са осъзнали, че порното вече е мейнстрийм. Компании като „Върджин“ продават порно-филми. Грег Дарк режисира клиповете на Бритни Спийърс. Порно-списанията, мъжките списания, женските списания в тях има едно и също нещо. Дори спечената британска телевизия, въпреки жестоката цензура, се заиграва с подобни намеци. Младите хора като консуматори не правят разлика между порно и мейнстрийм забавление. По абсолютно същия начин както не правят разлика между алкохола и останалите наркотици. Ако ти става от нещо, то е о'кей, а ако ли не — не! Толкова е просто!

— Не мислиш ли, че е малко прекалено да обясняваш точно на Къртис какво мислят младите хора? — казвам, но прозвучава жалко, някак неубедително на фона на желязната му тирада.

— Казвам това, което мисля. И се опитвам да режисирам филм.

— Значи съгласието на хората няма значение за теб?

— Съгласието е разтегливо понятие. Така и трябва да бъде. Ако не е така, как бихме могли да се развиваме, да израстваме? Трябва перспективата да се променя с времето, самото понятие не може да не се развива.

— Да, но задникът ми не е разтеглив, Саймън. Приеми го. Заживей с това понятие!

— Ники, не говорим за това! Ако не желаеш да правиш аналните сцени, недей. Имаш право. Но като режисьор да този филм ей запазвам правото да кажа на една от водещите си актриси, че се държи лъжеморално и непрофесионално — усмихва се той.

Винаги прави така, постоянно пробутва и най-сериозните неща като шега. Той си мисли, че е спечелил шибания спор, но се лъже.

— Ние извършваме сексуален акт, а не имитираме секс. Най-важното в секса е взаимното съгласие. Когато няма такова сексът се превръща в насилие или по-точно изнасилване. Първият въпрос е — готова ли съм да бъда изнасилена заради филма? Отговорът е „не“ — Може други да са навити — казвам и не мога да погледна към Мел. Гледам право във Саймън. — Втория въпрос е: би ли станал изнасилвач, за да направиш този филм?

Той ме поглежда и очите му се разширяват.

— Няма да карам никого да прави нещо, което не желае! Точка по въпроса.

Почти му се връзвам, но дочувам какво говори на Къртис на задната седалка на таксито към Лийт, очевидно превъзбуден от коката като от време на време креци нещо на Раб по мобилния:

— Чукаш с кура, но правиш любов с тялото и душата си. Курът не значи нищо. Всъщност бих отишъл и по-далеч: курът може да стане най-големият ти враг. Защо? Защото куровете имат нужда от дупка. А това означава, че жените винаги управляват положението, разбира се, ако връзката остава на чисто физиологично ниво, т.е. опира само до чукане. Няма значение колко ти е голям кура или колко добре го използваш, той си остава напълно заменим. Има хиляди, милиони курове, които се редят за твоето място и всяко по-засукано гадже с малко мозък го знае отлично. За щастие повечето не го съзнават. Та, единствения начин да измъкнеш властта в една връзка от жената е да влезеш в главата ѝ.

Боже, бях предупредена. Значи не трябва да се тревожа толкова за задника, а за главата си.

Но сега се притеснявам наистина за задника на Мел. Искам да защитя сякаш е мой собствен. Но изведнъж се осъзнавам. Започвам да се превръщам в Лорън. Мел е навита. Дори ми бе казала, че ѝ харесва. Връщаме се и техниката е в готовност.

Саймън дърпа още кока и го чувам как обяснява на Къртис, докато Мелани се приготвя.

— Къртис, приятел, добре се справяш с този твой инструмент. Уважаваш момичетата, в което няма нищо лошо, но тази сцена, тази

сцена изисква повече разгорещяване. Чувал ли си израза „накарай кучката да страда“?

— Не, но аз харесвам Мелани...

Сик Саймън поклаща глава.

— Започни внимателно, леко, но щом вече влезеш вътре помпай здраво, помпай със злоба, те обичат болката! Понася им много по-добре, отколкото на нас. В крайна сметка, те могат да раждат, мамка му!

— Не и през задниците си — намесвам се.

Той разбира, че съм го слушала и се плясва по главата.

— Опитвам се да режисирам Кърт — озъбва се той. — Ще ме оставиш ли да си върша работата, Никола, скъпа? Ти се направи на велика за аналното, така че просто ни остави на мира!

— Накарай кучката да страда, от тия женомразки приказки ли си изхождал винаги?

— Ники, моля те, остави ме да си върша работата. Остави ме да завърша филма, за да има за какво да спорим.

Слава богу има нужда само от по един кадър за всяка от аналните позиции: една по гръб с крака прилепени към тялото, една по корем и една на колене. Когато всичко приключва отивам при Мел.

— Какво беше усещането? — питам.

— Болезнено, адски болезнено — свива устни тя и изпуска въздух през тях. — Но в същото време и готино. Тъкмо когато си мислиш вече, че е непоносимо, започва да става хубаво, а после докато ти се струва хубаво, изведнъж става непоносимо.

— Уау! — възкликва Сик Бой и я обгръща с ръка. — Чудесна работа, приятели. И последният брат си намери цаката! Ще накарам Тери да симулирате позите, Мел, а ще монтираме кура на Къртис за близките планове. Трябват ни още малко снимки за сцената с оргията, няколко ситуационни снимки, но важното е, че всъщност приключихме с братята. *Седем тека* са завършени!

57. КЛАРНЕТ

Беше велико, човече, да срещна отново Марк, значи и още по-велико, че ме насърчи за книгата. Толкова ми беше гот като се върнах вкъщи, че макар и да бях малко скапан, извадих ръкописа и прегледах още веднъж последната глава. Рентс, така да се каже, направо ме вдъхнови, човече. Тая глава е за хероина и СПИН, за всичките момчета, дето вече ги няма — от пълните тъпащи до свестните типове, пичовете като Томи, значи.

И като я прегледах, просто не можех да повярвам, не можех да повярвам, че книгата е завършена, значи! Имам предвид, правописът не е върха, дето се казва, но те ще го оправят така или иначе, не ми се щеше да е много излъскана работата, защото на тия клетки котаци в издателството няма да им остане нищо за редактиране, значи.

Тогава се усетих, че е почти сутрин и така ми се прищя да отскоча до пощата и да го пратя на издателите, ония дето публикуват всичките неща за историята на Шотландия, значи. После щях да ида и да кажа на Али за парите, да ѝ кажа, че ще взема билети за Дисниленд, за детето и нея, както си трябва, човече. Оня ден се пробвах да ѝ обясня за тия неща в Порт Сьншайн, на Али, но тя беше много заета, аз бях мотан и не стана разговора. Тя само гледаше да ме разкара, искаше да се махам веднага, това си е. Мисля си, че е твърде късно да си лягам, трептя целия, значи, затова вземам и си пускам касетата на Алабама и малко подскачам и припявам наоколо.

Изчаквам да стане по-късно и отивам в книжарницата. Купувам голям уплътнен плик и право към пощата. Целувам пакета и го пускам в кутията.

Красота, значи!

Мисля си, че най-добре да взема малко да се спретна и да пресрещна Али като взема Анди от училище, да им кажа за Дисниленд! И може да не е парижкия, направо онзи във Флорида, човече! Там с това слънце ще бъде велико, значи, особено след това скапано време тук! Тери Лосън ми вика, че нямало грешка, супер било във Флорида, нали беше ходил преди време, значи.

После обаче си викам — заслужил съм малко разпускане, значи, едно отпразнуване за края на книгата, човече! Да! Всичките ми дългове са изплатени, имам пари, скоро с Али и Анди отиваме в Дисниленд. Само няколко бири, така да се каже. Та си мисля, къде точно да ида да го отбележа, значи. С Лийт, човек трябва да внимава, човече, Лийт не ти е Единбург! В Лийт е пълно с пълнове на всяка крачка и винаги ще се намери компания, искаш или не, но може да се окажеш в неправилната компания, значи. Човек трябва да внимава с кого празнува, човече.

От Джанкшън Стрийт завивам по Уок край Макс Бар. Поглеждам отсреща към Сентръл Бар и после нагоре към Уок, по протежението на който са наредени Бридж Бар, ЕН6, Краун, Долфин Лаундж, Спей, Каледониън Бар, Морисънс, Далмъни, Лорн, Вики, Аламбра, Волей, Балфор, Уок Ин или както му викат сега Джейнс, Робис, Шръб, Баундъри Бар, Брънзуик, Ред Лайън, Олд Солт, Уиндзър, Джо Пиърсиз, Елм... и това са само онези, за които се сецам на момента и само на самия Уок, без страничните улички. Така че, не, човече, не! Всяка пивница по Уок води до голям запой. Същото важи за Дюк Стрийт и Джанкшън Стрийт и дори и за Конститушън и Бърнард Щрасе. Така че се насочвам към по-лъскавия, спокоен и цивилизован Шоър Бар, където един човек на словото от Лийт би трябвало да пие.

Тук всичко изглежда различно, човече, всичко е преустроено и ново — доковете са пълни с готини барове и ресторанти, пълно с големи юпи магазини. Във вестниците пишеше, че са разкарали проститутките от местата, където винаги са работили, заради оплаквания от живеещите в района. За мен това не е честно, значи, защото те винаги са си били там, а тия дето са се премествали много добре са знаели, къде отиват да живеят.

Та, влизам в този голям стар бар, целият облицован в дърво и си поръчвам една студена Гинес. Поглеждам навън — кръжат чайки и един от ония туристическите кораби влиза в пристанището.

Както си седя към мен се приближава Къртис.

— Гледам те, че влизаш и си в-в-викам... н-н-не може да е т-т-той... — мига с очи пичът и бърчи лице, — ...С-с-сп-спъд не би дошъл тук.

Да, човече, истинска грешка е, че дойдох. След тази среща с Рентс снощи, алкохолът дето се вика е още в кръвта ми и само като

обръщам няколко бири започвам да се чувствам бая пиан, човече. Къртис пък празнува, че е бил на някаква оргия с тия момичетата от оня филм, дето Сик Бой го прави. Адски се дразня, че Али работи в тоя пъб с всички тия хора наоколо. Понякога си мисля как той се опитва да я замеси и нея, значи и кръвта ми замръзва. Защото копелето има дарбата да кара хората да правят разни неща, които не искат да правят. Но не и Али, човече, не и моята Али. Не ща Али да ме гледа такъв размазан и разпуснат, човече, затова взимам малко кока от Къртис, че да се стегна малко преди да ида до училището.

Когато стигам там, се чувствам идеално, но по погледа на Али разбирам, че е един от случаите, когато на човек му е супер, но външно, човече, външно изглежда разбит. Тя е облечена с някакво яке с качулката и пух по ръба, което не бях виждал, пуловер, клин, ботуши. Изглежда страхотно. Дребния също е увит като пашкул, значи, шал, шапка и така нататък.

— Какво искаш, Дани?

— Здравсти, тате — казва малкият мъж.

— Как е, войниче? — викам на малкия, а после се обръщам към Али. — Страхотни новини! Имам малко пари и искам да ви вода в Дисниленд... в Париж... или Флорида, ако щеш! Свърших с книгата и я пратих на тия котаци в издателството! Срегнах и Марк вчера, Рентс така да се каже! Бил е в Амстердам сума си време, та обърнахме няколко бири! Той мисли, че идеята е страхотна, за книгата и така нататък...

Лицето ѝ обаче не помръдва, човече.

— Дани... Какви са тия работи?

— Виж, дай да отскочим до някое кафене и да поговорим — казвам и се усмихвам на малкия мъж. — По един млечен шейк при Алфред, приятел?

— Супер! — вика той — Ама да е в Макдоналдс! Техните са по-добри!

— Не, човече, не, защото Алфред използва само най-добрите продукти, а тия на Макдоналдс са само захар, те са вредни за теб, човече, направо лоша работа. Глобализацията, човече, направо ни съсипва... — усещам се, че съм се разплямнал като луд, а Али ме гледа кръвнишки. — ...но щом искаш, може и в Макдоналдс...

— Не — казва студено Али.

— О, мамо — недоволства малкият.

— Не — повтаря тя. — Много сме заети, леля Кат ни чака, а аз съм довечера на работа. — После се обръща към мен, приближава се, ама много близо, значи и прошепва в ухото ми: — Друсан си! Стой настрана от сина ми като си на тоя хал!

После се обръща, хваща Анди за ръка и си тръгват.

Анди се обръща и ми маха няколко пъти. Усмиввам се някак, човече, усмиввам се колкото мога и аз му махам, само се моля да не види сълзите ми, човече.

Забивам в Шоър. Друг пъб, какво да правя. Има много народ и свирят джаз вътре, значи. Скапан съм, няма живот в мен, човече. Мисля си само какъв е смисъла да имаш кеш, като хората, с които искаш да го похарчиш не те щат? Какво изобщо да правя с парите, значи?

Не, човече, всичко е скапано, човече.

Оглеждам музикантите, човече, едно младо гадже на кларнет, наистина е добра, такова, свири толкова красиво, толкова красиво, че ти се плаче. После гледам стария барман, добрия стар барман с тази широка усмивка, значи. И тогава ми минава онази ужасна мисъл — всички тези хора, човече, всички тук и Али, дори и малкият Анди — скоро всички ще са мъртви. След двацет, трийсет, четирийсет, петдесет, шейсет или колкото там години всички ще са умрели. И хубавите хора, човече, и злите и отвратителните, и откачалките, всички няма да са тук, дори няма да съществуват. Всъщност съвсем скоро, почти веднага, дето се вика.

Имам предвид, за какво е всичко това тогава?

Излизам от Шоър и си отивам вкъщи. Не знам какво да правя. Не след дълго звъни Франко и ми разправя да се срещнем в Николс тази вечер. Разправя, че трябвало да говори с мен за Джун. Може и той да е забелязал, че тя никак не изглежда добре. Може пък и да му пука наистина на котака в края на краищата. Разправя, че и Втората Награда ще бъде с него. Бих се радвал да видя този писан, значи.

— Да си там точно в осем. Ще те чакам!

Замислям се, значи, но не съм много за компания, значи, точно сега. После пак се звъни и е Чизи Звярът. И то веднага след Франко. Вечер на пандизчията, значи. Чизи, значи, гледам да отбягвам злия котак.

— Жестоко си изкарахме миналата седмица, а? Няма ли да слезеш да пийнем по нещо, приятел? — вика той.

— Не, човече, разпускам малко, изпускам парата така да се каже викам и си мисля, че вече никога не искам да излизам с него. Гласът му става един такъв носов, тръпки да те побият.

— Оная вечер видях твоята госпожа, приятел, зад бара в Порт Съншайн беше. Бива си я. Разправят, че сте се разделили, а?

Усещам как се вцепенявам, човече. Мълча.

— Та, викам си, да взема да я поканя някъде навън, мой човек, а! Точно така, много ме бива по тая част!

Сърцето ми прави бум, бум, бум, бум, бум, човече, но се смея гледам да изляза от положение и казвам:

— Хубаво, де, ще дойда за по бира. Ще ми дойде добре. Пак ще сляза към града. Знаеш ли какво, дай да се срещнем в Николс на Джанкшън Стрийт. На бара има няколко готини гаджета. Една поне ще се навие, така да се каже.

Той се хваща.

— Ето така те харесвам, Мърфи. В колко?

— Осем.

Но аз не смятам да ходя, не и в тоя помиярник на Джанкшън Стрийт. Ще ида в Порт Съншайн по-късно да държа нещата под око, така да се каже.

58. ЧИСТ БОНУС

Измъквам навън това копеле Втората Награда, след това се обаждам и на Мърфи да дойде, защото искам да се разровя до дъно в тия лайна за Джун. Някои копелета нещо не са наясно или се опитват да ме пързаят. Приятели. Никой не ти е приятел, колкото повече остаряваш. Втората Награда се върти около масата за билиард и ми се налива с доматиен сок като някой педал. Ще му дам един доматиен сок на копелето. Ебати анти-социалния тип.

— Тия дрънканици за алкохолизма са пълни чекии! Човек може да изпие една бира! Няма да умре от бира, я! Една шибана бира!

— Не, не мога да пия, Франк, така каза докторът — вика той, а очичките му светкат по оня смахнат начин като на ония с промитите мозъци, светкат с онова дето му викат божия светлина. Божия светлина, оная ми работа!

Да се кланяш на всички тия лайна!

— Какво разбират тия шибаняци? Казали на майка ми да спре цигарите. Пуши ги по шейсет на ден. Вика — „Кво ще правя сега, Франк, така си успокоявам нервите. Само цигарите помагат, тия хапчета за нищо не стават“. А аз само й разправам — „Да не си се смахнала, че ще отказваш фасовете“. Та тя ще изпадне в шок, човече и ще гушне букета, ако ги спре. Ако нещо не се е строшило няма кво да се оправа, значи, така й казах. Значи и ти можеш да пийнеш една бира.

— Не, не мога.

— Виж кво, взимам две бири и толкова — казвам и отивам при Чарли, който е на бара и грабвам две халби светло. Само да смее копелето да не я изпие. Няма да си харча парите за пиене, дето ще се хвърли, я! Тъкмо занасям бирите и гледам някакво копеле влиза в бара, но не е шибания Спъд. Викам на Втората награда да разбие топките:

— Готви се да умреш, копеле! — майтапя се.

Пак си мисля за скапаната си майка и как се опитах да й направя услуга. Не че изобщо й дреме на старата. Поне не и докато го има шибаното бинго. Ако зависеше от мен, досега да съм ги затворил тия

места — само загубено време и пари, значи. Не е като залаганията на коне, никакво забавление, значи!

Както и да е, Втората Награда го отнася. Бия го първата игра, разбиваме за втори път и продължавам да гледам към вратата. Мърфи никакъв го няма.

— Не си я и докоснал тая бира, копеле! — викам на Втората.

— Не, Франко... Не мога, човече...

— Не можеш или не искаш — гледам го в очите. После, по някаква причина се обръщам и гледам оня пич, дето си седи на бара и четете резултатите от надбягванията в *Рекърд*. Има нещо познато. Знам го от пандиза, там ми казаха какви ги е вършил. Тоя е шибан изверг! Помня всичките копелета, направил съм го професия да помня лица, значи! Всички се пробват да ми избягат, защото знаят, че искам да ги погледна право в очите! Какво точно беше направил тоя? Не мога да се сетя. Само е важно, че тоя е изрод и животно. Гледам го как си седи копелето, седи си там, в същия шибан пъб, където сме и ние с Втората Награда, просто си седи на бара и четете шибания *Рекърд*!

Чарли на бара му сервира бирата, все едно е някакъв нормален човек, а тия дъртите копелета в ъгъла ме зяпат. Такива едни здрасти-здравей, нахилени и така, но ме гледат по същия начин както гледат и онова копеле! Просто бивши пандизчии, само това виждат те. А не съм като оня изрод и никога няма да бъда! А той си пие биричката и хич не му пука! Ходи по улиците, върти се край училищата, причаква децата и ходи по тях...

Да, това е ситуацията, оглеждам тая помийна дупка наоколо и да, тук в *моята* кръчма седи един шибан изверг! И има наглостта да си пие бирата!

— Това там е извратено животно — викам на Втората награда, който реди топките — Изпуснат звяр, гаден изверг! — казвам му.

Втората Награда ме поглежда така, сякаш няма намерение да прави нищо. Тия приказки за християнство и опрощение съвсем са му прецакали главата. Всички наоколо са се смахнали, мамка му!

— Човекът просто си пие пиенето, Франк. Остави го на мира, приятел! Хайде! — разправя ми той и бързо разбива, защото знае, че ще ида при оня извратен урод.

Какво им става на всички, а?

Втората Награда ме гледа и мига, сякаш е разпознал тоя ми поглед, снижава глава и казва:

— Ти си наред, Франк! — но аз изобщо не го слушам, защото гледам право в оня на бара.

— Изрод, животно — викам на Втората Награда, навеждам се с щеката и ме прерязва болка, заради раната от ножа, дето Джун ми го заби. Само стискам зъби и вкарвам една зелена в джоба, представяйки си, че е главата на оня звяр. Търпението ми е на изчерпване, значи!

— Добър удар, Франко — казва Втората Награда, или нещо подобно, но не го чувам, защото пак фиксирам копелето на бара.

— Може да е тръгнал на лов за малки момченца, мамка му. Може да е тръгнал и по моите деца — изсъсквам и този път тръгвам към бара.

Втората Награда само скимти един такъв:

— Франко... хайде... — И хваща недокоснатата си халба. — Хайде да си изпием бирата! — Но вече е късно за такива глупости, той знае, че не го слушам, а след няколко крачки съм право пред извратения звяр.

— Шест, шибано шест, шибано шест! Числото на Звяра — прошепвам бавно в ухото на копелето.

Той рязко се извърща. Гледа сякаш го е чувал и преди. Тогава го фиксирам с поглед, зяпам го сякаш надничам право в душата му, виждам целия му шибан страх, но виждам и друго — шибаната смрадлива гнилост в това копеле, сякаш надничам и в себе си сякаш имаме нещо общо. Трябва да действам, да действам веднага преди другите също да са го видели, защото аз не съм като тоя звяр, просто няма начин.

Това, което виждам в него...

Цялата му представа за себе си, изградена чрез терора над всички останали, цялата се срутва както си стоя пред него, аз, някой, който смътно помни като Бегби. Да, той е изплашен, гади му се от ужас и болка, някакво перверзно, сладко гадене. Умът и тялото му играят всякакви номера. И копелето вижда ефекта на собствената си власт върху другите, усещайки моята върху себе си. Той усеща абсолютната свобода на победения, свободата на пълната и тотална капитулация пред волята на друг. И всичко е далеч над насилието,

дори и над секса; някакъв вид любов, перверзно тщеславие, далеч над самото шибано его. Откривам нещо... откривам...

Не... не... стига с тия педалски лайна...

Но точно това означава и да си желязно копеле. Нещо като пътуване, саморазрушително пътуване, за да откриеш собствените си граници, защото шибаните граници винаги се явяват в лицето на някой по-железен от теб. Само един як, силен, твърд мъж: може да го направи за теб, може да те научи, да ти покаже къде ти е мястото, докъде стигат параметрите ти. Чизи... това беше името... Чизи.

Не... Копелето се опитва да каже нещо, но аз не мога да го оставя да говори. Веждите ми леко се повдигат, точно когато чашата ми се издига над врата на Звяра... как му викаха... Чизи.

Копелето изквичавя и се хваща за врата, а кръвта му шурва по целия бар. Трябва да е било вена или артерия. Цялата работа е, че дори не смятах да правя такова нещо на копелето. Дойде като чист бонус. И той извади късмет, защото смятах да го довърша по-бавно. Искях да го чуя как пици, как се моли като малките дечица, с които се е гаврил. Единствените писъци обаче, които чувам идват от Втората Награда, докато кръвта на Звяра блика на тласъци, а единият от дъртаците само вика:

— Боже Господи!

Завъртам се и коввам един на Втората Награда в шибаната му челюст, за да спре да циври като малко момиченце.

— Млъкни бе, кретен!

Звярът се препъва покрай бара и пада, кръвта му продължава да блика по пода. Втората Награда се подпира на джубокса и започва да рецитира някаква тъпа шибана молитва.

— Франко, това не е нормално! — вика Чарли, поклащайки глава. — Звяр или не, това тук е моят пъб.

Само го поглеждам и го соча с пръст, дъртото копеле. Втората Награда още каканиже шибаната си молитва, нещастника.

— Значи — викам на Чарли и другите двама старци, — копелето е изрод. Можеше следващото да е моето или някое от вашите деца — казвам им, а Звярът приритва и предава богу дух, става страшно тихо и спокойно, и имам чувството, че съм някакъв светец или нещо такова. — Така че, Чарли, дай ми десет минути и тогава се обади на

полицията. Ще кажете, че две млади копелета са го заклали — обяснявам на всички. — Само някой да ме натопи... да ме натопи за тоя изверг, умира на часа и не само той, а и всяко шибано копеле, което е познавал! Схванахте ли?

А Чарли само разправя:

— Никой няма да натопи човек за такъв изрод, Франк. Искан само да кажа, че се опитвам да правя бизнес тук. Не са минали и пет-шест години, откакто Джони Бротън гръмна онова момче в същия този бар. Как да движа такъв пъб?

— Знам, Чарли и ще помогна. Ще те компенсирам, знаеш — казвам и изтичвам до вратата да я заключа от вътре. Не искам Спъд или някое друго копеле да влезе точно сега.

Взимам една кърпа иззад бара и избърсвам ръбовете на билиардната маса, щеките и всичките топки. Изливам халбите ни и ги измивам. Обръщам се към Втората Награда:

— Омитае се! Хайде! Не забравяй, Чарли, десет минути, после телефона! Ние не сме били тук, нали?

Поглеждам двете дърти копелета. Единият е Джими Дойг, а другият — Дики Стюарт. Те няма нищо да кажат. Чарли е ядосан заради цялата кочина, полицията и всичко това, но няма да ме натопи.

— Ще се върна да изчистя като хората, Чарли — викам. — Искан да кажа, това копеле е истински звяр. Не знаеш каква зараза е донесъл — обяснявам и се обръщам към двамата дъртаци. — Всичко точно?

— Да, Франк, синко, няма проблем — казва Джими Дойг, печеното копеле. Старият Дики се тресе, но успява да промърмори:

— Всичко точно, Франк, синко.

После се измъкваме изотзад, през малкия двор и в страничната уличка, оглеждайки се никой да не ни види от прозорците и по самата улица, значи. Викам на Втората Награда да се разкарва обратно към града, защото целият трепери като Шейкинг Стивънс, оня дето се правеше на Елвис, но хич не го докарваше по *Топ ъф Дъ Попс*.

Хващам Спъд на стълбите, тъкмо когато излиза. Копелето нещо се шашка като ме вижда.

— Ей, Франко... Извинявай, че закъснях, човече, Али ме забави на телефона... Изглаждахме нещата, така да се каже... Тъкмо бях тръгнал към Николс.

— И аз не съм ходил още. Бяхме из града с Втората Награда, копелето не му се идваше в Лийт — обяснявам. — Щял да се пропие пак, вика.

— Ахъ — отвърща Мърфи и после пита: — Нали искаше да знаеш нещо — за Джун, значи?

— Майната му, дреболия — викам. — Значи, няма да мога да дойда в Николс. Скарах се с гаджетото и трябва да ида да поговоря с нея, преди това трябва да мина през брат ми Джоу.

— Хубаво... Тогава ще взема да отскоча до Порт Съншайн, да мерна Али и така...

— Ей, женски работи, край нямат, а? — Зарязвам го на стълбите и тръгвам към Джоу, с надеждата, че оная нагла пичка жена му не си е вкъщи. Линейка и две шибани полицейски коли с вой се отправят надолу по Уок.

3
ПРЕМИЕРА

59. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.7

Пак съм в Амстердам, но вече не се чувствам като у дома. Чудя се, дали е защото не съм с Даян или защото съм с това лъжливо копеле Сик Бой. Кое то и да е от двете, Дам вече не е убежището, което беше.

Едва успях да се откъсна от нея и да се кача на самолета с него. Само как любовта ѝ убива страха у мен. Дори моята Бегби параноя опасно е започнала да се стопява. Копелето спокойно е можело да ходи по петите ми с брадва в ръка по време на фриволните ми разходки по Колингтън Дел, но на мен изобщо не ми пукаше. Когато за пръв път се запознах с нея, тя просто беше отворена ученичка, малко акселератче. С други думи далеч повече от мен по онова време. Аз бях просто един чекиджия. Сега Даян е жена — уверена и интелигентна, далеч не някаква откачена рейвърка, каквато си мислех, че ще срещна, а умна, начетена и следователно по-секси от всякога.

Даян.

Не съм толкова глупав да смятам, че е съдба или орисия. Като се връщам назад, ако трябва да съм честен, не мога да направя разлика между нея и другите гаджета, с които съм излизал. Тя ме интересува такава, каквато е в момента. Начинът, по който избутва очилата си надолу по носа си и ме поглежда над тях, когато се опитвам да пробутам нещо, което ѝ звучи съмнително. Начинът, по който ѝ викам „бухал очилат“, а тя ми отвръща с „рижа откачалка“, което всъщност е ужасен знак. Дори по-плашещ е фактът, че тази игра ми харесва. Дали сме били достатъчно дълго заедно за подобно безсмислено интимничене?

Очевидно.

Аз я обичам и мисля, че тя изпитва същото към мен, поне така казва и ми се струва достатъчно честна към себе си, за да не лъже за подобни неща. Човек не може да излъже душата си.

Бях оставил съобщения на Катрин, в които я питах кога е най-удобно да прибера някои от нещата си. Тя не отговори на нито едно. Срещам се с Мартин и отиваме заедно в апартамента на Бруверсграхт. Отключвам и влизаме. Натоварваме някои мои неща в неговия бус и ги

откарваме в офиса. Нека тя задържи всичко останало. Когато и последния кашон е прибран изпитвам невероятно облекчение, сякаш всичко ми се е разминало.

Сик Бой, когото оставих в хотела през цялото време ме тормози по GSM-а. Отиваме у Миз, където нашият вече се е настанил, преглеждайки материала с един нервен пич, на име Джак. Сик Бой използва оборудването на Миз, но продължава да се държи грубо и недружелюбно с него. Адски е неловко. За да спася положението, извеждам Миз на обед. Сик Бой е страшно доволен, че напълно монополизира управлението на техниката, но когато по-късно пристига на уговорената среща в Браун Бар пак го гледа накриво.

Миз дори е страшно ентузиазизиран за филма, само разправя как трябва да му дадем копие да го покаже на един свой приятел, топ-порно оператора Ларс Лавиш.

— Ларс ще бъде на фестивала в Кан — нарежда той, — и ще го види.

Издебвам да останем сами със Саймън на бара и го питам:

— Какво имаш против Миз? Да не би да предпочиташ да правиш монтажа в Нидри? Защото точно това ще стане, ако не си оправиш кривата физиономия!

— От тоя ме полазват тръпки — грухти той. — Няма начин такова лайно да има нещо общо с топ-играч като Ларс Лавиш...

— Той говори сериозно. Може да ни помогне да ни покажат на някои сериозни порно фестивали, като Кан.

— Да, бе — мрънка под нос Сик Бой, — нямам нужда от помощта му. И ако си мисли, че ще се закачи за този влак, да иде да си го начука. Вярно, точно сега се нуждаем от това копеле, но тоя холандски задник ме дразни, а и коката му не струва. С моя късмет ще стана първия, заловен да внася дрога в Амстердам.

На следващия ден минавам рано край стаята му, но той е излязъл. Разбира се, намирам го в апартамента с монтажната, където сега е започнал страшно да се мазни на Миз. Ясно ми показва, че не се нуждае от съдействието ми, така че се отправям към офиса и започвам да си уреждам нещата за клуба. С нежелание съобщавам на Мартин, че се оттеглям от съдружието и че може да вземе друг на мое място. Той се държи адски разбрано и това страхотно ме улеснява. Просто разкошен човек.

По късно се срещаме в един клуб с Миз и Сик Бой, който сега разиграва етюди как всички сме първи приятели. Поне е по-добре от преди и аз разпускам с кеф, когато внезапно пред мен се появява Катрин. Тъкмо се каня да кажа нещо и тя ми плисва чашата си в лицето. Следват низ ругатни и обиди, тя дори се опитва да ме удари, но приятелите ѝ я хващат и я отвеждат.

Аз съм потресен, но това копеле Сик Бой намира всичко за адски забавно.

— На това му викам сериозно крещене, точно така, като по устав — весело се пляска по бедрата Сики.

Гледам подигравателната му физиономия и се успокоявам с мисълта за странната връзка помежду ни, особено след толкова години раздяла. Предполагам, че малко си приличаме. И двамата знаем, че декадентството не е занимание за прошляци от кварталите. *Raison d'être* на нашата класа се изразява в това просто да оцеляваме. Майната му, нашето пънк поколение не само процъфтяваше, но дори имаше наглостта да си играе на разочаровано. От най-ранна възраст със Сик Бой сме духовни братя по един извратен начин. Подигравките, дразненето, прецакването, навиването — всичко това представляваше нашия личен малък свят далеч преди още да се появят пиенето и дрогата, които само ни помогнаха да се усъвършенстваме и ни дадоха възможността да с потопим напълно в него. Ходехме наоколо, излъчвайки цинизъм толкова дълбок, всеобхватен и обиден, че никой не можеше да ни докопа — родители, братя и сестри, учители, откачалки, железни пичове или гъзари. Но да си изградиш декадентски репертоар в квартал Банана Флетс не е лесно. Наркотиците бяха просто най-достъпната опция. После те започнаха да отнемат, да ни лишават от мечтите, които някога таяхме, подхранвахме и укрепвахме, рушейки живота, към който ни бяха отворили врати. И всичко започна да се превръща в сериозна шибана работа, а сериозната работа бе нещо, от което и двамата се опитвахме да избягаме. Сега се страхувам не от хероина, не от наркотиците, а от шантовата симбиоза, която сме развили с него. Боя се, че нейното развитие ще ни доведе до гибел, сега повече от всякога, след като Спъд ми каза за Франко.

Сик Бой работи все пак здраво по монтажа, в това няма съмнение. Това ми даде възможност да оправя много неща свързани с клуба.

— Готов ли е вече филмът? Искам да го видя! — казвам. Той бавно проскърцва със зъби:

— Не-е-е... Някак не мисля. Всичко ще остане в тайна докато не се съберем всички за предпремиерата.

— Така ли? А кога ще стане това?

— Да се надяваме, когато се върнем. Утре сутрин в Порт Сьншайн.

Пъбът в Лийт и то само защото си мисли, че няма да посмея да отида.

— Тогава — казвам, придръпвайки напред стола си, — за какво е цялата тази тайнственост?

Наглото копеле се надува до последно.

— Защото докато ти разиграваше Мистър Клъбленд, а симпатягата Биръл се правеше на щастлив съпруг, един нещастник — сочи той себе си, — се беше забил в монтажната, докато не му отекоха очите, за да направи филма. Проклет да съм, ако позволя да ми разиграваш Бари Норман, а след това ми се тропоса Биръл със същите лайна, после Ники, после Тери. Не вървиш! Смятам да поема всички тояги едновременно, благодаря.

Очевидно той си мисли, че аз ще съм този, който ще отнеса тоягите, ако срещна Бегби в Лийт. Само да се пробва да ме насади.

60. ЕДИН ФИЛМ НА САЙМЪН ДЕЙВИД УИЛЯМСЪН

Зад едното си око усещам тъпо дълбоко пулсиране. Под душа съм и се опитвам да отмия поредния махмурлук. Искане ми се водата някак да попие през кожата ми и да проникне вътре в мен. Да се получи моментална рехидратация. Вземам шампоана, изстисквам гъстия детергент със синтетичен мирис на билки в шепата си и започвам да го разтривам по тялото. Коремът ми е загубил предишната си стегнатост и това ме притеснява. Налага се фитнес. Насочвам движенията си между краката и се опитвам да бъда делова. Опитвам се да не мисля за Саймън. Тъмните му вежди, изваяното му италианско лице, ледената му усмивка и сладките думи от змийските му устни. Но най-вече тези магнетични езера, очите му. Кафяви, но изглеждащи изцяло черни, все едно са целите зеници. Дори и когато са недоволни, те никога не се свиват отместват, а само загубват лъскавия си блясък, покриват се с матов слой и вече не виждаш отражението си в тях. Все едно не съществуващ, сякаш си заличен.

Опитвам се да се съсредоточа върху звука от радиото, закрепено върху ваната. Мазен водещ пита млада жена за любимата ѝ музика и какво означава тя за нея. Моментално разпознавам тези хрисими безлични, леко кресливи звуци в отговор. Когато споменава този диск, този пълен боклук, вече съм сигурна, че е тя, още преди да чуя водещия да казва името ѝ.

— Джайв Бъни и Дъ Мастърмикърс, *Swing the mood!* О, направо ги обожавам! Просто... не знам... чух ги на такава възраст, когато всичко ти изглежда възможно... бях на четиринайсет и моята кариера като гимнастичка тъкмо започваше...

Каролин Тъпата Павит.

Каролин и аз някога бяхме, кавички — най-добри приятелки. Беше етикет, който всички ни лепяха — родители, връстници, но най-вече тренъорите. Само и единствено защото малката Ники и малката Каролин ходиха заедно на гимнастика. Но макар, че бяхме свързани заради спорта, никога не сме гледали една на друга като на големи приятелки. Като две добри малки момиченца на нас се гледаше като на

сродни души. Всъщност, още от началото двете бяхме смъртни врагове.

Като тийнейджърки двете си съперничехме много сериозно. В началото бях по-добра от тромавата Каролин, макар че грозното патенце се превърна в лебед, когато тя се отдаде на спорта. Проблемът бе, че когато пубертетът отмина, аз получих циците, а тя трофеите.

В този момент осъзнавам, че съм пуснала студената вода с все сила и вече не чувам гласа на „гордостта на Великобритания, Каролин Павит“. Чувствам единствено пронизващия студ, тежестта в гърдите си и ми се струва, че ще припадна, но успявам да стъпя страни от душа, едва дишайки. Изключвам радиото и започвам да се търкам с хавлията, а отвътре започва да струи компенсаторна топлина, която достига до кожата. Скапаната Каролин Павит.

Отивам в стаята и се преобличам, чудейки се кой пуловер да сложа, стегнатия кашмирен или безформения от ангорска вълна. Замислям се за нуждата от повече фитнес и избирам втория. Чудя кой би избрала тя. Но днес нищо не може да ми развали настроението за дълго. Цялата съм преизпълнена от вълнение. Саймън се обади много късно снощи и ми каза да ида в пъба в 9.30 сутринта, защото ще показва част от филма! Пак се сецам за Каролин. Можеш да набуташ бронзовия си медал в задника, скъпа, а скоро се готви да се примириш и с артритата, който те чака!

Когато пристигам в Порт Съншайн, Саймън е страшно оживен. Очевидно е, че се е натъпкал с кока. Той ме целува по устата и ми смигва нервно, докато се отдръпва.

Раб също е тук и се заговаряме за курсовите работи. Той се бе справил по-добре от мен вероятно. Аз му казвам, че сигурно съм се издънила, защото не бачках достатъчно. Приказваме си тривиалности, но от погледа му, леко преценяващ и съжалителен в същото време, ми прималява. Сядам до Мел, Джина, Тери и Къртис. Влиза Марк Рентън, който изглежда напрегнат и потаен, а Сик Бой изкрещява:

— Рент Бой най-сетне успява да стигне до Лийт! Трябва да се съберем отново старата тайфа! Малък купон за приятели в Лийт!

Марк не му обръща внимание, кима към мен и си разменя поздравите с останалите. Саймън отива до бара и налива питиета, продължавайки да се заяжда с Марк.

— Чудех се, кога ще събереш кураж да си покажеш физиономията тук. Сигурно си спрял таксито точно пред вратата, а?

— Не бих пропуснал режисьорския дебют на най-добрия си приятел за нищо на света — подхилва се Марк. — Особено след като се е погрижил за моята безопасност.

Тук определено става нещо, но Саймън отвърща на очевидната нападателност на Марк с крива усмивка.

— Така... Кой липсва... Мигел Форестър ни увери, че ще дойде — казва той и се обръща, тъкмо когато през вратата влиза Майки облечен с лъскав бял рапърски анцуг, целия накичен със злато и следван от Уанда.

— За вълка говорим! Мигел! Точен като часовник! Заповядай! Облечен като за премиера, виждам — подхвърля Сик Бой саркастично. Форестър не забелязва подигравката, а напротив — чувства се поласкан. Тогава забелязва Марк Рентън и заковава. Следва недоброжелателна, смразяваща тишина преди двамата да си разменят сковани кимвания. Единственият човек, който се прави, че не забелязва какво се разиграва е Саймън.

— И така, приятели, да започваме — изревава триумфално той, отваряйки кашон с видео касети, които ни раздава.

Саймън прави малко линии кока, но всички с изключение на Тери и Форестър отказват.

— Още по-добре за сериозните пичове — казва той със смес от облекчение и презрение, но ние не реагираме, защото разглеждаме обложките на касетите.

Направо ми призлява. Чувствам се разочарована и предадена. Видът на обложката е първия куршум право в сърцето ми. Моето лице с целия този грим. Огромно, безвкусно, крещящо и всичко това изпълнено със сгядяващ евтин печат! Отгоре на всичко бе използвал точно снимката, която ми обеща, че няма да използва, онази, на която едната ми цица изглежда по-малка. Приличам на травестит или на куклата, която Саймън подари на Къртис. Този убийствен кич е увенчан с надпис:

НИКИ ФУЛЪР-СМИТ

В

СЕДЕМ ТЕКА ЗА СЕДМИНА БРАТЯ

Но това, което наистина ме вбесява е представянето на авторския екип:

ЕДИН ФИЛМ НА САЙМЪН ДЕЙВИД УИЛЯМСЪН

ПРОДУЦЕНТ — САЙМЪН ДЕЙВИД УИЛЯМСЪН

РЕЖИСЬОР — САЙМЪН ДЕЙВИД УИЛЯМСЪН

СЦЕНАРИСТИ САЙМЪН ДЕЙВИД УИЛЯМСЪН,
НИКИ ФУЛЪР-СМИТ, РАБ БИРЪЛ

Останалите очевидно споделят чувствата ми.

— Картинката е ясна — казва Раб, поклаща глава и мята обратно в кашона своето копие.

— Той я е нагласил тази картинка — избухвам, местейки поглед от кашона с касетите към Саймън и обратно. Дробовете ми се свиват, а маникюрът ми се забива в дланите. Толкова е лесно сега да мисля за моя Саймън, моя любовник като за Сик Бой. Гадното копеле. Мърморенето се усилва, но той се прави, че не чува, само си подсвирква небрежно и вади още една касета от кашона.

— Какво общо, мамка му, имаш ти със сценария? — пита настоятелно Раб. — Къде са високите ти критерии за опаковката? Високите разходи по производството на обложката? Изглежда като пълен боклук — казва той и изритва кашона.

Сай... не, Сик Бой го раздава повече от нагло.

— Деца, вие сте неблагоприятни — подигравателно с диктаторски тон отсича той. — Можех да сложа Тери като координатор, Рентс като копродуцент, но хората искат да си имат работа с едно име, за да не се разводнява бизнес частта на предприятието. По този начин, само това тъпо копеле тук — той сочи възмутено себе си — ще отнесе всички тояги, а какво получавам в отплата — само се вижте!

— Какво общо имаш ти със сценария — пита отново Раб с бавен, равен глас, гледайки към мен.

— Сценарият се нуждаеше от някои промени. Като режисьор, продуцент и редактор имах това право.

Тери хвърля бърз поглед към Рентън, който само повдига вежди в отговор. Лимонадения извърща глава нагоре и започва да разучава пожълтелите от никотин таван. Отвътре всичко ми е свито не толкова от

предателството спрямо мен, колкото от арогантната незаинтересованост на Саймън. Застанал срещу нас с черната си Т-шъртка, черните си панталони и обувки, той ни гледа като черен ангел със скръстени на гърди ръце, сякаш сме кучешки фъшкии, които са полепнали по обувките му. Паднала съм си по пълен гадняр!

Всички седим мълчаливо с нарастващи лоши предчувствия докато един превъзбуден, трескав Сик Бой набутва касета във видеото. Целува пластмасовата кутия и заявява разнежен:

— В играта сме! Имаме продукт — значи съществуваме! После отива до прозореца, поглежда надолу към оживената, пълна с хора улица и изкрещява:

— Чувате ли? ЖИВИ СМЕ!

Първият монтиран вариант на нашата работа. Седя до Мел и Джина и гледам. Както и мислехме всичко започва със сцената пред телевизора, където сме аз и Джина. Не мога да не си помисля, че тялото ми изглежда наистина добре — гъвкаво, пластично, с приятен тен. Не отстъпвам изобщо пред Мел, която е с пет години по-млада! Оглеждам се наоколо и се опитвам да преценя реакциите. Тери изглежда изцяло потопен в порното. Къртис, Мел и Рони гледат доволно, а Раб и Крейг с неудобство. Рентън и Форестър са напълно неразгадаеми. Джина е някак странно развълнувана и направо свенлива.

После действието се пренася в столовата на петролната платформа, където „братята“ планират ваканцията си в „Гласбург“. Прилича на аматьорска несръчна препратка към началната сцена на *Кучета в резерв*, но става. Нататък всичко също изглежда добре, макар че Саймън само мрънка нещо за „подобрения“ и „читави копия“. Продължаваме със сцената с мен и Саймън във влака, после следва чукане в предполагаемата тоалетна на вагона, която всъщност е кенефа на пъба.

— Иха — възкликва Тери. — Ебати жестокия задник... — После се обръща към мен и се усмихва: — Извинявай, Ник!

Намигвам му в отговор, защото започвам да се чувствам по-добре. Всичко е почти както го искахме и ако сме честни към Саймън, той го е редактирал доста добре. Темпото е точно, макар актьорското изпълнение да е гола вода — заекването на Къртис е болезнено очевидно на няколко пъти, а явно и Раб не е очарован от качеството на

образа. Въпреки това във филма има нещо, някаква енергия. Чак когато вече сме изгледали около три-четвърти, забелязвам, че Мел е направо бясна. Чувам я да казва:

— Не... не... Не е честно... — почти на себе си. Обръщам се и виждам как гледа онемяла сцената с минета, който прави на Къртис. Но тя му духа точно *след* като той я е чукал в задника.

— Какво е това! — изпищява тя.

— Кое какво е? — пита спокойно Сик Бой.

— Начинът, по който си ги подредил, копеле! Изглежда така, все едно му духам, след като си го е вкарвал в задника ми! — изръмжава тя.

А сега монтажът се отнася и с мен по подобен начин. Близък план на лицето ми, после кадър с кура на Къртис, влизащ и излизащ сякаш от моя анус, но това е всъщност отново задникът на Мел.

— Никой не ме е чукал отзад! Какво, мамка му, е това, Саймън!

— Така е! — обажда се в подкрепа Къртис. — Тя не искаше да го прави!

— Това е монтаж — обяснява Сик Бой. — Творчески подход. Използвах задника на Мел, а техниката позволяваше да пренеса цвета на твоя върху нейния!

Повтарям и гласът ми се извисява нагоре панически:

— Казах, никой не ме е чукал в задника! Защо е нужно да се прави такъв монтаж? Това не съм аз, а Мел!

Сик Бой поклаща глава.

— Виж, това е творческо решение. Ти не искаше да се чукаш отзад и не го направи. Смяташ ли, че Винг Раймс е бил наистина изчукан отзад от оня пич, дето играе Зед в *Криминале*?

— Не, но това е порно...

— Това е филм — казва Саймън. — Просто имитация. Направих същото, което Тарантино е направил с Винг Раймс. Смяташ ли, че Раймс се е обърнал към Тарантино и му е казал — „Махни тази сцена че хората да не си помислят, че съм педал“? Друг път!

— Не — крещя, — защото е различно! Това е порно филм и никой не очаква да има имитация, хората смятат, че всичко което правим е наистина!

— Ники, просто се вслушах в съветите на по-опитни порно продуценти и режисьори от Холандия и Лондон! С Марк решихме,

че... нали знаеш...

Обръщам се към Марк, който вдига оправдателно ръце.

— Не ме намесвай, Саймън — казва той. — Ти си босът. Така пише на касетата — Рентс размахва кутията. Сега Раб скача гневно в наша защита, сочейки Саймън:

— Не е честно, Саймън! Имахме уговорка! Ти си прецакал момичетата!

Мел е готова да експлодира, болезнено стиснала стола си.

— Изглеждаме като шибани помиярки! Не знам някоя, която ще се навие да духа кур, току-що изваден от гъза ѝ!

Тери я поглежда хладно.

— Има ги такива, вярвай ми — настоява той. Тя изглежда разколебана от репликата му.

— Да, но не и на видео, Тери, не и когато всички гледат!

Саймън набутва ръце в джобовете на черните си кожени панталони, за да спре да жестикулира.

— Вижте, хората разбират, че това е филм, че има монтаж и в живота не е същото. Всички са наясно, че човек си измива кура след анално чукане преди да си го набута в устата или в пътката на гаджето!

— Но в сценария нямаше такова нещо — изправя се и крещи Мел. — Ти ни изпързая!

Сик Бой изважда ръце от джобовете си.

— Никой не ви е изпързаял! — изревава той, плясвайки се по челото. — Монтажът е творчески процес, майсторство, изкуство, чието предназначение е да усилва еротичното изживяване. Прекарах четири дни и нощи в работа върху този филм, очите ми станаха на нищо, а какво получавам в замяна! Имам нужда от творческа свобода, за да сглобя филма! Вие сте фашисти!

Двамата започват да си крещят един на друг.

— Ти, мръсно, подло копеле! — вие Мел.

Джин, цялата тънеща в доволство от чуждото нещастие, се намесва:

— Я вземи се успокой малко!

— Затваряй си плювалника, шибана примадона такава! — изкрясква Саймън на Мел. Сик Бой изглежда отвратително, такъв, какъвто никога не съм смятала, че ще го видя. Онзи лежерен, печен

предприемчив тип, както го виждах досега, се е превърнал в най-обикновен пенявец се чука, каквито с лопата да ги ринеш.

Но на Мел не й мига окото, защото и тя се е превърнала в друг човек, прави крачка напред и му изкрещява:

— ГАДНО КОПЕЛЕ!

Те са застанали на няколко метра един от друг и аз вече не мога да издържам, самата пронизваща височина на звука, която очевидно не им прави никакво впечатление. Чувствам се като в детски кошмар, когато родителите ти се превръщат в демонични карикатури на самите себе си.

Джина е сграбчила да озаптява Мел, а Раб успокоява Сик Бой, който се пляска по главата или по-скоро набива дланта в собственото си чело. Тери гледа вяло към Марк. Майки Форестър плещи някакви пълни глупости в защита на Саймън, после се заяжда с Марк, че щял да види той като дойдел някой си Беги или Бегби. Марк явно се вбесява.

— Давай, давай да те видя! Винаги си бил гаден червей, предателска свиня...

Майки отвърща с някакви приказки за Марк, че крадял от своите и изтръпвам да няма предвид нещо за нашата операция 1690. Вече всички крещат, репчат се и ръкомахат. Не мога да понасям това. Измъквам се надолу по стълбите и излизам навън, минавайки през бара. Поемам на големи глътки зловонните изпарения от колите които насищат пролетния въздух докато крача устремено нагоре по Лийт Уок с желанието да се отдалеча колкото се може повече от тях. Мисля, че дори никой не забеляза, че си тръгнах.

Насочвам се към града, напредвайки срещу силния, хапещ студен вятър и си мисля в какви скучни времена живеем. Това е нашата трагедия. Никой, освен разрушителните експлоататорски копелета като Сик Бой или откритите опортюнисти като Каролин, не влага истинска страст в живота си. Всички останали са толкова съсипани от целия боклук и посредственост наоколо. Ако през осемдесетте ключовата дума е била „аз“, през деветдесетте „те“, то в началото на века е неопределеното „нещо като“. Всичко трябва да бъде размито. Първо същността е била най-важна, после стила, а сега имитацията. Мислех си, че те поне са истински — Саймън и останалите.

Като удар с железен юмрук в гърдите ме блъсва мисълта, че в днешното глобално село, по някакъв начин, някак си, баща ми ще види как дъщеря му го поема изотзад без дори да го е направила. Мразя самата идея за аналния секс. Тя е отрицание на собствената ми женственост. Но най-вече мразя имитацията. Семейството ми. Момчетата от Университета, някой от онези жалки нищожества, които съм разкарала, ще онанират, гледайки как ми го вкарват отзад. Маклимънт ще издебва жена си да заспи, ще се настанява пред телевизора с чаша уиски в ръка и ще удря доволен една чекия, докато се наслаждава на аналното чукане. Седнете, моля, Мис Фулър Смит. Или може би, ще предпочетете да останете права-ха-ха-ха. Колин също ще го види, може дори да дойде в квартирата. „Ники, гледах филма. Сега разбирам всичко. Разбирам, защо ме разкара. Това е бил зов за внимание, който не съм разбрал... Ти си била очевидно наранена и объркана...“

Покрай мен профучава кола и ме опръсква. В обувките ми се процежда ледено студена кална вода. Когато стигам вкъщи се чувствам отвратително. Лорън е у дома, всъщност тъкмо е станала, още по нощница. Държа видеокасетата с филма в ръка и сядам на дивана до нея.

— Дай ми една цигара — почти се моля. Тя се обръща и вижда сълзите ми.

— Какво има, скъпа?

Хвърлям касетата в скута ѝ. Хлипам и се свличам в нея, а тя ме прегръща. Сега вече се разреждавам неудържимо, но сякаш го прави някой друг, а аз само усещам топлината и свежия ѝ аромат през клокочещите ми, пълни със сополи ноздри.

— Не се тревожи, Ники, всичко ще е наред — успокоява ме тя. Искам цялата да се потопя в нейната топлина, защитена от всичко, което би могло да ме нарани. Вкопчвам се в нея, толкова силно, че тя неволно издава лек гърлен звук. Искам да е... Повдигам глава, за да я целуна. Тя отвърща на целувката ми, а в очите ѝ се четат несигурност и страх. Искам да е по-освободена, а не онова дърво, което винаги е била, искам да се отпусне назад... но когато ръката ми докосва плоското ѝ коремче и започва да го гали, тя се вцепенява и ме отблъсква.

— Недей, Ники, моля те, не го прави!

Тялото ми се вдървява колкото и нейното. Сякаш току-що и двете сме дръпнали по една линия силна кока.

— Съжалявам, мислех, че го искаш. Мислех, че винаги си го искала.

Лорън поклаща глава шокирано.

— Наистина си смятала, че съм обратна? Че си падам по теб? Защо? Защо не можеш да приемеш, че хората могат наистина да те харесват без да искат да те чукаат? Толкова ли е ниско самочувствието ти?

Наистина, толкова ли? Не знам, но знам, че няма да се вържа точно на нея! За коя се мисли? За кои се мислят всички: Каролин Павит по *Въпрос на Спорт*, Сик Бой Саймън, който се дуе като филмов магнат. А сега и Лорън, малката шибана морализаторка която само те прикотква, а като получи каквото си е търсила, бяга като опарена.

— Лорън, ти си на деветнайсет. Просто си чела неправилните книги и си говорила с неправилните хора. Дръж се на възрастта си. Не се прави на майка си. Не е редно.

— Не ми говори какво е редно и какво не, не и когато се опитваш да направиш такова нещо с мен — отиграва безцеремонно тя с цялата арогантност на своето целомъдрие.

В отговор не ми хрумва нищо освен глупавото и вяло:

— Значи сексът между жени е нещо нередно, това ли искаш да кажеш?

— Не ставай глупава! Аз не съм лесбийка, нито пък ти! Не ми разигравай тъпи игрички — казва тя.

— Все пак малко те харесвам — отвърщам отстъпчиво, чувствайки се сякаш Лорън е по-голямата сестра, а аз съм глупавата малка девственица.

— Да, но аз не си падам. Дръж се прилично и се чукай с някой, който иска да те чука и ако може прави го без да има намесени пари! — присмива се тя, става и отива към прозореца.

В гърдите ми се надига ярост.

— Вземи се изчукай, време ти е! — казвам и тръгвам към стаята си, тъкмо когато се прибира Даян. Даян е с нова прическа. Отива й.

— Здравсти Ники — усмихва се тя, борейки се с ключовете, папките, които носи и чантата си. Устните й са палаво присвити,

очевидно е дочула нещо.

В този момент Лорън изкрещява след мен:

— Да, голямо добро си видяла от всички тия курове!

Даян повдига вежди.

— О! Нещо интересно ли изпуснах?

Усмихвам се изтощено и влизам в стаята си, където се тръшвам възник върху леглото. Повече никога няма да правя порно. И никога вече няма да се върна в шибаната сауна.

61. ОТХВЪРЛЕН

Болката е нетърпима, човече, сякаш цялото ми тяло страда от зъбобол. Защото беше Чизи, онзи дето го убиха. Така пишеше във вестника. И знам кой го е направил. А още по-лошо — знам кой нагласи така нещата: онзи дето няма приятели, няма жена, дето няма вече нищо, онзи Спъд Мърфи, който седи тук. Защото не мога да се скрия от това. Мистър Мърфи с Мисис Мърфи и малкият Мърфи просто вече не съществуват, човече. Отново Спъд, самотния котак, задръстеняка, неудачника.

Али не иска да говори с мен, човече, дори не ми позволява да видя Анди. Нещата вървят от зле на по-зле, човече. Онази вечер отидох в Порт Сьншайн, за да се опитам пак да обясня нещата, но този път без увъртане. Мислех си, че ще се радва да научи за парите и плановете ми, но всичко, което ми каза беше:

— Никъде не искам да ходя с теб сега, Дани, и не искам синът ми да ходи никъде с пари от дрога.

— Не са от дрога... от... — казвам и гледам как Сик Бой и Тери се измъкват навън през задната врата с куп видеокасети. — Спечелих ги с работа...

— Така ли? Каква работа? *Това тук* е работа, Дани — вика тя и хвърля поглед наоколо, влиза някакъв пич и тя му сервира. — И ще съм ти благодарна, ако ме оставиш да работя на спокойствие.

До тук бях. Отново вкъщи, в тази самотна стара дупка. Сещам се за оня котак в костюм, дето дочух да казва днес по Бърнард Стрийт на някакъв друг: „Компютърът ми се скапа. Всичко изгубих“. Чувствам се точно като него и неговия компютър, човече. А къщата е глуха, човече, като си сам изпадаш в адска депресия, значи. Трябва да си взема обратно Запа, значи, тъкмо си мислех да зарежа момчето, но сега имам нужда от компания и звъня на Рентс, но мобилният му май е изключен.

Бил съм точно в Порт Сьншайн, когато е станало това с Чизи. Не, че не се сещах, че може да има проблеми, но не и такова нещо, човече, не и такова. Искам да разбере какво точно е станало, но не от Бегби, просто не искам да виждам повече тоя котак, но може да се пробвам да

потърся Втората Награда. Но не, човече, не, няма да ме видят с Франко из Лийт вече, не. Чизи... Какво направих!

Ужасно, човече, ужасно!

После виждам лъч надежда и се хващам за него. Пристига пощата и има писмо, не е сметка за плащане, а писмо, веднага си личи.

От издателството! Има печат „Скотвар Пъблишинг“, човече! И си викам, сигурно, значи, че ще го направят, ще публикуват „Историята на Лийт“! Хо-хей! Нямам търпение да го покажа на Али! Сега вече може да размисли за Дисниленд, човече, няма начин! Ще ида в пъба и само ще го размахам, писмото, значи, особено ако и Сик Бой е там! О, да, човече, да! Скоро ще ме показват по телевизията, ще говоря за книгата и така нататък, значи! Дори сигурно ще получа аванс, е-ха, човече! Бързам да го отворя този плик, значи, но трябва полека, човече, че може да са сложили чека вътре, значи. Гледам го на светлината, но е толкова плътен, че нищо не виждам. Отварям го, вътре няма чек, естествено, не биха ги пратили двете неща заедно, нали се сещаш? Тия работи се договарят допълнително, няма как, човече!

СКОТВАР ПЪБЛИШИНГ

13 Кайлярд Гроув, Единбург, ЕН 3 6NH

Тел: 0131 987 5674 Факс: 0131 987 3432

www.scotvar.co.uk

Ваш №:

Наш №: АЈН/МС

01/04

Скъпи Мистър Мърфи,

Относно: История на Лийт

Благодарим за вашия ръкопис, чийто прочит току-що завършихме. За съжаление не търсим подобен текст в настоящия момент и след внимателно обмисляне, взехме решение да не го публикуваме.

Искрено ваш,

Алън Джонсън-Хог

Дан № 671 0987 276
МОЛ: Алън Джонсън-Хог, Кристи Джонсън-Хог,
Конрад Доналдсън

Това беше най-лошото, човече. Стоя си така, като гръмнат, човече. Сякаш целият съм в рани отвътре, значи, все едно са ме изкормили и изхвърлили човече. Все едно както, когато те изрита някое гадже, по което си падаш, не че ми се е случвало точно напоследък, човече, откакто сме заедно с Али, но все едно си си падал по някое момиче от години и й казваш, значи, така, какво ще кажеш... аз и ти, значи, а тя само вика — не, не става. Няма начин. Чупката.

Отхвърлен, човече. После пак го гледам писмото, значи. И си мисля: наистина ли съм отхвърлен или така ми се е сторило? Имам предвид пичът пише, че са го мислили преди да го отхвърлят, значи „след внимателно обмисляне“ пише, което значи, че са си мислили да го пуснат, човече. Просто не го искат „в настоящия момент“ което пък значи, че след няколко седмици или месеца със сигурност ще го поискат. Като се промени положението на пазара и така нататък.

Отивам до телефона и звъня на този пич, значи.

— Търся Алън Джонсън-Хог, моля!

Женски глас, не кой знае колко префърцунен, а само се прави, вика:

— Кой го търси?

— Един писател, към когото е проявил интерес и така да се каже, се обаждам в отговор на негово писмо, значи...

Чува се кратка пауза, прещракване и после един наистина префърцунен глас:

— Джонсън-Хог. С какво мога да ви помогна? Префърцунените котаци страшно ме изнервят човече, затова бързам да си кажа, значи:

— Името ми е Мърфи, човече, Дани Мърфи, но ми викат Спъд. Изпратил ви бях един ръкопис, значи. Та, просто не бях сигурен какво би трябвало да значи писмото до мен, значи.

— А, да... — подхилва се някак онзи. — Историята на Лийт, нали?

— Да... може да ви се сторя нещо глупав, но само се опитвам да разбера, какво сте искали да кажете с онова писмо, значи.

— Ами, мисля, че беше достатъчно ясно казано.

— Само искам да уточня. Защото вътре пише, че не го искате „в настоящия момент“, значи. Дали не означава, че пак трябва да ви го изпратя по-нататък. Та, кога вероятно бихте искали да го имате?

Нещо като прокашляне се чува от другата страна и после онзи казва:

— Съжалявам, че ви се е сторило двусмислено, Мистър Мърфи. Ще бъда напълно откровен — работата е доста незряла и още не сте достигнали до необходимото ниво, за да бъдете публикуван...

— Какво искате да кажете, значи?

— Ами, граматиката ви... правописа...

— Да, така е, но нали вие ги поправяте тези работи?

— ...да не говорим, че и темата не е за нас.

— Но вие сте публикували исторически книги за Лийт и преди, значи... — повишавам глас, защото не е честно, не е, просто не е, изобщо не е честно...

— Това са сериозни изследвания от образовани писатели — срязва ме онзи, — а вашето е лошо написана възхвала на хулиганската култура и описва хора, които не са постигнали нищо значимо в местната общност.

— Кой може да каже такова нещо...

— Съжалявам, Мистър Мърфи, книгата ви просто не е добра, чакат ме други ангажименти. Дочуване!

И копелето, ей така, ми тръшва телефона. Всичките тези седмици, месеци, през които се заблуждавах, че правя нещо важно, нещо голямо и за какво? За нищо, за купчина ненужен боклук, точно като мен.

Сграбчвам оригинала на тоя боклук и го хвърлям в камината, запалвам го и гледам как малка част от живота ми си отива с пушека, както и всичко останало. Като гледам пламъците, пак се сецям за Чизи... Аз го убих! Убих Чизи... Лош котак, но не заслужаваше такова нещо, макар че, всъщност, Бегби го е направил, няма кой друг да е, човече... само в какво състояние беше като дойде при мен онази вечер... каза, че идвал от града, но ме излъга, излъга ме, сигурен съм...

Седя си така, просто си седя и пачката ми прогаря джоба, човече, ставам и излизам навън. Тръгвам нагоре по улицата, значи, защото Бегби не пие от другата страна на Пилриг, та влизам в Олд Солт, значи и гледам Братчеда Доуд. Нещастникът изглежда толкова зле, колкото съм и аз, човече.

Тоя път не е такъв самодоволен като Доналд Дък, човече, както обичайно си изглежда, значи.

— Не мога да разбера, Спъд! Мислех си, че са ми останали много мангизи. Дори мислех да взема дъщеря си. А съм бил без пукната пара, без нищо. Дори не мога да си позволя един уикенд в Бълтинс. Сега тя вече дори няма да ми даде да видя малката. Не мога да си изплатя шибаната ипотека, не мога да си връщам заемите. Знам че малко си позволих да му поотпусна края, но ми се губи цял бон! Направо не е за вярване, не мога да заведа детето на почивка...

Клетия Доуд... добър котарак, така де се каже, винаги ми е помагал... не беше хубаво да постъпим така с него... Светът щеше да е едно по-добро място без ненужния, мърляв, дрогиран Мърфи... убиецът на Чизи, този, който съсипа Братчеда Доуд... клетата Али... малкия Анди дори...

Доуд се опитва да протестира като му бутвам триста лири.

— Не, Спъд, не...

— Вземи ги, човече, сега имам, а ти винаги си ми помагал — казвам, но не мога да го погледна в очите и само се измъквам, човече.

Зад гърба си го чувам да казва на един старец на бара.

— Виждаш ли го, виждаш ли това момче, дето си тръгна. Този човек е светец, казвам ти!

Само да знаеше, мисля си, само да знаеше... И ми се ще да направя едно последно добро нещо, само едно последно добро...

...и се връщам у дома и гледам онази книга да се валя наоколо, онази, *Престъпление и наказание*.

62. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.8

Беше някак странно хубаво отново да видя Али, тук, в Сити Кафе. Странно, защото макар и да бяхме в една тайфа, да се друсахме заедно, никога не сме си били особено близки. Мисля, че тя винаги е виждала през мен, винаги е усещала, че съм лицемер, победител, който разиграва неудачник. Точно така, умен, пробивен тип, който един ден ще си бие шута и ще остави зад себе си цял куп с лайна, които да почистват другите. Тя вероятно е разбрала природата ми още преди аз самият да я осъзная.

Може би все пак съм я изненадал като изпратих парите на Спъд. Никога не съм си и помислял, че накрая ще се съберат, макар думата „съберат“ да не важи точно в този момент.

— Марк — казва тя и ме прегръща с естествена сърдечност, която ме кара да се чувствам неловко.

— Здравсти, Али! Това е Даян. Даян, това е Саймън.

Даян поздравява радушно Али, а Сик Бой по-резервирано. Явно беше прихванала от приказките ми за него, макар обикновено тя да си изработва самостоятелно мнение за подобни неща. Вероятно Ники е успяла в по-голяма степен да я настрои срещу него, защото Саймън звучеше направо умолително:

— Ела да пийнем нещо в града, Марк. Ники ми е сърдита. Не отговаря на обажданията ми.

Така ти се пада, копеле, помислих и се навих, чак когато спомена, че ще вземе и Али.

— Колко уютно — казва Сик Бой, — старата тайфа се събира. Трябваше да поканя и Франко — подхилва се той, хвърляйки ми кос поглед. Опитвам се да не реагирам. Но постепенно бях започнал да осъзнавам, че ако Бегби е още толкова психясал, колкото казват (а от това, което чух, разбирам, че е по-откачен от всякога), то старото ми приятелче Сик Бой, моят бизнес партньор, копелето на което дадох пари, де факто се опитва да ме убие. Това е повече от предателство, много повече и от отмъщение. В момента копелето е превъзбудено, очевидно добре е подложило кока. Али ме издърпва настрани, но едва

чувам какво ми говори, защото се напрегам да доловя, какви ги дробни Сик Бой на Даян:

— Ники разправя много хубави неща за теб, Даян.

— И аз много я харесвам — отвръща търпеливо Даян, — а също и Лорън.

— Тази Лорън, ако трябва да употребим рап-жаргон, е кучка с проблеми — хили се Сик Бой, рамената му се тресат и добавя: — Падаш ли си по малко прахче, Ди? Ще ти бутна пакетче и може да отскочите с Али до там, където ходят момиченцата да пишкат...

— Не благодаря — спокойно и безстрастно отклонява поканата Даян. Тя не харесва Сик Бой. Това е направо велико, защото тя най-искрено не го харесва дори и най-малко! Сега започвам да схващам, че силите му го напускат. Лицето му е по-месесто, блясъка в очите по-убит, а решителните движения някак по-сковани, не така пластични... от възрастта?... кокаина?

— Няма проблем — ухилва се пак Сик Бой и вдига ръце. Щастлив, че всичките му играчки се провалят пред Даян, мога вече да насоча изцяло вниманието си към Али. Но въпреки всичко, копелето продължава да ме затруднява, като го чувам да говори неща от сорта на:

— Не мисля, че такъв хаймана като Робърт Бърнс може да се сравнява с великите съвременни поети на Шотландия.

Даян клати глава, запазвайки пълно спокойствие, но все пак реагира:

— Пълни глупости. Кой са тези велики съвременни поети? Кажете поне едно име, някой, който е по-добър от Бърнс.

Сик Бой тръска енергично глава и прави небрежен жест с ръка.

— Аз съм италианец, предпочитам женското отношение към тези неща, мисля по-скоро по емоционален начин и не се стремя към такива анални препратки, характерни за северноевропейците. Не мога да помня имена и не искам, но четох една книга със съвременна шотландска поезия, която удря Бърнс в земята.

Въпреки това по повишения му тон и хвърлените в страни погледи си личи, че иска да ме намеси в разговора и затова се опитвам да се концентрирам върху Али, която очевидно желае същото.

— Никога не си изглеждал толкова добре, Марк — казва тя.

— Благодаря ти — стисвам ръката ѝ. — Ти също изглеждаш фантастично. Как е детето?

— Кое от двете? Анди е добре. От другото вече съм вдигнала ръце — казва тя и поклаща тъжно глава.

— Не е започнал да се боцка отново, нали? — питам, доста притеснен от тази възможност. Последния път, когато се черпихме, изглеждаше добре, е, не беше първа свежест, но определено не беше и на хероин. Горкия Спъд. Никога няма да срещна по-добър пич. Необяснимо и безкрайно уязвим, но с добро сърце, той от толкова време е постоянно мотан, че вече е невъзможно да го определиш извън дрогата. Добрите намерения със сигурност още ги има, но само, за да очертаят неговия личен път към ада. Той наистина е превъплъщение на човечността, изхвърлена от употреба от новия ред, но въпреки всичко все пак е човешко същество. Цигарите, алкохола, хероина, кокаина, бедността и преебаващите мозъка медии: унищожителните оръжия на капитализма са по-съвършени и ефикасни от тези на нацистите, а Спъд е напълно безпомощен пред тях.

— Не знам и започва да не ми пука — отвръща неубедително тя. Защото това е проблемът с това шибано болно кутре, трябва да му се грижиш, а то отново и отново ще те разочарова. Той вероятно е причинил, по своя си собствен начин, повече болка отколкото Бегби, Сик Бой, Втората Награда и аз, взети заедно някога сме причинявали. И макар от много време да не съм го виждал като хората, аз просто го знам, знам, че винаги ще си остане същия. Но на Али определено ѝ пука, защото стиска с двете си ръце моята, покрай очите ѝ се очертават бръчки, но в тези очи още гори огън и тя е толкова красива, наистина, Али изглежда прекрасно и това би трябвало да е достатъчно за Мърфи.

— Говори с него, Марк. Ти беше най-добрия му приятел. Винаги е гледал на теб като на голяма работа... Все Марк това, Марк онова...

— Това е, защото ме нямаше, Али. Не става дума за мен такъв, какъвто съм, а за някаква негова спасителна фантазия. Знам как мисли.

Тя дори не се опитва да спори срещу това, което е наистина адски обезпокоително. Започвам да се чувствам виновен, че пак го топя, вместо да го подкрепям.

— Нещата при него са още по-зле сега, Марк. И дори не мисля, че е заради дрогата, което е най-тъжното. Той е толкова подтиснат, самочувствието му е пълна нула.

— Ако няма самочувствие с жена като теб, той е откачил — казвам, усещайки, че трябва да направя разговора по-лек.

— Точно така! — намесва се гръмко Сик Бой. — Радвам се, че ти и Мърфи сте вече история, Али!

С неочакван размах и енергичност той скача от мястото си и се втурва към джу-бокса. За мой пълен потрес пуска Алисън на Елвис Костело и вторачва поглед в нея. Толкова е неловко, че аз и Даян се чудим какво да правим.

Саймън се промъква до бара, поръчва още брендите и всички се споглеждаме, готови да избягаме. После той тръгва към кенефа и ми прави знаци, аз ставам и колебливо го последвам вътре, където той е окупира една от кабинките.

— Успокой топката малко, приятел — казвам, докато той прави линийки върху казанчето. — Притесняваш Али.

Той не ми обръща никакво внимание и вкарва едната от линиите.

— Аз съм италианец, горещ темперамент. Ако тия копелета там отвън, разните му провиснали келтски курове не могат да го преглътнат, в Лийт има сума си пъбове, където могат да се чупят. Аз и тя... — той дръпва още една линия. — Да, пич... тя и аз... Тя и аз — това е съдба! Хайде Рентън, не се дръж като клето холандче, дръпни една...

Без да се замислям, подведен от безусловния му тон, аз вкарвам две — по една във всяка ноздра. Те са истински шибани жалони и усещам как сърцето в гърдите ми бие като тъпан. Това беше глупаво.

— ...защото тази нощ ще си го получи. Няма грешка. На какво искаш да се обзаложим, че ще я изчукам? Каквото кажеш. Мърфи отдавна не си е правил труда и след няколко питиета тя сама ще дойде да ми се моли... хайде, гледай как работи истинския експерт, Рентс... ти май никога не си я чукал, нали, едно време... гледай сега...

Кокаинът превръща мъжете в най-лошото им осемнадесет годишно превъплъщение. Опитвам се да задържа нещата под контрол, с всички сили опитвам да не позволя на дрогата да превърне мен в *моето* превъплъщение.

Той отива до бара, а аз сядам при момичетата, целият плувнал в пот, докато той пристига и носи поднос с още брендите и бири. Мамка му, виждам ужаса по лицата на Даян и Али, когато той слага питиетата пред нас.

— Не искам да ставам прекалено сантиментален — припява той и ѝ намигва, — но ти и Спъд сте невъзможна комбинация, Али. Винаги е било аз и ти — казва той и подава чашите. Али кипва, но се опитва да звучи небрежно:

— О, така ли, значи ще ме вкараш в играта, така ли?

— Кога съм се опитвал да направя подобно нещо с теб, Али? Винаги съм се отнасял към теб като с дама — хили се Сик Бой. Даян ме сръчкава.

— Взел ли си кокаин?

— Само една малка линийка, за да не ме тормози повече — прошепвам неубедително през зъби.

— Определено е подействал — отбелязва тя язвително. Междувременно Сик Бой продължава да подбутва Али, а физиономията му е като на някоя марионетка.

— Не съм ли? Не съм ли?

— Само, защото знаеше, че щях да те пратя по дяволите — отвръща Али и повдига чашата си.

Тогава той казва с изопнатата неестествена усмивка:

— Ти така и не ми прости, че Лесли забременя от мен.

Али и аз направо не можем да повярваме на ушите си. Бебето на Лесли, Доун умря от ВСН^[1] преди години и тогава за пръв път го чухме да си признава, че бебето е било негово.

Той като че ли осъзнава, че е тръснал нещо кофти и по лицето му бързо преминава сянка на съжаление, преди да бъде заличена от жестока усмивка.

— О, да, Скрийл ми каза, че се е омъжила за някакъв аграр и се е отдала на семейния живот в идилията на покрайнините. Две деца. Все едно нашата дъщеря, нашата малка Доун никога не е съществувала — плуе той с отвращение.

— Така ли било? — срязва го Али. — За пръв път чувам от теб да признаеш, че изобщо е съществувало такова бебе! Ти се държеше с Лесли като с лайно!

— Тя си беше шибано лайно... Не можеше да се грижи за едно дете — отвръща Сик Бой, поклащайки глава.

На Али ѝ увисва долната челюст, а аз се чудя какво да кажа. Сик Бой я поглежда, сякаш смята да ѝ изнесе важен урок.

— И знаеш ли какво, Али, не искам да те обиждам, но и ти си същата. Ако останеш с Мърфи, социалните ще приберат детето ти, няма нищо по-сигурно от това. Разбира се, в случай, че малкият вече не е прилепил вируса...

— МАЙНАТА ТИ, ГАДНО КОПЕЛЕ! — изкрещява Алисън, лисвайки брeндито си в лицето му. Той примигва и се избърсва с ръкава на ризата си. Тя се изправя над него със стиснати юмруци секунда-две и после се втурва към вратата, последвана от Даян. Едно от момичетата зад бара, тази която ни бе наляла брeндитата, се приближава с кърпа към Сик Бой.

— Тя ще се върне — казва той и в гласа му почти се долавя тъга. После добавя с усмивка. — Тя работи за мен, а парите ѝ трябва!

Саймън обръща на екс брeндито. С някакъв неестествен ужас, от който ми се сгадява, чакам вратата да се отвори и да влезе Франко. Ситуацията е толкова трагична, че появата му сякаш е неизбежна. Страхувах се не за себе си, не и след толкова кока, а за Даян. Тоя шибан гъзолизец Форестър. Само появата му в Порт Съншайн бе достатъчна да настръхна. Бас държа че веднага се е юрнал да търси Бегби, за да снесе, че съм наблизко. После си мисля, че след като силите на Сик Бой са започнали да отслабват, то нищо чудно и с Франко да е станало същото. Представям си как забивам един право в носа на Франко, вкарвайки му го чак до мозъка.

Даян се връща сама.

— Тя хвана такси — обяснява Ди. — Искам да си ходя!

— Разбира се — отвръщам кратко. Поглеждам я и забелязвам, че не е толкова притеснена или ядосана, колкото отегчена и съм страшно впечатлен. Не трябваше да присъства на всичко това. Набързо скалпвам извинение и се приготвяме да тръгнем. Сик Бой не възразява.

— Кажи на Ники да ми се обади — настоява, усмихвайки се той, зъбите му ярко белеят и някак изпъкват — озъбена карикатура на самия себе си.

Излизаме от пъба и се отправяме към Хънтър Скуеър, откъдето имаме такси. Пулсът ми е неловко ускорен от дрогата. Друсан съм и нищо няма да излезе от вечерта. Знам, че просто ще легна като дъска в леглото до нея или ще стоя да гледам тъпа телевизия цяла нощ у Гав, докато ме пусне.

Даян мълчи, но аз чак сега осъзнавам, че съм я прецакал. Нямам намерение да ми става навик. След известно време тишината започва да става неловка и съм принуден да я наруша.

— Извинявай, мила — казвам.

— Твоят приятел е мръсно копеле — отвърща тя.

Никога не я бях чувал да използва тази дума и от нейните уста звучи някак неуместно. Мамка му, явно остарявам. Тази дрога ме караше да се чувствам непобедим, сякаш през мен преминава железен прът. Прътът е още там, но сега той само подчертава състоянието на плътта около него: стара, провиснала, натезжала но най-вече — смъртна.

Таксито минава покрай парка Медоуз и ми се привижда Бегби поне три пъти преди да стигнем до Толкрос.

[1] Внезапна смърт на новороденото — cot death, Sudden Infant Death Syndrome — смърт на бебе, предизвикана от неизвестна причина. — Б.пр. ↑

63. „...САМО, АКО МОЖЕШЕ ДА ГО ДАВАШ ПО-ЛЕКО...“

Ето ме отново в сауната, където се бях заклела повече да не стъпя. Ето го и Боби, който продължава да се опитва да ме работи. Хищниците, такива са те, няма значение дали са млади или стари, хубави или грозни, шибано неумолими или по-точно неумолими, когато става дума за шибане. Казва ми, че ме държал, защото ме харесвал. Това е истина. Моята техника за масаж е на примитивно ниво и все още не мога да направя една чекия като хората, за да се спася, но повечето от клиентите ми са твърде отчаяни, за да забележат апатията ми или липсата на технически умения. Но Боби смята, че е време да израсна в кариерата и да премина от чекии към свирки.

— Клиентите те харесват. Трябва да започнеш да правиш истински пари, скъпа.

Странно би било да обясня, че правя много повече неща с гаджетата си и понякога с непознати пред камерата. Защо тогава е това нежелание за една бърза свирка зад затворените врати на *Мис Аржентина*? Първо, защото не искам да стеснявам още повече онези територии от собствения си живот, в които отсъства комерсиален секс. Всичко е по местата си и има място за всичко, както казва баща ми. Има и други неща за правене и обмисляне, освен минетите.

Второ, тъжно, но вярно, повечето от клиентите са такава отврат, че дори мисълта да сложиш гениталиите им в устата си е повече от отвратителна.

Трябва да призная на Боби, че очевидно има достатъчно естетически и бизнес усет, за да знае, че собственото му присъствие в онова, което нарича „фасадата на предприятието“ снижава критериите. Като стана дума за „снизени критерии“ се сещам и споменавам, че познавам Майки Форестър. Изражението му придобива враждебен оттенък и той отвръща:

— Нещастен мошеник. Злодей, наркоман. Държи бардак, помийна яма, а не сауна. Вкарва всички ни под един знаменател!

— Никога не съм виждала салона му за масаж.

— Салон за масаж, оная ми работа! Няма никаква дискретност и дори не си дава труда да прави масажи. Момичетата при него не са и чували какво означава масаж! Продава открито дрога, кокаин. Ако зависеше от мен, такива салони отдавна да са ги затворили! Не, направо бих ги тикнал в пандиза! — Той снижава глас в мрачна, откровена сериозност. — Такова хубаво момиче като теб не трябва да се мотае с подобни компании. Търсиш си бялата. Едно нещо е сигурно: рано или късно ще те завлекат до тяхното ниво. Безплатен съвет от мен, повярвай ми!

Струва ми се, че това вече е факт. Само се усмихвам любезно. Явно никой не харесва, мистър Форестър и съм сигурна, че е напълно заслужено. Когато се връщам вкъщи, споменавам това на Марк, който е в кухнята и приготвя лазаня с Даян. Той отмята назад глава и се смее.

— Майки...

— Той сводник ли е? — пита Даян.

— Държи сауна — обяснявам. — Не тази, в която работя аз — бързам да добавя.

— Мога ли да говоря с него някой път? За дипломната си работа? — пита тя.

Марк не може да прикрие неудоволствието си само при мисълта.

— Аз всъщност не го познавам — казвам й. После се обръщам към Марк. — Спомням си, че нещо се сядохте оня път в Порт Сьншайн?

— Аз и Майки определено не сме си в списъците за коледни картички — ухилва се саркастично Марк и енергично бърка нарязаните лук, чесън и чушки, които цвърчат в тигана. Той се обръща към Даян и мен, очевидно прочитайки мислите ни и добавя по-весело, — ако, разбира се, можете да си представите, че някой от нас има подобен списък.

Съмнявам се, че Майки или който и да е от моите нови приятели би попаднал в коледния списък за подаръци на Боби. Но аз вероятно ще фигурирам в него. Откакто Саймън е *persona non grata*, прекарвам повече време в сауната и бачкам колкото се може повече смени, опитвайки се да събера повече кеш. Не искам да вземам от Саймън, тъй като неговата изолация след издънката с филма е пълна и съкрушителна: както Оскар Уайлд би казал — той яде сам пържолата си. За да демонстрирам солидарност с моите колеги секс-труженици,

пренебрегнах съобщенията му на секретаря — странни, объркани приказки, които показват, че наистина е започнал да се притеснява. Разбира се, негласното споразумение между Марк и мен е, че трябва да не прекаляваме с отчуждението си от него. В крайна сметка, ние сме съдружници в едно престъпление.

Разбира се, възможно е да изпитваш антипатия към някой и въпреки това той да ти липсва и аз точно така го усещам. Докато хапваме лазаня, аз, Даян, Лорън и Марк, не мога да се сдържа да не го спомена. Плямпам за това колко е стиснат и двуличен. Връзката между него и Марк е много странна — приятели, които изглежда открито се презират. Той твърди, че познава Саймън по-добре от всеки друг и само казва тихо, след всичкия яд, който изливам:

— Винаги е по-добре да си квит с някой, отколкото да си му ядосан.

В това има нещо вярно, но трябва да призная, че въпреки всичките ми закани, враждебността ми към Саймън опасно е започнала да се стопява. Липсва ми интригата. Лорън, за разлика от мен, кипи от злоба:

— Той е използвач, Ники, радвам се, че няма да се върнеш при него. Освен това е смахнат, чуй само какви съобщения оставя. Освен това очевидно е и наркоман. Не му се обаждай — тя се разбухва, ужасна режеша суха кашлица. Звучи и изглежда кошмарно.

Дори Даян, която никога не критикува никой и не си пъха носа в чуждите проблеми, се чувства длъжна да се намеси:

— Не мисля, че идеята е чак толкова лоша — натъртва тя и се обръща към Лорън. — Да не си хванала грип?

— Това е само кашлица — отвърща Лорън и ми казва: — Ти си твърде добра за него, Ники.

Не казвам нищо. Защото истината е, че обичам това, настръхвам цялата, когато повдигат въпроса, обожавам самия факт, че достатъчно им пука, за да обсъждат Саймън. Ники и Саймън. Обречени? Моля, обсъдете. Но Даян и Марк не обсъждат въпроса твърде дълго, твърде са отдадени един на друг. Те излизат неизвестно накъде, вероятно у Марк, за да се чукат.

След малко Лорън взима хапчета и си ляга, изглеждайки наистина ужасно. Аз оставам сама и сядам да си почета за удоволствие, а не обичайното блъскане за академичната месомелачка.

Изпитвам огромно облекчение, че приключих изпитите. Чета *Капитан Корели*, галейки Запа в скута си и опитвам да не мисля за Саймън като препрочитам пасажа, където Корели се появява за пръв път. Глупаво е, Корели изобщо не прилича на него... просто... вече има седмица, откакто не съм го виждала.

На вратата се чука, аз се стрясвам и клетият Запа излита панически от мен. Нервно ми е, но и приповдигнато, защото знам че е той. Трябва да е той. Тръгвам по коридора към вратата играейки си на тъпи игрички със себе си от рода на „ако е той, ние сме създадени един за друг“ и едновременно се надявам да е и да не е той.

Той е. Очите му се разширяват, когато отварям вратата, но устните му остават свити.

— Ники, съжалявам. Държах се малко като егоист. Може ли да вляза?

През целия си почти десетгодишен сексуален живот сякаш милион пъти сам минавала през този момент.

— Защо — казвам хладно, — искаш просто да поговорим, така ли?

Той ме зашеметява с отговора си.

— Не. Не искам да говоря — отвърща Саймън, поклащайки категорично глава. Тогава забелязвам, че изглежда доста добре. Стегната фигура, подчертан тен, леко измачкан, но облечен елегантно, което стои добре на един зрял мъж.

— Говорих достатъчно — казва Сик Бой и придобива онова засегнато, наранено изражение, което знаеш, че е чиста манипулация, но все пак... — И то всякакви глупости — Той се вторачва директно в мен. — Искам да послушам. Искам да чуя твоите думи. Разбира се, в случай, че заслужавам да ми се говори. Честно казано, не бих те винил, ако ми откажеш.

Поглеждам го без да казвам нищо.

— Добре — вдига ръце той и се усмихва тъжно. — Просто исках да ти се извиня за цялата каша, която забърках. Но искрено вярвах, че правя всичко само за добро — съкрушително заявява той и се обръща да си тръгва към стълбите.

Гърдите ми се свиват от паника и не мога да контролирам пумите си. Главата ми буци, всичките ми очаквания бяха преобърнати.

— Саймън... чакай... влез за малко. Навън е студено. Отварям широко вратата, той повдига рамене, обръща се и застава в рамката без да прави опит да влезе в апартамента.

Вместо това вдига ръка като дете, което се опитва да привлече вниманието, на учителката в училище. Не мога да повярвам, номерът работи и този шибан наглец ме кара да се чувствам сякаш искам да го прегърна и да кажа — „Няма, няма, слънчице... Хайде, ела в леглото, нека те изчукам...“.

— Ники, опитвам да се откача — казва той, а очите му тъжно блещукат. — Докато не успея, не съм ти нужен. Мислех, че имам напредък, но по погледа ти разбирам, че нищо не съм направил.

— Саймън... — чувам колебливия си глас и сякаш звукът идва от някой друг. — Само ако можеше да го даваш по-леко? С кокаина? Той винаги извиква най-лошото у теб?

Замислям се върху собствените си думи и с ужас разбирам, че никога не съм го виждала, когато не е бил на кокаин. Явно и настоящият момент не прави изключение.

— Напълно вярно — внезапно повишава глас той. После очите му отново се разширяват и придобиват оня одухотворен и мил вид. — Ники, аз се давя. Ти извикваш желание у мен да бъда по-добър човек и с твоята любов, просто знам, че бих могъл да стана този по-добър човек — казва тихо той, а по челото му избиват капки пот от дрогата.

Това е онзи мъчителен и едновременно прекрасен момент, горчиво-сладката безизходица, когато знаеш, че някой те пързала, но го прави с такова съвършенство и убедителност... не, не, просто казва точно онова, което искаш да чуеш, жадуваш да чуеш точно в този миг. Той стои в рамката на вратата с изпъната ръка, опрян върху нея с цялата си тежест. Той не е като Колин, не е като останалите. Не е като останалите, защото е неустоим, мамка му.

— Влез! — почти прошепвам.

64. САМО СИ ИГРАЕМ

Махмурлукът настъпва, човече и тръгвам да си продухам главата с една разходка. Нагоре, покрай Сейнт Едрюз, където строят нова автогара. Старата беше помийна дупка и последния път, когато бях идвал, беше преди сто години. Всъщност бях с Рентс, Сик Бой, Франко и Втората Награда на път за Лондон с всичката онази дрога. Пълна параноя, човече, пълна параноя. Още нямаше да сме излезли, ако ни бяха спипали, повече от сигурно, човече!

Няма слънце, човече, народът се е увил и навлякъл под ситния дъждец, брули го студения вятър, влачи пазарски чанти от всички страни. Да-а, набива се на очи, тази алчност, човече, треска ги тресе и мъкнат ли, мъкнат.

Вървя си и се опитвам да мисля, човече, мисля за този котак, онзи пич Достоевски и как е измислил идеалното престъпление. Старата лихварка, дете всички я мразели и никому не липсвала, точно като гадняра Чизи. Две млади копелета били, значи, пълни дивотии пише във вестника, така им бил казал Чарли от Николс, значи. Бас ловя, че Бегби го е притиснал, значи. Да, никой няма да се разтъжи за Чизи, не и за такъв звяр, човече. Същото важи и за някакъв си наркоман, със сигурност, бас държа. Но точно тук, оня, Разколников е объркал конците, значи. Той още бил там, още се мотаел наоколо, на път да се пречупи от психическия натиск, значи, защото убил друг човек. Но мен няма да ме има, че да се пречупя, това престъпление няма да облагодетелства мен, не мен, само най-близките и скъпите, значи.

Стигам Роуз Стрийт и виждам Рентс. Такъв един весел, ръцете му се размахват, а главата му се отмята назад, докато се смее гръмогласно. После прехвърля една ръка през рамото на някакво гадже, а другата прибира в джоба си.

Опитвах да се свържа с него по мобилния, човече, да прием по бира, да му кажа, че искам да си прибера Запа защото ми липсва, значи. Гаджето до него, май беше приятелка на онази, с която движи Сик Бой. Наистина близки двойки, както се казва, човече, сигурно се

събират по семейному. Не че мога да си представя Рентс и неговото гадже да си падат по подобни простотии, но човек никога не знае, никога. Рентс може би, но гаджето изглежда прекалено свястно за подобни неща. Викам си — може би — да, а може би — не. Цялата работа е, че май Рентс познава гаджето от преди, да стари познати са, сигурен съм. А сега вървят ръка за ръка, значи. На Рентс изглежда не му пука или пък не вярва, че Бегби го заплашва, човече. Сигурно не е чул слуховете за Чизи, човече, сигурно.

— Спъд! Здравсти, човече — вика той и здраво ме прегръща, значи. — Това е Даян.

Тя ме поглежда, сякаш се опитва да се сети кой съм, после прави крачка напред и ме целува по бузата, а аз отвърщам със същото, така да се каже.

— Как е, скъпа? Как вървят нещата? — питам я.

— Бива. А при теб? — пита тя весело, една такава лъчезарна, истинска сладурана, човече. Не точно типа, който свързваш с Рентс, значи. Той все си пада по готически или ню ейдж гаджета, затормозени, с белези по китките, дето все говорят за „излекуване“ и „израстване“. Винаги го е привличала тъмната страна, човече, винаги.

— Още ме върти, дето се казва, тоя водовъртеж на Лийт, значи — разприказвам се, така да се каже.

Рентс обаче се е променил, човече. Преди веднага щеше да захапе и да почне да разсъждава за това, но не и сега, сега само ми пуска снизходителна усмивка, усмивка за простоватото си приятелче, значи.

— Ходил ли си на мач скоро? — пита той.

— Ъ-хъ, взех абонамента на гаджето на сестрата, значи. Тоя Соузи изведе напред нашите — казвам на котака. Рентън нещо се замисля за малко.

— Вярно. Не знам обаче дали си падам да подкрепям печеливш отбор. Твърде ми е овчо, някак не е гот — вика Рентс по начин, дето не знам дали е сериозен или ме пързая, значи.

— Така е, ето защо съм за Хартс — смее се Даян и го гледа, едно такава влюбено, значи. Сладка писана. Като се засмее, цялото ѝ лице се променя, човече.

— Всичко това свърши вече, бейби, край на черните дни. Смятай, че си свалила и преметнала албатросът на джамбовците през

врата си, скъпа, отстрелян и мъртъв — смее се Рентс и те се сборичкват на улицата, кикотейки се, значи.

— За колко време си тук, а, човече? — питам го.

— Ами, бях дошъл за няколко седмици, но май мисля да поостана. Какво ще кажеш за една бира?

Та влизаме значи, в един от онези барове, дето ходят отпускарите и туристи, значи и засядаме на няколко питиета. Докато Даян е при джубокса, Рентс прошепва:

— Мислех си да ти звънна да пием, но, ъ-ъх, не исках да се моткам много из града заради някои наши общи познати, ако ме разбира — бърчи вежди той.

— По-добре внимавай, човече, много внимавай — прошепвам — Рент Бой ми се усмихва, сякаш не му пука. Може и наистина да е така. Струва ми се, че котакът не разбира колко е издивял Франко. Разделяме се всеки по пътя си, те тръгват нанякъде, някакъв таен локал или нещо подобно, а аз се забивам обратно към порта, човече, към своя приятел Франко Бегби, значи. Защото картинката ми става ясна човече, всичко си идва на мястото: автогарата, далаверата с дрогата, Достоевски, Рентън и Бегби. Странно, все пак, защото Рентън е предизвикал точно това, от което имам нужда аз, човече. Бесът на Бегби, значи.

Тръгвам надолу към Лийт и си мисля, че като си се родил в Лийт принадлежиш на два града, Лийт и Единбург, а не само на един. Старият порт се простира пред мен влажен и мокър, уличните лампи светват и превръщат кафявото, сивото и тъмно синьото в бели, жълти и оранжеви отблясъци. Сещам се, че сме само малко по на юг от Петербург и сигурно така се е чувствал и оня пич, Разколников, значи.

Вървя надолу по Уок, минавайки покрай пъбовете, толкова примамливи когато вратите се отварят и някой влиза или излиза, чува се глъч, смях, музика, някой и друг случаен вик. Покрай закусвалните с пияници, влюбени двойки и групи тийнейджъри отвън. Покрай автобусните спирки с нервни стари женици, които сигурно се връщат в панелките на километри разстояние след вечер в някое бинго, разните стари пияници и така нататък, типове, които не живеят тук от години, но още ги влече насам, оставащи си завинаги обитатели на стария Лийт.

Завивам по Лорн Стрийт, качвам се по стълбите и чукам на вратата на Бегби. Чувам шум от другата страна, сякаш някой тъкмо се кани да излиза. Вратата се отваря и е онзи, големия котак Лексо, който се измъква отвътре.

— Запомни какво ти казах — крещи Бегби по него, а големият Лексо само кима и се промъква край мен, като едва не ме събаря.

Бегби го наблюдава как тръгва надолу по стълбите и после ме оглежда, сякаш чак сега ме е забелязал. Дивият котак тръгва да се прибира и само ми кима да го последвам, значи. Влизам и затварям вратата зад себе си.

— Само да внимава какви ги върши това копеле! Ще го претрепя тоя мастодонт, казвам ти, Спъд! — вика той, влизайки в кухнята. Отваря хладилника, вади две кутийки бира и ми подава едната.

— Наздраве, котако! — казвам и се оглеждам. — Добро местенце! Надушвам, че наоколо има хлапе, значи. След малко влиза едно доста младо гадже, не изглежда зле, но по лицето му личи, че е притеснено. Бегби обаче не ни представя. Той я оставя да измъкне една ютия от шкафа и само чака да се махне.

— Шибаният Лексо се пробва да ми пробутва трохи, мамка му! Така му казах на мръсното копеле — с теб, копеле, бяхме съдружници, докато ти не извъртя тайно работата, да те еба... — Франко изсипва бял прах и прави линии. — Просто спря да ми идва на свиждане, копелето, дори не дойде да ми каже за шибаното тайландско кафене, значи, и дума не каза, че разваля шибаното съдружие. Което означава, че половината от това кафене е мое, мое и то как, значи! Тръгнал да ми се обяснява, че имал да изплаща дългове, за да направи тъпото си кафене, а аз само се обръщам и му викам, викам му — тук не става дума за пари, става дума за принципи, за приятелите ти става дума!

Гледам големия нож, оставен върху дъската на кухненския плот. Би било идеално, човече, но не и тук... заради жената и детето, човече. Дърпам едната линия.

— Това беше последната кока — разправя той и вади GSM-а, — но ще се обадя за още.

— Няма нужда, Франко, имам малко вкъщи, що не дойдеш, ще я дръпнем и ще идем за по бира.

— Супер, копеле — вика Франко, мятайки си якето. — Ще изляза малко — провиква се той на гаджето и излизаме.

Той не престава да говори за Лексо.

— Тоя тъпак... Много да внимава какво прави, защото ще го убия, казвам ти.

Отвътре ми трепери, но не е от шубе, може би заради коката отвърщам:

— Така е, Франко. Вярвам ти, като нищо ще го направиш. Нали уби онова копеле Донъли, значи.

Франко заковава наред улицата и ме гледа зверски. Нали лежа заради него. Положението беше той или Донъли, всички така казваха, няма място и за двамата, но и Франко доста беше пострадал, два пъти го беше наръгал онзи с наострена отверка.

— Какво искаш, мамка му, да кажеш, копеле?

— Нищо, Франко, нищо, хайде да ходим да дръпнем коката и да вървим за бира, човече!

Бегби задържа още секунда погледа си върху мен, после пак тръгва и продължаваме към нас. Качваме се горе и аз правя постановка като пребърквам всякакви джобове за кока. Влизам в кухнята и изваждам няколко ножа. Надявам се, че копелето ще е бързо.

— Франко, ела насам — извиквам. Франко влиза в кухнята.

— Къде е коката, нещастник такъв?

— Така е, ти уби Донъли — казвам.

— Дори си нямаш представа какво стана, Спъд — смее се той така, че тръпки да те побият и вади GSM-а. — Ще уредя малко кока, копеле. За нищо не ставаш, от мен да го знаеш — разправя злият котак и започва да набира някакъв телефон.

— И Чизи Звяра уби! — натъртвам. Франко изключва мобилния.

— Какъв ти е проблема, копеле? — сепва се Бегби и ме гледа с онзи поглед, дето и самият Хадес би побягнал, ако го види, човече. Гледаш тези очища и сякаш вече нямаш кожа, нямаш дрехи, сякаш си маса пулсиращо месо, което ще се разпадне всеки момент.

Може би е от коката и от нерви, но започвам да обяснявам на Бегби цялата история, целия план и как ще ми направи услуга. Но той е бесен, човече, кипи, затова решавам да мина към план Б, кимам към ножовете на масата и викам:

— Ей, Франко, човече, забравих да ти дам нещо...

— Какво...

И му забивам една глава, но не уцелвам носа, а го прасвам по устата. За миг усещам тръпката и почти разбирам какво намира Бегби в насилието. Не помръдвам, само го гледам, заел поза за бой. За мое изумление копелето не ми се нахвърля. Франко докосва устната си, вижда кръвта по пръстите и ме зяпа известно време.

— СКАПАНО ОТКАЧЕНО КОПЕЛЕ! — изревава той, скача към мен и ме прасва с глава в лицето. Препъвам се назад, острие от чиста болка като бяло електричество ме пронизва до центъра на мозъка. Още един удар се стоварва върху ми и съм на земята без да помня как съм паднал. Очите ми се напълват със сълзи, той ми вкарва здрав шут, едва дишам, издрайфвам се, тялото ми трепери от шока, а по гърлото ми надолу се стича кръв. Не го исках така... просто го направи бързо...

— ...направи го бързо... — простенвам.

— Да не мислиш, че ще те убия! Ти няма да умреш! АКО СЕ ОПИТВАШ ДА МЕ НАКАРАШ ДА ТЕ УБИЯ — МЪРТЪВ СИ!... МЪРТЪВ...

Бегби замръзва за миг, а аз се опитвам да вдигна поглед и да го фокусирам и той сякаш е на път да се разсмее, но лицето му се изкривява и той удря с юмрук стената.

— ТИ, ШИБАНО КОПЕЛЕ! НИЕ НЕ СЕ ПРЕДАВАМЕ! НИЕ СМЕ ОТ ХИБС, КОПЕЛЕ! НИЕ СМЕ ОТ ЛИЙТ! НИЕ НЕ ПРАВИМ ТАКИВА ЛАЙНАРЦИНИ! — звучи някак умоляващо той и после тихо добавя. — Да разочароваш всички така... Спъд... — После пак ме поглежда с налуден поглед. — Ясна ми е твоята игра! ЯСЕН СИ МИ! ОПИТВАШ СЕ ДА МЕ ИЗПОЛЗВАШ, КОПЕЛЕ!

Опитвам да се повдигна на лакът и да си събера мислите.

— Да... искам да умра... на такива като мен Рентън даде парите... Ти нищо не получи. Аз пък ги профуках. За хероин ги похарчих, това е!

Вече не го виждам, виждам само лапата, но усещам поглед му.

— Ти... знам, какво се опитваш да направиш...

— Изхарчих ги всичките, човече — усмихвам се през болката. — Съжалявам, котако...

Франко изхриптява, сякаш съм го ритнал в корема и тъкмо се опитвам да кажа още нещо, когато усещам този удар отстрани на лицето си и се чува хрущене, ужасно изпукване от челюстта ми.

Болката е сгадяваща, но и по някакъв начин ме прави безчувствен. Тогава чувам гласа му, пак така странно умоляващ.

— Ти имаш Алисън и детето! Какво ще спечелят те, ако умреш, егоистично копеле такова?

И пак ме рита и рита, ударите просто валят, но вече не ги чувствам, само си мисля... за Алисън, за малкия Анди... спомням си онова лято покрай брега до пристанището, тя с онази широка лятна рокля за бременни, аз докосвам корема ѝ и усещам как рита детето. Как ѝ говоря и сълзи се стичат от двама ни, че детето ще направи всички ония неща, които аз не съм направил. Радостни сълзи, радостни и за двамата. После в болницата като го държа за пръв път. Усмивката ѝ, първите му стъпки, първата му дума, която беше „татко“... виждам всичко това и искам да живея, Франко е прав, човече, прав е... вдигам ръка и дишам тежко...

— Прав си, Франко... прав си... — стена, стена с цялото си сърце. — Благодаря ти, приятел... Благодаря, че ми даде да разбера... Искам да живея...

Не мога да видя лицето на Франко, всичко е пълна тъмница, не мога да го видя с очи, но го виждам с мисълта си, човече. И е жестоко и зло, човече, само го чувам да казва:

— Късно е за това, копеле, трябваше да помислиш преди да решиш да ми се правиш на отворен и да ме дразниш...

И отново забива шут в мен...

Опитвам се да изпъшкам, човече, но сякаш съм далеч и нищо не действа, сякаш изчезвам... тъмно е... става студено, но някой ме разбужда с шамари и си мисля, че съм в болницата, но над мен е само лицето на Франко.

— Събуди се, събуди се, златен, не искам да изпуснеш купона, копеле! Защото ти ще умреш сега, ще умреш — няма пет-шест, само че ще стане бавно, мно-ого бавно, мръсно копеле такова...

В лицето ми се забива още един юмрук и виждам Алисън, която ми се усмихва и малкия човек и си мисля как ще ми липсват и после я чувам, чувам Али да пищи:

— ДАНИ! КАКВО СТАВА... КАКВО ПРАВИШ С НЕГО, ФРАНК!

Тя е у дома с детето... и Бегби ѝ крещи:

— ТОЙ Е ПРЕВЪРТЯЛ! ОТКАЧИЛ Е! АЗ ЛИ ОСТАНАХ
ЕДИНСТВЕНОТО КОПЕЛЕ С АКЪЛА СИ ТУК? КАЖИ МУ!

После той излита, изчезва през вратата, а Али плаче, застанала е
на колене и държи главата ми:

— Какво стана, Дани? Заради наркотици ли е?

Плюя кръв.

— Стана грешка... това е...

Гледам малкия, който реве, страшно изплашен.

— С чичо Франк само си играехме, момчето ми... само си
играем...

Опитвам да задържа главата си изправена, да се държа смело
заради него, но болката е навсякъде и всичко бавно ми се върти,
усещам как потъвам и губя съзнание, падайки надолу в дълбок тъмен
водовъртеж...

65. МРЪСЕН № 18450

Пием с моето старо приятелче и нов бизнес партньор в Сити Кафе, когато съобщавам добрата новина. Рентън, който е сложил няколко кила отгоре, се звери в писмото, което му бутам в ръцете, после гледа мен и пак писмото с неприкрито страхопочитание.

— Изобщо не мога да разбера как си го извъртял този номер, честно, Саймън!

— Всичко опира до качеството на работата и навременното изпращане на филма!

Сигурен съм, че копелето си мисли, че съм използвал връзките на Миз. Да си мисли каквото ще.

Рентън повдига рамене и пуска възхитена усмивка.

— До-обре! Досега играхме по твоята свирка и всичко е точно — казва той и отново преглежда писмото. — Прожекция на целия филм на порно фестивала в Кан! Както и да го гледаш, самият факт е сериозен успех!

Обикновено ласкателството е най-ароматния мехлем за егото, но когато излиза от устата на Рент Бой, човек трябва да се сниши и да чака откъде ще му дойде. Обсъждаме дали и как да направим Уебсайт на филма — www.sevenrides.com, но за мен е най-важно да имаме достатъчно готова продукция за продажба. Което пък означава, че някой тъпак трябва да се залости в склад в Амстердам и да слага готовите касети по кутии. Сецам се само за един, който и без това има работа в Амстердам.

Така заминаваме на кратко ваканционно пътуване, но да се забиеш в някакъв склад далеч не е кой знае какъв купон. Мястото е кошмарно, спокойно може да те хване клаустрофобия. Когато се връщаме в Единбург, изпитвам неистова нужда от освежителен престой в басейна Порти Бате, така че стискам зъби и плащам на алчния бакшиш да ме закара направо там. Рентън ме придружава само до центъра и неохотно ми бутва една десетарка на слизане.

Изтегнат в металния резервоар на аеротонната баня в Портобело, се наслаждавам на горещата вода и ободряващия масаж от водните

струи. Струва ми се, че точно това е най-основното нещо, което ми липсваше в Лондон през последните десет години. Ех, аеротонните бани в басейна Порти. Невъзможно е да обясниш на непросветения същинския транс, състоянието на блаженство, в което човек изпада, далеч по-велико от която и да е сауна или турска баня. Великолепно старомодния метален басейн а ла Жул Верн, с всички онези метални тръби, клапи, болтове. За дъртаците, които се влачат тук през деня, мястото е единствен смисъл в живота.

Решавам, че това е най-доброто разположение на духа, в което да разпространя добрата новина, излизам с нежелание от басейна, увивам се с хавлия през кръста и се паркирам пред шкафчето си в съблекалнята, където е GSM-ът ми. Сигналят е идеален за закрито помещение. Обаждам се на всички, за които се сещам и им съобщавам добрата новина за фестивала в Кан. Ники споделя възторга ми, Биръл изгрухтява недоволено — „Идвам“, все едно съм му съобщил, че десетгодишната присъда, която току-що е получил е била намалена с няколко месеца. Тери реагира съвсем типично:

— Нямам търпение. Всичките тия францужойки и лъскави гаджета ще се редят на опашка.

Тръгвам към Лийт и пъба. Тъкмо драсвам да се ошумоля нагоре по стълбите към офиса, за да прослушам съобщенията на секретаря за Банана Адзури Филмс, когато Мораг ме причаква до перилата и онзи неин стреснат поглед под невъобразимата ѝ нова прическа ме заковава на място.

— Мо! Имаш нова прическа? Отива ти — усмихвам се. Мо гледа като борсук, напълно неповлияна от чара ми.

— Зарежи косата ми, Саймън. Тук идва един от *Ивнинг Нюз*. Задава всякакви въпроси за теб и се интересува, дали не правиш някакви филми на горния етаж.

— А ти какво му каза?

— Казах му, че не знам нищо за никакви филми — отвърща тя, поклащайки глава.

Мораг не е порта, поне това е сигурно.

— Мерси, Мо. Това е жив тормоз. Ако тоя кретен се появи отново, само ми кажи. Първо ще го гръмна, а после ще му подпаля и къщата, мамка му — изцепвам се в шокираната ѝ физиономия.

На път съм да се измета горе, когато старата крава измучава:

— Имам нужда от помощ долу, Саймън. Али трябваше да иде в болницата. Мъжът ѝ е пострадал.

— Кой, Спъд ли?

— Да.

— Какво се е случило?

— Не се знае, но доколкото разбрах много е зле.

— Добре, дай ми пет минути... — казвам, странно разтревожен за Мърфи. Не, че сме си кой знае колко близки вече, но никога не бих пожелал злото на този бълхарник. Тръгвам нагоре по стълбите, махайки на панираната женица. — Трябва да проверя пощата...

— Освен това Паула си дойде от Испания. Разпитва как вървят нещата. Казах ѝ, че добре, но тя ми е приятелка и не мога да те прикривам, Саймън. Няма да лъжа Паула.

Заковавам на място.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че мистър Кресуел от пивоварната, много свестен човек, казва, че не си му платил за доставката от миналата седмица. Казах, че ще му се обадиш и ще уредиш нещата.

Обмислям положението преди да отвърна на Мо.

— Кресуел е паникьор. Корпоративна мишка. Не може да разбере, че бизнесът се крепи на кредита и оборота. Само си седи в лъскавия офис във Фаунтинбридж и се преструва, че чатка нещо от бизнес. Един ден в пъба би го убил. Ще говоря с него — плещя аз и влизам в офиса за една бърза, укрепваща линия кока преди да се заема със задълженията си в бара.

Обявил съм сбирка за тази вечер в пъба. Господ знае защо. За да ги държа в течение сигурно. Форестър не е поканен, тъй като, ако двамата с Рентън попаднат на едно място, неприятностите са неизбежни. Разбира се, Рентън не се появява. Раб се дотътря, а Тери още с пристигането си иска пари. Най-внезапно всички са полудели за пари. За кого, по дяволите, ме вземат? Сигурно Рентън е виновен, само той им е размътил малките мозъци по мобилния.

— Съжалявам, Тери, баламите свършиха или с една дума отговорът е не.

— Значи така, няма да получа нищо за труда си?

— Ти нямаш дял в печалбата, Тери — обяснявам. — На теб ти се плаща като на ебач. През цялото време този бардак се движеше от мен.

— Прав си — отвръща той с усмивка, която определено ме притеснява. — Така стоят нещата.

Ентусиазмът на Тери го правеше полезен до определен момент. Пълната му липса на амбиция обаче означава, че той никога няма да стане играч в индустрията. Човек се старее, предлага им възможности да се учат и израстват. Останалото зависи от тях. Но той го прие добре. Твърде добре.

— Сега, значи имаме един проблем. Очевидно не можем всички да отидем в Кан. Просто е финансово невъзможно. Така че, заминаваме аз, Ники, Мел и Къртис. Звездите. Рентс също, имам нужда от него по бизнес частта. А останалите? Много маймуни на един клон, съжалявам!

— Аз така или иначе не мога да замина — намесва се Раб. — Заради детето, лекциите и така нататък.

Тери рязко става и тръгва към вратата.

— Тери! — изкрещявам. Той се обръща.

— За чий, мамка му, ме извика, след като няма да взимам пари или да пътувам до Кан? — Честно казано не мога да се сетя за нито една съществена причина и не мога да отроня и дума, докато той продължава: — Губиш ми шибаното време! Отивам в болницата да видя Спъд — изръмжава той и излиза.

— Аз също отивам — става и го последва Раб. Замислям се и тъй като Раб не познава Спъд, преценявам, че той просто напуска, а не излиза от приятелски дълг.

В този момент влиза Ники и се извинява, че е закъсняла. Тя ги вижда как си тръгват. Обръщам се към нея.

— Да им го начукам в осраните задници! Те не са ни нужни! Никога не са ни били нужни! Не можеш да впрегнеш каруцата пред коня и вече ми писна да подхранвам неадекватните им илюзии!

Крейг изглежда спечен, Урсула се смее, а Рони се подсмивва. Ники, Джина и Мел ме гледат така, сякаш трябва да кажа още нещо.

— Когато получим постъпления от продажби, ще се разберем — обяснявам. — Нали? Не можем да делим пари, които още ги няма!

Останалите си тръгват, но Ники остава. Явно, че никак не е доволна как се отнесох с Раб и Тери. Усещам как нещо ме стяга и изпитвам разяждащо презрение към нея, което е ужасно, защото вероятно съм влюбен в тази жена. Тя очевидно надушва нещо и докато

си лафи небрежно с мен, заявява, че смята да зареже сауната. Отвръщам, че идеята не е лоша, тъй като тези места се движат от кретенониди. Започвам да се чудя, дали не ме мотае, за да изкопчи малко кеш от мен, но най-накрая потегля за смяната си и се уговаряме да се срещнем по-късно същата вечер.

Явно контингента ми намалява, но нямам намерение да се тревожа за подобни безумни негодници като Тери в момента. Отивам в офиса и дръпвам здрава линия, точно когато телефонът иззвънява. Оня тъпак от Нюз.

— Мога ли да разговарям със Саймън Уилямсън?

— Мистър Уилямсън не е тук в момента — отвръщам. — Вероятно е на скуош в Джак Кейн... или може би в Портобело.

— Кога очаквате да се върне?

— Не съм сигурен. Напоследък е много зает.

— С кого разговарям?

— Аз съм мистър Франсиз Бегби.

— Бихте ли предали на мистър Уилямсън да ми се обади, когато се върне?

— Ще оставя бележка, но Саймън има доста свободен дух, така да се каже — заявявам в слушалката и с банкнота от петдесет лири дърпам малко кока.

— Трябва задължително да ми звънне! Важно е! Има някои неща, които се налага да изясним — дудне надутото копеле.

— Да духаш пандизчийския ми кур сополив! — изцепвам се, тръшвайки слушалката, докато гръбнакът ми изтръпва от коката. Разгъвам чисто новите петдесет лири и се наслаждавам на прелестта им. Парите ти осигуряват лукса да не мислиш за тях. Може да звучи вулгарно и грубо, но много по-вулгарно и по-грубо е като ги нямаш.

Но най-важното предстои. Време е за малко Кан-Кан!

66. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.9

Писна ми от измъчени приятелства. Въпреки това, ето ме отново в Амстердам, принуден отново да се напругам, защото Сик Бой е в едно от мрачните си настроения.

Течението пронизва костите ми в студен склад в Лейлаанд, в покрайнините на града. Обложките се вкарват в кутиите, после се слагат касетите и накрая всичко се опакова в кашони. Мястото е собственост на Миз и е пълна дупка, наоколо е пълно с всякакви боклуци, подредени до тавана на палета. Сгадяващи, синьо-жълтеникави неонов лампи се отразяват в алуминиевите рафтове, захванати за ръждиво-червени рамки. Опитвам се да мисля за печалбата. $2000 \times 10 \text{ лири} / 2 = 10\,000 \text{ лири}$. Работата обаче е ужасно много и Сик Бой се гърчи от мъка. Бях забравил за дарбата му да се оплаква, да се тръшка за толкова моментни неща, които човек спокойно би могъл да премълчи. Но дори това е за предпочитане пред мълчаливото му недоволство, от което въздухът лепне като катран. Очевидно смята тази работа за недостатъчно престижна, но пък забравя, че веднъж усетя ли раздражение у него, мога да му се наслаждавам до безкрай.

— Нуждаем се от персонал, Рентън — казва той, потропвайки по празната кутия, която държи на крака си. — Къде е онази нацистка, твоето гадже? Тя май не е в час за Даян?

Мълча и продължавам да работя, спазвайки своя стар принцип, че Сик Бой и интимния ми живот трябва да бъдат държани на разстояние. Нищо, което копелето е направило през годините не ме е накарало да преосмисля тази си философия.

— Майната ти! Спри да хленчиш и опаковай! — натъртвам и снижавам поглед, за да не прочете мислите ми.

Усещам как тези негови прожектори ме пронизват.

— Внимавай с тая Даян, изобщо старо гадже не си е работа! — разсъждава той. — В Италия на това му викаме „претоплена супа“. Никога не се получава. Претоплено постно зеле, приятел! *Minestra riscaldata!*

Иска ми се да му вкарам един в мутрата. Вместо това се усмихвам.

После той като че се замисля за нещо и кима строго, но одобрително.

— Поне е на правилните години. Обожавам жени на тази възраст. Никога не излизай с жена, ако е около трийсетата. Те са разочаровани, отровни кучки с мисия. Всъщност, ако е възможно под двайсет и шест е най-добре. Но не и тийнейджърки — твърде незрели и скоро ти писва. Да, двайсет, до двайсет и пет е най-добрата реколта за гаджета — обяснява той и започва да се разпростира в целия си репертоар от мании. Старите евъргрийни: филми, музика, Алекс Милър, Шон Конъри и новите хитове: студено къдрене, крек-курвите, Алекс Маклийш, Франк Соузи, телевизионните водещи и филмите за дрога.

Той продължава да нарежда, но на мен не ми дреме. Никоя сила на света не може да ме накара да кажа нещо от сорта: *Соларис* е сто пъти по-добър от *Одисея 2001*, а после да слушам как се дърли и доказва обратното. Или, пък той да го каже, а аз да споря. Да се гледаме предизвикателно, независимо дали сме съгласни или не, само и само да изглеждаме пичове. Изобщо не ми пука. Не ми пука и да му кажа, че не ми пука.

Докато набутвам поредната снимка на задника на Ники в кутията, усещам как започва да ми писва. Няма съмнение, задникът е идеален, но на тристната кутия нещата изглеждат по-различно. Може би порнографските изображения не трябва да се гледат многократно, това би те направило безчувствен, би ерозирало собствената ти сексуалност. Дрънкането на Сик Бой става още по-упорито: планове, предателства, чувствителните пичове, заобиколени от наркомани, масони, деградета, боклуци, курви и гаджета, които не знаят как да се обличат. Чувам се да казвам:

— М-м-м-м... строго погледнато...

Но Сик Бой скача, разтърсва ме и крещи:

— Рентън! Имаш банани в ушите!

— Не — отвърщам объркано.

— Тогава слушай, нелюбезно копеле такова! Това се нарича разговор!

— Какво?

— Казах, че искам да пия чай във фин порцелан — цепи се той. Той вижда, че е привлякъл вниманието ми, защото гръм да ме удари, ако знам за какво говори. После се оглежда наоколо и уточнява. — Не, по скоро искам да пия чай на такова място, където има значение в какво го пиеш — Той вдига грубата чаша с герба на Аякс. Адамовата му ябълка изпъква като прасенце-сукалче в търбуха на боа. Копелето изритва една от кутиите, става и мята с пълна сила чашата в стената.

— Тъпак! — изкрещявам. — Това беше на Миз!

— Съжалявам, Марк — кротва откачалката. — Просто нерви. Коката ми идва в повече напоследък. Трябва да го карам по-леко!

Аз никога не съм си падал по коката, но много хора също не си падат и пак се тъпчат. Просто защото има. Хората консумират всякакви боклуци, само защото могат. Наивно е да се смята, че наркотиците са изключение от съвременния консуматорски капитализъм. Всъщност дрогата е най-типичният му продукт.

Отнема ни още два напрегнати, отвратителни часа да завършим славната си мисия. Ръцете ми са изтръпнали, а палеца и китката ме болят. Поглеждам купчините с касети. Да, вече разполагаме с „продукта“, както обожава да го нарича той, напълно готов за разпространение след Кан. Още не мога да повярвам, че ни уреди на Фестивала в Кан. Всъщност не точно Филмовия Фестивал — Кан а паралелния порно-фестивал по същото време. Когато направя това уточнение особено в присъствието на жена, той страшно се връзва.

— Нали е филмов фестивал? И е в Кан? Какъв е проблемът тогава?

Щастлив съм да се измъкна от склада и да се върна в града. Този път престоят ни е по-дълъг и сме се настанили в Америкън Хотел на Лейдцеплейн. Навремето съм пил по някое питие в бара на този хотел, но никога, просто никога не съм допускарал, че ще отседна тук. Сядаме в бара със скандално високи цени. Но сега можем да си го позволим. Бог ми е свидетел, че можем, мамка му!

67. МАЧ ПО „СКАЙ-СПОРТ“

Чакам Кейт да се върне с детето и да ми направи чай преди да ида да гледам мача в пьба по Скай Спорт. За нейно собствено добро е да побърза, че времето лети. Та седя си пред телевизора и чакам, май напоследък вече не го и гасим. Осигурих шибаното нещо заради Скай и така нататък, но друго е да гледаш мача в пьба. Атмосферата е друга.

Мисля си за Великден и онзи шибан изверг, дето се гаври с деца. Чизи Звяра. Мина бая време. След като се случи бяха обичайните простотии: видял ли е някой групичка тийнейджъри да излизат от шибания пьб, бла, бла, бла... Добро време са празниците. Добро време да ликвидираш някой. Хората си имат друга работа и хич не им е до някакъв изрод. Понякога се подсецам да намина край онзи Чарли, бармана и двамата старци, които бяха вътре и малко да ги стегна, че да не вземат да се разприказват.

Защото аз направих света по-добро място за живеене, такива изроди заслужават да умрат, така разбирам аз нещата. Точно така. Ченгетата и те, ако можеха да говорят откровено и те биха признали, че е така. Напълно съм съгласен с оня вестник — *Нюз ъф дъ Уърлд*. Само да кажат къде живеят тия изверги и ще ги изличим от лицето на земята. Ще решим проблема с един замах. Като оня извратен нещастник Мърфи... И това ми било приятел... като Рентън... само да го докопам, ще му изтръгна сърцето и ще се изпикая в дупката, която ще се отвори...

Но човек започва да се притеснява. Притеснява се да не стане един от тях. От всички тия откачалки. Като в Америка. Поне така разправят.

И се сещаш за онази шибана книга, скапаната библия. В пандиза е пълно с библии. Не мога да схвана, значи, как някой може да чете такива простотии. Дори не са на правилен английски! В библията пише, че Господ направил човека по свой образ и подобие. Значи, ако човек не се опитва да се прави на Господ това си е направо обида за голямото копеле! Точно така. Аз се направих на Господ и ликвидирах вредния паразит. И какво?

Превключвам каналите и те са навсякъде: изнасилвачи, педофили, изроди, цялата тая дружинка! Някакъв откачен психолог обяснява, че самите те били жертви на сексуален тормоз като малки и затова ставали такива! Ебаси! По-голяма глупост не бях чувал! Има хиляди, които са го преживели и не са станали изверги, нали? Значи, да взема да ги съжалявам, че и в затвора ще ги „обиждат“ така ли?

Стоенето в къщи направо започва да ме побърква, тъпата путка кой знае къде се мотае, така че отскачам до долу за вестник. Ебати клинча, така че само слизам и се качвам с вестника. Вестникът е пълна тъпня както обикновено, но нещо ми хваща окото.

КОПЕЛЕ!

Сърцето ми прескача докато чета:

НОВА СЛЕДА В РАЗСЛЕДВАНЕТО НА УБИЙСТВО

Силите на реда, които продължават да издирват нови улики за извършеното миналия месец убийство на местен гражданин в пъб в района на Лийт, съобщиха, че са получили анонимно обаждане с „обещаваща“ информация. Те призовават анонимния гражданин да се обади отново в полицията.

В четвъртък преди Великден, родения в Единбург Гари Чизхолм (38) бе намерен облян в кръв на пода на заведение в Лийт от собственика Чарлз Уинтърс (52). Мистър Уинтърс се е намирал в мазето си, за да зареди още наливна бира, когато е чул викове и писък от бара. Той изтичал нагоре и открил мистър Чизхолм, който лежал на пода с прерязано гърло в празното заведение и видял двама младежи, на видима възраст между двайсет и двайсет и пет да напускат местопрестъплението. Той се притекъл на помощ на мистър Чизхолм, но било твърде късно. Относно новата информация, разследващия инспектор Ди. Ай. Дъглас Гилмън каза: „Истина е, че получихме допълнителна информация по случая, която може да се окаже полезна в настоящия момент. Апелираме мъжът,

който ни се обади във вторник вечер, отново да се свърже с нас“.

Междувременно, скърбящото семейство на жертвата призова обществеността да подпомогне следствието. Сестрата на починалия — мисис Джанис Нюмън (34) каза: „Гари беше страхотен човек, който нямаше и една лоша костичка в тялото си. Не мога да разбера как някой прикрива такова чудовище, способно да убие брат ми!“.

Ако някой разполага с информация по случая, нека се обади на телефон: 0131-989-7173

Пълни лайнарцини. Това е първото нещо, което научаваш в пандиза — ако полицията започне да прави такива изцепки, значи са направо отчаяни и се опитват да те шашкат.

Сещам се за онова копеле, Втората Награда. Тъпакът изобщо не се обажда. Алкохолно петно! Пиянската му уста и тия откачалцини за неговия Господ... Още един така наречен приятел...

ШИБАНИЯ МУ ГОСПОД!

Тия религиозни копелета са причинили повече вреди от педофилите, искам да кажа на места като Ирландия и така нататък. Освен това е доказано, че свещениците са шибани педофили и така картинката се сглобява като се замислиш.

А онова копеле, Мърфи! Да го убиеш! Това им е проблемът на повечето като него: не вземат да седнат и да помислят преди да направят нещо. Няма грам мозък!

Кейт се прибира. Прави чай, слага детето да спи и си измива косата. Сега пък я суши със сешоар. Не мога да разбера за какво е целия масраф, след като си остава вкъщи. Може би се приготвя за утре, за шибаната ѝ работа в оня магазин за дрехи. Бас държа, че някое копеле от нейния магазин или от съседните вече ѝ е хвърлило око. Някое отворено копеле, което се мисли за голямата работа. Някой красавец, майстор по тънката част като Сик Бой, копелета без всякаква съвест, които използват и после захвърлят гаджетата.

Поне тя не е хвърлила око на някой като него, да се надяваме! Това ме кара да се замисля.

— Спомняш ли си какво се случи първия път? Между мен и теб, значи?

Тя ме поглежда и спира сешоара.

— Какво имаш предвид? — пита тя.

— В леглото и така нататък? Сега вече ме гледа така, сякаш разбира какво имам предвид.

Значи мисли за това и така нататък.

— Това беше преди сума си време, Франко. Тъкмо те бяха пуснали навън. Няма никакво значение — разправя и се цупи леко.

— Сега наистина няма, но има значение какво знаят другите за това! Казала ли си на някой за тая работа?

Тя вади цигара и я пали.

— Какво... не, разбира се. Това е само между мен и теб. Не е чужда работа.

— Точно така — викам. — И не си казала на никого, нали?

— Не.

— Дори и на шибаната Евелин? — питам. Но преди да отговори казвам, — защото знам какво става като се съберат две жени. Само плямпат. Прав ли съм? Само си чешете езиците!

Това, значи, определено я кара да се замисли. Да внимава само да не лъже, че...

— Не и за това, Франк. Това е съвсем лично и беше преди толкова време. Дори и не се сещам за този случай.

О, значи, дори не се била сещала, значи! Дори не се била сещала, че две седмици не можех да го вдигна. Друг път!

— Значи не сте приказвали за това, с шибаната Евелин и онази, как ѝ беше името, онази с косата...

— Рона — отегчено казва тя.

— Шибаната Рона! Искаш да кажеш, че не си говорите за гаджета, така ли? Това ли искаш да кажеш?

Очите ѝ такива едни се ококорват, сякаш я хваща шубето. За какво толкова ще я е шубе, ако нищо не крие, значи?

— Да, говорим за гаджетата си, но не и за такива работи...

— Не и за какво?

— Не и за интимни работи, за това, което става в леглото.

Фиксирам я с поглед.

— Значи не си говорите как вървят работите в леглото, не и с приятелките, значи?

— Разбира се, че не... Какво има, Франк? Какво ти става? — пита тя.

Ще ѝ кажа какво ми има и какво става!

— Добре де, значи помниш ли когато бяхме излезли заедно в Блек Суон, помниш ли? С Евелин и оная с косата... Как беше?

— Рона — вика тя, ама такава притеснена. — Но Фран...

Щраквам с пръсти.

— Рона, точно така. Така, значи оня дето преди ходеше с него, онова копеле дето му разбих чутурата, сецаш се, нали? — викам и очите ѝ още повече се разширяват. — Спомням си като бяхме в Суон ти каза, че и без това не ставал в леглото, помниш ли?

— Франк, това е глупаво...

Соча я с пръст.

— Отговори на шибания въпрос! Каза ли го или не?

— Да... но беше само, защото... Защото се радвах, че съм се отървала от него! Защото вече имах теб!

Радвала се била, че имала мен! Радвала се, че се била отървала от него! Дръжки!

— Значи си го казала така само за ефект! Да впечатлиш мен и шибаните си приятелки.

— Да, точно така! — бърза да се радва кучката, все едно се е откачила.

Дори не се сеца, че се вътри още повече. Като всички ония копелета, дето не могат да си държат устата затворена и си го втъкват все по-здраво.

— Така! Значи не е истина, не е вярно, че не ставал в леглото! Бил е най-добрият! Бил е много по-добър от мен, значи! Такава ли била работата!

Тя още малко и ще ревне.

— Не... не... искам да кажа... няма значение какъв е бил в леглото, казах го, защото го мразя... защото се радвах, че съм се отървала. Няма никакво значение, какъв е бил в леглото...

Думите ѝ ме карат леко да се захилия.

— Значи си го казала, защото всичко е приключило, защото работата вече се е разпърдяла, значи?

— Да!

Говори пълни глупости. Нещо не се връзва.

— А какво ще стане, ако ние си бием шута? Ако се разпърди работата? Ще разправяш за мен такива работи по всички пъбове в Лийт, така ли? Така ли?

— Не... не... Не е така...

Казвам ѝ го направо.

— По-добре и не пробвай! Само една дума и от теб нищо няма да остане. Дори следа, че някога те е имало на този свят... Ясно!

Тя, да ѝ го начукам, гледа към стаята на детето, после към мен. После рева. Мисли си, че ще направя нещо на детето, все едно съм някой педофил, мамка му!

— Виж — казвам ѝ. — Стига си ревала, хайде... Не исках да кажа такова нещо — разправям и отивам да я прегърна. — Просто много хора ме мразят, разбираш ли? Копелетата говорят зад гърба ми и така нататък... и получавах, значи, едни такива, разни неща по пощата... Не им давай повод, значи... Само това исках да кажа... Не им давай оръжие срещу мен, нищо повече...

А тя се свива в мен и казва:

— Никой няма да чуе лошо за теб от мен, Франк. Защото ти се държиш добре с мен. Никога не си ме удрял. Само, моля те, моля те, не ме плаши така, Франк... Той правеше така, а аз не мога да живея по този начин, Франк... Ти не си като него, Франк... Той е боклук...

Аз притискам главата ѝ към гърдите си.

— Няма нищо — казвам, но си мисля: изобщо не ме познаваш, моето момиче, изобщо! Главата обаче почва да ме стяга, а сърцето да прескача. Мисля за всички тях: Втората Награда с развинтената си уста, Лексо, онова копеле Рентън и шибания Мърляв Мърфи. Копелето извади късмет, че наистина не го довърших. Но не е късно. Такъв номер да ми изиграе! Тъпо парче. Направо извади късмет! Копелето обаче знае за Чизи! Ще трябва да го намеря и да му избия тия глупости от главата. Като сме стари приятели си мисли, че ще му се размине, ама — не!

Няма милост за такива като него!

Няма и начин да се върна на топло. Просто няма да го бъде! Само трябва да внимавам. Човек се шашка понякога без причина, но аз ги усещам, усещам ги как пълзят към мен и кръгът се стеснява! Галя

Кейт по косата, но шапката започва да ме стяга и не отговарям какво може да направя. Затова я бутам настрани и ѝ казвам, че отивам да гледам мача.

— Добре... — вика тя и гледа към телевизора, все едно иска да каже, че мога да го гледам и тук.

Кимама към екрана.

— По-гот е с момчетата в пъба. По-има някаква шибана атмосфера!

Тя се замисля и казва:

— Добре, Франк, ще ти се отрази добре, иди, Франк! По-добре да излезеш малко, отколкото само да седиш на този фотьойл!

Опитвам се да разбера какво намеква, значи. Може и да изглежда съмнително, че стоя само вкъщи, но оня дребния, Филип, обра днес един апартамент, дето го бях пратил, в Брантън, значи. Възнаградих го с още два от неговите пръстени, копеленцето малко. Но трябва да изляза, не мога повече. А тя само гледа да ме изръчка навън, кучката. Тя не може да излезе заради детето, но пък може да си извика някой вкъщи!

— А ти? Ще го караш кротко и тихо в къщи?

— Да.

— Никой ли няма да идва? Шибаната Рона, например?

— Не.

— Няма ли да викнеш онази, Мелани, а? Тя само виси из Лийт.

— Не, ще си стоя и ще си чета книжка — вика тя и ми показва някаква си книга.

Щяла да чете книги! Пълни боклуци, само объркват главите на копелетата.

— Значи никой няма да каниш, така ли?

— Не.

— Добре, доскоро! — разправям, мятам си якето и излизам през външната врата в студения коридор. Вярно, никой не се качва нагоре. Но копелетата като Сик Бой са ми прозрачни! Само ще подхвърли на шибаната Мелани — „Скъпа, нали имаш някои хубави приятелки, дето много си падат да се изчукат пред камера...“.

МАМКА МУ!

Прасвам юмрук в стената на стълбището...

Копелето си знае какво ще последва... Само да се пробва!

По пътя към пъба гледам тая кучка Джун да върви по Уок и пресичам, все едно я следя, значи. Ще ѝ дам една ограничителна заповед! Нагла тъпачка! Да не съм се приближавал на по-малко от двайсет и пет ярда от тая кранта! Не ща нищо от нея, само да ѝ кажа, че всичко стана заради Мърфи и Сик Бой, но като ме вижда кучката побягва надолу по улицата! Викам ѝ да спре да ѝ обясня, че тия двамата объркаха работата, но тъпата путка търчи като откачена! Скапана малоумница! Майната ѝ!

Звъня телефони по GSM-а и напомням на копелетата да дойдат. Нели и Лари. Сигурен съм, че Малки е вече там и се налива на бара. Малки, пияндурника му с пияндурник. Така се и оказва — Малки отдавна е там и не след дълго пристигат и другите двама. Кофтито е, че и тук атмосферата е такава. Всички те гледат сякаш искат да кажат — „Да, знам те, копеле, много добре те познавам!“. И това са все приятели, така наречените приятели.

Гледаме мача на Хибс по Скай. Напоследък са станали много добри. Дзители прави страхотен хеттрик. Три на нула. Прекалено лесно!

Всички още плямпат за Чизи, значи, педофилът гаден. Седя и само се моля да сменят темата, но в същото време се и кефя.

— Бас държа, че е някой от младите копеленца, оня дето му е видял сметката. От тия с пръстените — казва Малки. — Звяра сигурно се е пробвал да опъне някой от тях навремето като е бил малък, ама пичът сега е пораснал, станал е як и тряс! Поеми го, педофил мръсен!

— Може би — викам и гледам Лари, който се хили малоумно. Не мога да разбера какво толкова го кефи тоя шибаняк. Тъпото копеле започва да разправя виц.

— Значи, един бакалин от Фиф си седи в магазина и умира от студ. Отива копелето до печката да се топли и влиза някаква женица и му вика — „Това айршърски бекон ли е“?, а той ѝ казва — „Не, само си топля ръцете“.

Ебати тъпия виц. Само Малки се смее. Нели се обръща и вика.

— Ако знаех кое е онова копеле, дето ликвидира педофила, мамка му, още сега щях да го черпя една голяма бира!

Странно, но от начина, по който го казва, ми се прищява да извикам: „Хайде, давай, бъркай се, че той е тук, точно пред теб!“. Но приятели или не, колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

Продължавам да си мисля за Втората Награда. Ако пак е започнал да пие и се е разприказвал... Лари продължава да се хили, а мен ме хваща съклета и отивам в шибания кенеф да дръпна малко кока.

Когато се връщам и сядам, някой е взел още бири. Малки ми сочи халбата и вика:

— Това е за теб, Франк.

Кимам на копелето и отпивам, наблюдавайки Лари през ръба на чашата. Копелето ме е зяпнало и нещо се подхилва.

— Какво има, Лари? — питам го. Той вдига рамене.

— Нищо — отговаря.

Само седи и ме гледа, все едно разбира какво става в главата ми! Нели също е видял нещо нередно и докато му бутам пакетчето с кока под масата пита:

— Какво става тук, а, Франк?

— Само седи и ме зяпа, все едно съм някакъв тъпак, значи — викам.

Лари вдига въпросително длани:

— Кво?

Нели присвива очи, а Малки се оглежда наоколо и спира поглед на бара, където пият Сенди Рей и Томи Фолдс. Около билиярда има няколко дребни копеленца.

— Та какво се опитваш да кажеш, а, Лари? — питам.

— Нищо не съм казал, Франко — вика той, адски невинно. — Мисля за гола... — Той кима към екрана зад мен, където дават повторение на положението.

Викам си, хубаво, тоя път ще го оставя да му се размине, ама трябва много да внимава копелето.

— Добре, ама да престанеш да ме гледаш с тая тъпа усмивка като някой педал. Ако имаш нещо да ми казваш, казвай.

Лари вдига рамене и се обръща, а Нели се изнася към кенефите. Коката си я бива. Санди ми дава най-доброто. Смее ли да не е най-доброто, копеле.

— Твоето приятелче, Сик Бой, Франко... Ебати тариката, а? Мръсни филмчета и така нататък... — ухилва се пак Лари.

— Не споменавай името му в мое присъствие! Копелето опънал няколко космати путки на горния етаж на пъба и ми се дуе като

холивудски продуцент. Като оня, Стивън Спилбърг или както там се казваше!

Нели се връща от кенефа и Малки го гледа и вика:

— Чий ред е да черпи?

Но Нели не му обръща внимание, защото като го гледаш, веднага се сещаш, че добре е дръпнал и сега му се приказва за всичко дето си е мислил по пътя до кенефа и обратно.

— Знаете ли какво се сетих? — вика той и сам си отговаря, преди друг да каже нещо. — Сетих се, че всички копелета тук сме били на топло — отпива яка глътка той. Малко подлива по синия си Бен Шърман, но не обръща внимание. Ебати нечистоплътния мърляч. Но всички се споглеждаме и кимаме.

— А сещате ли се кой не е лежал никога? Ти знаеш — поглежда ме той, — аз знам и ти знаеш — поглежда Малки. — И ти, знаеш! — казва на Лари, чието лице пак цъфва в шибана усмивка.

Сещам се за оня динозавър Лексо, просто първото име, което ми щуква е неговото, но Нели пак ме изненадва.

— Алек Доил! Колко е лежал? Година? Осемнайсет месеца? Нито ден не е лежал, това е истината! Копелето си живее живота!

Малки поглежда Нели адски сериозно.

— Какво искаш да кажеш? Опитваш се да изкараш Доил подлога, така ли? Смяташ, че порти на куките, така ли?

Нели гледа с онзи железен поглед.

— Само казвам, че копелето си живее живота, само това казвам.

Физиономията на Лари става сериозна.

— Грещиш, Нели — казва внимателно той.

— Мамка му, греша, ама друг път! — отвърща той, адски раздразнен.

Малки се обръща към мен и пита:

— А ти какво мислиш, Франк?

Оглеждам всички около масата, един по един ги поглеждам в очите, Нели и останалите.

— Доил винаги е бил точен. Не можеш да наричаш който ти падне подлога, освен ако не можеш да го докажеш. С факти. С железни шибани факти!

На Нели това не му допада, но копелето си трае. Виждам, че си наляга парцалите, но хич не се кефи, значи. Трябва да го внимавам,

защото като нищо може да ми скочи, но аз съм подготвен, подготвен съм и то как, само да се пробва, мама му стара!

— Добре казано, Франк — вика Лари, кимайки някак гузно, — но и Нели има право, нали ме разбираш — казва той, взема пакетчето от Нели и тръгва към кенефа.

— Не съм казал, че някой е подлога — обяснява ми Нели, докато Лари се отдалечава, — но помисли за това, което казвам — вика той после се обръща и кима на Малки.

Да, Лари трябва много да внимава. Шибано хлъзгаво копеле. Постоянно нещо върти, суче, само да внимава да не надуша каква му е играта.

Всички ни е треснала здраво коката, не ни свърта и решаваме да се задвижим нанякъде. Пием по едно във Вайн, после по няколко в Суониз. Там си е още стария Лийт, но всичко е тръгнало да се променя. Направо не е за вярване онова, което са направили с Уок Ин. А какви нощи сме изкарвали там! Минаваме през още няколко пъба и накрая се връщаме там, откъдето тръгнахме. Копеленцето Филип се е забило също тук, тук в същия пъб. Не искам той и приятелчетата му да се мотаят, където аз пия.

— Хайде, чупката — викам им.

— Чакам само Къртис. Ще дойде да ме вземе с колата — разправя ми той. После пита, ама целият го тресе мерак:

— Можеш ли да ми намериш малко кока?

Само го гледам.

— Откъде пари за кока, а?

— От Къртис.

Да, това обяснява нещата. Дружинката на Сик Бой. Копелетата изглежда винаги са тъпкани с мангизи. Няколко пича ми снесоха, че Рентън се мотаел из града. Само да науча, че Сик Бой го е видял и не ми е казал...

Тоя Филип продължава да досажда обаче. Кимам на Сенди Рей, който седи с Нели на бара. Лари и Малки са пияни като кирки и играят на ротативката. Сенди идва и урежда дребното копеленце с няколко пакетчета по грам. Оня заекващият скоро пристига, двамата се измъкват и чувам как изревава колата.

Нели сяда до мен и зяпаме Лари и Малки как играят.

— Тоя Лари, Уайли, де, цяла нощ ми лази по нервите — вика Нели.

— Така е — отвърщам.

— Казвам ти, Франко, голям късмет вади шибаното копеле, че ти е приятел, иначе досега да съм му строшил главата — поглежда той към Лари. — Шибан отвореняк!

— Това да не те спира, приятел — казвам му.

Нели веднага става, отива при автомата, сграбчва главата на Лари и няколко пъти я набива в ротативката. После го обръща към себе си и му вкарва един здрав в мутрата. Лари се свлича на земята и Нели го сритва. Малки слага ръка на рамото на Нели и само казва:

— Стига.

Нели спира, а Малки вдига Лари и полека тръгва да го води навън като го подпират. Разбитото копеле успява да се обърне към Нели и да каже нещо, вдига немощно ръка и се опитва да размахва пръст, но Малки го извлича навън.

— Ще ми се прави на отворен, значи — казва Нели и ме гледа. Викам си — с Нели сме приятели, но скоро и на него няма да му се размине, честно.

— Копелето си го търсеше цяла вечер — кимам. Малки се връща.

— Вкарах го в едно такси и му бутнах десетарка. Казах му да си обира крушите. Нищо му няма, само малко е замаян.

— Отваряше ли се нещо? — пита Нели. — Защото няма проблем за реванш, когато каже!

— Само внимавай, Нели! — казва Малки. — Копелето си пада по ножовете и никога не забравя!

— И аз никога не забравям — разправя Нели, но явно това го кара да се замисли. После на сутринта ще има — „Леле, как се надрусам и напих. Взех, че потроших Лари, значи!“. Защото на такива копелета им трябва кока и пиене, за да направят такова нещо. Това е разликата между мен и него.

68. МРЪСЕН № 18751

Всеки път, когато отида да видя Ники в квартирата, той винаги е там, постоянно се върти наоколо, души покрай тази Даян като оглупяла от любов хрътка. Шантава работа — ние двамата с гаджета, които живеят на едно място. Малко като в старите дни. Рент Бой се е излегнал на дивана, чака мис Даян да се приготви и чете книга за порнографията и секс тружениците, които и да са те. Копелето е нацелил точното гадже. Мога да си ги представя как седят и редят интелектуални мисли за чукането, без изобщо до го практикуват. Предложих му, на него и неговата нова пичка, шанс за малко екшън с истинските играчи, а той ми отговаря — „Аз обичам гаджето си. За чий са ми тези тъпотии?“. Приемете искрените ми извинения, мистър Тъпак.

— Виж, Сай, искам да се свържа с Втората Награда. Виждал ли си го?

Поразен съм. Това преминава всички граници. Втората Награда трябва да бъде избягван на всяка цена.

— Какво изобщо може да накара човек с всичкия си да иска да го види?

Рентс сяда, накланя се напред, нещо премисля и накрая решава да не лъже. Адски прозрачно копеле!

— Искам да му дам парите. Дела от Лондон. Вече съм се реванширал на всички с изключение на знаеш кого.

Рентън е кретен! И най-малкото уважение, което преди съм имал към него бързо се топи. И да се оставя на такъв тъпак да ме ограби? Не, той беше просто отчаян глуповат наркоман, комуто само веднъж е провървяло.

— Ти си откачил! Това е чиста проба пилеене на пари! Просто напиши чек директно на Пивоварни Тенетс.

Рентс се изправя и в стаята влизат Даян и Ники.

— Чух, че е спрял пиенето. Казват, че станал религиозен.

— Не мога да си го представя. Опитай в мисията или в подслона за бедни. Или из църквите. Тия религиозните алкохолици се събират на

Скръбърс Клоуз, ако не се лъжа.

Трябва да призная, че Даян изглежда секси, макар очевидно да не е от класата на Ники (да се има предвид, че все пак излиза с Рентън).

— Изглеждате прекрасно, дами — усмихвам се. — Трябва да сме били добри момчета в предишния си живот, за да ги заслужим, а, приятел? — подсмиввам се на Рентс.

Рентън отвърща с леко измъчен поглед, отива до Даян и я целува.

— Готова ли си?

— Да — отвърща тя, двамата тръгват да излизат и аз се провиквам:

— Готова и навита. Сляп ли си Рентън?

Не получавам никакъв отговор. Даян очевидно изобщо не ме харесва и настройва Рентън срещу мен. Поглеждам Ники.

— Тия двамата май наистина са хлътнали — отбелязвам, опитвайки се да прозвуча доброжелателно.

— Боже мой! — театралничи тя. — Толкова са влюбени!

Почти се изкушавам да кажа — по-добре внимавай за приятелката си, дете се върти около тази студенокръвна слизеста северно-европейска змия! Но ми се струва някак малодушно, човек трябва да се държи лежерно. Ники страшно се е надула след новината за Кан, разнася се нагоре-надолу като примадона, държи се като ония, старовремските холивудски звезди. Това, разбира се, не остава незабелязано. Тери вече ѝ вика Ники Фул-ъф-Шит. Тя толкова се е вживяла в ролята, че решава да се преоблече отново, показвайки ми някаква рокля в черно и синьо, която не съм виждал. В сравнение с предишната, тази е нищо особено, но аз пунтирам див ентузиазъм за да не останем тук цялата вечер. Междувременно тя не спира да дрънка за Кан.

— Господ знае кого ще срещнем!

Докато тя се пипка, успявам да се промъкна за секунда в стаята на Даян и да хвърля един поглед. Виждам папка с изписани листа за дипломната ѝ работа и дори успявам да зачета малко:

...с настъпващия консуматорски синдром, секс-индустрията, както всички останали, претърпява тясна специализация. Макар да е истина, че още съществува

връзка между бедността, наркотиците и проституцията по улиците, тя представлява много малка част от онова, което може да наречем най-голямата и разнородна индустрия в Обединеното Кралство. Въпреки това, нашите популярни представи за секс-труженичките до голяма степен се формират от стереотипа на „тротоарните курви“.

На какво, мамка му, ги учат по наше време в този Университет?! Сигурно им дават дипломи по теория на курвалъка? Ако е така, да тичам да си взема почетната професура!

Най-сетне излизаме и отиваме в Сити Кафе. На влизане забелязвам Тери, който се опитва да заговори барманката — студентка. Явно тук е новото му свърталище. Тъкмо прошепвам на Ники да се измъкваме и да ходим в ЕН1, но тя не ме чува и Лосън ни намерква.

— Сики и Ники! — провиква се той и после се обръща към барманката. — Бев, на моя сметка — каквото и да поискат моите добри стари приятели — ухилва се той и сграбчва Ники за задника. — Твърд като камък, скъпа. Поддържаш форма, виждам! Всичко стегнато на шест!

— Всъщност, доста съм се измързеливила напоследък — казва тя с онзи кокетно ленив маниер. Какво си мисли, че прави, като го оставя да я опипва така? Сигурно ще го остави и да ѝ го вкара — „М-м-м, каква стегната вагина! Да не си правила упражнения за таза, а?“. Поглеждам Тери с поглед, който означава: това е моето шибано гадже, Лосън, чекиджия нещастен! Той дори не ме забелязва.

— Нищо не подсказва, скъпа! Само искам да се просна на земята в обожание пред този великолепен задник! Така че, ако това копеле, което е извадило велик късмет — той благоволява да ми хвърли един кос поглед, — те разстройва с нещо, знаеш на кого да се обадиш!

Ники се усмихва, стиска ръцете на Тери и казва:

— Доколкото те познавам, Тери, сигурно ще искаш да направиш много повече?

— Напълно си права. Като стана въпрос, какво ще кажете да направим малко порно снимки? Бях за последно в болницата и всичко ми е наред.

— И трипера ли? — бъзикам го.

— Така че съм готов, изпълнен с желание и напълно пригоден — добавя той, отново без да ми обръща никакво внимание.

— Тери, моментът е кофти — казвам и обяснявам за Нюз и как искам да го карам по-леко в пъба, докато не излезе филма.

— Тогава да го направим в моя апартамент... Но да пием за Кан. Голям удар! Радвам се за вас — усмихва се той така, че тръпки ме побиват. После слага ръка на рамото ми. — Съжалявам, че се вързах така преди, приятел. Малко завиждам. Но не можеш да се зъбиш на успеха на стар приятел!

— Нямаше да мога да се оправя без теб, Тери — казвам, доста впечатлен от великодушното му. — Много мило от твоя страна. Знаеш, всичко опира до пари. Ходенето в Кан струва цяло състояние, дори и за няколко дни. Но щом касата започне да се пълни, ще ти се издължа.

— Не се притеснявай. Имам една-две идейки междувременно. Раб също не е на зор. Говорих с него оня ден. Зает е с детето, Университета и така нататък.

— Как е Роберто? — питам.

— Изглежда добре. И с детето нещата вървят о'кей — обяснява Тери. — Не е за мен такъв живот обаче — ядосва се той. — Домашна скука. Веднъж се пробвах, цъ, не става.

— И при мен е така — съгласявам се. — Темпераментът не ми го позволява. Способен съм да поемам отговорност, всъщност с радост го правя на периоди, но не и за постоянно.

— Саймън всички ни е пързаял от време на време — изграчва самодоволно Ники. Пиенето явно я е ударило в главата заедно с шибаната трева, която пуши по цял ден. Пафка като за последно и после се чуди защо не е станала гимнастичка! — Но ние пак го обичаме.

— Е, понякога — отвърща Тери.

— Да. Защо е такъв? Защо манипулира хората? Мисля, че има нещо общо с това, че е израснал в къща с прекалено грижовни жени. Да, така е при италианците. Той е способен да събуди задрямалия майчински инстинкт у всяка жена — казва тя на висок глас.

Ники започва да ми лази по нервите. Няма две мнения по въпроса. Не знам, тази склонност към психоанализиране бързо омръзва. Бившата ми жена правеше същото и това известно време дори ми харесваше. Мислех, че наистина я е грижа. После стоплих, че го

прави към всички, просто навик. В крайна сметка, тя беше еврейка от Хампстед със семейство, което работи в медиите, така че какво друго може да се очаква? Накрая не можех да понасям този ѝ навик!

А сега и Ники жестоко ме дразни. Ето, започвам да си намирам причини да не съм с нея. Познавам опасните знаци. Заглеждам погрозни, по-смачкани, по-малко грациозни и интелигентни гаджета, но съм им страшно навит. Осъзнавам, че е само въпрос на време преди да бия шута на Ники заради някоя, която ще намразя само след пет минути и ще се презирам за това. Но ще е някоя съвсем нова. Ники не е и толкова добра в леглото, колкото си мисли с тия нейни гимнастически дивотии. Едно — тя е мързелива кучка. Винаги заспива на минутата, излежава се по цял ден, типична шибана студентка, докато аз ставам с петлите. Никога не съм бил сънливец: два или три часа на нощ ме оправят идеално. Писнало ми е да се будя през нощта надървен и да трябва да чукам чувал с картофи.

Но тя изглежда толкова красива, защо тогава предпочитам да правя всичко друго в този момент, но не и да я заведа в къщи и да я изучавам? Минаха вече няколко месеца. Наситих ли ѝ се? Толкова ли наистина е нисък прага ми на поносимост? Разбира се, че не. Ако това е случаят, аз съм обречен.

Отиваме у тях и тя ми пробутва да гледам разни снимки от онези почти чекиджийски мъжки списания, дето се нароиха толкова много вече, че не можеш да им направиш разликата. Тази, другата, бившата гимнастичка — Каролин Павит е на корицата. Същата, с която Ники е била приятелка, а сега ѝ е фикс-идея.

— Ужасна е — казвам. — Всичко е само заради това, че е участвала на Олимпиадата, че я показват по телевизията и много пичове са ѝ навити да я праснат. Трофеен тек, това е всичко!

— И ти би я изучава. Ако сега влезе през тази врата? Би ме зарязал и би ѝ се хвърлил веднага — казва тя с истинска жлъч в гласа.

Не мога да търпя вече тези глупости. Кучката ревнува и ме обвинява, че си падам по някаква си, която дори не мога да си спомня изобщо да съм виждал преди това, докато тя не ми набута списанието под носа. Ставам и се приготвям за тръгване.

— Вземи се стегни — умислено казвам като си тръгвам. Тя трясва вратата зад гърба ми и до ушите ми достига доста соена и дълга поредица псувни от другата страна.

Да, Ники ми лази по нервите, но не чак толкова, колкото Аманда. Онази почивка в Тоскана сложи окончателно точката на всичко, а сега отново скоро се завръщам по Средиземноморието, за пръв път след този противен епизод. Кан. Вече броя дните.

69. ПОЛИЦИЯ

Онова копеле Донъли вади нож и ми се нахвърля, а аз не мога да вдигна ръце, за да го ударя, тежат като олово... Тогава изскача и оня изрод Чизи, оня — Звяра и пристъпва към мен. Опитвам се да го ритна, а той само казва:

— Обичам те, приятел... Благодаря, приятел...

Креця:

— РАЗКАРАЙ СЕ ИЗВРАТЕНО КОПЕЛЕ ИЛИ ЩЕ ТЕ УБИЯ...

— Обаче не мога да помръдна шибаните си ръце, а изродът приближава... Трясък... думкане...

Лежа буден в леглото, тя е сложила глава върху ръката ми, било е някакъв откачен сън, но думкането продължава, да, някой блъска по външната врата, тя се събужда и й казвам:

— Иди отвори...

Отива, една такава заспала, но когато се връща сънливостта й се е изпарила, на нокти е и ми шепне:

— Франк. Полицията е. За теб.

ШИБАНАТА ПОЛИЦИЯ...

НЯКОЕ КОПЕЛЕ СЕ Е РАЗПРИКАЗВАЛО ЗА ЗВЯРА... МЪРФИ... ИЛИ ТОВА КОПЕЛЕ Е ГУШНАЛО БУКЕТА В БОЛНИЦАТА ИЛИ СКАПАНАТА АЛИСЪН МЕ Е НАТОПИЛА... ВТОРАТА НАГРАДА... ОНИЯ ДЪРТИТЕ КОПЕЛЕТА, ДЕТО БЯХА В ПЪБА...

— Добре... Само ще се приготвя, а ти задръж тия тъпаци — викам й и тя пак излиза от стаята.

Нахлузвам дрехите колкото мога по-бързо. Да, само оня, Втората Награда ме е натопил за Звяра! НЕ УБИВАЙ и така нататък, шибаните му божи глупости... или Мърфи... копелето явно знаеше всичко...

МАМКА МУ... МАМКА МУ... МАМКА МУ...

Гледам колко е високо от прозореца, да, мога да се спусна по водосточната тръба и после по едни други стълби. Но тия като нищо са

оставили хора в буса си отвън... не, ако тръгна да бягам — загубен съм... имам шансове да се отърва... ще звънна на шибания адвокат Доналдсън... къде е скапания GSM...

Ровя из джобовете на якето ми... ебати... паднала е батерията... забравих да го заредя, пичка му лелина...

Отново чукане.

— Мистър Бегби?

Не можеш да ги сбъркаш шибаните куки.

— Момент. Идвам!

Нито дума пред тях. Ако ме приберат — веднага звъня на Доналдсън. Поемам дълбоко въздух и излизам. Двама са. Един ушев с наистина големи уши, които стърчат изпод шапката и една жена.

— Мистър Бегби? — вика кучката.

— Тук сме заради инцидента на Лорн Стрийт по-рано тази седмица.

Мисля: Чизи беше преди много време... и не беше на Лорн Стрийт...

— Вашата бивша съпруга — мис Джун Тейлър е подала оплакване срещу вас. Надявам се съзнавате, че срещу вас има издадена ограничителна заповед, докато въпроса не бъде разрешен по съдебен път — дуете се полицейската пичка.

— Ъ-ъх... да...

Поглеждам листа, който ми пъха в ръцете.

— Това е копие от заповедта. Трябва вече да сте получили такова. Дължна съм да ви напомня — почти припява полицейската пичка, — че категорично ви се забранява всякакъв контакт с мис Тейлър. Другата кука се намесва.

— Мис Тейлър твърди, че сте я доближили на Лийт Уок, крещели сте и сте я проследили до Лорн Стрийт.

СЛАВА ТЕБЕ ГОСПОДИ!

Било е само заради кухата Джун! Толкова ми олеква, че започвам да се смея, а ония ме гледат като изтървани.

— Да... Съжалявам, полицай. Просто се натъкнах на нея по улицата и само исках да се извиня за начина, по който се бях държал, да ѝ обясня, че е било недоразумение. Бях подведен от други хора, полицай и затова избухнах, значи. Не забравяйте, че тя ме наръга с нож и сега има наглостта да се оплаква.

Кейт кима:

— Точно така! Наръга Франк с ножа! Погледнете само!

— Но аз дори не съм се оплакал — свивам рамене. — Заради децата, нали знаете.

— Ако искате да се оплачете от жена си, можете да го направите — разправя полицейската кучка. — Междувременно трябва да се съобразявате със заповедта и да стойте далеч от нея.

— Не се безпокойте за това — само се смея.

Ченгето с магарешките уши се прави на железен, за да впечатли шибаната женска кука.

— Няма нищо смешно, мистър Бегби! Очакват ви сериозни неприятности, ако торможите бившата си жена. Ясен ли съм?

Само ще фиксирам този тъп пикльо в скапаните очи и ще гледам как започват да сълзят, докато не отмести поглед, но решавам да не го правя, за да не ме намеркат като нагло копеле и да започнат да душат.

— Ще стоя далеч от нея, не се тревожете, полицай — усмихвам се. — Що не бяхте тук преди десет години да ми го кажете, щяхте да ми спестите много неприятности!

Ония ме гледат като отровени от гъби. Имам предвид, човек се опитва да прояви малко чувство за хумор, но куките изобщо не са в час. Ще стоя далеч от Джун, няма проблем, но няма да стоя далеч от някои други мизерници, ще има да чакат да стоя далеч...

70. ШОФИРАНЕ

Али е велика, човече, просто не мога да не го кажа, всеки ден идваше в болницата. На малкия обяснихме, че съм претърпял автомобилна катастрофа и „чичо Франк“ ме е спасил, значи. Тя отиде при брата на Франко, Джоу, за да му каже, че никой няма да топи никого. То трябва да се подразбира, но Франко здраво го е затресла параноята. Казах на Али да вземе парите и да ги сложи в нейната банкова сметка. Те са за нея и детето, може да ги харчи както си поиска.

Имам счупена челюст, цялата е омотана, значи и не мога да ям никакви твърди неща, три строшени ребра, счупен нос и фрактура на бедрената кост. Целият съм в синини и имам осемнайсет шева на главата. Все едно наистина е било катастрофа. Скоро ще излизам и Али ми разправя, че искала да си дойде вкъщи. Но аз изобщо не искам да се връща с Анди, когато Бегби е поел по пътя на войната. Първо трябва да оправя положението с него. Каштата е пълна, но странното е, че нещо все пак научих. Някак съм по-фокусиран. Казах на Алисън с оня мой мекушав глас:

— Искам да се върнеш повече от всичко, но си права. Трябва да се стегна, да се науча да се оправям сам, така че да мога да върша разни работи вкъщи, да готвя и така нататък, когато си дойдете. Първо ще мина да ви видя с малкия, после ще те изведа, така като гаджета ще излезем, значи.

Тя се смее и ме целува по потрошената физиономия.

— Би било чудесно. Но не можеш да се оправяш сам вкъщи, Дани. Не и в това състояние.

— Това е само външно. Винаги съм си мислел, че Франко си пада малко мека Мария — пелтеча през тръбичката.

Когато ме изписваха, значи, Али трябваше да ходи да вземе малкия, но мама, Шона и Лиз ме взеха и ме закараха у нас. Запалиха огън в камината, стотвиха и като трябваше да тръгват, хич не им се щеше, така да се каже.

— Това е глупаво, Дани — вика Лиз. — Ела за малко да поживееш у нас.

— Ела си малко вкъщи, синко — казва мама.

— Няма нужда. Добре съм — разправям им. — Не се тревожете.

Те си тръгват и слава богу, защото по-късно на външната врата започва да се тряска. Няма начин да отворя.

— Вътре ли си, мамка му, Мърфи? — реве котакът, отваряйки капачето за писма. Макар и да седя в пълен мрак, усещам тези очи, злият поглед, който сканира коридора. — Надявам се да не си, защото, ако си и не отваряш шибаната врата...

Шубето ме тресе, но си мисля, дали да не отворя и какво би станало, ако отворя... Но злият котан не се задържа дълго и се омита.

Заспивам на фотьойла, защото съм се настанил удобно, но после се събуждам и излазвам до леглото си и се будя чак на другата сутрин, когато пак се чука на вратата. Мисля си, че пак е той, но не.

— С-с-спъд... Т-т-там ли си?

Къртис. Отварям вратата, почти очаквайки да видя Бегби, който е опрел нож в гърлото на клетника.

— Ей, здрасти, Къртис, човече. Малко се скатавам, значи.

— Бегби беше, нали, дето... Знам, защото Ф-ф-филип движи с него...

— Не, човече, едни кофти копелета, на които дължах пари. Франко всъщност ми помогна да се отърва от тях — казвам му и знам, че хич не ме бива да лъжа и че Къртис разбира, но стопля, че го правя заради него, да го предпазя, да не го замесвам един вид, значи. — Чувам, че ще ходиш в Кан на филмовия фестивал, приятел. Не е зле.

— Вярно — отговаря страшно разпалено той, — но това не е истинският фестивал, само порно фестивала — добавя. Браво на пича, извади късмет, значи! Къртис е добър писан. Имам предвид, идваше редовно в болницата, значи. Момчето си отживя с този свой кур, но не забрави приятелите си, което за мен значи много. Сума си народ забрави откъде е тръгнал, като Сик Бой, така да се каже. Да, мисли си, че е хванал Господ за шлифера, подлият котак, но си трая, защото знам, че Къртис го харесва. Малкото приятелче обаче се уреди — чука готини гаджета и му плащат за това. Не е лоша сделка, като се замислиш. Искам да кажа, има и по-лоши начини да си изкарваш парите, значи.

— Дай да излезем — вика той. — Имам кола, ще се повозим! Не е крадена или нещо такова.

Караме по А1 с тази стара кола и му викам да даде газ и той натиска педала, а аз си мисля — мога сега да разкопчая колана си и да бутна крак на спирачката и да изхвърча през предното стъкло. Но с моя късмет сигурно ще си остана парализиран за цял живот или нещо подобно. Не би било честно към Къртис, пък и ми се ще да уредя някак живота си, да се откача, защото имам Али и Анди или поне има шанс лак да се съберем с тях. Достоевски! Застрахователни измами! Какви пълни глупости!

Слизаме от колата в оня малък кънтри клуб, само на няколко Мили от Лийт, но напълно различен свят. Не бих могъл да живея тук обаче, човече. Понякога си мисля: само ние тримата в една малка хижичка, колко гот би било, но после се сецам, че ще ми доскучае, не от Анди и Али, но от липсата на общ стимул, така да се каже.

Вземам мобилния на Къртис и звъня на Рентс. Чукаме си среща тази вечер в един пъб на Грасмаркет. По Грасмаркет не можеш да срещнеш Бегби, а и двамата не искаме да го срещаме, значи.

71. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.10

Спъд изглежда кошмарно. Челюстта му е толкова подута, че сякаш от лицето му се опитва да поникне втора глава и едвам успява да изкачи стълбите към апартамента на Гав. Още не иска да каже кой го е подредил така, само неясно мрънка за някакви типове, на които дължал пари. Сара изглежда особено шокирана от пораженията по клетника. Ако е бил Бегби, това означава, че копелето изобщо не е омекнало, ама ни най-малко. Излизаме с Гав и Сара да пийнем по нещо, а после те отиват на кино.

— Всички изчезват, щом се появя — казва той с неуверен и подтиснат тон. — Може би съм си такъв. Все пак, велико е, че пак сме заедно, а Марк? — реди той разпален и обнадежден.

Хич не ми се ще да го попарвам с гореща вода, но повдигам леко халбата, пак я оставям и си поемам дълбоко въздух.

— Виж, Спъд, няма да се задържа тук още дълго.

— Заради Бегби ли? — пита той и внезапно очите му се оживяват.

— Отчасти — признавам. — Но не само заради него. Искам да се преместя другаде. Заедно с Даян. Тя цял живот е прекарала в Единбург и иска малко промяна.

Спъд ме поглежда тъжно.

— Добре тогава... Само трябва да ми върнеш Запа преди да замина. Ще го направиш ли за мен, Марк? Трудно се менажира кариерата на един котарак с тия ребра и една ръка — кима оклюмало той към превръзката си.

— Няма проблем — казвам му. — Има нещо, което и ти би могъл да направиш за мен.

— Така ли? — пита Спъд с изражение, сякаш никога не е подозирал, че би могъл да направи нещо за някого.

— Каж ми къде мога да намеря Втората Награда?

Той ме поглежда сякаш съм откачил, което вероятно си е точно така след като вече съм се забъркал в тази каша. После се усмихва и казва:

— О'кей!

Обръщаме по още някоя бира и хвърлям Спъд до тях без да слизам от таксито. После се връщам у Даян и си лягаме. Правим любов и оставаме да се излежаваме на следващия ден. Скоро забелязвам, че е малко притеснена и разсеяна. Накрая изплюва камъчето.

— Трябва да се надигна и да поработя по дипломната си работа. За последно.

Без всякакво желание излизам и тръгвам към Гав, за да я оставя да поработи на спокойствие. Мамка му, навън е гадна влага и студ. Лятото било на една крачка, оная ми работа. Условията са си още чисто алпийски. GSM-ът ми вибрира във вътрешния джоб на якето. Сик Бой е. Копелето започва да звучи страшно подозрително, когато му казвам, че няма да отида в Кан веднага. Обяснявам му, че така или иначе Миз ще бъде там, а аз трябва да се върна в Амстердам и да оправя някои неща с клуба.

Когато пристигам у Гав, той ми съобщава, че се е натъкнал на Сик Бой и Ники в града и ги е поканил на вечеря, заедно с мен и Даян. Не съм във възторг и се съмнявам, че и Даян ще е очарована. Когато обаче се срещам с нея по-късно, тя няма нищо против, вероятно, защото Ники все пак ѝ е приятелка.

Когато се събираме Сик Бой пази поведение или поне го докарва максимално. Той флиртува доста директно със Сара, но на Ники изглежда не ѝ пука, защото цялото ѝ внимание е насочено към Гав, който изглежда объркан, сякаш се опитват да го навият за четворка в леглото, което вероятно е точно така.

След известно време Сик Бой ме заклещва в кухнята.

— Трябваш ми в Кан! — мяучи той. Копелето винаги се опитва да спести пари. Нека сега спокойно да започне от мен.

— Не мога. Не мога просто така да си вдигна чуковете. Всичките ми неща са в Холандия и трябва да си ги прибера. Не искам Катрин да ги докопа, което ще стане точно така, ако не побързам.

Той цъка и просъсква по-добре и от Деидре в сапунката „Коронейшън Стрийт“.

— Кога ще се появиш тогава?

— Ще бъда в Южна Франция до четвъртък.

— Само гледай да не си. Платил съм за шибаната стая — отсича той, а после очите му се разширяват умоляващо, докато мандахерца брeндитo в чашата си. — Хайде, Марк, това е нашият звезден миг, приятел! Цял живот сме го чакали! Момчета от Лийт в Кан, за бога! Това ще бъде отразено! Какво преживяване само, а?

— Именно затова няма начин да го изпусна — казвам му. — Само трябва да уредя нещата с Катрин. Тя е доста избухлива... Не искам да изпотроши всичко. А и не мога да заеба така Мартин. „Съжалявам, приятел, знам че седем години подред и в добро и в лошо движехме заедно този клуб, но сега моето старо приятелче Саймън се върна и иска да продуцирам порно филми с него“.

Той вдига ръце и свежда глава, докато Сара влиза с мръсните чинии.

— Добре, добре...

Надушвам, че моментът е идеален и продължавам:

— Живях чудесен живот през последните десет години. Не мога просто така да щракна като с някакъв магически ключ и да го отрежа, само защото ти си решил да възстановиш статута ми на твой приятел — натъртвам, докато Сара се изнизва набързо, сякаш върви по натрошени стъкла.

Той обаче не ми остава длъжен и си разменяме хапливи подмятания и обиди, докато не забелязваме палавото огънче в очите и на двама ни и не избухваме в смях.

— Не можем да се държим така до безкрай, Саймън — казвам му. — Когато бяхме млади момчета всичко това беше в реда на нещата, но сега звучим като дърти педали. Можеш ли да си ни представиш след десет години?

— По-добре да не го правя — отвърща той, искрено ужасен от перспективата. — Единственото нещо, което може да ни оправи е да имаме а) много пари и б) млади пички. На двайсет можеш да го постигнеш само с вида си, на трийсет можеш да разчиташ на чар, но на четирийсет имаш нужда от кеш и слава, за да ти се отвори парашута. Проста шибана аритметика. Всички ме смятат за свръхамбициозен, но не съм. Става дума за поддържане на нивото, нещо като мениджмънт на кризисни ситуации.

Притеснявам се като го гледам да се отваря така, защото под нихилистичното перчене, копелето е напълно искрено. Мога ли да му

отнема тази далавера? Изглежда жестоко. А той какво би ми отнел, ако Бегби ме беше намерил? Не, Сик Бой си е гадно копеле. Не че е чак толкова кофти пич, но просто е адски шибано егоистичен.

Той проявява странно разбиране, когато му казвам, че искам да се чупя от Британия.

— Мястото е изхабено и ако нямаш мангизи си трета класа. Америка е мястото — настоява той. — Трябва да ида там, да открива собствена църква и така да изработя тия наивни американски будали, че свят да им се извие.

Влиза Ники и се обръща към мен с вдигнати вежди:

— Саймън и кухня? Лоша комбинация! — Поглежда към него. — Пазиш ли поведение?

— Най-примерното — отвърща той. — Хайде Рентс, да не се цепим от колектива. Не трябва да оставяме Гав с всички тези жени.

Връщаме се на масата и Сик Бой, Гав и аз се отприщваме да спорим като навремето за текста на Just a boy на Who.

— Пяст „*Сега ще знам, какво е да зарежеш всичко*“ — настоява Сик Бой.

— Не — клати глава Гав. — „*Сега вече знам*“ е.

Махвам пренебрежително.

— Заяждате се за дреболии, които не променят смисъла на песента. Ако се вслушате, ама наистина слушате, ще разберете, че казват всъщност „*Не съм по-добър сега*“. В смисъл просто съм си същия. Не съм научил нищо от живота, не съм се променил.

— Глупости! — пуфти Сик Бой. — Песента е за това как гледаш на живота от перспективата на времето и зрелостта.

— Така е! — съгласява се Гав. — В смисъл „ако знаех, каквото знам сега“!

— Не! И двамата грешите! — заяждам се. — Чуйте само как звучи вокалът на Долтри! Това е вопъл. Той е съкрушен. Историята на един пич, който най-сетне е осъзнал собствените си ограничения. „*Не съм по-добър сега*“, защото съм същото скапано копеле, каквото винаги съм бил.

Сик Бой внезапно става агресивен, избеснява сякаш това е нещо много важно.

— Плещиш тъпотии, Рентс! Кажи му, Гав!

Май Мистър Уилямсън приема песента твърде лично. Спорът продължава, докато Даян не се намесва.

— Как може да се връзвате на такива тривиални глупости? — Тя поклаща глава и се обръща към Ники и Сара. — Пари давам да прекарам един ден в техните глави, само за да видя как се чувства човек с толкова ненужни боклуци, които плуват наоколо — Едната й ръка ме помилва по челото, а другата се отпуска върху бедрото ми.

— Само час, не повече — подхвърля Сара.

— Правилно — съгласява се Сик Бой и явно осъзнал пълния идиотизъм на спора ми се ухилва. — В доброто старо време Бегби винаги беше наблизо, за да се изцепи — *Пълни шибани глупости! Писна ми! Да си затваряте плювалниците, че да не ги разбия!*

— Да, понякога твърде многото демокрация не е за добро — смее се Гав.

— Тоя Бегби изглежда голям образ? Бих искала да се срещна с него — заявява Ники.

Сик Бой поклаща глава.

— Не става. Той всъщност не си пада по момичета — хили се Саймън и двамата с Гав избухваме в смях.

— И по момчета много не си пада — добавям и тримата вече се заливаме от кикот.

Скоро Ники подхваща за Кан. Даян ме беше предупредила, че приятелката й се е смахнала на тази тема. Сара и Гав пък започват да се заяждат помежду си. Дватамата с Даян решаваме, че това е знак да си ходим, като тя пробутва нещо от типа, че трябва да разпечата още едно копие на работата си. За жалост, Ники и Сик бой избират да се присъединят към нас и да пътуваме в едно такси.

— Тая Сара си я бива — заявява Сик Бой.

— О, наистина ли? — заяжда се Ники, а лицето й е зачервено и потно от алкохола.

— Предложих й четворка, но тя не си падна — потвърждава съмненията ми Сик Бой. — Мисля, че и Гав не беше много навит — добавя той и се обръща към Даян. — Ди, теб не те поканих, не защото не те харесвам, а защото идваш в пакет с Рентс и самата мисъл...

Всъщност бях й признал, че копелето вече беше пускал подобни идеи. Тя го поглежда унищожително и започва да си говори с Ники, която е доста пияна. Качваме се по стълбите и се разделяме в двете

стаи горе. През стената чувам как Сики и Ники, както ги нарича Тери, завъртат здрав пиянски скандал.

Започвам да чета последната чернова на работата на Даян, Докато тя отива в банята. Голяма част не мога да разбера, което приемам за добър знак. Всичко е много научно — доказателствен материал, препратки, цитати, бележки под линия, обширна библиография и т.н., но и зачита.

— Изглежда отлично — казвам ѝ щом влиза. — Искам да кажа, доколкото изобщо разбирам от тези неща. Но със сигурност е идеално четиво като се опънеш в леглото.

— Става за дипломиране, но нищо повече — казва тя без всякакъв намек за песимизъм.

Започваме да си говорим какво ще прави сега, след като е завършила работата си, тя ме целува и казва:

— Спомена нещо за опъване — разкопчава ми ципа и изважда втвърдяващия ми се пенис. Държейки го здраво, прокарва език по устните си. — Ще направя това — казва ми тя. — И пак, и пак, и пак.

Мисля си: едва ли бихме могли да го направим повече пъти за една нощ отколкото досега.

След това му удряме един здрав сън и отново е средата на следобедна на другия ден. Донасям две чаши чай в леглото и решавам, че е време да разкажа на Даян за всичко, за цялата история. Колко е знаела отпреди или се е досещала не мога да кажа, но не изглежда прекалено изненадана. От друга страна, тя никога не изглежда изненадана. Навличам пуловера и дънките си, а тя се изправя в леглото.

Значи смяташ да откриеш твой приятел алкохолик, който не си виждал от почти десет години и да му дадеш три хиляди лири в брой?

— Да.

— Сигурен ли си, че добре си го премислил? — пита тя с прозявка и се протяга. — Не се съгласявам често със Сик Бой, но може да причиниш на човека повече вреда, отколкото добро, като му дадеш всички тези пари накуп.

— Това са си негови пари. Ако избере да се пропие до смърт, негова си работа — казвам ѝ, но знам, че мисля само за себе си, за нуждата да си разчистя сметките.

Студът сякаш се е пропилил в тъканта на града. Като някаква болест е, от която това старо място не може съвсем да се отърве, поклаща се несигурно, а-ха да залитне обратно в истинската зима, отстъпвайки пред безпощадните, ледени ветрове от Северно Море. Майл изглежда призрачно, макар тъмнината още едва да се спуска. Крача с усилие по паветата и намирам Клоуз. Минавам по тясната пътека, която извежда в малък тъмен двор, заграден от високи мрачни сгради.

Дворт е пълен с хора. Всички слушат някакъв брадат дърт тип с налуден, травмиран поглед, който проповядва нещо от библията. Наоколо е пълно с алкохолици, но също има и много членове на Анонимните алкохолици и Анонимните наркомани, които са заменили дозата наркотик с жарки евангелистски излияния. След като известно време оглеждам тълпата го виждам — изглежда по-слаб, гладко избръснат, но видът му подсказва, че е човек, който се възстановява от нещо, онова състояние на въздържание, което сковала чертите. Това е Раб Макнотън, Втората Награда и аз трябва да му дам три хиляди лири в брой.

Приближавам го внимателно. Втората Награда беше близък на Томи, стар наш приятел, който умря от СПИН. Той обвиняваше мен, че съм зарибил Томи с хероина и дори ми беше посягал веднъж. Копелето винаги е притежавало доста недвусмислена природа.

— Втора... Робърт! — поправам се бързо.

Той задържа погледа си върху мен за малко, отбелязва присъствието ми с моментно презрение и отново се обръща към пастора с горящи очи, поглъща жадно всяка негова дума и казва „амин“ на подходящите места.

— Как е, Робърт? — подхвърлям.

— Какво искаш — пита той, отново отклонявайки вниманието си към мен.

— Имам нещо за теб — казвам му. — Парите, които ти дължа... — Пъхам ръка в джоба на якето и опипвам пачката, мислейки си колко нелепо е всичко това.

Втората Награда извъръща лице към мен.

— Знаеш къде да си ги завреш! Ти си злото! Ти, Бегби, онзи порнограф — Саймън Уилямсън, Мърфи — наркомана... Зло и само

зло! Вие сте убийци и Сатаната ви направлява! Сатаната живее в Лийт и вие сте негови помощници! Това е прокълнато място... — казва той, а очите му се вдигат към небето.

Гняв и смях едновременно напират в мен и трябва да положа усилие, за да устоя на изкушението да не му кажа направо, че говори пълни дивотии.

— Виж, искам да ти дам това, просто го вземи и ще се видим в следващия живот — казвам му, набутвайки пачката в джоба на якето му. Някаква набита жена с къдрава коса и силен белфастки акцент се приближава и казва:

— Какво има? Нещо не е наред ли, Робърт?

Втората Награда изважда пачката от джоба си и я размахва под носа ми.

— Това! Това е грях! И смяташ, че можеш да ме купиш с този боклук? Че можеш да купиш мълчанието ми? Ти и Бегби? Не убивай! — казва той с горящ поглед, а после изревава право в лицето ми, опръсквайки ме със слюнка и късайки нервите ми — НЕ УБИВАЙ!

Той хвърля парите във въздуха и банкнотите се завъртат от вятъра. Тълпата внезапно осъзнава какво се случва. Един полепен с мръсотия мъж, с палто като парцал, сграбчва една петдесетачка и я задържа срещу светлината. Някакъв як тип се просва върху паветата и скоро всички са обхванати от трескава алчност, напълно пренебрегвайки стария пастор, който като вижда парите да хвърчат из въздуха, забравя за проповедта си и започва да се блъска наравно с останалите. Аз се измъквам и по пътя загребвам няколко шепи банкноти и ги пъхам по джобовете си. Дадох му ги да прави каквото иска с тях и той реши да ги пръсне, следователно трябва да съм първи на опашката. Тръгвам по пътеката и излизам на Майл, мислейки си, че току-що съм ликвидирал половината от явните алкохолици в града плюс цяла влакова композиция от позакрепилите се случаи.

Връщам се в квартирата на Даян и намирам Сик Бой, който още е там с хавлия завита през кръста.

— Кан е утре — усмихва се той.

— Нямам търпение да се присъединя — казвам му. — Тъпо е, че трябва да ходя до Дам, но няма начин. Кога е полетът ти?

Той отвръща, че е в единайсет и на следващия ден потегляме заедно с него и Ники към летището. На закуска той здраво подлага с

кока, после още веднъж смръква в таксито и не спира да плещи за Франк Соузи.

— Тоя човек е Бог, Рентън, абсолютен Господ! Оня ден го видях да излиза от „Валвоа и Крола“ със скъпа бутилка вино и си викам — ето, това винаги е липсвало на Ийстър Роуд, липсваше малко класа! — бръцолови той с изцъклени очи и скърца със зъби. Ники е напушена и я тресе треска за фестивала, така че почти не забелязва в какво състояние е той. Качвам ги на техния полет и им казвам, че ще взема този в дванайсет и трийсет за Амстердам. Но аз всъщност отивам във Франкфурт, откъдето ще се прекача за Цюрих.

Швейцария е ебати скучното място. Изгубих всякакво уважение към Дейвид Бауи, когато разбрах, че живее там. Но банките им са великолепни. Наистина не задават никакви въпроси. Така че, когато подписвам нареждането за прехвърляне на парите от сметката на Банана Адзури в сметка, която съм открил в Сити Банк, на никой не му трепва окоето. Е, топчестият костюмиран цайс — служител на банката все пак пита:

— Искате ли да оставите открита тази сметка?

— Да — отвърщам, — но просто се нуждаем от бърз достъп до парите, тъй като влизаме в етап на филмово производство. Въпреки това средствата в тази сметка ще бъдат бързо попълнени, тъй като имаме нови инвеститори за следващия филм.

— Нашата банка има известен опит с финансирането на филмови продукции. Може би, Мистър Рентън, ще бъде полезно за вас и вашия бизнеспартньор Мистър Уилямсън, да поговорите с Густав при следващото си идване. Можем да отворим отделна сметка за филмово производство под вашата фирмена сметка, което ще ви даде възможност да издавате чекове на момента и да се разплащате с кредиторите.

— Хъм... Доста интересно. Това определено ще ни спести много притеснения, ако бихме могли да вършим всичко под един покрив, така да се каже — блъфирам и поглеждам часовника. Не искам да предизвиквам излишно подозрение, но и нямам търпение да се махна.

— Обезателно ще поговорим за това, но в момента бързам за летището...

— Разбира се... Извинете... — казва той и операцията бързо бива завършена.

И всичко стана толкова лесно. На връщане към Единбург единственото, за което мога да мисля е Сик Бой в Кан.

72. „...ВЪЛНИТЕ СЕ ПЛИСКАТ...“

Летим бизнес класа с Бритиш Еървейз до Лазурния бряг, Cote d'azur, с директен полет от Глазгоу. Когато приближаваме летището в Ница, небето е кристално ясно, а вълните на Средиземно море се плискат в златния пясък. Надписите за затягане на коланите вече светят, но Саймън за четвърти път отива до тоалетната и се връща, както се казва, преизпълнен с вълнение и интрига.

— Това е, Ники. Това е! Искаш да видиш как се отиграват високи топки, как се вкарва от вол е и се прави бизнес?

— Не точно... — казвам, вдигайки поглед от *Elle* и наблюдавам ноздрите му, които се свиват и разширяват. Забелязвам, че по косъмчетата на носа му са се полепили точици от белия прах.

— Копелетата няма и да усетят откъде им е дошло. Не са и мечтали за такава сделка — подсмърча той и трие нос. После ме поглежда с почти болезнен поглед и нежно ме целува по бузата.

— Ти си истинско произведение на изкуството, скъпа — казва преди хамелеонските му очи да се завъртят и да забележат млада жена с дълги къдрици, очила, вдигнати върху косата ѝ и облечена със сако на Прада.

— Погледни това — казва той гръмогласно и сочи, — цялото това усилие провалено от едно студено къдрене. Бас държа, че е от пресата. Трябва да уволни фризьора си... Не, направо трябва да застреля некадърното копеле! — цепи се той, долната му челюст предизвикателно се издава напред, няколко души цъкват възмутено и отвръщат погледи.

Усмиввам се мило, с пълното съзнание, че е безсмислено да му казвам да снижи гласа си. Той продължава да плещи на високи обороти за живота си.

— Бегби хвърли халбата си и сцепи главата на една в пъба... Преди стрелях по разни тъпаци с въздушна пушка... Като дете Рентън беше жесток към животните, има нещо в него... човек би очаквал да стане сериен убиец... Мърфи ми открадна фигурките с футболисти на Ковънтри Сити... целия тим... Открих го у тях и какво мислиш, оказа

се, че току-що си го бил купил, точно, когато моят изчезна... родителите ми не бяха богати... това беше голям подарък... майка ми, почтена жена, почти светица, пита — „Къде е хубавия нов тим от фигурки, който ти купихме, сине?“... Какво да ѝ кажа? „В дома на един клошар, мамо. Сигурно се търкалят по стария гнусен линолеум в апартамента на крадливия помияр, стъпкани от небрежни, пияни изроди, които се препъват из стаите и търсят кое дете да изнасят...“ Как бих могъл да кажа такова нещо на майка си? Тоя апартамент на Мърфи, каква помийна яма само...

Чувствам огромно облекчение когато слизаме от самолета. Вземаме чантите си и Саймън се запътва право към таксиметровата стоянка.

— Няма ли да изчакаме другите да кацнат с Изи Джет? — интересувам се.

— Не мисля, някак си... — казва той отегчено. — Виж, Ники, значи, ъ-ъх, Карлтън беше пълен и затова им резервирах стаи в Бевърли. И той е в центъра.

— По-евтин ли е?

— Може да се каже, предполагам — ухилва се той. — Нашият апартамент е четиристотин лири на нощ, а техните резервации са двайсет и осем лири на нощувка.

Поклащам глава с престорено отвращение, надявайки се да не забележи фалша ми.

— Но аз се нуждая от представителен апартамент заради бизнеса... — протестира той. — Вреди на имиджа да те виждат в някаква миша дупка... Не, че Бевърли е миша дупка, разбира се.

— Бас държа, че е — казвам. — Това е чиста дискриминация, Саймън. Ние сме един отбор.

— Тези хора идват от места като Лохенд и Уестър Хейлз, забрави ли? Това е див лукс за тях! Аз просто се грижа за тях, Ники, на по-шикозно място биха се чувствали като риба на сухо, Ники! Честно, кажи ми, как си представяш Къртис в Карлтън? А Мел? С нейните татуировки? Не, не бих искал да поставям нито тях, нито себе си в неловка ситуация — надува се той с вирната нагоре глава и очила, докато бутаме количката си с багажа към стоянката.

— Такъв си сноб, Саймън — информирам го и се кискам високо.

— Глупости! Аз съм от Лийт, как бих могъл да бъда сноб? Ако трябва да се определя, то аз съм социалист. Просто играя политиката на бизнес света, това е — отсича той и повтаря: — Само да смее да ме извози копелето Рентън... Би било жалко за стаята... Но аз съм предвидлив и отказах резервацията му в Карлтън и го преместих в Бевърли с останалите... Копелето не заслужава повече...

— Марк е о'кей. Излиза с Даян, а тя е сладурана.

— Няма съмнение, копелето може да вдъхва доверие, когато реши. Но ти не го познаваш колкото мен. Не забравяй, че сме израснали заедно. Знаем му и кътните зъби. Той е боклук. Всички сме.

— О, такова ниско самочувствие, Саймън! Никога не бих си го помислила!

Той върти глава като куче, което излиза от морето.

— Имам предвид в положителния смисъл — казва той. — Но аз познавам природата му. Ако наистина Даян ти е приятелка, бих я посъветвал да си пази портмонето!

Вземаме такси до Карлтън и пътуваме по натоварената крайбрежна улица.

— Щях да се спра на хотел Дю Кап — обяснява Саймън, — но той е твърде далеч от центъра на събитието, което означава постоянно ползване на таксита. Този е точно на Ла Кроазет — информира ме и смъмря апатичния латино шофьор на впечатляващ френски. — *Vite! Je suis tres presse! Est-ce qu'il y a un itineraire de degagement?*

Най-сетне пристигаме и слигаме от таксито. Двама портиери моментално сграбчват куфарите ни.

— *Monsieur, Mademoiselle* ще се регистрират в хотела?

— *Oui, merci* — отвръщам и тръгвам след тях, но Саймън продължава да стои отвън, съзерцавайки морето и тълпата, която се ниже по Кроазет. После се обръща към разкошната бяла блестяща фасада в стил Едуард VII.

— Саймън, добре ли си?

Той сваля очилата си Рей Бан и ги слага в горния външен джоб на жълтото си ленено сако.

— Само ме остави да се насладя на момента — подсмърча той, стискайки ръката ми и забелязвам как в очите му напират сълзи.

Влизаме във фоайето на хотела, което излъчва ослепителен разкош и се доминира от черни и златни колони. На очи се набиват три

нюанса мрамор — сив, оранжев и бял, всички те обрамчени с щедри златни отливки във вид на листенца. Кристалните полилеи, величествено провиснали на огромни месингови вериги, мраморния под, белите стени и арките, всичко направо крещи за богатство и класа.

Горе в стаята, килимът е толкова дебел, че чувството е като да вървиш през меласа. Леглото е колосално и има телевизия с петдесет канала. Огромната баня е натъпкана с всякакви тоалетни принадлежности, има и бутилка Rose de Provence в кофа с лед, която Саймън отваря, налива две чаши и ги отнася на балкона с изглед към морето. Гледам надолу и забелязвам, че минувачите са силно впечатлени от хотела. Те вървят по крайбрежната улица и ни зяпат. Саймън, отново с очила, помахва небрежно на някакви туристи, а те се смущават помежду си и започват да ни щракат с фотоапаратите си! Само се чудя, за кои ли ни мислят!

Разпускаме на балкона, на пъпа на света, изпълнени с доволство прием розе и жегата, съчетана с неволите ми в самолета плюс виното у Гавин предишната вечер започват да ме карат на сън.

Но ние сме тук. Аз съм тук. Аз съм актриса, звезда, тук, в Кан.

— Чудя се, кой ли още е отседнал в хотела? Том Круз? Леонардо Дикаприо? Брад Пит? Може и да е в съседната стая!

Саймън вдига рамене и отваря капачето на GSM-а си.

— Който и да е. Всички ще трябва да се съобразяват с нашите планове — казва небрежно той и набира номер. — Мел! Пристигнахте... Отлично! Къртис добре ли се държи? Добре... Забавлявайте се и ще се видим в седем. След премиерата ще има парти и ще взема покани... Да не се напивате много... Да... Добре... Идете на плажа или гледайте малко телевизия... Ще се срещнем във вашето фоайе в седем... Добре — завършва той и изключва мобилния. — Черна неблагодарност! — изпъсква Саймън и имитира Мел. — Аз и Къртис нямаме пари, Саймън! Как се пазарува без пари, Саймън?

Започва съвсем да ми отмалява.

— Саймън, ще положа глава за час — казвам му и потеглям към стаята.

— Добре — отвърща той и ме последва.

Саймън пуска порно филм от листата, която се появява на екрана с каналите за възрастни. Избира един, който се казва: *Rear Entry: In Trough The Out Door*^[1].

— Това е жестоко! Никога не съм и подозирал, че онзи албум на Лед Цепелин е препратка към анален секс! Напълно потвърждава чувството ми, че Пейдж пада малко пророк, като Кроули, сещаш се и тям подобни дивотии.

— Защо гледаме това... — питам сънливо.

— Едно, за сексуален стимул и две — да нагледаме конкуренцията. Погледни това!

Жена лежи по гръб и някакъв тип я чука. Камерата се отдалечава и се вижда, че той намества краката ѝ високо върху рамената си. Намекът е, че той я избутва, за да ѝ го вкара анално, но при този ъгъл е невъзможно да се разбере дали наистина го прави. Забелязвам, че жената има огромни синини по китките, които дори отчасти са пожълтели. Това не е толкова смущаващо, колкото долнопробно и изгубвам и малкото интерес, който имам към филма. Истината е, че всъщност не си падам да гледам как други се чукат, скучно ми е. Матракът е страшно удобен, хотелския халат също и постепенно се унасям...

Събуждам се и чувствам хлад, халатът ми е отворен, коланът развързан и над мен виждам надвесен Сик Бой, който усърдно мастурбира. Рязко се загръщам.

— Мамка му... Всичко развали — разочаровано простенва той.

— Какво... Мастурбираш върху мен!

— Е, и?

Повдигам се притеснено.

— Защо просто не кажеш да си сложа синьо червило и да се престоря на умряла?

— О, не — казва той. — Не става дума за некрофилия. Далеч по-невинно е. Просто отдавам почит! Никога ли не си чувала за *Спящата красавица*, по дяволите?

— Не искаш да се любим, а предпочиташ да мастурбираш и да гледаш долнопробно порно! Що за шибана почит е това, Саймън?

— Ти не разбираш... — мърмори той, смърка, носът му тече като чешма. — Имам нужда от малко... малко шибана перспектива!

— Имаш нужда от по-малко шибана кока! — извиквам, но някак вяло, защото *наистина* имам нужда от сън.

И докато се опитвам да заспя, чувам как той продължава да опява:

— Ей... Ти пушиш твърде много трева и говориш глупости, но аз и затова те обичам. Недей да се променяш. Тревата е велика дрога за гаджета, трева и екстази. Толкова се радвам, че не си на кока. Това е мъжка дрога, на жените не им понася. Знам какво ще кажеш, че съм сексист. Но, не, това е наблюдение, признаващо различията между мъжете и жените, което всъщност означава приемане на женската автономност, което пък е чисто феминистко отношение. Така че, аплодисменти, бейби, аплодисменти... — казва той и излиза от стаята.

Когато чувам вратата да се трясва, само си помислям — слава богу и амин!

[1] Задният вход: навътре през вратата за навън. — Б.пр. ↑

73. МРЪСЕН № 18752

Криволича по тесните странични улички на път обратно към Кроазет и оглеждам в детайли всичко, прогаряйки неизтриваеми отпечатъци от града в мозъка си. Преценявам гаджетата като опитен фермер добитъка на Айлингтънската Кралска Експозиция. Долавям къткането на пиленцата на сексуалния пазар, само един проучващ поглед ми е достатъчен, за да получа пълна преценка и да определя цената. РР-и, които напрегнато цвъртят с парализирани усмивки по мобилните си телефони, сноби, които обикалят магазините, наивни туристи със самари, всички те са обект на „небрежен“ всепоглъщащ поглед.

Продуцентството е голям дразнител. Защо пък да спре човек с порното, защо да не направи истински филм? Докопваш пари от лотарията и давай. Всички са се юрнали. Всеки топ-гангстер съзнава, че най-добрият престъпник е бившия престъпник. Събери капитал и влез в легалния бизнес веднага, щом се отвори подходящата възможност. Не ти трябва разпавии, пандизът е за такива като Бегби, които въпреки всичките си пози си остават губещи и жертви. На младини бива, шест месеца на топло са напълно достатъчни, един вид образование.

Ако след шест месеца в панделата не си разбрал урока обаче — край с теб. Никой не обича затвора, но някои нещастни копелета просто не го мразят достатъчно. Кан е мястото, където искам да бъда. Представя опции. Не е въпросът в това, че просто не е Лийт или Хакни, не става дума за физическото място, става дума за вътрешно състояние. Вече не съм онзи отчаян далавераджия, който няма нищо за продаване. Разбирам, че без значение колко съм бил печен навремето, никога не съм могъл да избегна онази своя лека предвидимост, онзи привкус на отчаяние. Не бих и могъл, защото когато нещата станеха сериозни, аз бях само фасада и нямах нищо, което да извадя реално на пазара.

Най-сетне, след като събрах на едно място куп потни тела и заснех резултатите, имам какво да продавам, нещо, което се цени.

Нещо, което съм сътворил. Саймън Уилямсън има продукт, Сик Бой не съществува. Това е бизнес, нищо лично. Аз промоцирам един филм на Саймън Дейвид Уилямсън.

Връщам се в хотела с намерение да ида на плаж и да се поотпусна малко, да позаговоря някои гаджета. Нямаме безкрайно много време и онзи палячо ме вбесява като ми казва, че трябва да плащам по петнайсет лири на ден за хотелския плаж отпред, след като съм шарил четиристотин за стая, да плащам наравно с плебеите, които не са гости на хотела и при всички случаи трябва да бъдат държани надалеч.

Връщам се в стаята и Ники е станала, но тъй като нямаме много време, решаваме да хапнем в хотела. С нея всичко е точно, въпреки че ме хвана да мастурбирам. Почти бях успял да я убедя, че е в знак на почит. Жени: какво друго би могло да бъде? Както и да е, доволно похапнали, тръгваме към онзи ошмулен хотел да вземем Мел и Кърт за премиерата на *Седем тека за седмина братя*.

Киното, в което ще се показва е малко, но кокетно, в една от страничните улички. Носи се слух, че Ларс Лавиш, Бен Доувър, Линдзи Дрю и Нина Хартли (идол на Ники) ще присъстват на показването на филма, но не виждам никой, когото познавам. Има интерес, появяват се немалко хора, дори някои влизат след започването на прожекцията. Опитвам се да доловя реакциите на публиката в този полупълен салон.

Толкова съм превъзбуден, че нямам нужда от никаква кока, но въпреки това вкарвам една доза като използвам кредитната си карта. Мел и Къртис последват примера.

— Уа-а! — не успявам да се сдържа, когато Мелани се появява за пръв път гола на екрана. Тя ме смушква палаво в ребрата. Но Ники е тази, която завладява публиката. От мига, в който сваля онова тясно горнище от ликра, разкрива бръснатата си путка и арогантно преминава през екрана, във въздуха се долавя електричество. Следват една-две вълни възклицания от тълпата, обръщам се, забелязвам притеснението ѝ и стисвам ръката ѝ. Истинският размазващ хит обаче е Къртис или по-точно пенисът на Къртис. Първата поява на този невероятен инструмент предизвиква няколко подвиквания „уау“, извърщам се и виждам огромните зъби на героя да проблясват в тъмното.

Навън, след шоуто, телата ни биват притиснати от всякъде, в ръцете ни се събират куп визитки и валят покани за всякакви партита. Аз обаче знам къде искам да отида и това не е порно сбирка, а сборище на хора от индустрията в голямата тента на Кроазет. Всички порно играчи искат да са там, но успявам да измъкна четири покани и сме вътре.

След няколко питиета Ники е доста пияна и започва да ми лази по нервите.

— Защо си кривиш така нелепо гласа, Саймън? — намесва се тя, докато си общувам с тази шибана кукличка с дълга права руса коса, която очевидно е голяма клечка във Фокс Сърчлайт. — Обвиняваш мен, че говоря превзето, но веднага щом слязохме от самолета сам започна с тия тъпотии.

Фокси гаджето повдига вежда и лицето ми застива в изкуствена усмивка.

— Какво искаш да кажеш, Никола? Просто винаги така си говоря — натъртвам бавно.

Ники смушква Мел и казва:

— Тофа е наша, по който говоря, Никола. Името ми е Шаймън Дейфид Уилямшън.

— Или Шик Бой! — добавя Мел и тези две злобни, завистливи кукумявки започват да се кикотят като шибаните вещици от Макбет, докато в това време някакъв педал идва и издърпва Фокс Сърчлайт за лакътя.

Кипвам заради тяхната тъпа дребнавост.

— Сигурно ви кефят опитите да се прецакат усилията ми да завържа връзки и да продам този шибан филм, за който изгубихме цели шест шибани месеца от живота си — натъртвам бясно на всяка дума през стиснати зъби, — но проклет да съм, ако знам каква е ползата.

Те се споглеждат мълчаливо за секунда, после Мелани изпръхтява и двете отново изпадат в истеричен смях. Майната им. Набутвам се сред тълпата да издирвам и закова Фокс.

Влизам в кенефите с намерението да дръпна малко кока и забелязвам няколко пича да се набутват в една кабинка. Веднага ги последвам и муфтя няколко линейки от тях. Появявам се обратно суперзареден и виждам Ники и Мел, които открито флиртуват с двама

мазни задници. Къртис сякаш се е стопил. Тръгвам към момичетата и пичът, който небрежно си приказва с Ники забелязва, че приближавам и нагло пита:

— А вие сте?

Накланям се плътно към него.

— Аз съм копелето, което ще строши шибания ти нос, защото се опитваш да забиваш гаджето ми — казвам и обгръщам Ники с ръка. Чекиджията се пробва да запази самообладание известно време, но после плахо се ошумолява. За жалост Ники и Мел скоро го последват, преструвайки се, че отиват за още пиене. Двете изобщо не са впечатлени от представянето ми.

Връщам се в кенефа. Един от пичовете, които ме черпиха с кока преди малко още е там и ме гледа с надежда.

— Съжалявам, приятел. Частно парти — казвам му.

— Не е много честно... — оплаква се той.

— Пост-демокрация, приятел. А сега, чупката — изръмжавам, тръшвам вратата в лицето му и „напудрям“ носа си.

Връщам се сред тарапаната, плувам наоколо като в свои води, когато съм закован на място от познат напевен акцент в ухото си:

— Саймън! Здравей, приятел!

Онова отвратително копеле е. Миз. Тъкмо се каня да го отрежа по най-безцеремонен начин, тъй като вече е нямам никаква полза от него, но той казва:

— Искам да те запозная с някого — и кима към висок мъж с мустаци до себе си, който ми изглежда познат. — Това е Ларс Лавиш.

Ларс Лавиш е един от най-добрите порно актьори, който е израснал до продуцент. Способностите му да намира материал са легендарни и е известен като бащата на ексцентричното порно. Той спира най-безцеремонно гаджета по улиците на Париж, Копенхаген и Амстердам и им прави неприлични предложения, примамва ги в студиото си и там снима импровизирани порно-филми. Дарбата му да привлича жени е пословична. И това като използва само чара си, убеждение и стимули от парично и фалосно естество. Наскоро подписа договор с голям разпространител и сега прави изцяло свои неща и има пълен творчески контрол над продукцията. С други думи съм като ударен от гръм. Това е моят герой, моят ментор. Направо не мога да мисля, та камоли да говоря.

Ларс Лавиш.

— Ларс — стискам ръката му и дори не ми пука, че е прегърнал Ники.

— Радвам се да се запознаем, Саймън — ухилва се той, хвърляйки поглед към Ники. — Това момиче е невероятно. Тя е върхът, човекче, върхът! *Седем тека* е толкова добър! Струва ми се, че ще се наложи един сериозен разговор за разпространението на този филм! Дори си мисля за филмови прожекции.

Аз просто умрях и се пренесох в рая.

— Винаги щом кажеш, Ларс, винаги за теб, приятел!

— Това е визитката ми! Моля те, обади се — казва той, целува Ники и се връща в тълпата заедно с Миз, който ми хвърля поглед през рамо с доволно поклащане на глава.

Ники и аз скоро започваме спор, който става леко досаден. Опитвам се да ѝ обясня:

— Защо всички тези мъжки списания като *Loaded*, *FHM*, *Maxim*, *Mayfair* толкова приличат на порно-списания като *Penthouse* и *Playboy*, корицата е с леко разхвърляни гаджета, а вътре са чисто голи? Защото мъжките списания са за мъже, които са чекиджии, което означава всички мъже, макар да се правят, че не са. Как би могъл да имаш въображение и сексуалност и да не си чекиджия? Тия глупости, които ги пробутват такива като Рентън, че се възбуждат от определени неща и тичат да проведат мил, зрял разговор с милите си, зрели гаджета като накрая стигат до разумно решение и разиграват тези сексуални фантазии с любов, разбиране и взаимно удовлетворение...

— Но...

— ПЪЛНИ ШИБАНИ ГЛУПОСТИ! Не, ние имаме нужда от цици и задници. Те трябва да са достъпни за нас, за да бъдат мачкани, стискани, да служат като обект на нашите чекии. Защото сме мъже ли? Не. Защото сме консуматори. Защото това са нещата, които харесваме, нещата, които по природа желаем или поне ни е внушено, че ще ни дадат нещо много ценно, ще ни облекчат и удовлетворят. Тези неща са важни за нас, така че се нуждаем поне от илюзията за тяхната достъпност. Защото циците и задниците в превод означават — кока, яхти, коли, къщи, компютри, маркови дрехи. Точно затова рекламата и порнографията си приличат. Те продават илюзията за достъпност.

— Отегчаваш ме — казва Ники и се отдалечава.

Майната ѝ. Обладан съм от невероятно мощен прилив на енергия и всеки, абсолютно всеки ще трябва да се съобразява вече с моите шибани планове.

74. „...УБИЙСТВЕН ЦИСТИТ...“

Ларс Лавиш е хвърлил око на това, което е в бикините ми. Тия порно типове са доста тъпи, макар и много амбициозни. С него е скучно, но е по-интересно от компанията на Саймън. Той се е превърнал в канска кокаинова досада. Не искам да съм прекалено строга към него, защото това е неговия момент и той трябва да му се наслади, да се изкефи, докато му е времето. Но е станал просто невъзможен. Исква да изчука всичко наоколо, като Къртис, който всъщност го и прави. Лъскавите гаджета се редят на опашка, ужасни капризни вресли тичат да се пробват с *този* penis, новината за който се разпространява светкавично по клюкарската мрежа на тентата. А перченето на този млад господин подсказва, че най-накрая се е превърнал в същия този свой penis. От Бъргър Бар до порн-стар.

Той беше изчезнал с някакво гадже и сега двамата се появяват отново.

— Как върви, Кърт?

— Велико — казва той и води гаджето за ръка. Очите ѝ са се изцъклили и тя едвам ходи по права линия. — Това е най-великото време в живота ми!

Не мога да оспорвам такова твърдение.

Дръпвам го към мен и прошепвам в ухото му.

— Помниш ли какво ми беше казал за онези типове? Пичовете от училище? Как са ти се подигравали, че си изрод? Е, кой сега е прав и кой крив?

Той се надул като пуяк. Партито приключва и отиваме в някакъв клуб, но вътре е адски тъпкано, едва се движим и затова решаваме да пренесем купона в нашия апартамент в хотела.

— Егати чудото — казва Къртис, оглеждайки разкошната фасада. Пътят на нашата малка групичка е препречен от униформен портиер, който ни пита доста презрително:

— Гости ли сте на този хотел?

— Не, дори и най-развинтеното въображение не би могло да си представи подобно нещо — отговаря тежкарски Саймън. Тъкмо, когато

портиерът се кани да ни изрита, Саймън изважда ключовете си.

— Да бъдеш гост означава да получиш някакъв вид гостоприемство, поне най-елементарна любезност. Да, ние сме отседнали в този хотел, но, не, не бихте могли да ни наречете гости.

Портиерът се опитва да каже нещо, но Саймън маха с ръка, сякаш пропъжда отровния мирис на пръдня и влиза вътре. Аз го последвам с леко извинителна усмивка, а после и останалите. Качваме се в стаята и пресушаваме бара. Саймън продължава да ме дразни с откритото си подмазване на мис Фокс Сърчлайт. Начинът, по който поглъщат цели лопати с кокаин е направо стряскащ.

— Порнографски филм... И Къртис е звезда? — пита тя и го гледа ококорено. Къртис лежи на дивана, а Мел кима утвърдително.

— Да, Къртис, Мел също и Ники, разбира се — благоволява да ме спомене Сик Бой. — Жените винаги са главните в порното. Но Къртис притежава инструмент, който го издига далеч над средното посредствено ниво! Разбира се, и аз играя във филма...

— Наистина... — Мис Сърчлайт потрива ръката му, докато двамата се разкъсват с очи.

Мазният им флирт ме кара да се чувствам, сякаш съм погълнала тонове захарен памук. Слушам го известно време как се лигави и се унасям в сън. Когато се събудям посред нощ, пикочният ми мехур ще се пръсне, ставам и се затърям към тоалетната, където пикая болезнено и дълго, на тласъци, сякаш изкарвам разтрошено стъкло — сигурен признак за убийствен цистит. Мини-барът е празен, Саймън и Фокс Сърчлайт са се изпарили, а Къртис и Мел дремят върху шезлонга, прегърнати както са си с дрехите.

Отново сядам на тоалетната чиния и се опитвам да изкарам остатъците от токсичната урина. Обаждам се на рецепцията да ми изпратят малко нурофен. За късмет имам малко циланол в чантата и глътвам едно прахче. Кошмарът обаче е пълен. Не мога да заспя отново, цялата се обливам в трескава пот. Саймън се връща и забелязва неразположението ми.

— Какво има, бейби?

Обяснявам му и точно в този момент пиколото чука на вратата. Саймън отива да отвори и се връща с нурофена.

— След малко ще ти подействат, бейби, няма страшно... Взе ли си циланол?

Кимамам изтощено.

— Не съм чукал онази Рони — обяснява припряно той. — Просто се разходихме по плажа, защото всички заспаха. Тези дни има една жена за мен, бейби, една жена, поне извън екрана!

Разходка по плажа. Звучи толкова романтично, че предпочитам да я беше изчукал набързо в стаята ѝ. Той забелязва Мел и Кърт, отива и ги събужда.

— Почти съмна. Можете ли да се върнете в Бевърли и да ни оставите за малко сами? Моля?

Лицето на Мел се намръщва, но тя се надига.

— До-обре... Хайде... Вдигаме се, Къртис!

Къртис се изправя и вижда сълзите ми.

— Какво има, Ники?

— Женски проблеми. Ще се оправи. Ще се видим по-късно — обяснява Саймън.

Къртис не е доволен от обяснението и идва на леглото ми.

— Как си, Ники?

Благодарна съм за загрижеността му и той ме целува нежно по трескавото чело, а аз обгръщам кръста му с ръце. После идва Мел, прегръщам я и я целувам.

— Добре съм. Мисля, че лекарствата започват да действат. Най-обикновен цистит. Твърде много вино и концентрати. Мисля, че това разяждащо шампанско ме довърши.

Когато си тръгват, аз и Саймън лягаме в леглото, обърнати с гръб един към друг, вдървени и напрегнати, аз от болка, той от коката.

Постепенно започва да ме отпуска и заспивам. Трябва да е било някъде средата на следобед, когато се събуждам от движението му наоколо. Той се приближава и сяда на леглото с таблата със закуска: кроасани, кафе, портокалов сок, малки франзели и пресни плодове.

— По-добре ли си? — пита той и ме целува.

— Да-а, много по-добре — отвръщам и се гледаме мълчаливо в очите.

След известно време той стиска ръката ми и казва:

— Ники, снощи се държах противно. Не беше само от пиенето и коката. Просто ситуацията. Толкова ми се искаше всичко да стане перфектно, че се превърнах в цербер, действах като фашист.

— Какво ново? — отбелязвам.

— Искам да се реванширам тази вечер, преди да идем на партито на Фокс Сърчлайт — заявява той, а лицето му се озарява от огромна усмивка. — Освен това имам великолепни новини.

Той целият свети. Не мога да не попитам:

— И какви са?

— Номинирани сме за най-добър филм! Обадиха ми се тази сутрин!

— Уау... Това е толкова... прекрасно! — чувам се да казвам.

— Да знаеш колко си права! — подхвърля щастливо Саймън. — Освен това ти, аз и Къртис сме номинирани в категорията за най-добър дебют. За актриса, режисьор и актьор!

Усещам такъв прилив на въодушевление, че за малко да скоча до тавана.

За да отпразнуваме номинацията си, Саймън ме завежда на вечеря в един ресторант, който представя като един от най-фините ресторанти, не само в Кан, но и във Франция. Което, разбира се, значи и в света!

Аз съм облечена в блестяща грахово зелена рокля на Прада и обувки Гучи на високи токове. Вдигнала съм косата си нагоре, нося малки златни обици, колие и няколко гривни. Саймън, с жълто памучно сако и бяла риза, ме гледа и поклаща глава.

— Ти си самото превъплъщение на женствеността — казва той с израз на благоговение.

Искушена съм да го попитам, дали не е пробутал същия лаф на Фокс Сърчлайт снощи, но си замълчавам, защото не искам да провалям момента. Ние сме тук сега и съм наясно, че не винаги ще е така.

Прекрасно е, малък провансалски ресторант, където кухнята е доведена до висше изкуство. От *amuse-bouches* през върховното *homard bleu, suc lies de truffe noire et basilica piles* и пилешки гърди *demi-deuil*, покрити с мастилен сос от трюфели до *piece de resistance* и планина от трюфели, които покриват хрупкава зелена салата. Разкош!

За десерт избирам крем кафе-шоколад *coupe glacee* с огромна чаша течен шоколад и *brioche*, които мога да топя в него. Всичко това бива прокарано с бутилка шампанско „Cristal“ Louis Roederer, шардоне Clos du Bois и две големи Реми Мартен.

Преситени сме от всичко това и си шепнем съблазнително на развален френски, когато мобилният на Саймън извънхва. Зеленият GSM. Дразня се, че никога не ги изключва.

— Да?

— Кой е — просъсквам, повече от леко раздражена, че някой се намесва в толкова личен момент.

Саймън слага ръка върху телефона. В началото изглежда доста разтревожен, но после пуска заядлива усмивка.

— Франсоаз. Някакви хипер-важни новини за школата по карти на Бегби в Лийт, за която бях забравил. Каква престъпна небрежност от моя страна да забравя за школата по карти! — После той отвърща със спокоен глас в слушалката. — Аз съм във Франция, Франк, на Фестивала в Кан.

От другата страна се чува бръмченето на рязък глас. Саймън отдръпва телефона от ухото си. Той ми намига закачливо и казва, слагайки другата си ръка на ухото.

— Франк? Франк? Още ли си там? Ало?

Саймън отново запушва слушалката с ръка и се смее:

— Франсоаз има труден характер. Как съм могъл да планирам Фестивала, и школата по едно и също време! Веднага трябва да взема хеликоптер до Лийт — киска се той, раменете му се тресат, аз също започвам да се смея. — Още ли си там, Франк? Ало? — крещи той в мобилния и изчопля с нокът парче храна измежду зъбите си. — Не те чувам. Връзката се разпада. Ще ти звънна по-късно! — казва той и изключва GSM-а. — Такъв е задник, че дори не може да му се сърди човек. Просто е недостижим — казва той с искрен потрес и възхищение. — Този човек е над любовта и омразата... Той просто... Той просто *e!*

Саймън се пресяга през масата и хваща ръката ми.

— Как някой като него и някой като теб биха могли да съществуват в един и същи свят? Как така планетата Земя е създала толкова разнородно човечество?

И отново се концентрираме един в друг. Саймън хвърля някой и друг арогантен блуждаещ поглед наоколо, но в повечето време ние се изяждаме с очи, играем, примамваме се навътре и навън в душите си. След подобна интимност, чуването би било спад. Почти.

— Имаме ли време да се приберем в стаята преди да се видим с останалите? — питам.

— Ще го уредим — казва той и размахва мобилния.

Отивам в тоалетната, бъркам с пръсти в гърлото си и повръщам храната. Жабуря се с препаратата за уста и съм готова. Храната беше невероятна, но твърде калорична, за да я погълна. Както повечето модерни, интелигентни жени, аз съм почитател на Юнг, а не на Фройд, но не мога да не уважавам Зигмунд за ненавистта му към дебелиците. Сигурно причината е, че дебелиците са щастливи и следователно не са пълнили джобовете му като кльоцавите невротизици. Но сега, в този момент, аз съм щастлива. Ядох великолепни блюда, после се прочистих, преди да ми навредят.

Когато се връщам в ресторанта забелязвам, че е станал някакъв скандал и с нарастващо безпокойство установявам, че нещата се развиват на нашата маса.

— Тази карта не може да е на червено! Просто е невъзможно, мамка му! — крещи Саймън със зачервено лице от пиенето и вероятно кокаина.

— Но, моля ви, мося...

— НЕ МИСЛЯ, ЧЕ МЕ РАЗБРАХТЕ! ТОВА Е ПРОСТО НЕ-ВЪЗ-МОЖ-НО!

— Но, мося, моля...

Гласът на Саймън преминава в тихо съскане.

— Не ме пързай, шибан жабар! Искате ли тук Том Круз? А Дикаприо? Не искате ли да се храни тук? Утре имам среща в този ресторант с Били Боб Торнтън, трябва да обсъждам с него огромен филмов проект...

— Саймън! — изкрещявам. — Какво става?

— Извинете... О'кей, о'кей. Сигурно е станала някаква грешка. Опитайте с тази. Той подава друга карта, която проработва. Въпреки киселото изражение на главния келнер Саймън гледа самодоволно и нагло и не само, че отказва да остави бакшиш, а на излизане се провиква в салона:

— JE NE REVIENDRAI PAS!

Навън се колебая как да приема случката — като досадна или забавна. Толкова ми е приповдигнато, че избирам второто и избухвам в пиянски нервен кикот.

Саймън ме поглежда кисело, после поклаща глава и сам започва да се смее.

— Това е пълна глупост. Опитах да платя от сметката на Банана Адзури Филмс. Там е пълно с мангизи. Всичките нари от далаверата с едно-шест-девет-нула са там и само Рентс и аз можем да се разпореждаме с тях, а той е в Амс... — Той замръзва и ледена паника завладява погледа му. — Ако. Това. Копеле.

— Тресе те параноя, Саймън — смее се. — Марк ще бъде тук утре, както се уговорихме. Нека се приберем — прошепвам в ухото му, — и да правим любов...

— Да правим любов! Да правим любов ли? Когато рижиат крадец най-вероятно е отнесъл всичко, за което съм се трепал?

— Не ставай глупав — умолявам го.

Сякаш за да си възвърне контрола и да си вдъхне увереност, Саймън протяга ръце пред себе си.

— Добре... Добре... Вероятно изглупявам. Знаеш ли какво, ти се върни в хотела, а аз ще се успокоя и ще звънна няколко телефона за петнайсет минути.

Отвърщам с нацупена физиономия, но той не помръдва. Тръгвам и с нежелание се връщам в хотелската стая, където си наливам едно питие, мислейки за копелето и неговата разходка по плажа с кучката от Фокс Сърчлайт.

Когато Саймън се връща, той е по-спокоен и в по-добро настроение.

— Намерил си Марк, предполагам?

— Не, но говорих с Даян. Тя ми каза, че той току-що се е обадил от Амстердам. Казал е, че ще ѝ се обади и по-късно и обеща да го накара да ми звънна веднага — обяснява той, после добавя умоляващо: — Извинявай, бейби, нерви. Твърде много кока...

Приближавам се към него, сграбчвам здраво ташаците му през панталона и усещам как курът му се втвърдява. По лицето му се изписва широка усмивка.

— Ти мръсна кучко — смее се той и се хвърля върху мен, после вече е в мен и правим любов трескаво, дори по-горещо и ненаситно от първите ни няколко пъти.

По-късно отиваме на randevuto с Мел и Кърт и потегляме към партито на Фокс Сърчлайт. Доста е тъпо, но диджеят е чудесен и

оживява обстановката, а ние пак се намотаваме. Когато всичко завършва се мятаме на един катер, който ни закарва към туристическия кораб Прайвит, закотвен наблизко и отскоро превърнат във филмово студио. Това е парти на порно звездите, с чукане, евро-техно и пиене на корем. Саймън е очевидно кълбо нерви, непрекъснато говори по мобилния, опитвайки се да се добере до Марк. Той се опитва да звучи небрежно:

— Ако от тази музика не ти се прииска да те изчукат отзад, нищо не може да те накара.

— Прав си — отвръщам. — Нищо не би ме накарало.

Аз, Мел и Къртис си правим купона на дансинга, макар Кърт постоянно да изчезва и да се връща ухилен до уши, под ръка с някоя изумяла порно-звезда. Мел и аз биваме атакувани постоянно и по всякакви начини от мъже, включително Ларс Лавиш и Миз, но само се наслаждаваме на собствената си власт над тях, отблъсквайки всички, но ужасно флиртувайки с все сила. В един момент се измъкваме в тоалетните и се затваряме в една кабинка, където правим любов, докарвайки се взаимно до оргазъм. Всъщност това е вторият път, когато сме интимни по този начин без наличието на камера.

Когато се връщаме обратно на палубата, напрегнати, но доволни, подхилвайки се една на друга, виждаме Саймън, който постоянно се опитва да се свърже с някой по мобилния. Пристигат още катери и корабът се напълва. С периферното си зрение забелязвам слабо момиче с дълга руса коса, което не е изненадващо, но гласът, който чувам да ѝ говори ме кара да застина. Саймън дори изключва шокиран мобилния си.

— ...да, хората си мислят, че ми викат Тери Лимонадения, защото пия много безалкохолни. Но не, това е защото преди бях доставчик на това, на което вие американците викате сода, макар че техническият термин да е газирана вода, нали? Виж, кукло, какво ще кажеш да слезем долу за малко, да проучим кораба и така нататък? Може би и нещо повече от кораба, а?

— Лосън! — изкрещява Саймън.

— Сики! — цепи се Тери, а после забелязва мен и Мел. — Ники! У-ха! Мел! Здравей, прекрасна! — Той се обръща към своята придружителка. — Това е Карла, тя е в бизнеса, Сан Фернандо и така нататък. Как се казваше вашият филм?

— *Ебач на задници в Пичивил* — отвърща блондинката с американски акцент и се усмихва евтино и мазно.

— Та, и Биръл е тук, и така. Биръл старши, искам да кажа. Каза ми, че щял да ходи да си види гаджето в Ница и аз се самопоканих. Взех влака до тук и се набутах право в тентата на порно-фестивала. Казах им, че съм Тери Лимонадения от *Седем тека* и веднага ми издадоха пропуск — той сочи оранжевия бадж със зографисано върху него — ПОРНО ФЕСТИВАЛ — КАН, ТЕРИ ЛОСЪН — ЛИМОНАДЕНИЯ, АКТЬОР — Нямам търпение да се върна в Единбург и да тръгна по курвалък из Уест Енд с този бадж.

— Чудесно, че пристигна, Тери — казва Саймън набързо, — извинете ме за секунда! — Той тръгва към щирборда, натискайки копчетата на зеления GSM.

Тери сграбчва с цяла шепа задника ми, после повтаря операцията с Мел, намигва хитро и се отдалечава с Клара, която очевидно смята — благодарение на монтажа на Саймън — че курът на Тери е този на Къртис.

— Ще остане разочарована — смее се Мел, — но не чак толкова. Евротехното е толкова скокливо, че направо ми се иска да бях глътнала екстази, но аз всъщност не съм точно химически тип. След малко развълнуваният Саймън се появява с нов бюлетин.

— Рентън го няма, така че би трябвало да е на път за насам, но онази очилатата Лорън разправя, че и Даян я няма! Или поне това ми се струва, че каза! Киселата малка кучка не иска да говори с мен, Ники. Обади й се — отсича той и ми набутва в ръцете *белия* GSM. — Моля! — настоява Сик Бой.

Обаждам се на Лорън и говоря с нея минута-две, интересувайки се от здравето й. После питам за Даян. Накрая се обръщам към Саймън:

— Даян е отишла на гости у техните за няколко дни, това е всичко! И тя не била добре.

— Какъв е телефонът на майка й? Искам да говоря с Даян!

— Саймън, би ли укротил малко топката? Ще видиш Марк още утре? В хотела? Той не би пропуснал това за нищо на света! — настоявам и влизам обратно в ритъма на музиката заедно с Мел.

Но Саймън само клати глава без да чува и дума от това, което му казвам.

— Не... не... — пъшка той и забива юмрук в дланта си. — Това копеле Рентън... да, копеле такова, това е! — Той вади зеления GSM.

— На кого звъниш сега?

— Бегби!

Мелани ме гледа учудено.

— Защо използва зеления апарат за Бегби, а белия за Лорън?

Той веднъж ми беше обяснил, но някои неща са толкова жалки, че дори не си струва да се говори. Сега Саймън изслушва някаква тирада по телефона с нарастващо нетърпение. Най-сетне той извиква в слушалката.

— Заеби тези глупости! Рентън се е върнал! Тук! В Единбург! После следва кратка пауза и Саймън гледа недоверчиво.

— Какво? На отсрещната улица? Какво, мамка му... Дръж го, Франко! НЕ ГО ИЗПУСКАЙ! В НЕГО СА ПАРИТЕ МИ!

Той се вторачва в глухия телефон, после бясно започва да го тръска с ръка.

— ШИБАН ТЪПАК!

Миз се приближава с Ларс Лавиш. Той леко докосва Саймън по ръката.

— Саймън, ние си мислим...

За мой пълен ужас Саймън се обръща и забива глава в лицето на Миз с всичка сила и му се нахвърля, крещейки:

— СКАПАНИ ХОЛАНДСКИ КОПЕЛЕТА! ВИЕ МИ ОТМЪКНАХТЕ ПАРИТЕ! МРЪСНИ ОРАНЖИСТКИ ПЕДАЛИ...

За да го укротим и отделим от Миз се налага намесата на всички нас плюс половин дузина шведски бодигардове. Тери пристига обратно на палубата и се смее, докато те набутват Саймън в катера.

— Имаш късмет, че не искаме полиция на кораба! — изкрещява един от горилите по Саймън, докато ние се качваме след него — аз, Къртис, Мел, две момичета, Тери и Карла. Тери внимателно стъпва на ръба на катера издебва момента и зашива един здрав шамар на шведа, докато лодката потегля.

— Хайде, копеле, да те видя сега! — изцепва се Тери и катерът потегля. Пичът остава като закован, нещастно потрива челюстта си и гледа, сякаш ще се разплаче. Докато се отправяме към брега чуваме и крясъците на истерясалия Миз:

— Той е луд! Този тип е откачен!

Тери се обръща към Къртис.

— Този твой кур и на мен ми свърши работа, приятел — казва той, прегръщайки Клара. Лимонадения гледа умислено Къртис, който е застанал с по едно момиче от всяка страна. — Е, като гледам и на теб не ти е навредил.

Наблюдавам Саймън, който стиска плътно затворените си очи, обгърнал е тялото си с две ръце и повтаря отново и отново, шептейки задъхано:

— ...toleranza zero... toleranza zero^[1]...

— Саймън, какво има?

— Само се надявам Франсиз Бегби да пречука Марк Рентън. Моля се това да се случи — казва той и се прекръства.

[1] нулева толерантност. — Б.пр. ↑

75. ШКОЛА ПО КАРТИ

Следобедният запой. Направо ти маха главата, но нищо не може да се сравни с него. На моменти обаче ми се струва, че ги виждам, когато влизам в някой бар. Онова копеле Донъли и Чизи Звяра. Това е проблемът: няма какво да правя, а имам прекалено много време за мислене, особено вкъщи. Затова и гледам да съм навън, по пъбовете. Не че кой знае какъв купон се заформя там.

Нели млъква и започва да си играе с халбата.

— Какво, мамка му, ти става? — питам.

— Тоя Лари се е обадил снощи у нас. Бяхме заедно навън с теб — кима той към Малки. — Жената била сама вкъщи с децата. Той й казал — „Идвам да ви видя сметката, на всички без изключение“. После продължил — „Ако имаш малко акъл в главата си ще си биеш шута в Манчестър или откъдето там си дошла...“

— Твоята не беше ли от Уелс? — пита Малки.

— Да, от Суонси — казва начумерено Нели. — Но той не го знае. Само се срещнахме в Манчестър. А знаете ли какво още е сдробило копелето по-късно на телефонния секретар?

Аз и Малки поклащаме шибаните си глави.

— Елате, ще ви го пусна — вика Нели. — Само да видите с какъв изрод сме си пили пиенето — разправя той и ме гледа обидено, сякаш аз съм го карал да пие с Лари. Трая си обаче, защото си мисля, че може да стане голям майтап.

Отиваме у Нели и той пуска съобщенията на секретаря. Превърта едно и чуваме гласа на Лари, такъв тих и призрачен шепот.

— Махайте се от града. Изчезвайте, защото идвам. Идвам от Мурхауз във вашия дом. Идвам, за да ви целуна за вечен сън!

— Копелето е гледало прекалено много шибани филми! — смее се Малки.

Нели го поглежда бесен.

— Жена ми е умряла от шубе! Разправя, че щяла да заведе децата при майка си в Уелс. Вика, защо напуснахме Манчестър на първо място!

Зяпам го, но не казвам нищо. Малки мълчи като пукал.

— Трябва да сложа ред! — вика той. — Ако продължава с тези дивотии, ще го целуват студен, казвам ви!

Кого си мисли, че будалка, тъпака му с тъпак? Копелето никога не е убивало през целия си живот. Само раздува какво бил правил в Манчестър с бандата Чийтъм Хил! Въздух под налягане! Щом като е бил толкова велик там, какво прави тук, а?

— Виж — обръща се към мен Малки, — нещата излизат от контрол. Франко, ще говориш ли с Лари, да оправим нещата някак, а?

Сега пък Малки ще казва кой какво трябва или не трябва да прави, така ли? Ще видим тази работа. Но после си викам, добре, ще играя неговата игра и поглеждам към Нели.

— Щом искаш.

Малки също се обръща към него.

— Но ти пък трябва да му кажеш, че си си изтървал нервите и да се извиниш за това, което направи в пъба.

Известно време Нели не казва нищо и двамата зяпаме копелето. После вика:

— Ако и той се извини за откачените си обаждания и аз ще се извиня.

— Така — казвам. — Стига с тия глупости! Вие се водите приятели! Нещата трябва да се оправят. Тази вечер, на школата по карти у Сик Бой.

— Дали Лари ще дойде? — чуди се Малки.

— Ако му кажа, ще дойде! — отсичам.

И така, правя доброто си дело за деня и пак съм в ролята на умиротворител, както винаги. Тия тъпаци ще се избият един друг, ако не съм аз да ги оправям. От всичките тия дивотии обаче главата пак започва да ме цепи и по пътя за вкъщи спирам по Уок и си купувам нурофен заедно с вестника. Звънвам на Сик Бой да му напомня за школата по карти тази вечер.

— Аз съм във Франция, Франк, на Филмовия фестивал в Кан — вика мазното копеле.

Усещам, че копелето не се шегува.

— А какво става с шибаните карти, значи? Казах ти, че ще правим школа при теб!

— Франк? Още ли си там? Ало?

— КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ЗА ШКОЛАТА ПО КАРТИ! КАЗАХА МИ, ЧЕ СА ВИДЕЛИ РЕНТЪН! ИСКАМ ДА ТИ КАЖА НЯКОЛКО ДУМИ, СКАПАНЯК!

— Още ли си там, Франк? Ало?

Какви игрички играе тоя шибаняк...

— ...НАШАТА ШИБАНА ШКОЛА ПО КАРТИ! ЩЕ ТЕ УБИЯ, КОПЕЛЕ!

Чува се прашене и Сик Бой вика:

— Не мога да те чуя. Връзката се разпада! Ще ти се обадя покъсно!

И телефонът прекъсва! МАМКА ТИ, СКАПАНЯК! Копелето си мисли, че може да се държи с мен като с парцал, да се перчи из шибаната Франция с приятелчетата от мръснишкия си клуб, шибания Тери Лимонадения и всички онези извратеняци и курви, които само се правят на сто кила... Ще му разкажа играта на лъжливото подло копеле...

Та, след като си изпивам чая звъня на Нели, Малки и Лари да им кажа, че копелето ни е прецакало и да се срещнем в Сентръл Бар. Когато пристигам там са само Нели и Малки. Няма и следа от Лари. Той ми звъни по GSM-а и казва, че ще закъснее, но обезателно ще дойде. Мисля, че го прави, за да шашка Нели. Копелето ще се пръсне от напрежение, личи си. Както и да е, вадим картите, настаняваме се в едно от сепаретата и в гърлата бързо започва да се лее плътния Гинес. Аз не идвам много в Сентръл, но по някаква причина винаги предпочитам да пия Гинес, когато съм тук.

Минава време, но от Лари няма ни следа.

GSM-ът ми звъни, но е онова противно копеле Сик Бой. Ще му дам аз „връзката се разпада“... ще му разпадна черепа, значи... Излизам от пъба, за да хвана по-добър сигнал. Няма грешка, Сик Бой е. Има късмет, че се сети да ми звънне обратно.

— Къде си, да ти го начукам? — викам. — Трябва да говоря с теб! Издъни школата, мамка му!

— Заеби тези глупости! Рентън се е върнал! Тук! В Единбург!

Значи е истина... Опитвам се да измисля какво да кажа, вдигам поглед към отсрещния тротоар и ето го! Ето го рижото крадливо копеле! Пред банкомата от другата страна на улицата!

— Той е... — направо рева в телефона. — ТОЙ Е ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА УЛИЦАТА!

Чувам Сик Бой да дрънка нещо като „дръж го, Франко, не го изпускай, искам го, когато се върна...“, но онова копеле Рентън поглежда право към мен и аз изключвам шибания GSM.

76. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.11

Спъд е ебати котака! Сещам се за него още с пристигането си в Единбург. Когато му се обаждам той ми казва, че е дал всичките си пари на Али и напълно предвидимо иска да му дам малък заем, триста лири. Какво бих могъл да кажа освен „да“? Той си седи вкъщи и го е шубе да излезе.

Взимам такси от летището до Даян, за да взема котарака. Да напъхам скапаното животно в котешката чанта е истинска мъка. Отгоре на това съм алергичен и се скъсвам от кихане. Даян също не примира по тези животни и накрая ми писва, сграбчвам копелето и отнасям сума си драскотини по ръцете за отмъщение.

— Не бъди груб, Марк — срязва ме Даян, докато натиквам вилнеещата зла гад в чантата и затварям вратичката. Тя е приготвила багажа си и я завеждам у Гавин. Разбираме се да се срещнем на летището в осем, за да хванем полета в девет до Лондон, откъдето летим за Сан Франциско.

Напълно разбирам Спъд, който се страхува да излезе от къщи, изпитвам абсолютно същото, но ето ме в таксито на път за Лийт с тъпата котка. Главата ми бучи и решавам да сляза на Пилриг да изтегля малко пари.

Банкоматът явно е прецакан и някакъв пич с посребрена коса и глазгоуски акцент му тегли яки шутове. Наоколо не се вижда никакво такси. От вътре ми притреперва, но тръгвам пеш, дръпвайки надолу шапката си. Котешката колиба ме блъска по крака и гадното животно мяучи издайнически докато вървя надолу към Халифакс. Странно, след толкова години още си спомням, че там има друг банкомат. Навремето колкото по-нагоре по Уок отивах, толкова по у дома и по-спокоен се чувствах. Сега е като слизане в ада. Но аз все пак няма да бъда тук за дълго, защото веднага щом доставя котарака грабвам едно черно такси и се изпарявам за срещата с Даян и после директно на голямата метална птица.

Настроението ми се вдига когато стигам до банкомата и той работи. Някакъв пияница се опитва да борави с него. Приближавам

копелето внимателно, трясещ се от притеснение. Чувам как някакви пичове се цепят и сипят заплахи един срещу друг по Джанкшън Стрийт. Когато си в Амстердам тази атмосфера дори ти липсва, атмосферата на не особено сдържано случайно насилие и агресия, цялата тази процесия от параноя. Там то просто не съществува.

Хайде приятел. Довърши го!

Тогава чувам познат глас, който ме срязва на две и с болезнено усилие на волята поглеждам от другата страна на улицата.

Бегби.

Креци в мобилен телефон.

Той обаче също ме вижда и остава с отворена уста, точно пред Сентръл Бар. Копелето е като поразено от гръм. Аз също.

Кретенът изключва GSM-а и изревава:

— РЕН-Н-Н-ТЪ-Ъ-Ъ-Н!

Кръвта ми замръзва във вените и само виждам как Франк Бегби се юрва срещу мен през платното с лице, изкривено от злоба и имам чувството, че ще прехвърчи точно покрай мен и ще размаже някой друг, защото вече не ме познава и аз нямам нищо общо с него. Но аз знам, че той иска мен, знам, че ще бъде зловец и трябва да бягам, но не мога. В тези няколко секунди животът се нахвърля на безброй частици. Мисля си колко безполезни и нелепи са моите умения по бойни изкуства. Всичките тренировки, всички упражнения се изпаряват пред изражението върху лицето му, защото старата песен от детството безпощадно се върти в главата ми: Бегби = Зло = Страх. Волята ми е напълно парализирана. Някакви части от съзнанието ми пазят спомен за бойната поза, която трябва да заема, за движението, с което трябва да блокирам удара му и да го прасна с длан в носа или пък да отстъпя рязко пред атаката му и с лакът да го нацеля в слепоочието. Но това са само немощни импулси, безпроблемно неутрализирани от убийствен страх.

Бегби се носи срещу мен и нищо не мога да направя

Не мога да извикам

Не мога да се моля

Не мога нищо да направя

77. ВКЪЩИ

Сестрата на Али, Кат, никога не ме е харесвала и направо си умира от яд, защото пак се виждаме с Али, значи. Али иска да се върне скоро вкъщи, човече, заедно с Анди! Страхувам се да излизам и затова тя прескача до нас и решаваме да идем на кино. Шината ми е свалена, но челюстта ми още е твърда като дърво, човече. С Али не сме го правили от години и честно, челюстта не е единственото твърдо нещо по мен, значи. Мисля си да ѝ кажа, хайде да отскочим обратно до нас, значи, но се сещам, че съм казал на Рентс да донесе Запа.

Та, налага се да си тръгна сам и ми е малко кисело, значи, но в същото време ми е адски гот. Подскачам доволно по Уок, но се оглеждам внимателно за Франко. Разправят, че котакът ми е простил, но не ми се вярва, значи. Човек никога не е сигурен. Рентс трябва вече да е пристигнал и се стягам, че съм го изпуснал. Когато стигам в края на Уок, гледам някаква врява, линейка, полиция, народ. Втриса ме, човече, сякаш са ми отрязали изведнъж дрогата. Като видя полиция или линейка едно име веднага изскача в главата ми. Бързо вкъщи, мисля, бързо, но, ами, ако Бегби е сгащил Марк, значи?

Сърцето ми ще се пръсне, човече.

МАМКА МУ, НЕ...

Виждам първо него. Бегби. На земята. *Бегби претрепан!* Лежи проснат! Франко! Злият котак е бил нокаутиран, а над него стои някакъв от Бърза помощ и още някакъв риж пич, който прилича на... мамка му... това е Рент Бой и изглежда нищо му няма! Рентс и Бегби... и...

Не...

Не...

Рентс е пребил *Бегби* и то лошо...

Тогава смразяващ спазъм преминава през мен, защото къде ми е котарака, човече, къде е Запа?

Няма начин... Няма начин да се забъркам в тази каша, човече. В никакъв случай. Но трябва да си намеря котарака, трябва да намеря Запа. Вдигам яка, нахлузвам надолу бейзболната си шапка и си

пробивам път през тълпата. Тогава виждам Нели, който излиза от тарапаната и прасва Рентс по мутрата.

Рентс се олюлява и се хваща за челюстта, Нели изкрещява нещо и избягва сред народа. Някаква кука отива до Марк, но Марк поклаща глава, все едно отказва да натопи Нели и се мята в линейката при Бегби.

И тогава го виждам: Запа, човече, клетият ми котарак, просто зарязан на улицата! Веднага изтичвам и взимам чантата със здравата си ръка. Гаджето, което го гали през вратичката ме поглежда мръснишки, значи.

— Знам на кого е котката — викам й — и ще им я върна.

— Какви са тия хора? Да си оставят животното на улицата! — казва гаджето.

— Така е, вярно — разправям и само се чудя как по бързо да се омета оттук, защото нервите ми направо не издържат, значи.

Нели обаче ме вижда и веднага долита. Сочи ме с пръст и само изсъсква:

— Скапан наркоман!

Никога не съм го харесвал, но не се страхувам от него, дори в такова състояние. Тъкмо се каня да кажа нещо, когато гледам онова момче, оня, дето движи с Франко, да приближава Нели отзад и да го прасва по гърба, не много силно, значи, а после на подскоци започва да се изнася към зяпачите. Нели се извърта, сякаш да се почеше по гърба и вижда кръв по ръцете си.

Гледам ужаса в очите му докато оня, другият, ухилен до уши, ми намигва и изчезва. Аз правя същото човече, изчезвам, просто изчезвам. Понасям се към къщи със Запа. Викам си, много гадно от страна на Марк да зареже така котака на улицата, да постъпи толкова жестоко, човече, но все пак е бил притиснат, човече, не му е било лесно, с Бегби и всичко останало.

Сега обаче всичко вече е точно, значи, взех си Запа, скоро Али и Анди си идват и всичко ще бъде добре, човече. Гаранция.

78. КУРВИТЕ НА АМСТЕРДАМ Т.12

Не можех нищо да направя.

Не можех да направя нищо. Не можех да извикам или да започна да се моля. Нищо.

А и момчетата в колата не го видяха.

Не можех нищо да направя.

Колата удари Франко с все сила само на няколко метра от мен. Франко се преметна право отгоре ѝ и се стовари на асфалта. Там остана да лежи неподвижен, а от носа му се стичаше кръв.

Веднага се втурвам към него без изобщо да съзнавам какво правя. Коленича и повдигам главата му, наблюдавайки как очите му светкат и се въртят, преливащи от объркване и злоба. Не го искам така. Наистина. Искам да ме удря, да ме рита.

— Франко, човече, съжалявам... Не трябваше да става така... Съжалявам, човече...

Започвам да плача. Държа Бегби в ръце и плача. Мисля си за отминалите дни, всички онези добри времена, гледам очите му и виждам как омразата ги напуска, сякаш някаква черна завеса се повдига и нахлува безметежна светлина, а устните му се изкривяват в усмивка.

Той ми се усмихва! Дори се опитва да говори и казва нещо като:

— Винаги съм те харесвал...

Или просто чувам това, което искам да чуя. После Бегби започва да кашля и ручейче кръв се процежда от ъгълчето на устата му.

Опитвам се да кажа нещо, но внезапно осъзнавам, че някой се е надвесил над нас. Поглеждам нагоре и виждам лице, което едновременно ми изглежда враждебно и познато. Зацепвам, че това е Нели Хънтър, който е махнал татуировките от лицето си и тъкмо се каня да го поздравя, когато юмрукът му се забива в челюстта ми.

Тялото ми вибрира, а лицето тупти от тъпа болка. Мамка му, на това му викам удар. Докато се надигам залитайки на крака го виждам да как се шмугва в тълпата от кибици. Върху рамото си усещам ръка и се извърщам рязко, страхувайки се, че ще бъда смлян на каша от

бандата на Франко, но просто е някакъв пич от Бърза помощ. Качват Франко на носилка и го вкарват в линейката. Тръгвам след него, но някаква кука ми препречва пътя и казва нещо, което не успявам да разбера. Друго ченге кима към фелдшера, после към първото ченге. Онзи ми прави път и аз се мятам в линейката, вратата зад мен се тръшва и потегляме. Надвесил съм се над Франко и се опитвам да го окуражавам.

— Всичко е наред, Франк. Аз съм тук, приятел — казвам му. — Тук съм.

Потърквам челюстта си, подута от юмрука на Нели, наистина яко кроше беше. Добре дошъл в Лийт. Добре дошъл у дома. Но къде е домът ми сега? Лийт... не. Амстердам... не. Ако домът е там, където е сърцето ти, точно сега Даян е моят дом. Трябва да стигна до летището.

Стискам ръката на Франко, но той е в безсъзнание и фелдшерите са сложили кислородна маска на лицето му.

— Не спирайте да му говорите — подканя ме единият. Положението изобщо не е розово. Най-откаченото е, че през всички тези години винаги съм желал този момент, дори съм се надявал, фантазирал съм си го, но сега предпочитам всичко друго освен това. Въобще няма нужда да ми се напомня да говоря, защото аз изобщо не мога да се спра:

— Така е... мислех да се свържа с теб, Франк, да оправя нещата. Наистина съжалявам за онзи път в Лондон, но Франк, тогава не мислех ясно, само исках да избягам и да се откача от дрогата. Бях в Амстердам, но сега съм тук... Завинаги, Франк... Срецнах едно свястно момиче... Ще ти хареса. Много се сецам за купона, който си правехме, за мачовете и как майка ти винаги е била добра с мен, когато идвах у вас, винаги ме посрещаше царски. Тези неща остават завинаги, Франк. Помниш ли като ходихме в кино Стейт на Джанкшън Стрийт в събота сутрин да гледаме мултфилми или в онова малко разбито кино в горната част на Уок, как му викаха... Салон Синема! Ако имахме пари ходехме на стадиона Ийстър Роуд следобед, помниш ли, дори прескачехме оградата понякога... После ни хванаха да дращим имената си и Хибс по училището, бяхме само на единайсет и бяхме на път да се разрежем, явно сме били жална гледка, щом ченгето ни пусна да си ходим! Помниш ли? Бяхме аз, ти, Спъд, Томи и Крейг Кинкейд.

Помниш ли, когато и двамата чукахме Карън Маки? А оня път в Мадъруел, когато ти преби онова здраво копеле, а мен ме арестуваха!

И най-шантавото е, че докато говоря всичко това и си спомням тези неща и ги чувствам, част от мисълта ми е другаде. Мисля си, че Сик Бой е роден експлоататор, всичко това е вроден инстинкт у него, син на своето време. Но ефикасността му се намалява от факта, че е твърде владен в целия процес — интригата и социалната страна на всичко това. Той смята, че това е важно, че наистина означава нещо. Така той се потапя в него и никога не спира да помисли и да се сети да направи най-простото нещо.

Като например да вземе парите и да избяга.

Няма да е никак доволен когато установи, че парите са изчезнали и заедно с тях и аз. Самоненавистта от това, че е бил преметнат два пъти, вероятно ще доведе до някакъв вид нервно разстройство. Може дори да се окаже, че съм ги очистил и двамата — него и клетия Франко. Франко... като оставим кислородната маска, изглежда съвсем същия. Изведнъж нещо започва да звъни от него и осъзнавам, че това е мобилния му телефон в джоба. Поглеждам фелдшера, той ми кима и аз изваждам GSM-а. В ухото си чувам вик:

— ФРАНК!

Гласът е на Сик Бой.

— ХВАНА ЛИ РЕНТЪН? ОТГОВОРИ, ФРАНК! АЗ СЪМ, САЙМЪН! АЗ! АЗ! АЗ!

Прекъсвам разговора и изключвам апарата.

— Мисля, че беше приятелката му, която се опитва да се свърже — казвам на фелдшера. — Ще ѝ се обадя по-късно.

Стигаме в болницата и аз се чувствам изтръпнал и зашеметен, докато един кльошав, невротичен млад лекар ми обяснява, че Франко е още в безсъзнание, което и сам вече съм се досетил и че ще го вкарат в интензивното.

— Първо ще стабилизираме състоянието му и после ще направим някои тестове, за да установим пораженията — казва той притеснено, сякаш знае кой точно са докарали при тях.

Не мога да направя нищо повече, но все пак се качвам в интензивното и виждам една сестра да слага система на Франко. Аз леко ѝ кимам и тя отвърща със стегната, икономична професионална усмивка. Мисля си как искам да съм с Даян на летището и как не

искам да съм точно тук, когато Нели и приятелчетата на Франко нахлуят през вратата.

— Съжалявам, Франк — казвам преди да потегля, правя няколко крачки, рязко се извързвам и добавям: — Бъди силен!

Излизайки от отделението забързвам крачка по коридора и се спускам бързо по мраморното стълбище, подметките ми почти се пързаят, преминавам последователно през две врати и на бегом се измъквам през фойето и право в едно чакащо такси. Движението е спокойно и бързо стигаме до летището. Въпреки това съм закъснял. Много закъснял.

Спираме пред залата за заминаващи и виждам Даян, която ми маха. Изскачам от таксито и се втурвам към нея. Тя не помръдва от мястото си, но колкото повече се приближавам тя омеква, ядът ѝ се изпарява като вижда състоянието ми.

— Господи... Какво се е случило? Помислих, че си ме зарязал заради някое старо гадже.

За малко да се засмея.

— Няма подобна опасност — казвам, и я прегръщам, вдишвам я, треперейки. Опитвам се да не губя самообладание, защото трябва да се кача на този самолет. Желая го повече, отколкото навремето дозата героин.

Бързаме към гишетото, но те дори не искат да ни приемат. Изпуснали сме лондонския полет и следователно прекачването. Изпуснали сме го за няколко минути, мамка му, дори секунди. Но сме го изпуснали. За късмет имаме открити билети и запазваме най-ранния полет за Сан Франциско през Лондон, който е утре по обед. И двамата не искаме да се връщаме в града и запазваме стая в хотела на летището, където ѝ обяснявам в подробности случилото се.

Все още в шок, седя на зелената покривка на леглото до Даян, проследявам с поглед тънките сини вени по обратното на ръката ѝ и разказвам подробно:

— Откачено е, но бясното копеле щеше да ме ликвидира... Просто замръзнах... Съмнявам се, че дори бих се опитал да се защитя... Най-ненормалното беше после, след като се случи... Сякаш пак бяхме приятели, все едно не съм го обирал и нищо такова е нямало. Адски е странно, но някаква част от мен все още харесва този психар... Ти си психолог, ти ще кажеш, какво значи това?

Даян стисва устни и очите ѝ се разширяват.

— Той е част от твоя живот. Сигурно това означава. Чувстваш ли се виновен заради катастрофата.

Обзема ме внезапна, концентрирана студенина.

— Не. Той не трябваше да се юрва така през улицата.

Стаята е добре отоплена, но Даян държи чашата си с две ръце, сякаш попива топлината ѝ и тогава съзнавам че тя също е в шок заради Франко, макар никога да не го е познавала. Сякаш се е предало от мен на нея.

Опитваме се да сменим темата, да се стегнем и да гледаме напред. Тя ми казва, че според нея дипломната ѝ работа върху порното не е много добра и във всеки случай, би предпочела да си почине една година. Може би даже да се запише в колеж в Щатите.

Какво ще правим в Сан Франциско? Просто ще живеем. Може да отворя отново клуб, но най-вероятно не, защото е много чанч. Даян и аз може да се хванем с интернет бизнес, да станем „дот-комъри“. Дори бяхме си фантазирали и планирали такова нещо от доста време, но сега не мога да мисля за това, цялата ми мисъл е заета с Бегби и Даян, разбира се. Тя се оказа стабилна жена, но всъщност винаги е била. Аз бях този, който беше твърде млад и зелен, за да тръгнат нещата между нас навремето. Този път ще го караме докато любовта или парите не свършат.

На следващата сутрин ставаме рано и закуваме в стаята. Обаждам се в болницата, за да разбера как е Франко. Няма промяна в състоянието му, все още е в безсъзнание, но рентгеновите снимки потвърждават критичното му състояние — счупен крак, раздробена бедрена кост, счупени ребра, фрактура на ръката и черепа и някои вътрешни увреждания. Би трябвало да съм облекчен, че е неутрализиран, но аз се чувствам ужасно заради това, което се случи на Франко. И, да, наистина, се чувствам виновен.

Отиваме отново на летището, тя — развълнувана, че заминаваме, а аз просто още по-притеснен за последствията, ако продължаваме да сме тук и секунда повече от необходимото.

79. „...ИЗИ ДЖЕТ...“

Цяла сутрин Саймън звъни наляво и надясно като откачен. Пристигаме на летището, за да хванем полета на Изи Джет до Единбург, първия възможен, рано сутринта. Тери и неговата американска порно звезда, Карла, са дошли да ни изпратят по единствената причина, че Тери иска да вземе ключа от нашата стая, а Саймън не желае да се раздели с него до последния момент.

Той не спира да следи Тери с неприкрито подозрение, който сега тъкмо излиза от магазина на летището.

— Наистина оценявам, че се връщаш с мен, Ники — казва той, — защото спокойно можеше да останеш още няколко дни с Къртис и Мел и да купонясате яко на награждаването. Сигурно ще си сред победителите. Това е твоят звезден миг, Ники!

— Трябва да се подкрепяме, скъпи — казвам му, стисвайки го за ръка.

— Не се безпокой, Сик Бой. Аз и Карла ще оползотворим апартамента, нали, мила? — казва Тери и поглежда новото си гадже, а после мен, очевидно разтревожен да не си променя плановете.

— Да-а... много мило от твоя страна — щастливо гука тя. Саймън изглежда ужасно притеснен и Тери, очевидно усетил безпокойството му, казва съвсем искрено и сериозно:

— Аз ще бъда добър посланик на *Седем Тека* и няма да трупам сметки на стаята, обещавам.

Но Саймън не го чува. Той се е свързал с пъба и говори с Алисън. Видът му повяхва още повече.

— Сигурно се шегуваш... Не мога да повярвам... — той се обръща към Тери и мен. — Шибаните куки и митничарите са в пъба. Конфискували са техниката... Затворили са пъба... Али! — казва рязко той отново в телефона. — Не казвай на никого! Кажим им, че съм отишъл във Франция, което си е така. Някаква следа от Бегби или Рентън?

Следва кратко мълчание и Саймън изревава:

— КАКВО! Вкарал е копелето в болница? В кома? Рентс? — задъхва се той.

Сърцето ми почти изскача през устата. Марк...

— Какво е станало? Саймън изключва GSM-а.

— *Рентън* е пребил *Бегби*! Вкарал го е в болница. Бегби е в кома и казват, че можело и да не излезе от нея. Спъд го е казал на Али, самият той е бил там и го е видял, в края на Уок снощи!

— Слава богу, че Марк е добре... — казвам на глас и Саймън ме изпепелява с поглед. — Саймън — прошепвам, — нали в него са нашите пари...

— За какви пари става дума — пита Тери и наостря уши.

— Едни пари, дето му дадох на заем — поклаща Саймън глава. — Както и да е, Тери, ето ти ключовете — Той бързо ги вади от джоба си, хвърля ги в ръцете му и казва с горчивина, — забавлявайте се!

— Мерси — казва Тери и прегръща Карла през кръста. — Нямай притеснения, купонът ще бъде пълен! — намига той. След това разсъждава на глас. — Странно. Марк да претрепе Бегби. Това бие и най-смелите залози. Винаги съм си мислел, че тия щуротии с каратето са пълен въздух, ама гледай какво става. Е, чао за сега — ухилва се той и потегля през фойето със своята порно звезда. Гледам го как се отдалечава щастлив, пърха като пеперудка, има всичко, от което се нуждае и си отживява като пич, докато Саймън, който трябва да е още по-добре има болезнено, отровно изражение. Тери, отвързан в Кан за цели два дни е още една сериозна тревога.

По време на полета от Саймън струи омраза към целия свят и когато кацаме в Единбург, той още кипи от яд.

— Още не знаеш, дали Марк ни е обрал, така че успокой топката. Изкарахме великолепно? Филмът беше истински успех? Това е позитивно.

— Хъ-ъх — прокашля се той. Вдигнал очилата си нагоре, криви врат и се оглежда напрегнато наоколо, докато си взимаме багажа и минаваме през паспортен контрол и митницата.

Когато излизаме във фойето той се заковава като стълб. На около петдесет ярда от нас стоят Марк и Даян, които се канят да преминат през портала за заминаващи.

Даян преминава първа и тъкмо Марк показва документите си, когато Саймън се изцепва с все сили:

— РЕ-Е-Е-Н-Т-Ъ-Ъ-Ъ-Н-Н!

Марк го поглежда, усмихва се вяло и махва, а след това прекрива през портала. Саймън се юрва след него и се опитва да премине през пропуска, но служителят и бодигардът препречват пътя му.

— СПРЕТЕ ТОЗИ КРАДЕЦ! — крещи бясно той, докато гърбовете на Марк и Даян се стопяват. Аз също изтичвам при Саймън, гледам към нея и се чудя дали ще се обърне, но тя не го прави.

— КАЖИ ИМ, НИКИ! — настоява Саймън. Стоя като поразена от гръм.

— Какво мога да кажа?

Той се обръща към служителя и бодигарда. Идват още техни колеги.

— Вижте — моли се той, — трябва да ме пуснете вътре!

— Трябва ви валидна бордова карта, сър — уведомява го чиновникът.

Саймън пухти, опитвайки се да контролира дишането си.

— Този човек открадна нещо, което ми принадлежи. Трябва да мина!

— Сър, това е работа на полицията, сър. Искате ли да се свържа с полицията на летището...

Саймън скърца със зъби и клати глава.

— Забрави! За-бра-ви! — натъртва той и потегля в обратната посока.

Аз го последвам до таблото с полетите.

— Мамка му, тия всичките качват пътници: Лондон Хийтроу, Лондон Сити, Манчестър, Франкфурт, Дъблин, Амстердам, Мюнхен... Къде ли са тръгнали... РЕНТЪН И ТАЗИ ЛЪЖЛИВА МАЛКА КУЧКА! — крещи той, оползотворявайки още малко от онова специално време, което е запазил, за да се унижава публично, после приляква по средата на претъпканото летище и сложил глава в ръце стои абсолютно неподвижно.

Слагам ръка на рамото му. Някой, някаква жена с рижавеещи къдрици пита:

— Добре ли е?

Усмихвам се с благодарност за загрижеността. След малко му прошепвам:

— Трябва да вървим, Саймън. Привличаме твърде много внимание.

— Така ли? — казва той с несигурен глас на малко момченце. — Така ли? — После се изправя и тръгва към изходите, щракайки по мобилния си телефон.

Насочваме се към опашката за таксита, той изключва GSM-а и ме поглежда с напрегната усмивка:

— Рентън — изхлипва, пръскайки слюнка и блъскайки се по главата, — ...Рентън е взел парите ми... източил е банката... У Рентън са матриците и всички готови копия в склада на оня Миз в Амстердам. Който притежава матриците — притежава филма! У него са и парите и матриците! — плаче той неутешимо.

Звъня на Лорън и установявам, че Даян си е прибрала нещата. Мятаме се на едно такси и аз тъжно казвам:

— Лийт.

Саймън обляга назад глава върху седалката.

— Той взе шибаните ни пари!

Всичко е било заради парите.

— Ами филма? — питам.

— Майната му на филма! — срязва ме той.

— Ами нашата мисия? — питам. — Революционната роля на порнографията в...

— Майната им на тия глупости. Порното е боклук за чекиджии, които не могат да си хванат гадже, а за нас, останалите е начин да продължим да чукаме млади, готини пички. Има две категории. Първа категория: аз. Втора категория: останалия свят. Останалите могат да се разделят на две подгрупи: такива, които правят това, което аз им казвам и напълно излишни. Всичко беше спорт, Ники, просто малко спорт. На нас ни трябва парите. ШИБАНИТЕ ПАРИ! ШИБАНИЯ РЕНТЪН!

По-късно сме в квартирата на Саймън и четем *Ивнинг Нюз*, който Раб е донесъл. Той ни обяснява, че са иззели всичката техника, всички касети в пъба, а също и всички сметки на бара. В статията се казва, че полицията и Служба „Митници и акцизи“ на Нейно Величество го издирват и че вероятно ще бъдат повдигнати обвинения. Отделен материал описва Саймън и неговия „скандал с порнография и

наркотици“ доста неласкаво и споменава за полицейско разследване на неговата дейност.

— Търсят само мен! Мен! А вас, мамка му?

— Може да е свързано с надписите по кутията на видеото — заядливо подхвърля Раб и аз едва успявам да не се засмея.

Саймън е напълно деморализиран и отваря бутилка уиски. Раб иска да се борим в съда.

— Ас съм „за“ да се държим заедно. Ще подготвя реч — заваля той, докато пиенето се лее здраво. Осъзнавам, че той сигурно е подложил от преди и вече му личи. — А ти, Ники? — пита той.

— Нека изчакаме как ще се развият нещата? — казвам им и си въртя чашата.

Саймън издърпва вестника от мен и намира достатъчно наглост да се зъби на определението „порнограф“ както е описан в статията.

— Доста недодялан термин за някой, който е взел артистичното решение да вложи творческите си сили в сферата на еротиката за възрастни — казва той с насилено пъчене. После изведнъж придобива жалък вид и простенва. — Това ще убие майка ми!

С изражение на пълен ужас, той проверява съобщенията на секретаря. Има едно от Тери.

— *Една добра и една лоша новина, приятели. Кърт спечели „Най-добър дебют за мъжка роля“ и отиде да празнува. Кофтито е, че някакъв французин взе за режисьорски дебют, а едно гадже от филма на Карла за женски дебют.*

Чувствам се разбита, а Саймън ми хвърля пронизващ поглед, който трябва да значи — „Казах ти, че без анално не може да мине!“ . Тери продължава да плещи:

— *Но новите не са чак толкова лоши, защото филмът на Карла* — Ебач на задници в Пичивил_ спечели наградата за филм. Те са готин екип и са готови да ме приемат._

Саймън плюе огорчено и тъкмо се кани да каже нещо, но следващото съобщение му затваря устата. Майка му е и е много разстроена, истерията по телефона е пълна. Той става и мята якето си.

— Трябва да ида и да оправя нещата с майка ми.

— Искаш ли да дойда? — питам.

— Не, по-добре да отида сам — отвръща той и потегля с Раб, който няма търпение да се прибере при жена си и детето.

На мен ми олеква и сядам на дивана, главата ми ще се пръсне и цялата треперя, докато обмислям какво да правя.

80. МРЪСЕН № 18753

В шок съм. Сякаш всичко добро си е отишло, а останалото е с главата надолу. Майка ми плаче на телефонния секретар и пита, възможно ли е пресата да се отърве след подобни ужасни лъжи за сина ѝ. Раб намина, очевидно тържествувайки, но съм толкова скапан, че не ми дреме. Все пак успях да отскоча до майка ми и почти я убедих, че всичко е изфабрикувано от завистници и нещата са в ръцете на адвокатите ми.

Етюда, който разиграх беше брилянтен, сценичният ми бяс изискваше енергия, която не подозирах, че имам. Тръгвам си и си мисля за Франко, как този чекиджия прецака така ужасно нещата за мен и за себе си.

Насочвам се към къщи, където ме чака Ники и се чудя кой ли ме е натопил. Списъкът в главата ми върви както следва — Рентън: ТОЛКОВА ИДИОТСКИ ОЧЕВИДНО, Тери: КОПЕЛЕ МРЪСНО, ЗАЩОТО ГО ИЗРИТАХ!, леля Паула: НЯКОЙ Е СНЕСЪЛ НА ТЛЪСТАТА КРАВА КАКВИ ГИ ДРОБЯ..., Мо: ИСКАЛА Е ДА ДОКОПА ПЪБА, Спъд: РЕВНИВ НАРКОМАНСКИ ПАРЦАЛ, стария Еди: ЛЮБОПИТЕН ДЪРТАК, Филип и компания: МАЛКИ КОПЕЛЕНЦА!, Бегби: НЕ СЪМ ШИБАНА ПОРТА НА КУКИТЕ, МРЪСЕН КОПЕЛДАК, ЩЕ ТИ КАЖА..., Биръл: ДОЙДЕ ПЪРВИ ДА ЗЛОРАДСТВА, Отново Рентън: ЗЛОВЕЩ ПОСЛЕДЕН ИЗСТРЕЛ ОТ ГАДНЯРА...

Обаждам се на Мел и Къртис в Кан и им казвам, че скоро ще направим нещо ново, но за сега ми трябва време да поближа раните си и да го върна тъпкано на боклуците, които ме прецакаха.

— Тогава ще ви звънна. До тогава, действайте смело напред и внимавайте къде се набутвате. Най-важното — гледайте какво подписвате — предупреждавам ги.

В долната част на Уок купувам малко цветя за Ники и си мисля довечера да я заведа в ресторант Стокбридж, защото беше желязна през цялото време. После изчезваме в Лондон. Когато се връщам нея я няма, сигурно е отишла на пазар, за да сготви нещо. Няма начин,

майната им на куките и на митниците, ще изляза и ще им покажа на всички, че не съм победен. Просто съм временно притиснат.

Забелязвам бележка на масичката за кафе:

Саймън,

Отивам да видя Марк и Даян. Няма да ни намериш, гарантирам. Обещаваме да се повеселим с парите.

С любов, Ники

PS.: Когато ти казах, че си най-добрият любовник, когато съм имала, преувеличих, но не беше лош, когато се стараете. Нали знаеш, всички имитираме оргазми.

PPS.: Както сам каза за британците, да гледаш, как го начукват на хората е станало наш любим спорт.

Прочитам го два пъти. Мълчаливо се вторачвам в огледалото на стената. Тогава, с цялата сила, която мога да събера, трясвам главата си в този глупак, който ме гледа отсреща. Стъклото се строшава, отделя се от рамката и се разбива на земята. Поглеждам счупените парчета и кръвта ми пада върху тях като едри капки дъжд.

— Е, станаха вече седем години лош късмет — смее се.

Сядам на дивана и вземам отново бележката, оставям я да потрепери в ръката ми, после ядно я смачквам и пращам в другия край на стаята.

Има ли по-тъпо копеле на този свят? Тогава пред очите ми изплува едно лице.

— Франсоаз е зле — казвам строго на себе си, имитирайки коварния римски император от холивудския филм *Спартак*. — Трябва да отида да го видя.

Намотавам бинт на главата си и връзвам шарена кърпа отгоре. Така се отправям към болница Роял, интензивно отделение. Преди да вляза минавам край болничната книжарница с намерението да купя картичка, но вместо това купувам голям черен маркер.

Вървя по дълъг, празен коридор в тази викторианска част от сградата, мислейки си за всичките нещастия и мъки, които са виждали тези стени. В гърдите си усещам тежест и е доста студено. Копелетата построиха нов комплекс в Малка Франция наскоро и са занемарили

мястото. Светлината в тази част от болницата е много смътна, а докато се качвам по мраморните стълби подметките ми скърцат и ме хваща шубе. Главата ми бучи и ме тресе ужас, че той ще изскочи от някъде.

Когато стигам отделението, ми олеква. Явно са оставили само една сестра тук да наглежда шестте пациента — петима дъртаци, който явно няма да ги бъде и Франко в пълно безсъзнание. Той изглежда някак инертен и восъчен, сякаш вече е труп. Няма респиратор, но е трудно да установиш каквото и да било дишане. Към него има прикачени тръбички. Две явно вливат физиологичен разтвор и кръв, а третата отвежда урината. Аз съм единственият му посетител. Сядам близо до него.

— Раувге, раувге, Франсоаз — казвам на летаргичната фигура, пременена отгоре до долу в бинт и гипс. Някъде под всичко това се намира Бегби.

Копелето никакъв го няма. Разглеждам диаграмите му.

— Нещата изглеждат наистина зле, Франк. Както каза сестрата „много е зле, ще му трябва истински дух, за да излезе от ямата“, а аз й викам — „Франк е боец“.

Гледам торбичката с плазма, която преминава по тръбата и оттам във вените му. Тъпо копеле. Трябва да се изпикая в бутилка бира и да я закача на мястото на плазмата. Вместо това изваждам маркера и дращя някои наистина любящи графити по гипса му, докато говоря:

— Той пак ме прецака, Франк. Аз се издъних, забравих един важен урок. Никога не се връщай назад. Върви напред. Или се движиш напред или свършваш като... ами, като теб, Франк. Много се радвам да те видя в това състояние, Франко. Винаги е добре да знаеш, че някое нещастно копеле е по-зле от теб — усмихвам се и се наслаждавам на резултатите от артистичния си талант върху гипса:

ПЕДИ ЗАДНИК

— Помниш ли когато се запознахме за пръв път, Франк? Кога за пръв път ми каза нещо? Аз си спомням. Играех мач на Линкс с Томи и някакво друго момче от квартала. Тогава пристигна тази ваша чудна групичка. Мисля, че и Рентс и Спъд бяха там. Бяхме още в началното училище. Беше уикенда след като Хибс падна с 4:2 от Ювентус на Ийстър Роуд. Алтафини спаси хеттрик. Ти дойде и ме пита, дали не съм шибан жабар. Отвърнах, че съм шотландец. Тогава Томи се пробва да помогне и каза — „Само майка му е италианка, нали, Саймън?“.

Ти ме сграбчи за косата, опъна я здраво и каза нещо остроумно като „Шотландия над всичко“ и „Така правим с мръсните италиански копеленца“ докато ме въртеше унизително наоколо, крещейки в лицето ми „насрахте се през войната“ и така нататък. Опитвах се да извикам, че съм от Хибс, че съм им голям фен, че викам яко за тях и направо издивях, когато Стантън ни разбиха с 2:1. Беше безсмислено, трябваше да го отнеса, твоята бабайтска гавра, докато не се измори и не си намери друга жертва. И познай кой те насъскваше тогава и гледаше гадно отзад? Да-а, Рентън се отваряше като Суецкия канал, копелето.

Но Франко само си лежи, изкривената му, злобна тъпанарска уста стои плътно затворена.

— А нещата вървяха толкова шибано добре, Франк. Някога изпитвал ли си такова нещо, Франко? Че играеш своята игра, че хвърчиш напред и тогава идва някакво копеле и ти измъква всичко под носа. Защото трябва да има някакви правила, Франко. Дори ти не би направил такова нещо със своите. За себе си знам, че не бих го направил. Ако движиш истински бизнес, имаш нужда от доверие. Аз играя игри, Франк. Ти никога не би го разбрал, но аз съм войн, такъв, какъвто ти никога няма да бъдеш. Аз вярвам в класовата война. Вярвам в борбата между половете. Вярвам в собственото си племе. Вярвам в добродетелната, интелигентна, осъзнала се част от работническата класа срещу мъртвите мозъци на малоумните маси, както и посредствената, бездушна буржоазия. Вярвам в пънк-рока. В нордърн соула. В есид хауса. В рокендрола. Също вярвам в предкомерсиалния честен рап и хип-хоп. Това е моят манифест, Франко. Ти рядко, да не кажа никога не си се вписвал там. Да, аз се възхищавам на гангстерските ти инстинкти, но психарските ти изпълнения не ме трогват. Тяхната груба баналност обижда моето чувство за добър вкус. Рентън обаче, мислех, че Рентън споделя моята визия. Моята пънк-визия. Но какво всъщност е той? Мърлявия Мърфи с акъл и още по-малко морал.

Чудя се дали това копеле може да ме чуе. Няма начин, той никога няма вече да се събуди или ако се събуди ще остане зеленчук за цял живот.

— Много съм разочарован, Франк. Знаеш ли какво ми открадна тоя идиот? Ще ти го кажа просто, за да разбереш: шестдесет шибани бона! Да, твоите три бона изглеждат нищожни на този фон. Но парите

не означават нищо. Той ми отне мечтите, Франк. Разбираш ли това? Чаткаш ли нещо? Е-хей? Има ли някой в къщи? Не. Така си и мислех.

Алекс Маклийш?

Дисциплината на това момче Бегби е повече от окаяна и не виждам, кой би му дал втори шанс.

Сигурен съм, че всеки с акъла си би одобрил тази мъдра забележка на Алекс, но ако трябва да съм честен, ще ида и по-далеч: бих обвинил Франсиз Бегби, че оронва престижа на играта. И като съм казал Франк, се сещам за още един известен Франк, който върти бизнеса си в Лийт. Франк Соузи?

Говориш чистата истина. Мосю Бегби е борбен, но му липсва такт и умение. Но човек не може да махне агресивността в играта му, защото това няма да е той.

Продължавам небрежно да дращя по гипса на Франко и прекарвам деня с него.

ОБИЧАМ ДА ПРАВЯ СВИРКИ

— Отгоре на всичко и помагах на онова мръсно копеле Рентън. Спасих го от твоите лапи. Защо? Може би заради онзи път в Лондон, когато изперка и ме набеди, че съм играл комбина с него. Тогава ме удари и ми счупи зъб. Обезобрази ме! Трябваше да му слагам коронка. Дори не се извини. Но аз изобщо не бях прав да го крия от теб! Няма да се повтори! Аз ще го намеря, Франк и тържествено се заклевам, че веднага щом излезеш от комата и се оправещ, ти ще си първият, абсолютно първият, който ще научи местонахождението му.

Навеждам се над това зеленчукоподобно лигавещо се посмешище.

— Оправяй се скоро, Бегър Бой... Винаги съм искал да те нарека така... — казвам, но не успявам да довърша, защото нещо ме сграбчва за китката и сърцето ми за малко да изскочи. Поглеждам надолу и виждам ръката му, която ме стиска като менгеме. Поглеждам нагоре и виждам, че е отворил очи и онези нажежени зли въглени се впиват в съкрушеното, каещо се мое вътрешно аз...

Издание:

ИК „Кротал“, 2002

Редактор: Даниела Узунова

Коректор: Катя Попова

Художествено оформление: Студио ОКТОБЕРОН

ИК „Кротал“ благодарни на Г. П. Генчев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.